

Yêu

Hoa

Giang

Hà

Phong Hoa Anh Hoa

Webtruyen.com

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Yêu Nữ

【Thế giới】 [Ám Vô Thương]: Đã phát hiện tung tích yêu nữ Linh Phong Hiểu Nguyệt, hiện tại thành viên bốn bang đang chặn đường nàng ta, thỉnh các lộ anh hùng hảo hán ra tay tương trợ. Địa điểm Tử Huyền Cốc, tọa độ 12.35.

Hôm nay Phong Linh Hiểu vừa đăng nhập vào 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 liền phát hiện nhân vật “Linh Phong Hiểu Nguyệt” trong trò chơi của cô bị một đám người chặn đường đi.

Bang chủ của Âm Nguyệt Vô Biên, đệ nhất chính phái của máy chủ này – Âm Vô Thương dẫn đầu đoàn người, trường kiếm trong tay đặt trước mặt Linh Phong Hiểu Nguyệt, một thân áo đen trong gió nhẹ nhàng tung bay, cùng trang phục màu đen xinh đẹp kia của Linh Phong Hiểu Nguyệt hình thành một thế đối lập rõ rệt.

Đã xảy ra chuyện gì? Phong Linh Hiểu nhìn chăm chăm vào kênh Thế giới, không khỏi ngạc nhiên. Nhớ rất rõ hôm qua cô cùng nhân vật nhân yêu [1] Thử Khứ Kinh Niên của em trai càn quét phụ bản Tử Huyền Cốc xong thì trực tiếp logout luôn ở đây. Về phần hành tung của cô, chỉ có Thử Khứ Kinh Niên cùng các bạn khác trong đội mới biết, Thử Khứ Kinh Niên chắc chắn sẽ không bán đứng cô, mà mấy người chơi khác cũng đều là bạn thân của Thử Khứ Kinh Niên, hẳn là cũng sẽ không.....

[1] Nhân yêu: dùng để chỉ con trai chơi nhân vật nữ trong game online.

Nhớ đến đây, cô ngừng thở, nhanh chóng gõ lên bàn phím chữ tiếp theo

–

【Lân cận】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Âm Vô Thương, người làm vậy là sao?

【Lân cận】 [Âm Vô Thương]: Linh Phong Hiếu Nguyệt, hôm nay Tố Dạ Mặc Ảnh không có ở bên cạnh người, người tuyệt đối sẽ trốn không thoát được rồi! Chúng ta sẽ thay trời hành đạo, nhất định phải tiêu diệt yêu nữ làm hại nhân gian như người!

Woa! Thay trời hành đạo? Bạn học à anh xem nhiều tiểu thuyết võ hiệp quá rồi sao?

Ngay lúc này, một gã đao hiệp áo xanh đột nhiên từ bụi hoa rậm rạp bên cạnh lui đến trước mặt cô, bóp nát quả cam to trên tay, tiếp theo một đao bổ về phía cô!

Phong Linh Hiếu biết rõ là chuyện gì sắp xảy ra, trên màn hình nữ tử áo đen đã âm ỉ ngã xuống đất, tiện thể cố gắng hiện ra một bộ trang bị màu cam.....

Đình! **【Hệ thống thông báo】** : Nhân vật của bạn đã bị người chơi Thanh Sơn giết chết, bạn có muốn sống lại tại chỗ hay không? [Chấp nhận/ Hủy bỏ].

Cùng lúc đó, Thế giới cũng hiện ra một thông báo –

【Hệ thống】 [Chúc mừng người chơi Thanh Sơn đã thành công đánh chết ác nhân Linh Phong Hiếu Nguyệt có tội ác đứng đầu bảng, đạt được 3000 danh vọng.]

Có điều..... Lực chú ý của Phong Linh Hiếu tựa hồ không ở trên bảng thông báo của thế giới, mà là hoảng hốt nhìn trang phục màu cam lóng lánh

trên màn hình đối diện, khóc không ra nước mắt.....

Bộ đồ Dạ Vũ của cô! Bộ đồ này là một trang bị cực phẩm trong trò chơi hơn nữa còn là bộ đồ thuộc loại hàng không có bán ở chợ, cô phải tìm suốt một tháng trời mới từ phụ bản Dạ Vũ lấy được một bộ, thế mà mới mặc chưa được vài ngày, đã bị người ta bỗng dưng cướp mất? Đều do cái tên màu đỏ chết giẫm kia.....

Tuy rằng từ lúc cô chọn môn phái thì đã định trước là suốt đời phải dính theo một cái tên màu đỏ thắm ở trên đầu (dòng hiển thị tên của nhân vật trong game), nhưng lần này cô thật sự là sơ suất, thế nào cũng không ngờ đường đường Bang chủ đệ nhất chính phái của máy chủ này – Âm Vô Thương thế mà lại chơi trò đánh lén!

Có điều, cái tên Thanh Sơn này giống như đã thấy qua ở đâu rồi? Hình như nhìn có chút quen mắt.....

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: Bang chủ, tôi đã giết ả rồi!

【Lân cận】 [Âm Vô Thương]: Thanh Sơn làm tốt lắm, lần này cũng nhờ có cậu chúng ta mới biết được hành tung của yêu nữ.

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: Bang chủ khách khí rồi, vì giang hồ trừ hại, chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa [2].

[2] Thiên kinh địa nghĩa: chuyện đương nhiên.

Nhìn đối thoại của bọn họ, trong đầu Phong Linh Hiểu chợt hiện lên một màn đi càn quét phụ bản ngày hôm qua, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ!

Thanh Sơn! Cô nhớ ra rồi, bởi vì hôm qua tổ đội đi càn quét phụ bản còn thiếu một người, mà lúc ấy Thủ Khứ Kinh Niên lại bảo có người không tới được, đành phải tạm thời kéo đại một người chơi khác vào đội..... Không ngờ hẳn lại chính là nội gian!!!

Dưới sự phẫn nộ, Phong Linh Hiểu cầm phẫn gõ bàn phím:

【Lân cận】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Âm Vô Thương, không thể tưởng tượng được người bỉ ổi như vậy, thế mà đi đánh lén!

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: So với loại yêu nữ tội ác tà trời như người thì đánh lén đã là cái gì?

【Lân cận】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Âm Vô Thương! Ta rốt cuộc đắc tội người chỗ nào? Sao người cứ gây trở ngại cho ta khắp nơi vậy?!

Ám Vô Thương lập tức không có phản ứng.

Qua một lúc, cuối cùng nhân vật của hắn cũng động đậy.

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Thế nào, yêu nữ? Người muốn xóa account tự sát, hay là để chúng ta giết người để người bị hạ xuống một cấp? (Trong game online khi đạt đến cấp (level) cao khi chết đi sẽ bị hạ xuống một cấp)

Bệnh thần kinh! Phong Linh Hiểu thầm mắng ở trong lòng một tiếng, cũng không thèm lựa chọn có sống lại hay không mà hệ thống đã đưa ra, chỉ nhanh chóng mở bảng danh sách bạn thân, rồi kích chuột vào tên của Thử Khứ Kinh Niên –

【Trò chuyện riêng】 Bạn nói với [Thử Khứ Kinh Niên]: Em trai, chị bị Âm Nguyệt Vô Biên bao vây tiêu diệt! Mau mang đại danh của mày tới cứu chị nhanh!

Đại danh Thử Khứ Kinh Niên này chính là “Tổ Dạ Mặc Ảnh” mà mới vừa rồi Âm Vô Thương đã nhắc tới, cái account cực phẩm này chính là đại thần đứng đầu của máy chủ này, đứng hạng ba trong bảng tài phú, hạng nhất trong bảng danh vọng vô cùng vẻ vang, đồng thời cũng là chồng của Linh Phong Hiểu Nguyệt. Cái account này nghe nói là một tháng trước Thử

Khứ Kinh Niên tốn 3000 nhân dân tệ mua lại, khi đó Linh Phong Hiểu Nguyệt bởi vì tên màu hồng mà liên tục bị lọt vào đũa giết, vì thế liền cùng “Tổ Dạ Mặc Ảnh” kết thành vợ chồng, tuy rằng lúc đó cũng gây ra oanh động không nhỏ ở thế giới, nhưng người đũa giết cô rõ ràng giảm bớt rất nhiều.

Thử Khứ Kinh Niên rất nhanh đã đánh một chữ “A”, sau đó cũng không có động tĩnh gì.

Lại qua một lúc –

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên] nói với bạn: Nhưng mà, bây giờ em không rảnh a..... Em đang làm nhiệm vụ vợ chồng với phu quân em. [biểu tượng/ then thùng]

Phong Linh Hiểu nhất thời nổi giận, gõ thật mạnh chữ tiếp theo lên bàn phím: Vợ chồng cái đầu mày! Mày đi chết đi!!!

Tức giận quá mà tắt luôn kênh trò chuyện riêng, ánh mắt Phong Linh Hiểu lại quay về màn hình trò chơi.

Thi thể của nữ tử áo đen cô độc lẻ loi nằm trên mặt đất, có vẻ vô cùng thê lương hiu quạnh. Mà một đám người chơi như hổ rình mồi đang nhìn chăm chú vào nàng, giống như một bầy sói đói, tựa như chỉ chờ cô sống lại một cái liền vồ vào cô!

Dường như bởi vì hồi lâu vẫn không thấy Phong Linh Hiểu trả lời lại, người chơi xung quanh bắt đầu xôn xao lên, mặt Ám Vô Thương bắt đầu không nhịn được nữa.

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Yêu nữ, suy nghĩ thế nào rồi? Đừng làm rùa đen rụt đầu nữa! Nếu là anh hùng thì trả lời ta đi!

Phong Linh Hiểu nhìn màn hình cười lạnh. Một hồi thì nói cô bị ối, một hồi lại nói cô anh hùng, rốt cuộc Âm Vô Thương đang đùa cái gì vậy?

Người chơi đến vậy xem càng lúc càng nhiều, dường như Âm Vô Thương vì vấn đề mặt mũi mà càng nóng nảy thúc giục hơn. Có điều, hẳn thúc giục càng nhiều thì Phong Linh Hiểu càng không để ý tới hẳn, thi thể vẫn nằm tại chỗ giả chết không chịu sống lại như trước.

【Lân cận】 [Âm Vô Thương]: Yêu nữ, người có ý gì đây?!

Không nhìn lời nói của Âm Vô Thương, ngay người nhìn chăm chăm màn hình đến xuất thần. Thật lâu sau, cô nhịn không được mà phiền muộn thở dài ra tiếng.

Vì sao..... Vì sao lại xảy ra bi kịch hôm nay?

Đều do lúc đầu khi bắt đầu vào trò chơi, cô là người mới nên quá ngây thơ lại quá mù mờ không biết gì, mới tạo thành cục diện bị bao vây, tiêu diệt như hôm nay.....

Còn nhớ rõ năm tháng trước –

《Huyền Kiếm Giang Hồ》 là một trong những trò chơi trực tuyến thuộc thể loại võ hiệp được chào đón nhất trong nước hiện nay, được thể hiện tinh tế với hình ảnh 3D, cảnh đẹp biến hóa huyền ảo, các nhân vật trông rất sống động, hơn nữa thiết lập của trò này khác hẳn các trò chơi trực tuyến truyền thống thông thường, tất cả nghề nghiệp, dung mạo, quần áo hay vũ khí nhân vật đều do người chơi tự do chọn từ lúc bắt đầu đăng ký, cho nên vừa tung ra thị trường liền được người chơi trẻ tuổi như Phong Linh Hiểu rất ưa chuộng.

Vào thời điểm 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 vừa bắt đầu công khai thử nghiệm, Phong Linh Hiểu đã mang theo tâm tình kích động mà nhào vào

chơi. Cô tạo ra nhân vật là một vị thiếu nữ mặc trang phục màu đen, tay cầm song đao, mang theo vài phần hơi thở xinh đẹp.

Có lẽ từ khoảnh khắc tạo ra nhân vật đó thì đã định trước bi kịch sau này rồi.

Vừa mới vào trò chơi Linh Phong Hiểu Nguyệt đã mang một danh hiệu “Sơ hành giả ngơ ngác” chạy lung tung khắp thôn tân thủ, nhận nhiệm vụ đánh quái khắp nơi để thăng cấp. Mãi đến một ngày, tại khách điểm nàng nhìn thấy một vị Quý công tử mang vẻ mặt phiền muộn, vì thế vô cùng tò mò đi qua, vỗ hân một cái –

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Công tử, vì sao một mình ngồi đây ưu sầu vậy?

[Quý công tử]: Nữ hiệp có điều không biết.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Nói vậy là có ý gì?

[Quý công tử]: Aizz, bốn thiếu gia xưa nay thích rượu ngon, cũng luôn cho rằng rượu ngon thì phải có cốc đẹp mới đúng đạo lý, đáng tiếc ta lại không có duyên phận với cốc đẹp, cũng không tìm được cái cốc lý tưởng. Nhưng sáng nay tình cờ đi ngang qua nhà Trần Tam Thúc ở thôn Tây, phát hiện hẳn có một cái cốc dạ quang thượng phẩm tổ truyền.....

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vì sao công tử muốn nói lại thôi vậy?

[Quý công tử]: Aizz, Trần Tam Thúc chính là một người thô bỉ, sao có thể hiểu được cái gì là rượu ngon cốc đẹp? Bốn thiếu gia cũng muốn ra giá để hẳn bán cho ta cốc dạ quang này, thế mà hẳn không đồng ý, thật là làm cho người ta tiếc hận, tiếc hận.....

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vậy còn có cách khác không?

[Quý công tử]: Không biết nữ hiệp có đồng ý giúp tại hạ một việc không?

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Công tử mời nói.

[Quý công tử]: Xin giúp ta đến nhà Trần Tam Thúc, cướp cốc dạ quang đó đến đây đi.

Đinh! Hệ thống thông báo: Có nhận nhiệm vụ hay không: Cướp đoạt cốc dạ quang của Trần Tam Thúc giao cho Quý công tử? [Chấp nhận/ Hủy bỏ].

Có nhiệm vụ sao có thể không nhận?

Phong Linh Hiểu không chút do dự lựa chọn “Chấp nhận”, sau đó dựa theo hệ thống chỉ dẫn, liền kích chuột vào rồi tìm được nhà Trần Tam Thúc ở thôn Tây.

Đi vào căn phòng đơn sơ này, đi tới trước mặt vị đại thúc NPC [3] kia -

[3] NPC: Nhân vật không phải do người điều khiển, do hệ thống cung cấp để giúp người chơi làm nhiệm vụ.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Xin hỏi nơi này có phải là nhà Trần Tam Thúc không?

[Trần Tam Thúc]: Ta chính là Trần Tam Thúc, xin hỏi có chuyện gì?

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Chuyện đó..... Chuyện đó.....

[Trần Tam Thúc]: Cô nương cứ nói thẳng đừng ngại.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thực xin lỗi, ta chỉ là tới mượn cốc dạ quang dùng một chút thôi.

Vừa mới dứt lời, hệ thống lập tức bắn ra một cái thông báo!

Đinh! Hệ thống thông báo: Bạn đã chiếm được vật phẩm “Cốc dạ quang”.

Phong Linh Hiểu có chút kinh ngạc, dễ dàng như vậy sao? Ai ngờ giây tiếp theo, Trần Tam Thúc nhìn như thật thà phúc hậu đột nhiên sắc mặt lại đại biến!

[Trần Tam Thúc]: Quả nhiên là cường đạo đến cướp cốc dạ quang! Ta thật sự là mắt cẩu mù lừa!

Chưa đợi cô biết rõ là chuyện gì thì ánh mắt Trần Tam Thúc đỏ đậm rút một cây chủy thủ trong lòng ra, hung hăng đâm về phía cô –

Rầm! Thanh máu của cô lập tức tụt hơn phân nửa!

Trần Tam Thúc thế mà lại hóa thành quái để công kích người?!

Dưới sự kinh hãi Phong Linh Hiểu vội vàng điều khiển nhân vật của mình phản kích lại, có điều là nhân vật của cô còn tổn thương lớn hơn nữa. Năm chắc đạo lý “Đánh không lại bỏ chạy”, Linh Phong Hiểu Nguyệt nhanh chóng nuốt cái bánh bao xuống, xoay người bỏ chạy.

Trần Tam Thúc bị cô bỏ lại khoảng cách rất xa ở phía sau liền liều mạng hô to: “Ác bá! Đừng chạy, mau tiếp chiêu của ta!”

Ngốc mới tiếp chiêu của người! Linh Phong Hiểu Nguyệt giữ được cái mạng nhỏ từ trong tay Trần Tam Thúc, lại đứng trên đường một lúc, chờ thanh máu đã khô phục lại đầy rồi mới trở lại khách điểm mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Công tử, thứ người muốn, ta đã mang tới cho người.

[Quý công tử]: Nga? Mau cho ta xem xem.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đưa.

[Quý công tử]: Ha! Thật tốt quá, quả nhiên là cốc dạ quang. Nữ hiệp, thật sự rất cảm tạ người.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Công tử khách khí.

[Quý công tử]: Vì cảm tạ người, ta liền giúp người giảm đi 1000 danh vọng.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đa tạ công tử.

Đình! Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Linh Phong Hiểu Nguyệt hoàn thành nhiệm vụ “Giúp thiếu niên hư hỏng cướp cốc dạ quang”, danh vọng -1000.

Phong Linh Hiểu choáng váng mặt mày ngay lập tức. Đây..... Đây là có chuyện gì?!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nội Chiến

Trên màn hình là hình ảnh thiếu nữ áo đen đang đứng yên, không nhúc nhích.

Còn Quý công tử ở trước mặt thiếu nữ thì vui cười đắc ý phe phẩy cây quạt, rất có phong độ.

Phong Linh Hiểu trợn mắt há miệng nhìn màn hình, trong nháy mắt, cô giống như thấy được Quý công tử kia vì thực hiện được quỹ kế của hãn mà tươi cười hiểm độc.....

Phải biết rằng, trong trò chơi 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 này, nhiệm vụ được chia làm năm loại cấp bậc gồm SS, S, A, B, và C [1], mà muốn được thưởng danh vọng thì bắt buộc phải làm những nhiệm vụ từ cấp A hoặc trên A, nhưng số danh vọng được thưởng cho từng nhiệm vụ lại tùy vào độ khó khác nhau mà được phân từ 10 đến 100 điểm.....

[1] Chỗ này là các level nhiệm vụ trong game, giảm dần từ SS đến C.

Mà nhiệm vụ này thoág cái đã trừ mất 1000 danh vọng của cô, số điểm đó phải làm bao nhiêu nhiệm vụ cấp A mới có thể bù lại đây? Hơn nữa, làm nhiệm vụ cấp A dễ lắm sao? Lại càng không cần nói đến nhiệm vụ cấp S, hay SS.....

Cô bị lừa giỡn! Bị một NPC lừa giỡn nữa chứ!!!

Nhưng mà hệ thống đại thần dường như vẫn chưa chịu buông tha cho cô

Đình! Hệ thống thông báo: Danh vọng của bạn đã đạt được điều kiện của Bảng tội ác, thành công vào được top mười của Bảng tội ác.

Đình! Hệ thống thông báo: Nhân vật của bạn chưa đạt cấp 30, vẫn còn trong chế độ được hệ thống bảo vệ. Sau khi đạt cấp 30, mười người chơi có tên trong Bảng tội ác sẽ được đưa vào danh sách bị triều đình phát lệnh truy nã, mong người chơi hãy hành động cẩn thận.

Nhìn những thông báo hiện ra liên tiếp, cô thực sự muốn chết.....

Phong Linh Hiểu cứ như vậy mà lặng lẽ lê thân tiếp tục làm nhiệm vụ của người mới, giết quái một hồi, rất nhanh cô đã lên cấp 15, có thể gia nhập môn phái.....

Thế nhưng với bi kịch danh vọng như hiện tại, cô quả thực không thể gia nhập vào danh môn chính phái nào cả. Vì thế cô mở hướng dẫn của trò chơi ra, rất nhanh đã tìm được chỗ giới thiệu môn phái.

Cô nhanh chóng lướt qua phần giới thiệu của danh môn chính phái, trực tiếp kéo xuống chỗ danh sách của tà ma giáo phái, sau đó thực xui xẻo.....

Phong Linh Hiểu bị tên của những tà ma giáo phái này làm cho té ghế.

Nào là Bách Hoa Cốc, Yêu Nhân Cư, Lôi Nhân Bang, Bì Ổi Giáo.....

Những cái tên liên tiếp này thực khiến người ta nhìn thấy mà phát sợ!

Phong Linh Hiểu . Tà giáo thì cũng đã đủ đại diện cho những môn phái hư hỏng rồi, thế mà sao đến tên cũng phải bi kịch như vậy a.....

T___T Lẽ nào nhà thiết kế trò chơi này là người có hứng thú với ác nhân?

Liếc mắt nhìn danh sách tên các môn phái vài lần, cuối cùng Phong Linh Hiểu chọn một nơi ẩn náu tận trong thâm cốc, tên cũng không quá khó nghe – Tà Nguyệt Giáo.....

Là một nhân vật mới bước chân vào giang hồ, cô vẫn ôm nhiều hy vọng đối với tương lai. Cô vốn dự định sau khi gia nhập môn phái xong sẽ nỗ lực làm những nhiệm vụ của môn phái để tăng danh vọng của mình, sau đó xóa bỏ ác danh trên người, nào ngờ.....

Giáo chủ Tà Nguyệt Giáo: Người là người phương nào? Sao dám tự ý xông vào thánh địa của bốn giáo?!

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Giáo chủ bớt giận, ta xưa nay đã ngưỡng mộ đại danh của Tà Nguyệt Giáo, vì vậy mà hôm nay ta đến bái sư.

Giáo chủ Tà Nguyệt Giáo: Thì ra là thế.

Đinh! Hệ thống thông báo: Bạn có đồng ý gia nhập Tà Nguyệt Giáo hay không? [Chấp nhận/ Hủy bỏ].

Phong Linh Hiểu run lên một cái, di chuyển chuột đến chỗ “Chấp nhận”, rồi cắn răng nhấn xuống.

Những tia sáng màu lam mang theo vẻ u tối lóe lên khắp người của thiếu nữ, rồi dần dần tán đi.

Giáo chủ Tà Nguyệt Giáo: Người đã quyết tâm muốn gia nhập bốn phái, vậy từ nay về sau người sẽ trở thành một phần tử của Tà Nguyệt Giáo chúng ta! Người là đệ tử mới, nay ta truyền thụ cho người tâm pháp của bốn môn, cũng giúp người giảm đi 5000 danh vọng, hy vọng về sau người có thể biểu hiện thật tốt.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Cảm ơn Giáo chủ, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của người.

Đinh! Hệ thống thông báo: Bạn đã luyện [Tà Nguyệt tâm pháp] .

Đinh! Hệ thống thông báo: Bạn đã gia nhập thành công vào ma phái Tà Nguyệt Giáo, danh vọng -5000.

[Hệ thống] [Người chơi Linh Phong Hiểu Nguyệt đã vinh quang bước lên vị trí đứng đầu Bảng tội ác, trở thành đệ nhất Ác nhân của máy chủ này, được nhận Danh hiệu “Tà giáo đệ nhất yêu nữ”, danh vọng -2000]

Cứ như vậy, cô rất vô tội lại trở thành nhân vật thượng đẳng trong Bảng tội ác, đệ nhất nữ ma đầu đại danh lừng lẫy trong 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 – Linh Phong Hiểu Nguyệt.

Thế giới bỗng chốc ồ lên.

【Thế giới】 [Ta Là Suy Ca]: Oa! Sao mới đây mà đã có người có mặt trong Bảng tội ác rồi? Mỹ nữ Linh Phong, cô giết người sao?

【Thế giới】 [Bích Loa]: Không phải trò chơi này chỉ vừa bắt đầu thử nghiệm à? Sao mà nhanh như vậy được?

【Thế giới】 [Quần Chúng Không Rõ Chân Tướng]: Chỉ đứng xem không ý kiến!

【Thế giới】 [Vô Thủy☆YY☆]: Chẳng lẽ là gia nhập vào tà giáo? Ta nghe nói gia nhập tà giáo sẽ bị giảm danh vọng mà.

【Thế giới】 [Ta Là Suy Ca]: Mỹ nữ, tà giáo không tốt đâu, cô xóa account tự sát đi.

【Thế giới】 [Phong vs Vân]: Có lẽ người ta thực sự muốn tu luyện tà giáo nha.

【Thế giới】 [Lạc Thủy Xuân Hương]: Ôi trời? Tôi còn tưởng những người có tên trong Bảng tội ác đều là nam chứ. Có nữ nữa sao?

【Thế giới】 [Heo Bọt Biển]: Mỹ nữ mà nhanh nhẹn dũng mãnh như thế sao? Hay là một kẻ nghiện giết người? Thật đáng sợ.

.....

Vô cùng thâm hiểm.

.....

.....

Sau đó, Phong Linh Hiếu mang theo tia hy vọng cuối cùng đi làm nhiệm vụ của môn phái, nhưng cô lại phát hiện một bi kịch, mỗi nhiệm vụ của môn phái trong Tà Nguyệt giáo đều..... giảm danh vọng.....

Cô khóc không ra nước mắt.

Cứ như vậy, điểm danh vọng của cô lại càng giảm không ngừng. Bởi vì giải thưởng cho việc đuổi giết ác nhân trong Bảng tội ác rất cao nên sau khi Linh Phong Hiếu Nguyệt đạt tới cấp 30, lập tức liền xuất hiện một số lượng lớn người chơi muốn đuổi giết cô để lấy giải thưởng.

Vì sự an toàn của mình, cô chỉ có thể không ngừng giết chóc, càng ngày càng đắc tội với nhiều người hơn, bị đuổi giết, lại giết người, sau đó thì tên màu đỏ, rồi danh vọng cũng giảm không ngừng.....

Vĩnh viễn cũng không có ngày trở lại.....

Hiện nay, điểm danh vọng của cô cũng vẫn đang trong trạng thái giảm liên tục.....

.....

Hồi ức đến đây là chấm dứt.

Phong Linh Hiếu đang chìm trong suy nghĩ từ từ trở lại hiện thực.

Tử Huyền Cốc lúc này đã chật ních người chơi, cả màn hình đều là lời chửi mắng, đe dọa, Phong Linh Hiếu nhin không được mà thở dài thành tiếng, cô vốn muốn trực tiếp thoát khỏi trò chơi cho rồi, nào ngờ bang chủ đệ nhất chính phái Âm Vô Thương lại hung hăng mà nói một câu –

【Lân cận】 [Âm Vô Thương]: Linh Phong Hiếu Nguyệt, đừng tưởng rằng người không nói tiếng nào là có thể cho qua! Nếu người dám logout (đăng xuất), cho dù ta phải đi tìm đến tận ngoài đời thật cũng sẽ tìm bằng được người!

Phong Linh Hiếu bất đắc dĩ đành phải mở kênh Lân cận lên.

【Lân cận】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Âm Vô Thương, rốt cuộc người muốn thế nào? Ta và bang phái của các người không thù không oán, sao cứ luôn muốn đuổi giết ta vậy?!

Phong Linh Hiếu vừa nói xong, kênh Lân cận lập tức bùng nổ:

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: Yêu nữ! Người tốt cục cũng mở miệng kêu bebe rồi sao!

【Lân cận】 [亦Bống亦 Bống Đường]: Tôi còn tưởng cô ta sợ bang chủ của chúng ta nên giả câm giả điếc chứ.

【Lân cận】 [Hận Yêu Nữ Nhất]: Hừ, người giết chúng ta nhiều lần như vậy, còn giả vờ vô tội sao?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: A!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Tiểu Ngư]: Haha.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Bạch Chỉ]: Hắc.

【Lân cận】 [Smile Quả Đông Lạnh]: Yêu nữ mở miệng rồi, rốt cục yêu nữ cũng chịu mở miệng rồi!

【Lân cận】 [Lo Được Lo Mất]: Bang chủ, tôi giúp anh giết chết yêu nữ này!

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: Bang chủ yên tâm, tôi đã gọi bang chủ phụ nhân tới, khỏi lo yêu nữ này cứ chết không chịu sống lại.

Phu nhân của Âm Vô Thương tên là Hàn Thủy Không Lưu, là đệ tử duy nhất của phái Nga Mi biết được cách cải tử hoàn sinh. Hàn Thủy Không Lưu từng là bang chủ của một bang phái nhỏ ít người biết đến – Hàn Thủy Tiểu Tà, sau khi kết hôn với Âm Vô Thương thì toàn bộ đệ tử của bang phái Hàn Thủy Tiểu Tà cũng gia nhập hết vào Âm Nguyệt Vô Biên, từ đó cô ta trở thành bang chủ phụ nhân đỉnh đỉnh đại danh của đệ nhất chính phái.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiên Thiên]: Thật tốt quá, chị Không Lưu cũng đến, khỏi lo yêu nữ này không chịu đứng dậy nữa.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Tình Thiên]:(*^__^*)Hì hì, thật tốt quá, kì này yêu nữ trốn không thoát rồi.

Ai ngờ, Âm Vô Thương cũng không nhận lòng tốt của Thanh Sơn, hắn nói ra một câu khiến kênh Lân cận bỗng chốc lặng ngắt như tờ.

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Thanh Sơn, ai bảo cậu nhiều chuyện vậy?

Một câu nói làm Thanh Sơn kinh hãi mà không hiểu vì sao.

Thật lâu sau, thân hình của hắn mới xuất hiện trên màn hình.

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: Bang chủ, anh nói vậy là có ý gì?

Những thành viên cũ của bang phái Hàn Thủy Tiểu Tạ quả nhiên cũng bắt đầu tức giận.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Bạch Chỉ]: Bang chủ đại nhân, những lời này của anh là có ý gì?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Đúng vậy, chẳng lẽ anh không muốn gặp chị Hàn Thủy Không Lưu của bọn này sao?

Ám Vô Thương cũng không để ý tới lửa nóng ở kênh Lân cận, tầm mắt chuyển đến trên người Linh Phong Hiếu Nguyệt:

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Linh Phong Hiếu Nguyệt, người chọn xong chưa? Đầu hàng hay là tự sát?

Phong Linh Hiếu tức giận gõ bàn phím.

【Lân cận】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Ta không muốn tự sát, cũng không đầu hàng. Đáp án này người vừa lòng chưa?

Đáp án này nếu là người bình thường thì quả thực rất bình thường, nhưng hiện tại lại được một nữ ma đầu có danh hiệu ‘Đệ nhất yêu nữ’ của tà phái nói ra thì rõ ràng là đang khiêu chiến với Ám Vô Thương.

Cứ tưởng rằng Ám Vô Thương sẽ phát hỏa, ai ngờ, hắn chỉ nhàn nhạt nói một câu:

【Thế giới】 [Ám Vô Thương]: Nếu như người đều không muốn, kỳ thật vẫn còn một cách giải quyết khác.

Phong Linh Hiếu nhạy bén chú ý tới không biết từ lúc nào mà Ám Vô Thương đã lặng lẽ chuyển sang kênh thế giới. Cô nhìn màn hình cười lạnh trong lòng. Còn một cách giải quyết khác? Hắn bằng lòng thả cô đi vô điều kiện sao. Hay là hắn lại muốn xuất ra chiêu gì nữa để chinh cô?

Sau một lúc lâu, rốt cục Âm Vô Thương cũng nói hết những lời mà hẳn còn giữ lại.

【Thế giới】 [Âm Vô Thương]: Đó chính là, Linh Phong Hiếu Nguyệt, hãy kết hôn với tôi.

Nhìn một đoạn dài những lời nói châm chọc Âm Vô Thương vừa gõ vào, Phong Linh Hiếu phút chốc đã hóa đá, nhìn màn hình kinh ngạc trợn mắt há miệng.

Phản ứng đầu tiên, cô bị ảo giác rồi.

Phản ứng thứ hai, trò chơi bị BUG [2].

[2] BUG: là con bọ. Trong tin học nó là những lỗi nhỏ mà dựa vào đó bạn có thể can thiệp chút chút vào chương trình (Ví dụ: hack các game online chẳng hạn).

Phản ứng thứ ba, Âm Vô Thương..... Hẳn ta điên rồi.....

Lời này vừa nói xong, bất kể là kênh Thế giới hay là kênh Lân cận đều lập tức bùng nổ lên:

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: Bang chủ, anh.....

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Âm Vô Thương người có ý gì chứ?! Người xem chị Không Lưu của bọn ta là gì?!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Tiểu Ngư]: Yêu nữ, rốt cuộc người đã cho bang chủ của chúng ta ăn bùa mê thuốc lú gì rồi? Còn bang chủ, không phải anh điên rồi chứ?!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Yên La]: Bang chủ, sao người có thể đối xử với chị Không Lưu của bọn ta như vậy?!

.....

Phản ứng của thế giới càng kịch liệt hơn –

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Oa, ta vừa bị ảo giác phải không, bang chủ của đệ nhất chính phái lại cầu hôn yêu nữ sao?

【Thế giới】 [Dạ Vị Ương]: Không phải Ám Vô Thương đã có bà xã rồi sao?

【Thế giới】 [,...LO ngôi sao VE]: Chẳng lẽ yêu nữ đã dùng sắc đẹp dụ dỗ Ám Vô Thương sao? Hay là Ám Vô Thương đã gặp Hàn Thủy Không Lưu ở ngoài đời rồi, phát hiện Hàn Thủy Không Lưu thật ra là một cô gái còn xấu hơn cả ‘chị Phượng’ [3]...

[3] ‘Chị Phượng’: tên thật là La Ngọc Phượng, một người mẫu xấu của Trung Quốc, các bạn quan tâm có thể lên Google tìm hiểu thêm!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Tên ngôi sao gì kia, đừng có nói bậy!!! Chị Không Lưu của bọn này là mỹ nữ bậc nhất nha!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Tiểu Ngự]: Đúng vậy! Không được nói như vậy về chị Không Lưu của bọn này!!!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Mộng Nhiên]: Ám Vô Thương, hãy cho chúng ta cũng như chị Không Lưu một lời giải thích đi!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Bạch Chi]: Không sai, Ám Vô Thương, hãy giải thích lời vừa nói lúc nãy đi!

.....

Kênh Thế giới trong chốc lát đã bị bang phái Hàn Thủy Tiểu Tạ chiếm giữ, mà đám người trên kênh Lân cận ở Tử Huyền Cốc bắt đầu xôn xao.

【Lân cận】 [Smile Quả Đông Lạnh]: Bang chủ, anh sao lại.....

【Lân cận】 [Cầm Cành Tường Vi Đâm Chết Người]: Bang chủ, anh cãi nhau với bang chủ phu nhân sao?

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: Bang chủ làm như vậy, chắc chắn là có lý do của anh ấy. Tôi tin tưởng bang chủ, ha ha.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Thanh Sơn, người đúng là một kẻ nịnh bợ! Ta rửa người ra đường xe cán, chị Không Lưu tốt xấu gì cũng là bang chủ phu nhân, sao người lại có thể nói như vậy chứ!

【Lân cận】 [Pháp Sư Sơn Trại]: Đúng vậy, ta ủng hộ Thanh Sơn!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Bạch Chỉ]: Các người..... Các người.....

【Lân cận】 [5566]: Ha, ta tôn trọng quyết định của bang chủ.

【Lân cận】 [Ghét nhất phụ nữ làm nũng]: Ủng hộ bang chủ! Ta thật sự không chịu nổi việc Hàn Thủy Không Lưu làm nũng, rất ghê tởm. Bang chủ thật anh minh!

.....

Ngoài những thành viên trước đây của Hàn Thủy Tiểu Tạ ra, dường như đại bộ phận mọi người đều ủng hộ Âm Vô Thương. Thế nhưng mà, Âm Nguyệt Vô Biên, dường như đang nội chiến nha.....

Đương nhiên là cũng có người không thuận theo.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Âm Vô Thương, ta cứ tưởng rằng người là bang chủ chính phái thì nhất định sẽ là một người đàn ông có trách nhiệm! Thực không ngờ người lại là một kẻ vong ân bội nghĩa như vậy! Nghĩ lại lúc trước, chị Không Lưu đã giúp người như thế nào? Người đã quên hết rồi sao?!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Mong người hãy giải thích những lời và việc làm của mình!

Cho đến khi lời nói của Hàn Thủy Thiển Thiển bị đẩy xuống dưới trên kênh thế giới, Âm Vô Thương mới chậm rãi xuất hiện.

【Thế giới】 [Âm Vô Thương]: Vẫn là câu nói kia, Linh Phong Hiểu Nguyệt, kết hôn với tôi đi, tôi sẽ cưỡng chế ly hôn với Hàn Thủy Không Lưu ngay lập tức.

Trong khoảnh khắc, Phong Linh Hiểu khiếp sợ tới nói không nên lời. Bởi vì, cô hiểu rất rõ thế nào gọi là cưỡng chế ly hôn.

Trong 《Huyền Kiếm Giang Hồ》, vợ chồng muốn ly hôn phải có sự đồng ý của cả hai người. Nếu như một bên muốn ly hôn thì bắt buộc phải nhận nhiệm vụ Cửu Liên Hoàn (nhiệm vụ là phải qua được 9 cửa ải liên tiếp), ngoài ra còn phải nộp một số lượng tiền quy định mới có thể ly hôn được.....

Tiền tài đối với Âm Vô Thương không phải là vấn đề lớn, nhưng mà cái nhiệm vụ Cửu Liên Hoàn kia .....

Nghe nói đã từng có một người nằm trong top của bảng cao thủ đi làm nhiệm vụ này, ngay cả cửa ải đầu tiên cũng chưa qua được thì đã anh dũng hy sinh.....

Bởi vậy có thể thấy được cái nhiệm vụ Cửu Liên Hoàn này biến thái đến cỡ nào a.....

Thế mà tên Âm Vô Thương này sau khi giết cô xong lại cầu hôn với cô, không phải rõ ràng là đang đùa giỡn làm cô xấu hổ sao?!

Phong Linh Hiểu thẹn quá hóa giận, nhanh chóng chuyển sang kênh thế giới, sau đó gõ mạnh lên bàn phím một câu:

【Thế giới】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Âm Vô Thương, người bị bệnh thần kinh!!!

Cô vừa mới gõ xong một câu, liền phát hiện biểu tượng ở vị trí bạn thân lóe lên một cái, ngay sau đó, hệ thống liền vang lên một tiếng thanh thúy:

Đinh! Hệ thống thông báo: Phu quân của bạn – Tố Dạ Mặc Ảnh đã login (đăng nhập).

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Phu Quân

Phong Linh Hiểu đầu tiên là ngẩn ra, sau đó rất nhanh liền phản ứng lại, nhanh chóng bật kênh Trò chuyện riêng lên, phần nộ mà gõ một câu khiến trách qua.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đồ xấu xa! Không phải mày nói không rảnh, đang bận chàng chàng tiếp tiếp với phu quân nhà mày hay sao?

Rất nhanh, đối phương liền trả lời lại. Có điều lời được gửi tới lại là.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]:?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Bạn là?

Nhìn thấy một câu hỏi lại vô tội như vậy, trong lòng Phong Linh Hiểu vốn đang bực mình lại như lửa cháy đổ thêm dầu, thiếu chút nữa đã ném cả con chuột xuống đất. Giả ngu thì cũng thấy qua rồi, có điều cô chưa từng thấy ai giả vờ đến tận mức độ này! Thật sự rất đáng giận.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Phong Lăng Vân! Giả ngu vui lắm sao?! Chị sắp bị đám bệnh thần kinh Âm Nguyệt Vô Biên kia xóa trắng rồi đây!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Cô..... Cô nhận làm người rồi phải không?

Bất luận là Phong Linh Hiểu có gốc đến thế nào đi nữa nhưng sau khi thấy những lời này của Tố Dạ Mặc Ảnh thì cô lập tức nhận ra sự bất ổn..... Bởi vì em trai mình sẽ không bao giờ dùng thái độ nghiêm túc như vậy để nói chuyện với mình bao giờ.....

Nếu người này không phải em trai mình, vậy rốt cuộc là ai?

Tay đánh chữ bắt đầu run nhè nhẹ lên.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Anh..... Anh không phải.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thật ngại quá, xin hỏi anh có quen Thủ Khứ Kinh Niên không?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Xin lỗi, từ một tháng trước tôi vẫn không có thời gian login, đều do bạn bè luyện thay. Xin hỏi.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: ☹!

Ngón tay giống như bị đứng hình mà cứng ngắc để trên bàn phím, Phong Linh Hiểu nhìn màn hình một lúc lâu sau cũng không nói gì, cô hoàn toàn cứng lại rồi, cái này, cái account này không phải em trai cô đã bỏ tiền mua về sao? Sao lại.....

Kênh Trò chuyện riêng vốn đang cuộn các dòng chữ lên cũng tự nhiên dừng lại, qua hồi lâu, rốt cục cũng chạy ra một hàng chữ.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: A, tôi biết rồi.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Há?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Thì ra cô là nương tử của tôi.

Đột nhiên Phong Linh Hiểu cảm thấy cổ họng ngọt ngọt, suýt nữa hộc máu.

Chỉ nói vài từ “A” cùng “Thì ra” bình thường như vậy, phản ứng cũng bình tĩnh như vậy, giọng điệu cũng bình thản như thế, vậy mà lại ngưng tụ thành một tia sét mạnh, hung hăng đánh thẳng vào người Phong Linh Hiểu.

T___T Nhưng người này lại không cảm thấy có một tia sấm sét nào.....

Cứ giống như, đây là một chuyện đương nhiên vậy.

Sao anh ta..... lại không kinh ngạc chút nào thế chứ.....

Account của mình đột nhiên lòi ra thêm một “Nương tử” cũng không cảm thấy kinh ngạc sao?

Cô cố nén cảm xúc bồn chồn trong lòng, run run đánh xuống một hàng chữ:..... Tố Dạ đại nhân, chẳng lẽ anh không kinh ngạc một chút xíu nào sao?

Đối phương lại chỉ trả lời lại hai chữ.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tọa độ.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: [biểu tượng/ mờ mịt]
Gì?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Vị trí tọa độ hiện tại của cô.

A? Phong Linh Hiểu theo bản năng mà cả kinh,

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Tử Huyền Cốc, 12.35.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Chờ tôi.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: .....Ơ? Tố Dạ đại nhân?

Cuối cùng Tố Dạ Mặc Ảnh cũng không trả lời lại.

Nhất định anh ta đã thấy được câu đầu tiên cô nói với Phong Lăng Vân, nhưng mà cô với anh ta căn bản chỉ là người xa lạ không quen biết, thế mà anh ta lại đồng ý giúp cô? Trong lòng Phong Linh Hiếu trăm mối tơ vò, tranh thủ thời gian rảnh rỗi lúc Tố Dạ Mặc Ảnh chạy tới, cô liền mở tên Thử Khứ Kinh Niên lên.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Phong Lăng Vân! Thành thật giải thích cho chị, cái account Tố Dạ Mặc Ảnh kia là thế nào?!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]:.....

.....

Vì thế trên kênh Trò chuyện riêng xuất hiện ‘.....’ quý dị hết loạt này đến loạt khác, một sự im lặng tuyệt đối.

Phong Linh Hiếu nổi giận!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Phong, Lăng, Vân!!!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Ha, chị..... [biểu tượng/đồ mồ hôi]

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Không phải mà nói account này là mà mua sao?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Cái này..... Thật ra cái account này là phu quân em cho em mượn chơi, Tố Dạ Mặc Ảnh là bạn của phu quân..... Ha ha.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vậy mà mày còn.....

Vừa đánh tới một nửa, tay Phong Linh Hiểu chột cứng đờ, câu nói chưa hoàn chỉnh kia thế nhưng không biết phải nói ra thế nào.

Mặt của cô hơi hơi đỏ lên. Kỳ thật cô đối với chuyện tình yêu hay kết hôn linh tinh có hơi nhạy cảm, cho dù là trên Internet cũng vậy. Cô vốn nghĩ rằng, cái account Tố Dạ Mặc Ảnh này là của Phong Lăng Vân, cho nên mới yên tâm cùng “Hả” kết hôn... Ai ngờ, account này từ đầu tới đuôi lại không phải của Phong Lăng Vân.....

Bây giờ kêu cô làm thế nào để không biết xấu hổ mà đối mặt với vị “Phu quân đại nhân” không biết từ đâu xuất hiện này chứ?!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Ha! Chị à, chị cũng không thiệt thòi gì nha, không làm gì cũng nhặt được một đại thần của máy chủ này về làm ông xã.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: !!!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Mày còn dám nói!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Em không thèm nghe chị nói nữa, phu quân đang gọi em, phải đi giết boss rồi, bye bye ~!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Này!!!

(Hệ thống thông báo: Thực xin lỗi, bạn thân của bạn đã chặn tin nhắn, [Này!!!] gửi đi không thành công, vui lòng thử lại sau.)

.....

Sự việc đã đi đến nước này, đã nằm ngoài khả năng khống chế của Phong Linh Hiểu rồi.

Nhưng mà có một điều cô có thể khẳng định, đó chính là – cô đã bị chính em trai mình lừa giỡn! Hoàn toàn bị lừa giỡn!

Khi lại đối mặt với kênh Thế giới cùng Lân cận oán khí tận trời kia, đột nhiên cô cảm thấy thực đau đầu.

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Linh Phong Hiểu Nguyệt, cô suy nghĩ sao rồi?

【Lân cận】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đáp án của ta chính là, người đi chết đi!!!

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Cô.....

Lời còn chưa dứt, đã bị một người chơi ở gần đó vội vàng cắt đứt.

【Lân cận】 [Lạc Thành Lạc Thủy]: Bang chủ! Không ổn rồi!

Một câu còn chưa nói xong, đã đột ngột phát sinh biến cố! Tại phía đông nam cách đó không xa, đột nhiên từ trên không trung một tia sáng bức người cùng mũi nhọn của thanh kiếm đâm xuống, một cơn gió mạnh cực đại lấy ánh sáng của kiếm làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, trên mặt đất liên tiếp ngã xuống một mảng lớn thi thể người chơi!

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: Tố Dạ Mặc Ảnh! Là Tố Dạ Mặc Ảnh! A, là phu quân của yêu nữ đã đến! Mọi người chạy mau!!!

Theo tiếng ồn ào của Thanh Sơn, ngoại trừ vài thành viên chủ chốt của Âm Nguyệt Vô Biên ra thì những người chơi không chết đều hóa thành chim mà bay tán loạn, còn đã chết thì toàn bộ đều lựa chọn sống lại tại chỗ.

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Người.....

Đột nhiên đối mặt với vị nam tử áo trắng cười bạch hạc (hạc trắng) từ trên trời giáng xuống, Âm Vô Thương cũng đột nhiên nói không nên lời.

Cách nơi thiếu nữ áo đen ngã xuống không xa, Tố Dạ Mặc Ảnh một thân áo trắng thoát tục, tung bay trong gió, một thanh trường kiếm giá trị bất phàm chặn ở trước mặt Linh Phong Hiểu Nguyệt, quanh thân tản mát ra những tia sáng mạnh mẽ, làm cho người ta lóa mắt.

Ánh mắt Phong Linh Hiểu từ từ chuyển lên đỉnh đầu hẳn.

Tố Dạ Mặc Ảnh.

Bốn chữ này làm cho lòng cô run lên mà không hiểu vì sao. Tuy rằng cái tên này, hình dáng này Phong Linh Hiểu đã nhìn qua rất nhiều lần, nhưng nếu nói thật sự đánh giá tỉ mỉ thì hôm nay mới là lần đầu tiên.

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: Tố Dạ Mặc Ảnh, người người... người làm vậy là có ý gì?! Đừng tưởng rằng người là đệ nhất đại thần của máy chủ này.....

Vốn đang định trốn đi thì vừa vặn đụng phải thân kiếm của Tố Dạ Mặc Ảnh, hoa lệ đến muốn chết đi, Thanh Sơn hỗn hển đánh ra một đồng lớn lời lên án Tố Dạ Mặc Ảnh.

Không may là khi hẳn mạng xong rồi lúc sống lại đang định rời đi lại bị Tố Dạ Mặc Ảnh dùng một kiếm đưa đi ôm tử thần luôn.

【Lân cận】 [Thanh Sơn]: #\$\$%*&..... Tố Dạ Mặc Ảnh, đừng tưởng rằng người có được 『Đặc Xá Lệnh』 là có thể không kiêng nể gì mà bảo hộ yêu nữ này!

Cái gọi là 『Đặc Xá Lệnh』, kỳ thật là đồ vật lúc Tố Dạ Mặc Ảnh bước lên đứng đầu bảng vinh dự được thưởng, có thể sử dụng mỗi ngày, mỗi lần duy trì được một giờ, hiệu quả chính là: Trong khoảng thời gian này PK*

giết người sẽ không bị giảm giá trị danh vọng cũng như không bị tên màu đỏ. Đối với cao thủ như anh mà nói, điều này quả thực là không gì địch nổi.

*PK: chỉ việc các nhân vật trong game đấu để hạ gục nhau.

Đại khái bởi vì phần đông người chơi đều kiêng kỵ 『Đặc Xá Lệnh』 nên lúc Tố Dạ Mặc Ảnh ở bên cạnh Linh Phong Hiểu Nguyệt thì không ai dám đi đuổi giết Linh Phong Hiểu Nguyệt cả.

【Lân cận】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử của ta, chỉ có ta mới có thể ức hiếp.

Chỉ là một câu nói rất bình thường thế mà lại làm cho người ta cảm thấy được lực uy hiếp mãnh liệt, không giống với giọng điệu bừa bãi của Phong Lăng Vân trước đây, Phong Linh Hiểu đã có thể tin chắc rằng, người này — thực sự không phải Phong Lăng Vân.

Quả nhiên những lời này có thể dễ dàng làm mọi người chung quanh kinh sợ, trong giây lát, cũng không ai nói gì.

Thật lâu sau, rốt cục người đứng đầu đệ nhất bang – Âm Vô Thương cũng miễn cưỡng toát ra một câu.

【Lân cận】 [Âm Vô Thương]: Linh Phong Hiểu Nguyệt, tôi sẽ không buông tha cô như vậy đâu. Yêu cầu vừa rồi cô hãy suy nghĩ thật kỹ đi.

Nhìn bóng dáng cả bang Âm Nguyệt Vô Biên đang dần rời xa, trong lòng Phong Linh Hiểu liền khinh thường “Thiệt” một tiếng. Quý mới đồng ý với người! Không đúng, quý cũng sẽ không đồng ý với người!

Thấy nguy hiểm đã đi qua, Linh Phong Hiểu Nguyệt mới chọn “Hồi sinh tại chỗ”, hao phí một bình phục sinh, thiếu nữ áo đen lại khôi phục sức sống, đứng lên.

Một người áo đen yêu mị, một người áo trắng thanh thoát, quả thực tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Phong Linh Hiểu di chuyển nhân vật, thật cẩn thận đi đến bên cạnh Tố Dạ Mặc Ảnh.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Tố Dạ đại nhân, cảm ơn anh đã giúp tôi. Tôi sẽ báo đáp lại anh!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không cần.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vậy..... Tố Dạ đại nhân, một lát nữa chúng ta sẽ đi ly hôn nha.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không cần.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Dát?

Sao lại vẫn là “Không cần”?

Đang lúc Phong Linh Hiểu nghi hoặc cùng khó hiểu đối với câu trả lời của anh thì một cái giao dịch hiện ra.

[Giao dịch đưa ra: Người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh tặng bạn một hộp lễ vật đặc biệt, có nhận hay không? Chấp nhận/ Hủy bỏ.]

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đây là cái gì?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Chấp nhận đi.

Vì thế rất nghe lời mà chọn “Chấp nhận”.

Đình! Hệ thống thông báo: Người chơi Linh Phong Hiểu Nguyệt đã mở hộp lễ vật đặc biệt, nhận được một chứng nhận chung thủy, tự động ràng buộc, không thể giải trừ, không thể vứt bỏ, kỳ hạn: Vĩnh cửu.

Phong Linh Hiểu chấn động, vội vàng xem thuộc tính của chứng nhận chung thủy.

Vừa nhìn vào ngay lập tức mấy đường màu đen đã nổi lên trên trán.

[Vật phẩm]

Tên: Chứng nhận chung thủy.

Thuộc tính: Chứng nhận tặng cho phu thê, phu thê có được chứng nhận này biểu thị cho sự vĩnh kết đồng tâm của hai bên, vĩnh viễn không thể ly hôn.

Đây đây đây đây đây.....

Không hổ là hộp lễ vật đặc biệt! Thế mà cũng có loại biến thái này!!!

Trong khung cảnh đóa hoa màu tím theo gió mà khẽ rung rinh nháy múa, thiếu nữ áo đen ngậy ngốc đứng tại chỗ, tựa hồ vì kinh hoàng mà không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn nam tử áo trắng từ từ tới gần cô.

【Trò chuyện riêng】 [Tổ Dạ Mặc Ảnh]: Cô đã muốn cảm tạ tôi như thế thì tôi đây cũng đành miễn cưỡng nhận lấy tấm lòng của cô vậy.

Trong biển hoa màu tím rực rỡ, nam tử áo trắng thoát tục đứng đó, phong độ vô cùng, nếu không phải nhìn thấy mấy chữ kia vẫn ở trên màn hình như trước có lẽ Phong Linh Hiểu còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Cô cả kinh trợn mắt há miệng, hóa đá mà nhìn màn hình, bị xói mòn, lại bị oxy hoá.....

Cô còn tưởng rằng mình đã gặp được người tốt, nhưng hóa ra..... lại là một tên vô sỉ a a a!!!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bẫy

Phong Linh Hiểu trợn mắt há miệng, nhìn màn hình, sau một lúc lâu cũng nói không nên lời.

Nam tử áo trắng từng bước tiến lại gần thiếu nữ áo đen, mà thiếu nữ áo đen từ đầu đến cuối chỉ đứng im tại chỗ, không hề có dấu hiệu chuyển động. Ngay tại lúc chỉ còn cách thiếu nữ áo đen một bước chân, nam tử áo trắng mới dừng lại.

Cùng lúc đó, kênh Trò chuyện riêng hiện lên một dòng chữ.

【Trò chuyện riêng】 [Tổ Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, nếu em không mặc quần áo vào, vi phu sẽ thẹn thùng nha.

A? Quần áo? Phong Linh Hiểu lấy lại tinh thần, nhìn kỹ, mới giật mình phát hiện thiếu nữ áo đen đang đứng giữa bụi hoa Tử Huyền sớm đã không mặc.....

Phản ứng đầu tiên, cô bị đùa giỡn >

Thế mà cô lại quên! Vừa rồi bị Âm Vô Thương giết chết, trang bị văng ra đã được hệ thống thay lại bằng cái khác. Tuy rằng hình tượng ban đầu của nhân vật có một lớp vải bố bao bọc, nhưng nhìn qua vẫn rất rõ ràng. Có điều bởi vì có hoa cỏ chung quanh che lại, nên thân hình của Phong Linh Hiểu đứng giữa bụi hoa như ẩn như hiện, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được.....

Tuy rằng chỉ là thế giới ảo trên mạng, nhưng mặt Phong Linh Hiếu vẫn đỏ lên một chút. Cô vội vàng mở túi trang bị ra, tùy tiện tìm một bộ trang bị mặc vào, nhanh chóng gõ lên bàn phím, lực của ngón tay cũng bất giác mà tăng lên vài phần.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Lưu manh! Vô sỉ!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử quá khen.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Còn nữa, ai đồng ý để anh lấy tôi? Anh rõ ràng đang cường thủ đoạt hào*!!!

*Cường thủ đoạt hào: dùng sức mạnh để ép buộc.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, lúc trước hình như là em rất chân thành muốn báo đáp vi phu. Em đổi ý như vậy, vi phu sẽ bị thương tâm nha.

Phong Linh Hiếu bị ghen.

Đã gặp qua vô sỉ, nhưng chưa thấy qua người vô sỉ đến như vậy!

Bỗng nhiên trong lòng cô dâng lên một suy nghĩ: Chẳng lẽ lúc này cô mắng hần, bây giờ hần muốn trả thù sao?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tố Dạ Mặc Ảnh! Rốt cuộc anh muốn như thế nào?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không muốn thế nào cả, anh nhìn trúng em thôi.

Lý do nhằm như vậy, đến quý cũng sẽ không tin.

Trong lòng Phong Linh Hiểu càng thêm chắc chắn.

..... Tên này quả nhiên muốn trả thù.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: [biểu tình/ khóc] Tôi sai rồi, Tố Dạ đại nhân.....Tôi không nên để em trai mình lấy account của anh chơi, không nên kết hôn với account này của anh. Tố Dạ đại nhân, tôi chỉ là một cô gái vô tội, anh hãy tha thứ cho tôi, buông tha cho tôi có được không.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Tố Dạ đại nhân, anh nhìn trúng tôi chỗ nào, tôi nhất định sẽ sửa!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Chỗ nào anh cũng nhìn trúng cả.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....

Phong Linh Hiểu khóc không ra nước mắt.

Nói chuyện với Tố Dạ Mặc Ảnh, quả nhiên không thể dùng tư duy của người bình thường được.

Cô không nói nữa bởi vì cô đang nghĩ không biết có nên logout để trốn không.

Nhưng mà câu tiếp theo của Tố Dạ Mặc Ảnh lập tức đã làm cô mất ngay cái ý nghĩ ấy.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nếu bây giờ em logout, anh dám cam đoan, lúc em lên mạng lần nữa, tuyệt đối không chỉ có kết cục là bị vây đánh thôi đâu.

Phong Linh Hiểu tổn hơi thừa lời, lại hung hăng gõ lên chiếc bàn phím đáng thương lần nữa: Anh, đang, uy, hiếp, tôi.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Sao anh dám uy hiếp nương tử nhà mình chứ? Anh chỉ là đang nhắc nhở nương tử sự thật mà thôi.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Ai là nương tử của anh chứ!!!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Là em chứ ai. A? Chẳng lẽ trí nhớ của nương tử không tốt sao? Nhưng mà trên đầu em vẫn còn để dấu hiệu rất rõ đó.

Chỉ một câu nhưng ngược lại đã nhắc nhở cho Phong Linh Hiểu, tầm mắt của cô liền chuyển lên đỉnh đầu của thiếu nữ áo đen.

Một danh hiệu sáng sáng đang quay vòng.

Cái danh hiệu cô vẫn để từ sau khi kết hôn với “Tố Dạ Mặc Ảnh”

.....Nương tử của Tố Dạ Mặc Ảnh.

Từ khi bắt đầu tham gia trò chơi này đến nay, cô chỉ lấy được ba danh hiệu: ‘Sơ hành giả ngơ ngác’, ‘Tà giáo đệ nhất yêu nữ’ và ‘Nương tử của Tố Dạ Mặc Ảnh’.

Sơ hành giả ngơ ngác thì cũng không có gì đáng chú ý rồi.

Còn về hai cái còn lại nếu so với “Nương tử của Tố Dạ Mặc Ảnh” thì giờ đây cô càng tình nguyện dùng “Tà giáo đệ nhất yêu nữ”!

Phong Linh Hiểu hừ một tiếng, đổi danh hiệu lại thành “Tà giáo đệ nhất yêu nữ”, cô xoay người đưa lưng về phía Tố Dạ Mặc Ảnh ngồi xuống, không thèm nhìn hần.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, giận sao?

Thấy cả buổi Linh Phong Hiểu cũng không trả lời lại, Tố Dạ Mặc Ảnh đánh lên một biểu tượng thở dài.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nếu nương tử không muốn đi cùng vi phu, như vậy anh cũng không miễn cưỡng em.

Phong Linh Hiểu vui mừng khôn xiết. Chẳng lẽ anh ta đã chơi đùa chán nên bằng lòng buông tha cô rồi?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thật ư? Anh thật sự đồng ý buông tha tôi?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Phải, có điều.....

Còn có vế sau nữa sao?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Anh sẽ đưa ra hai lựa chọn, em tự chọn cho mình một cái đi.....

Trong lòng Phong Linh Hiểu trào dâng, nhất thời cảm thấy tiền đồ xán lạn. Chỉ cần anh buông tha cho cô, cho dù yêu cầu có không tốt cỡ nào cô cũng đồng ý!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Anh nói đi!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tiếp tục đi cùng với anh, hoặc là tiếp tục bị toàn bộ người chơi đuổi giết.

Có ngốc mới chọn bị toàn bộ người chơi đuổi giết! Với thói quen lựa chọn theo phương pháp loại suy, Phong Linh Hiểu chưa suy nghĩ cẩn thận liền không hề chần chừ mà trả lời!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đương nhiên đi cùng với anh rồi!!!

Nhưng vừa nói xong, ngay lập tức Phong Linh Hiểu liền hóa đá. Cô.....
vừa mới trả lời cái gì vậy chứ?

Tố Dạ Mặc Ảnh đương nhiên cũng bị câu trả lời quá nhanh của cô làm
kinh ngạc, qua một lúc anh mới chậm rãi đánh ra hai chữ –

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Rất tốt.

Rất tốt.....

Rất tốt.....

Rất tốt.....

Vì sao lúc nhìn thấy hai chữ rất bình thường này, cô lại có cảm giác
muốn rơi lệ vậy?

Trong tức khắc cô liền tỉnh ngộ, cô bị anh ta lừa rồi a! Nhưng mà — đã
muộn rồi, cô đã cam tâm tình nguyện nhảy vào cái bẫy mà người nào đó đã
sớm chuẩn bị trước.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Tố Dạ Mặc Ảnh anh
chơi xấu!!! Cái này không tính a!!!

Đối mặt với sự chất vấn cùng phần nộ của Phong Linh Hiểu, Tố Dạ Mặc
Ảnh thực bình tĩnh đánh ra một cái biểu tượng mỉm cười.

Biểu tượng cam chịu của hệ thống rất bình thường nhưng độ cong trên
khóe miệng của khuôn mặt hình tròn màu vàng kia tựa như đang cười nhạo
sự ngu dốt của cô.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: A? Chơi xấu? Nhưng hình như
anh thấy là do chính miệng nương tử nói ra mà. Anh đã chụp hình đoạn nói
chuyện đó lại rồi vậy mà nương tử vẫn không thừa nhận có phải có chút
không tốt hay không?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh đưa ra hai lựa chọn, rõ ràng chính là bức tôi đi theo đường anh đã vẽ sẵn mà!!!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nhưng nương tử à, biểu hiện vừa rồi lúc em trả lời dường như là rất vội muốn đi cùng anh thì phải.

Cô á khẩu, không trả lời được.

Ngón tay cô đang gõ bàn phím bỗng nhiên cứng đờ, chết lạng, rồi di chuyển sang phím backspace xóa hết những lời sắp gửi để lên án đối phương.

Nhất thất tức thành thiên cổ hận [1], cô hoàn toàn rơi vào bi kịch.

[1] Nhất thất tức thành thiên cổ hận: một lần lỡ bước để hận ngàn đời.

Chẳng qua là.....

Cô không cam lòng a!!!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh là tiểu nhân! Dùng hình đoạn nói chuyện để uy hiếp con gái thì không phải việc làm của quân tử!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Anh chưa từng thừa nhận mình là quân tử.

T__T Tố Dạ Mặc Ảnh..... anh lợi hại!

Vì cái khí mốc gì mà cô cứ cái cốc [2] như vậy chứ?

[2] Cái cốc: Tiếng Trung là 杯具 (bôi cụ) – nghĩa gốc là cái cốc/ ly/ tách, nhưng âm đọc của nó gần giống 悲剧 (bi kịch), nên ‘bôi cụ’ đã dần trở

thành cách nói thông dụng dùng để chỉ bi kịch.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: [biểu tượng/ khóc] Tố Dạ đại nhân, nói thật đi..... vì sao anh không chịu buông tha tôi.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nga? Nương tử muốn nghe lời nói thật?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Ừ!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Anh rất ghét người khác mắng mình.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: ...

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Hơn nữa vừa lúc bên cạnh anh cũng đang thiếu một chân sai vặt.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: ...

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Mà cũng vừa lúc em đưa lên cửa.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: ...

Phong Linh Hiếu khóc không ra nước mắt...

Ngay lúc này cô chỉ muốn tìm một miếng đậu hũ rồi đập đầu lên đó thôi!

... Việc này có tính là cô tự làm tự chịu không, cô tự đưa dê vào miệng cạp a a a!!!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử à, thật ra em cũng không cần phải thương tâm như vậy đâu.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tính ra đi theo anh thì có lợi hơn có hại rất nhiều nha.

Phong Linh Hiểu nhìn màn hình mà nghiêng răng nghiêng lợi, con mắt nào của anh thấy tôi thương tâm?!

Còn nữa, có lợi cái đầu quý anh á!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Ít nhất thì không bị đuổi giết, còn có thể hưởng sái kinh nghiệm (điểm kinh nghiệm). Em thử nghĩ lại xem, nếu không có người che chở, kết cục của em sẽ thế nào?

Một câu đã đâm trúng tử huyệt của cô .....

Nhưng câu này của hần đúng là sự thật.....

Cô đường đường là đệ nhất yêu nữ tà giáo, nếu không có người che chở như lời anh ta nói, kết cục sẽ rất lừng lẫy nha.....

Đây là một việc rất nghiêm trọng.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Kỳ thật không phải toàn bộ trò chơi chỉ có mình Hàn Thủy Không Lưu biết thuật cải tử hoàn sinh.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Anh cũng biết.....

“.....” Phong Linh Hiểu nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy câu nói tiếp theo của anh ta sẽ là: Anh cũng có thể xóa trắng em.

T__T Uy hiếp trắng trợn a!!!

Cho nên, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt [4].

[4] Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt: kẻ biết thời thế mới là người tài giỏi.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Được..... tôi đồng ý với anh.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: [biểu tượng/ mỉm cười] Vậy nương tử, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn a.

T___T Đưa ra quyết định bán chính mình xong, Phong Linh Hiếu nhìn nam tử áo trắng trong trò chơi, vẻ mặt bi ai suy nghĩ.

Một đại thần áo trắng chính phái như vậy, tại sao nội tâm lại đen tối như thế a.....

Bất quá, Tố Dạ Mặc Ảnh, cô cùng anh ta đang đi trên cùng một con thuyền! Nhưng rồi sẽ đến một ngày cô trở mình đâm nát anh ta dưới chân, sau đó hung hăng ngược đãi..... =III=

Kìm nén lửa giận trong lòng, Phong Linh Hiếu thực bình tĩnh đánh chữ: Vậy phu quân, bây giờ chúng ta đi đâu đây?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Chờ người.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: A?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tới rồi.

Ngay lúc đó, ở cửa vào Tử Huyền Cốc xuất hiện hai người, một nam một nữ.

Nam mặc một bộ trang phục màu tím, trên lưng đeo chéo một hộp trường kiếm, mày kiếm mắt sáng, tư thế oai hùng hiên ngang; Nữ mặc một bộ váy tím phiêu dật, quanh eo quấn một dây thắt lưng tơ tằm màu tím nhạt, dáng vẻ mềm mại đáng yêu, đẹp như tiên tử. Hai người đứng với nhau, thật giống một đôi thần tiên quyến rũ.

Chỉ là ID cùng danh hiệu trên đầu bọn họ nhìn vô cùng quen mắt a.....

Phu quân của Thử Khứ Kinh Niên – Sa Đọa, Nương tử của Sa Đọa –
Thử Khứ Kinh Niên.....

Tầm mắt của cô bình tĩnh dừng lại ở ID trên đầu nữ tử, hai mắt dường như bắn ra tia lửa!

Thử Khứ Kinh Niên! Phong Lăng Vân! Tự tìm tới cửa sao?

Rất tốt.....

Đình! Hệ thống thông báo: Người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh mời bạn gia nhập đội ngũ! Có chấp nhận hay không? Chấp nhận/ Hủy bỏ.

[Đội ngũ thông báo] Bạn đã đồng ý lời mời tham gia tổ đội của người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh.

[Đội ngũ thông báo] Bạn đã gia nhập đội ngũ.

Vừa gia nhập đội, người nào đó tự biết đuối lý đã mở miệng trước:

[Thử Khứ Kinh Niên]: Chị à, chuyện kia, thực xin lỗi.....

【Đội ngũ】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Chị tha lỗi cho em được không? Lần sau em sẽ không làm vậy nữa đâu mà.

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: Đúng vậy, chị dâu, Kinh Niên chỉ là vô ý. Tố Dạ cũng vừa mới tha thứ cho Kinh Niên rồi, chị dâu, chị cũng tha thứ cho cô ấy đi?

= = || Tên nhóc ăn cây táo, rào cây sung, bây giờ lại còn dám giả vờ là cô gái vô tội mà tìm người khác nói giúp mình nữa chứ? Nếu tên Tố Dạ Mặc Ảnh này cũng giả vờ hào phóng như vậy, cô đương nhiên cũng không cam lòng lạc hậu.

Vì thế Phong Linh Hiểu thực bình tĩnh trả lời lại một câu: Không sao.

Thử Khứ Kinh Niên thở phào một hơi, đánh ra một biểu tượng cảm kích.

Phong Linh Hiếu nhìn thấy Thử Khứ Kinh Niên cuối cùng cũng đã buông tảng đá trong lòng xuống thì vô cùng bình tĩnh mỉm cười. Nó tưởng là chỉ như vậy thì đã có thể cho qua rồi sao? Xuất phát từ tư tưởng muốn trả thù, đương nhiên cô sẽ không dễ dàng buông tha tên đầu sỏ đã làm mình rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục [4] như vậy!

[4] Vạn kiếp bất phục: ý chỉ vạn kiếp cũng không thể quay lại, không thể thay đổi những gì mình đã làm, thường là chỉ ý tiêu cực.

Giây tiếp theo.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Sa Đọa à, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: A? Chị dâu cứ nói.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Kỳ thật, Thử Khứ Kinh Niên là em trai của tôi.

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: A, thì ra.....

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: Cái gì? Em trai?!

【Đội ngũ】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Này! Chị, chị đừng nói bậy!

Thử Khứ Kinh Niên sốt ruột, bắt đầu liều mạng spam.

Trong tức khắc, toàn màn hình đều là những ký hiệu mà Thử Khứ Kinh Niên đánh ra.

Khóe miệng Phong Linh Hiếu chậm rãi cong lên đầy âm hiểm.

[Đồ vật thông báo] Bạn đã sử dụng đồ vật “Thải Quang Đẳng”, có tác dụng trong thời gian 5 phút.

Thải Quang Đẳng được bán ở cửa hàng RMB (cửa hàng bán những đồ vật do dùng tiền thật đổi thành để mua) trong 《Huyền Kiếm Giang Hồ》, khi làm nhiệm vụ cấp S may mắn cũng có thể nhặt được đồ vật này, sau khi sử dụng, chữ mà người chơi đánh ra sẽ có bảy màu, đồng thời cũng được giữ lại trên kênh một quãng thời gian.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: [biểu tượng/ mỉm cười] Đúng vậy, kỳ thật nó là nam.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]:.....

【Đội ngũ】 [Thử Khứ Kinh Niên]:.....

【Đội ngũ】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Tôi đột nhiên nhớ ra có việc gấp, đi trước nha. Bye bye!

[Đội ngũ thông báo] Người chơi Thử Khứ Kinh Niên đã rời khỏi đội ngũ.

Thử Khứ Kinh Niên chạy mất.

Trên kênh đội ngũ chỉ còn lại một hàng chữ sắc màu rực rỡ vô cùng chói mắt.

Rốt cục —

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: A a a a!!!!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kẻ Thứ Ba

Sa Đọa phản ứng kịch liệt đến không ngờ được.

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: A a!

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: A a a!

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: A a a a a!

.....

.....

Trên đường đi, ngoại trừ mấy câu Linh Phong Hiểu Nguyệt cùng Tố Dạ Mặc Ảnh nói xen vào thì tất cả trên kênh 【Đội ngũ】 đều là dấu vết spam của Thử Khứ Kinh Niên cùng Sa Đọa.

Nếu Thử Khứ Kinh Niên không phải nam có lẽ ai cũng sẽ nghĩ.....

Bọn họ thật sự là một đôi trời sinh a..... ㄟ (͡ ▽ ͡) ㄟ

Phong Linh Hiểu bị tốc độ spam của hắn làm cho hoảng sợ, trong lòng cũng có chút áy náy.

Vừa rồi cô làm có đúng hay không a, hình như quá tuyệt tình rồi...

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Ách..... Sa Đọa?

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Anh không sao chứ?

Gần như ngay lập tức.

【Đội ngũ thông báo】 Người chơi Sa Đọa đã rời khỏi đội ngũ.

Đại hiệp áo tím giống như đang chạy trốn, bóng dáng thảm hại biến mất ở cửa vào của Tử Huyền Cốc.

Đầu Phong Linh Hiểu nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, nhìn bóng dáng chán nản bỏ chạy của hắn, trong đầu cô không tự chủ được mà hiện ra một câu: Gió vi vu thổi qua làm lạnh nước sông Dịch, Sa Đọa một đi không bao giờ trở lại nữa.....

Trong đội chỉ còn lại thiếu nữ áo đen cùng nam tử áo trắng, không nói gì mà chỉ ngây ngẩn nhìn nhau.....

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: ㄟ.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, em thật âm hiểm.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Phu quân quá khen, xét về độ âm hiểm, sao so được với anh.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Như nhau thôi.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....

Phong Linh Hiểu vừa đánh ra khuôn mặt tươi cười khách sáo đáp lời, vừa tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Như nhau cái đầu anh, tuy rằng quần áo của cô là màu đen, nhưng cô tuyệt đối là một đóa hoa Tiểu Bạch vô cùng thuần khiết!

Cuối cùng, cô rốt cục không nhịn được, hung hăng gõ câu tiếp theo: Tôi mệt rồi, đi ngủ đây!

Kênh Đội ngũ lập tức lại im lặng xuống.

Sao vậy? Phong Linh Hiểu sững sốt, chỉ cảm thấy không thích hợp.

【Đội ngũ】 [Tổ Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử chú ý nghỉ ngơi, đừng để cơ thể mệt đến chết.

Một câu có thể nói là một câu hai nghĩa.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Linh Hiểu hơi đỏ lên một chút. Cô vừa nguyên rủa Tổ Dạ Mặc Ảnh, vừa không chút do dự mà nhấn vào nút “x” đỏ thẫm ở góc phải màn hình rời khỏi trò chơi.

Nhìn mặt bàn máy tính, day day huyết Thái Dương, đã bị một chuỗi khiếp sợ liên tiếp làm lòng không thể bình tĩnh như trước được, Phong Linh Hiểu nhịn không được quát to ra tiếng: “Thật sự quá vô sỉ! Rất đáng giận –”

“Phong Linh Hiểu, mày mới đáng giận đấy! Nhìn màn hình hết cả buổi trưa, còn không cho người khác nghỉ ngơi? Lăn ra ngoài cho tụi tao!”

Lời còn chưa dứt, từ cùng một hướng đột nhiên bay tới ba cái gói đầu, hung hăng nện về phía Phong Linh Hiểu!

Phong Linh Hiểu theo bản năng mà né ra, nhưng vẫn không tránh được thế công kích ào ạt của gói đầu, bị một cái gói trong số đó nện trúng.

May là không phải gạch, chẳng qua gói đầu này dường như có chút cứng a.....

“Phải..... Thực xin lỗi.....” Phong Linh Hiểu xoa đầu bị nện đau, một bên ôm đầu ù chạy ra ký túc xá, “Tao lăn là được chứ gì!”

“Đúng rồi, lúc về nhớ mua hộp khoai tây chiên giùm tao nha!”

“Tao cũng muốn!”

“Tao muốn kẹo Thụy Sĩ!”

Ở đại học A, ký túc xá nữ sinh bình thường đều là bốn người một phòng, mà phòng ký túc xá 303 Phong Linh Hiểu đang ở này nhìn thì như bình thường, nhưng trên thực tế lại có tiếng là “Tứ đại nguyên tố trong ký túc xá” của đại học A.

Vì sao?

Kỳ thật nguyên nhân cũng không phải bọn Phong Linh Hiểu các cô có công năng dị thường gì, mà là do họ của các cô.

Trừ Phong Linh Hiểu ra thì ba bạn cùng phòng còn lại lần lượt tên là Thủy Thanh Lam, Hỏa Nguyệt, Điền Mông Mông.....

Cho nên họ của các cô hợp lại với nhau sẽ là tứ đại nguyên tố “Phong, Thủy, Hỏa, Thổ”.....☞

Trong ký túc xá, ngoại trừ Phong Linh Hiểu ra thì ba người còn lại đều có thói quen ngủ trưa, ngày thường lúc Phong Linh Hiểu chơi trò chơi trực tuyến đều rất cẩn thận, cố gắng không phát ra âm thanh làm phiền đến bạn cùng phòng.

Nhưng mà hôm nay, cô thật sự rất kích động, thế cho nên bây giờ..... thành ‘cái cốc’ rồi.....

Nghe trong ký túc xá liên tiếp truyền ra tiếng kêu gào, Phong Linh Hiểu lại nghĩ tới cảnh ngộ mình vô tội bị rơi vào bẫy, cho dù cảm thấy vạn phần ủy khuất cũng chỉ có thể âm thầm nổi đóa ở trong lòng.

Sau khi đi một vòng quanh ký túc xá, lại chạy đến quầy bán quà vặt mua một túi đồ ăn vặt lớn xong, Phong Linh Hiểu lại ngoan ngoãn “Lăn” trở về ký túc xá.

Mở cửa ký túc xá ra mới phát hiện không thấy bóng dáng của Thủy Thanh Lam cùng Hỏa Nguyệt đâu, trong ký túc xá chỉ còn lại một mình Điền Mông Mông đang yên lặng chơi máy tính.

“Mông Mông, sao chỉ còn một mình mày vậy? Buông túi to trong tay xuống, Phong Linh Hiểu vô tình nhìn lên màn hình máy tính mà Điền Mông Mông đang chơi, thấy hình ảnh cảnh vật quen thuộc kia, không khỏi kinh ngạc vui mừng nói, “Ồ? Mày cũng chơi 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 sao?”

“Đúng vậy, thấy mày hay chơi, cho nên không nhịn được liền chơi thử xem.” Điền Mông Mông gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mắt lóe sáng nhìn về phía Phong Linh Hiểu, ánh mắt tràn ngập tha thiết chờ mong, “Nhưng tao đã luyện hai ngày rồi mà chỉ mới được cấp 20, Linh Hiểu mày mang theo tao luyện cấp được không?”

“Nhưng mà.....” Phong Linh Hiểu do dự, ấp úng không biết nên bằng lòng hay từ chối. Trong trò chơi cô là yêu nữ mà mỗi người đều muốn tiêu diệt, mang một tân thủ theo, chỉ sợ sẽ hại cô ấy.....

Thấy Phong Linh Hiểu không quá tình nguyện, Điền Mông Mông liền không bỏ qua, vừa chu miệng, vừa trừng mắt: “Chỉ mang tao theo một lúc thôi, làm bạn cùng phòng, chẳng lẽ chuyện nhỏ như vậy mày cũng không chịu giúp hay sao?”

“.....Được rồi.”

Chịu không nổi lực công kích của viên đạn bọc đường nào đó, Phong Linh Hiểu vô cùng bất đắc dĩ mà đồng ý với Điền Mông Mông.

Lại lên trò chơi, đã không thấy bóng dáng áo trắng như tuyết của Tố Dạ Mặc Ảnh nữa, liếc nhìn danh sách bạn thân, ID của Tố Dạ đại thần cũng thành màu xám.

Cuối cùng Phong Linh Hiểu cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau khi cô thêm nhân vật “Yên Vũ Mông Mông” của Điền Mông Mông trong trò chơi vào làm bạn bè, lúc đang định rời khỏi Tử Huyền Cốc đến chỗ hẹn với Yên Vũ Mông Mông lại bị một người cản đường đi.

Màu áo xanh lam như nước, áo choàng bằng lụa tầng tầng lớp lớp, một cây pháp trượng mơ hồ tỏa ra ánh sáng xanh biếc, nữ tử trước mắt mềm mại như hoa sen trong nước, nhưng nhìn hình tượng, liền làm cho người ta cảm thấy có một loại điềm đậm đáng yêu, khiến người khác thương tiếc.

..... Mà tên trên đỉnh đầu cô ta, hiện ra rõ ràng, Hàn Thủy Không Lưu.

Cô ta đến đây làm gì?

Phong Linh Hiểu giật mình một cái.

Chưa đợi cô mở miệng, Hàn Thủy Không Lưu đã giành lên tiếng trước.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Ha, Linh Phong Hiểu Nguyệt, ta biết chắc người vẫn còn đứng ở chỗ này.

Giọng điệu của đối phương hoàn toàn tương phản với hình tượng mảnh mai của cô ta trong trò chơi.

..... Cô ta tới là để gây phiền phức.

Phong Linh Hiểu nhíu mày, khi đang nghĩ biện pháp đáp lại thì nghe Điền Mông Mông ở bên cạnh thúc giục: “Linh Hiểu, sao mày còn chưa đến a?”

Phong Linh Hiểu mở danh sách bạn tốt lên, gửi cho Yên Vũ Mông Mông một câu “Thật có lỗi, đang gặp phải chút phiền phức, có thể sẽ tới trễ một chút” Sau đó mới chậm rãi trả lời lại Hàn Thủy Không Lưu một dấu chấm hỏi.

【Lân cận】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Tôi tới tìm cô để nói một việc.

【Lân cận】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Chuyện gì, cô nói đi?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Về chuyện của Âm Vô Thương.

【Lân cận】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Nga?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Cô phải kết hôn với Âm Vô Thương.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Tôi muốn gả cho Tố Dạ Mặc Ảnh, cho nên cô phải kết hôn với Âm Vô Thương!

Một câu giống như ngũ lôi oanh đỉnh [1] hung hăng đánh xuống.

[1] Ngũ lôi oanh đỉnh: năm tia sét cùng đánh vào đầu.

Tinh thần của Phong Linh Hiếu bị đánh bay.

Cô trợn mắt há mồm, nhưng một giây sau lại không nhịn được mà cười nhạt ra tiếng.

Giống như thấy được một chuyện vô cùng buồn cười.

Hàn Thủy Không Lưu này chính xác là không phải đang làm trò hề chứ?

Nhớ tới nội chiến lúc nãy của Âm Vô Thương với gia tộc Hàn Thủy, Phong Linh Hiếu lại cười ra tiếng.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Linh Phong Hiếu Nguyệt, cô thất thần cái gì vậy?! Nói chuyện đi a!!!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Linh Phong Hiếu Nguyệt, rốt cuộc cô có đồng ý hay không a?!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Này!!!

Hành vi này hoàn toàn không khác gì một Loli [2] NC [3] cả.....

[2] Loli: là từ chỉ các nhân vật có ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái từ 12, 13 tuổi trở xuống...

[3] NC: bại não, đần độn.

Tuy rằng cô cũng rất muốn thoát khỏi phiền toái lớn như Tố Dạ Mặc Ảnh, nhưng mà.....

So với Tố Dạ tiểu nhân âm hiểm, cô càng ghét tên Ám Vô Thương bệnh thần kinh luôn tự cho mình là đúng kia hơn!

Phong Linh Hiếu đau đầu vỡ trán, ngón tay ở trên bàn phím nhanh chóng đánh chữ:

【Lân cận】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tôi sẽ không ly hôn với Tố Dạ Mặc Ảnh, cô vẫn là từ bỏ đi.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: !!!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Cô !!!

【Lân cận】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Còn nữa, đừng tự đề cao bản thân quá.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Linh Phong Hiếu Nguyệt cô đồ yêu nữ ti tiện loại B! Câu dẫn Tố Dạ Mặc Ảnh xong lại tiếp tục câu dẫn Ám Vô Thương! Tôi đã cho cô một bậc thang để xuống vậy mà cô còn không biết xấu hổ như vậy!!!

Ôi? Chưa nói được mấy câu đã lên tiếng chửi mắng? Còn nữa, theo như lời cô ta vừa nói không phải là cho chính cô ta bậc thang để xuống sao? Rốt cuộc là ai không biết xấu hổ vậy?

Phong Linh Hiểu cười lạnh dưới đáy lòng.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Làm kẻ thứ ba còn kiêu ngạo như vậy!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Kẻ thứ ba thôi, người chịu chết đi!!!

Đột nhiên từ giữa bụi hoa Tử Huyền nhảy ra một thân hình mềm mại màu xanh biếc, trên người tỏa ra ánh sáng xanh chói lọi, cô ta giơ pháp trượng lên cao, một viên linh châu trên đỉnh pháp trượng mạnh mẽ bắn ra một cây ‘Hàn Băng Thích’ –

Phong Linh Hiểu kinh hãi, vội vàng điều khiển nhân vật, tuy rằng kinh nghiệm PK của cô phong phú, cũng không phải lần đầu tiên bị đánh lén, nhưng tốc độ ‘Hàn Băng Thích’ của Hàn Thủy Không Lưu công kích thật sự quá nhanh thế nên cô phải vô cùng gian nan mới tránh thoát được một kích này.

Nếu đối phương đã lộ bộ mặt thật, cũng không cần tiếp tục dây dưa cùng cô ta nữa.

Khống chế nhân vật tránh thoát khỏi cú đánh thứ hai của Hàn Thủy Không Lưu, Phong Linh Hiểu nhanh chóng thêm vào biểu tượng cổ vũ cho chính mình, sau đó mạnh mẽ phóng về phía Hàn Thủy Không Lưu –

Hàn Thủy Không Lưu hiển nhiên cả kinh, một viên ‘Hỏa Diễm Đạn’ hướng về phía cô mà bay đến! Linh Phong Hiểu Nguyệt đột nhiên chuyển hướng, linh hoạt vọt ra phía sau Hàn Thủy Không Lưu!

Một động tác giả thật là hoàn mỹ!

Khóe miệng Phong Linh Hiểu nhếch lên một đường cong tự tin.

Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua!

Bàn phím và chuột hoạt động cùng một lúc, song đao trên tay thiếu nữ áo đen cũng tuôn ra ánh sáng đen mãnh liệt! Mắt lạnh chột lóe, song đao sắc bén không chút nào lưu tình mà vẽ một đường trên cổ nữ tử áo xanh! Tuyệt chiêu đã xuất ra –

Nữ tử áo xanh mềm mại như hoa lan ở u cốc âm âm ngã xuống, thành một thi thể với sắc mặt xám tro.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Yêu nữ, người dám giết ta?!

【Lân cận】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Người tưởng mình là gì? Ta đương nhiên dám giết người.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Người cái kẻ thứ ba ti tiện kia! Ta sẽ không bỏ qua cho người!!!

【Lân cận】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Làm ơn suy nghĩ thật kỹ lại hành vi của mình một chút đi? Ta đã hiểu vì sao Âm Vô Thương lại muốn vứt bỏ người. Hàn Thủy đại thẩm, đừng tự bôi nhọ lên mặt mình nữa!

Bỏ lại một câu này xong, Linh Phong Hiểu Nguyệt không chút nào lưu luyến bước qua thi thể Hàn Thủy Không Lưu mà rời đi, không thèm nhìn trên kênh Lân cận liên tục hiện lên những lời chửi mắng thô tục của cô ta.

Rời khỏi Tử Huyền Cốc, Linh Phong Hiểu Nguyệt cười trên Thiên lý mã, dùng kỹ năng dành cho bạn thân mà chạy vội đến chỗ Yên Vũ Mông Mông. Vì phòng ngừa bị người khác nhận ra, cô đã phải mua một lọ thuốc có thể che giấu thông tin của người chơi trong một giờ ở cửa hàng RMB,

sau đó mang theo Yên Vũ Mông Mông đi đánh quái ở khu Thâm Tuyết Sơn dành cho người chơi thuộc cấp 20 – 30 luyện để thăng cấp.

Người chơi cấp cao mà đánh quái ở khu vực cấp thấp kết quả chính là — tiêu quái dọc theo đường đi đều bị Linh Phong Hiểu Nguyệt chà đạp cho đến chết, thiếu nữ áo đen giơ song đao lên, lạnh lùng thu hoạch sinh mệnh của mỗi con quái vật nhìn thấy trên đường đi, tốc độ cực nhanh khiến người đi ngang qua, hoặc những người chơi đánh quái thăng cấp ở bên cạnh đánh cái rùng mình.....

Điền Mông Mông nhìn thi thể quái vật trên màn hình còn chưa kịp sinh ra con mới, lại nhìn sang Phong Linh Hiểu không ngừng giết tiêu quái phát tiết, rồi lại nhìn sang thanh kinh nghiệm của mình không ngừng tăng lên, quyết định vẫn là giữ im lặng là tốt nhất. Có điều, hành vi của cô ấy.....Thật sự làm cho người ta giận sôi người a.

Mang theo Yên Vũ Mông Mông quét sạch một vòng ở Thâm Tuyết Sơn xong, Phong Linh Hiểu ngừng giết quái, vừa ăn vào một lọ thuốc màu xanh để bổ sung MP (thanh năng lượng), chợt nghe thấy Điền Mông Mông phát ra một tiếng kêu sợ hãi: “Linh Hiểu, không ổn! Mau nhìn kênh Thế giới!”

Phong Linh Hiểu theo bản năng nhìn về phía kênh Thế giới, ngạc nhiên.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Linh Phong Hiểu Nguyệt, người là một kẻ thứ ba không biết xấu hổ!!! Chưa thấy qua kẻ nào vô sỉ như người vậy! Câu dẫn Ám Vô Thương thì thôi đi, thế mà còn giết chị Không Lưu của chúng ta?!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ngụy Tạo

Chỉ một câu mà đã gây nên muôn nghìn đợt sóng, lời nói giận dữ của Hàn Thủy Thiển Thiển vừa xuất hiện — dường như trong tích tắc kênh Thế giới đang yên lặng bỗng nhiên bùng nổ lên!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Oa! Chuyện gì nữa vậy? Lại là yêu nữ kia sao?

【Thế giới】 [Quần Chúng Không Rõ Chân Tướng]: Tiếp tục cắn hạt dưa ngồi xem.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Linh Phong Hiểu Nguyệt, người là đưa con gái không biết xấu hổ! Nhanh chóng lăn ra đây cho chúng ta!

【Thế giới】 [520sb]: Ấy yo? Lẽ nào đang định trình diễn một cuộc đại chiến giành lại phu quân ư?

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lúc này vẫn còn thấy Âm Vô Thương thổ lộ với yêu nữ cơ mà?

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Mong các vị phán xét công bằng, yêu nữ này cướp phu quân của người khác không được, liền thẹn quá hóa giận, đi giết chị Không Lưu! Thật sự làm người ta giận sôi mà!

【Thế giới】 [Tiểu Thiên Kiều]: Oa? Không phải chứ? Giết người đoạt tình?!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Tiêu Ngự]: Yêu nữ! Gia tộc Hàn Thủy chúng ta không phải dễ chọc đâu!

【Thế giới】 [Xá Tử Yên Hồng]: Yêu nữ cô nương cũng quá BH (đáng sợ hoặc lợi hại) rồi?

【Thế giới】 [Lệ Vô Sắc]: Ngồi chờ xem kịch vui thôi.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiên Thiên]: Yêu nữ, có gan thì lăn ra đây!

.....

Có người đến xem náo nhiệt, đương nhiên cũng có kẻ bao đồng lo chuyện thiên hạ.

【Thế giới】 [Mộ Tuyết Thành Ti]: Haizz, đây là thói đời gì vậy? Cướp chồng của người ta mà còn kiêu ngạo đến vậy sao?

【Thế giới】 [Bi Nhược Hàn]: Thật là quá vô sỉ, nếu không phải đã biết yêu nữ là loại người nào thì tôi còn tưởng kẻ đi cướp chồng của người khác là Hàn Thủy Không Lưu ấy chứ!

【Thế giới】 [Trư Trư 𠄎 Bạc Hứa Khốc 𠄎]: Kẻ thứ ba đi chết đi! Yêu nữ mau dứt khỏi giang hồ!

【Thế giới】 [Mỹ Nữ Chí Ái]: Đồng tình với Hàn Thủy Không Lưu, Linh Phong yêu nữ cũng quá không giữ thể diện rồi!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Bạch Chi]: Kẻ thứ ba dứt khỏi trò chơi! Kẻ thứ ba dứt khỏi trò chơi!

“Linh Hiếu, phải làm sao bây giờ?” Điền Mông Mông bên cạnh quả nhiên đã bị cục diện này dọa đến rối lên, cô quay đầu, nhìn về phía Phong Linh Hiếu không biết nên làm thế nào, “..... có cần tao nói mấy câu không?”

“Không cần, tao có thể đối phó được.” Phong Linh Hiếu thuận miệng đáp lại, nhìn kênh Thế giới không ngừng xuất hiện những dòng khẩu hiệu “Đả đảo yêu nữ, kẻ thứ ba mau rút khỏi trò chơi”, cô liền cảm thấy buồn cười đến cực điểm.

Chậc chậc, năng lực đối trắng thay đen của gia tộc Hàn Thủy này thật sự là phi thường nha, đám người này thật sự phải chỉ mũi giáo về phía cô mới được sao?

↘ (͡ ▽ ͜) ↙

Kỳ thật Phong Linh Hiếu cũng không quan tâm đến cái gì gọi là danh tiếng, dù sao ác danh của cô đã đủ vang dội rồi, nhưng chỉ là bị gán cho thêm cái tên “kẻ thứ ba” nữa thôi.....

Cũng quá oan uổng đi.

Phong Linh Hiếu đương nhiên cũng không muốn làm một con cừ non mặc cho người ta xâu xé.

【Thế giới】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Hàn Thủy Thiển Thiển, muốn đổ tội cho người khác cũng cần phải có chứng cứ chứ, cô dựa vào cái gì mà nói tôi câu dẫn Âm Vô Thương?

Lời của Phong Linh Hiếu vừa đánh xong, thành viên của gia tộc Hàn Thủy lập tức như thủy triều ập đến!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Yêu nữ, ngươi vẫn còn dám lăn ra đây sao?!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Nghịch Thượng]: Còn cần chứng cứ sao? Cả thế giới đều biết những chuyện xấu mà ngươi đã làm rồi!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Bạch Chi]: Yêu nữ, người còn muốn nguy biện sao?!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Hàn Thủy]: Da mặt của người cũng quá dày a? Đã làm kẻ thứ ba mà còn kiêu ngạo như vậy?! Cần thận thiên lôi đánh cho bây giờ!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Tiểu Ngư]: Kẻ thứ ba rút khỏi trò chơi!

.....

Phong Linh Hiểu dở khóc dở cười!

Vị Hàn Thủy Thiển Thiển cô nương này cũng quá BH rồi chẳng? Lúc này thì nói “Có gan thì lăn ra đây, bây giờ lại nói “Còn dám lăn ra đây sao?”. Đây không phải là tự mâu thuẫn với mình sao?

【Thế giới】 [Ma Hận Thần]: Ai biết tọa độ của yêu nữ? Ai biết tọa độ của yêu nữ? Bốn đại gia đi xóa trắng ả, bốn đại gia đi xóa trắng ả.

【Thế giới】 [Mỹ Nữ Chí Ái]: Loại con gái không biết xấu hổ như vậy, kéo ra ngoài điều hành thị chúng [1] đi!

[1] Điều hành thị chúng: hình thức xử phạt kẻ có tội thời xưa của Trung Quốc, kẻ có tội bị bỏ trong cũi gỗ, rồi đánh xe đi vòng quanh để dân chúng được thấy, đôi lúc còn bị ném các loại rau, củ quả hay trứng thối...

【Thế giới】 [Hận Nhất Kẻ Thứ Ba]: Linh Phong Hiểu Nguyệt là kẻ thứ ba! Linh Phong Hiểu Nguyệt không biết xấu hổ! Linh Phong Hiểu Nguyệt đi chết đi! Linh Phong Hiểu Nguyệt là kẻ thứ ba! Linh Phong Hiểu Nguyệt không biết xấu hổ! Linh Phong Hiểu Nguyệt đi chết đi!

Kênh Thế giới vẫn còn đang tiếp tục lên án, cho dù là lần trước Âm Vô Thương đã thổ lộ với cô trước mặt họ cũng không chấn động được như lần

này.

Rốt cục Phong Linh Hiểu cũng không kiềm chế được, đánh ra một câu nói ngoan độc!

【Thế giới】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Buồn cười! Âm Vô Thương là cái quái gì chứ? Cho dù đàn ông trên thế giới này chết hết, tôi cũng không thèm anh ta!

【Thế giới】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Còn nữa, Hàn Thủy Không Lưu, này giờ nói lâu như vậy, nhưng sao bóng của cô cũng không thấy, chỉ có đám gia tộc ô hợp của cô đứng đó lật ngược trắng đen phải trái thôi vậy? Hay cô đang che dấu điều gì trong lòng?

Chỉ một câu nói uyển chuyển cùng sắc bén của Phong Linh Hiểu đã làm rõ sự thật, nhất châm kiến huyết [2]!

[2] Nhất châm kiến huyết: ý nói chỉ một lần đâm đã trúng mục tiêu, làm chảy máu, như tên bắn trúng đích vậy.

Lời này vừa nói ra, kênh thế giới bỗng chốc không còn tiếng động.

Trên kênh Thế giới chỉ còn lại vài chữ, không phải thông báo của hệ thống thì là quảng cáo rao vặt mua bán trang bị.

【Thế giới】 [Đại Ngư Tiểu Ngư]: [Vòng Tay Hàn Long] [Thương Vô Cực] bán tám cái! Muốn mua thì nhanh tay! Muốn mua thì nhanh tay!

【Thế giới】 [Ngôi Sao ★ Ánh Trăng]: Thu mua một bộ đá ngũ sắc, thu mua một chùm lông chim, ai có pm.....

【Thế giới】 [Cười To Ha Ha]: Thu mua [Xiêm Y Mộng Ngữ] với giá cao tặng bà xã, ai có thì pm a!

.....

Kênh Thế giới quý dị trong một thời gian, rốt cục cũng có một con chim đầu đàn xông ra –

【Thế giới】 [Lam Tuyết]: Đúng vậy, vì sao chúng ta nói lâu như vậy, mà Hàn Thủy Không Lưu cũng không xuất hiện vậy? Chẳng lẽ thật sự yêu nữ bị oan uổng?

Thế giới lại bùng nổ lần thứ hai.

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Đúng vậy, lẽ nào Hàn Thủy Không Lưu thấy chột dạ?

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Này, tên trên kia, tại sao lại giả mạo nick của ta?!

【Thế giới】 [Lệ Trong Suốt]: Chẳng lẽ là Hàn Thủy Không Lưu biết chồng mình ngoại tình, then quá hóa giận muốn đi giết yêu nữ?

【Thế giới】 [Cười Cạc Cạc]: Lệ huynh đệ phân tích rất có lý!

【Thế giới】 [Lệ Trong Suốt]: Phẫn nộ! Bà đây là nữ!

【Thế giới】 [ᄇ Vĩnh Hằng の Dực づ]: Đúng nha, sao lâu như vậy cũng không thấy Hàn Thủy Không Lưu? Thật hoài nghi a.

【Thế giới】 [<Mộng★Vũ>]: A tôi cũng có để ý cô ta nha, sao không thấy ra đây nhỉ?

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: To (gửi đến) tên phía trên, dám chắc là vu khống người ta nên thấy chột dạ mà không dám ra rồi ~ bình thường ta mà lỡ vu khống em trai mình xong cũng hay thế ~

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Ê con gà kia! Làm khi mồm gì mà lại giả mạo nick của ta! Mong mọi người hãy nhớ kỹ con vịt kia, tôi mới chính là thật nha!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Nói bậy! Chị Hàn Thủy nhà bọn này không phải người như vậy, chị ấy chỉ là.....

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Chỉ là không rảnh!

【Thế giới】 [Hồng Hạnh Không Xuất Tường]: Không rảnh? Không đúng a, vừa rồi tôi còn nhìn thấy cô ấy đứng trong rừng trúc ở ngoại ô u ám giết quái mà!

Người của Hàn Thủy Tiểu Tạ bỗng á khẩu không trả lời được, càng làm cho người khác hoài nghi tính chân thực của việc này.

Người trên kênh Thế giới, dường như đã muốn phản chiến.

Phong Linh Hiểu nhìn cuộc đối thoại quý dị của kênh Thế giới, buồn cười không thôi. Xem đi, tự mình để lộ sơ hở a?

Nhưng mà.

Ngay lúc đó, nhân vật chính đang được mọi người bàn luận — Hàn Thủy Không Lưu, xuất hiện!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Tôi chưa nói gì, cũng không muốn nói gì cả.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Vốn tưởng rằng công bằng ắt tại trong lòng người, cho dù tôi không nói gì mọi người cũng có thể cho tôi một sự trong sạch, nhưng nhìn thấy lời nói của Linh Phong Hiểu Nguyệt cùng các vị huynh đệ tỷ muội trên giang hồ xong thật lại cảm thấy rất đau lòng.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Linh Phong Hiểu Nguyệt, cô thích Âm Vô Thương, tôi có thể nhường cho cô. Nhưng mà, nhưng vì sao cô còn muốn giết tôi? Còn muốn đổ oan cho tôi nữa vậy?

Nhìn những câu chữ chứa đầy tình cảm, làm cho người ta cảm động, nụ cười của Phong Linh Hiếu chậm rãi cứng lại trên miệng, chỉ cảm thấy một cơn lạnh theo máu chạy dọc toàn thân.

Hóa ra Hàn Thủy Không Lưu không phải là Loli nhỏ, mà là một người con gái tâm địa độc ác, thích đùa giỡn người khác!

Lời nói thiết tha, chân tình, thê lương, đáng thương của Hàn Thủy Không Lưu vừa chấm dứt, quả nhiên chiếm được không ít sự đồng tình, rất nhiều người chơi đang nghi ngờ giờ đây lại phản chiến.

【Thế giới】 [Lam Tuyết]: Thực xin lỗi, Hàn Thủy Không Lưu, vừa rồi trách oan cô, thì ra cô thật sự vô tội!

【Thế giới】 [<Mộng ★ Vũ>]: Thật đáng giận, yêu nữ này! Ngày thường cô ta giết người phóng hỏa thì cũng thôi đi, thực không ngờ đến cướp chồng của người ta rồi mà còn lớn tiếng nói đạo lý như vậy!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Tôi nói có sai đâu, chị Hàn Thủy nhà chúng tôi tuyệt đối không giống ả yêu nữ không biết xấu hổ kia!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Cạc cạc, tướng quân thật đã xuất hiện rồi.

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Con vịt ở trên kia, người về nhà đi, con vịt mẹ của người gọi người về ăn cơm kìa!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Phẫn nộ! Gà ngốc, có gan thì đấu tay đôi đi!!!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Đấu tay đôi thì đấu tay đôi, ai sợ ai!

【Thế giới】 [Tạ Phi Tạ Duyên]: Quả nhiên yêu nữ mới là kẻ độc ác! Ủng hộ Hàn Thủy Không Lưu, đánh yêu nữ đi, kẻ thứ ba mau rút khỏi trò chơi!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Bạch Chi]: Đúng vậy ủng hộ chị Hàn Thủy, yêu nữ biến khỏi trò chơi!

“Những người này thực quá đáng mà!” Điền Mông Mông ở bên cạnh tức giận đến nỗi dấm một cái lên bàn.

Nhưng Phong Linh Hiểu nhìn kênh Thế giới không ngừng xuất hiện lời nói mới, hoàn toàn không cảm thấy tức giận mà chỉ thấy buồn cười.

Trong thế giới trên mạng, quả nhiên là tụ tập tất cả cây cỏ đầu tường a. (ý nói tụ tập đủ mọi dạng người)

【Thế giới】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Chỉ với lời nói một phía của Hàn Thủy Không Lưu là có thể tùy tiện kết luận sao?

Một câu của cô, lại khơi dậy lửa giận của Hàn Thủy Tiểu Tạ, thành viên của gia tộc Hàn Thủy lại bùng lên bao vây tấn công cô.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Linh Phong Hiểu Nguyệt, kẻ thứ ba vô sỉ kia, dám lấy nước bắn hắt lên người [3] chị Hàn Thủy nhà chúng ta sao!

[3] Bôi nhọ, làm xấu danh tiếng của một người.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Tiểu Ngự]: Đúng vậy, chuyện đã tới nước này người còn ngụy biện nữa sao? Rút khỏi trò chơi đi, nơi này không ai hoan nghênh người đâu!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Mộng Nhiên]: Yêu nữ rút khỏi trò chơi!

【Thế giới】 [Hận Kẻ Thứ Ba Nhất]: Linh Phong Hiếu Nguyệt là kẻ thứ ba! Linh Phong Hiếu Nguyệt không biết xấu hổ! Linh Phong Hiếu Nguyệt đi chết đi! Linh Phong Hiếu Nguyệt là kẻ thứ ba! Linh Phong Hiếu Nguyệt không biết xấu hổ! Linh Phong Hiếu Nguyệt đi chết đi!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Khả Khả]: Ủng hộ chị Không Lưu đến cùng, Linh Phong Hiếu Nguyệt người mau xin lỗi chị ấy đi!

【Thế giới】 [Quần Chúng Không Rõ Chân Tướng]: Oa, lại bắt đầu cãi nhau, tiếp tục ngồi xem.

.....

Phong Linh Hiếu cũng lườm cãi nhau với đám con gái không biết phân biệt phải trái này, liền kéo xuống đoạn nói chuyện ban nãy chụp hình lại, đang định đăng lên diễn đàn.

Ngay lúc này, Hàn Thủy Không Lưu lại sợ hãi mở miệng nói mấy câu: “Mọi người đừng âm ỹ nữa, có được hay không? Tôi vừa đăng hình của đoạn trò chuyện riêng ban nãy lên diễn đàn rồi, tin rằng mọi người xem xong sẽ đều hiểu được ai đúng ai sai. Nhưng dù nội dung trong đó là gì, mọi người cũng đừng truy cứu.”

“Dù sao đây chỉ là trò chơi, mọi người chơi trò chơi là để thoải mái cả về thể xác lẫn tinh thần, chắc ai cũng không hy vọng ngay cả chơi trò chơi cũng không vui vẻ đúng không? Cho nên, tôi hy vọng mọi người không cần vì chuyện này mà khiến cho mình không được vui.”

Hàn Thủy Không Lưu nói như thế, không biết là hiệu quả từ lời của cô ta, hay là vì người chơi vội đi coi tấm hình đoạn nói chuyện mà kênh Thế giới lập tức yên tĩnh xuống.

Người con gái ác độc như Hàn Thủy Không Lưu sẽ tốt vậy sao? Lại tự đi lật tẩy mình sao? Trong lòng Phong Linh Hiếu nghi hoặc không ngừng,

vội vàng thu nhỏ cửa sổ trò chơi lại, đăng nhập diễn đàn, mở bài post mà Hàn Thủy Không Lưu vừa nói.

Nhưng ngay sau khi cô vừa xem xong nội dung của tấm hình kia, đầu liền “Oanh-” một tiếng kêu vù vù!

Cô trợn trừng hai mắt, không thể tin mà nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, đầu óc trống rỗng!

Cô vậy mà đã quên mất, trên thế giới này còn có một loại công nghệ gọi là Photoshop [4]!

[4] Photoshop: phần mềm đồ họa dùng để chỉnh sửa hình ảnh, ngoài ra còn có thể thiết kế trang web, vẽ tranh hoặc một số ứng dụng khác liên quan đến đồ họa, hình ảnh.

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thật Giả

Phong Linh Hiểu hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái mà Hàn Thủy Không Lưu gọi là hình đoạn trò chuyện được chụp lại thật ra là hình đã được qua xử lý của PS.

Cô ta rất thông minh, không hề sửa lại đoạn nói chuyện giữa cô ta và Phong Linh Hiểu.

Không khó nhận ra đây là một đoạn đối thoại giả mà Hàn Thủy Không Lưu cùng một “Đồng lõa” của cô ta đã chuẩn bị sẵn, lại sửa tên của người “Đồng lõa” kia thành “Linh Phong Hiểu Nguyệt”!

Trong hình ảnh này toàn là “Hàn Thủy Không Lưu” đau khổ cùng ủy khuất cầu xin “Linh Phong Hiểu Nguyệt” đừng cướp đi Âm Vô Thương, còn “Linh Phong Hiểu Nguyệt” thì dùng lời lẽ cay độc cùng ác liệt để trả lời lại, càng nổi bật sự vô tội cùng đáng thương của “Hàn Thủy Không Lưu”.

Nhưng mà người làm ra tấm hình PS này có kỹ thuật siêu cao, dường như có thể lấy giả tráo thật, người không rõ chân tướng tuyệt đối không nhìn ra được!

Một chiêu này của Hàn Thủy Không Lưu chẳng những khiến cô phải cảm điếc ăn hoàng liên (có khổ mà không thể nói) mà còn đoạn tuyệt cả đường lui của cô!

Bây giờ cho dù cô có chụp lại đoạn nói chuyện mà đưa lên cũng không có ai tin nữa rồi?

Đột nhiên Phong Linh Hiếu cảm thấy cô ta thật ghê tởm.

Hàn Thủy Không Lưu ngoài mặt thì giả vờ tội úy khuất như vậy, bên trong lại ngằm giở âm mưu quỷ kế. Thực chưa thấy qua người phụ nữ nào ác độc ti tiện như thế.....

Quả nhiên cái gọi là “Đoạn trò chuyện” vừa đưa lên, ngay lập tức người trên kênh Thế giới liền đứng ra bất bình cho Hàn Thủy Không Lưu.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: A.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Tiêu Ngư]: Ha ha.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Bạch Chi]: Ha ha a.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: *Mím cười*, yêu nữ, bây giờ người còn gì để nói nữa không?

【Thế giới】 [Nặc Nghiêm]: Tôi quá chấn động! Trên thế giới vẫn còn con gái như vậy.....

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Cạc cạc, đây mới là chân tướng thực sự sao, yêu nữ quá ti tiện, miệng đầy từ ngữ ô uế, ngay cả lời như vậy cũng có thể nói ra!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Tuy rằng ta khinh bỉ cái tên phía trên kia, nhưng vẫn đồng ý với lời của con vịt đó.

【Thế giới】 [ᄇ Vĩnh hằng の Dực づ]: Chưa từng thấy người ác độc như vậy bao giờ, đồng tình với Hàn Thủy Không Lưu.

【Thế giới】 [Yên Nhiên Vi Tiểu]: Hàn Thủy Không Lưu không cần phải sợ! Chân lý là thuộc về người trong sạch!

【Thế giới】 [Hận Kẻ Thứ Ba Nhất]: Linh Phong Hiểu Nguyệt là kẻ thứ ba! Linh Phong Hiểu Nguyệt không biết xấu hổ! Linh Phong Hiểu Nguyệt đi chết đi! Linh Phong Hiểu Nguyệt là kẻ thứ ba! Linh Phong Hiểu Nguyệt không biết xấu hổ! Linh Phong Hiểu Nguyệt đi chết đi!

【Thế giới】 [Lưỡi Dao Bất Bình]: Cần biết tọa độ của yêu nữ, bốn đại gia muốn đi chém ả ta! Cần biết tọa độ của yêu nữ, bốn đại gia muốn đi chém ả ta! Cần biết tọa độ của yêu nữ, bốn đại gia muốn đi chém ả ta!

.....

Những người trên kênh Thế giới đều chỉ trích Phong Linh Hiểu, còn Hàn Thủy Thiển Thiển – fan trung thành của Hàn Thủy Không Lưu thì lại càng hùng hổ gây sự: “Yêu nữ, yêu cầu người giải thích đoạn trò chuyện kia đi!”

Lời của cô ta vừa đánh ra xong, lập tức dâng lên một trận ủng hộ tăng vọt.

Phong Linh Hiểu cười lạnh, lập tức trả lời lại một câu: “Giải thích? Còn giải thích cái gì? Không phải tất cả ‘chân lý’ đều được các người nói hết rồi sao? Ta có giải thích cũng không ai tin đúng không?”

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Yêu nữ, ý người là gì?!

【Thế giới】 [Rất Ít Không Có Mấy]: Không hổ là yêu nữ, quả nhiên tâm địa độc ác! Chưa hết, ngôn ngữ cũng độc ác như vậy, không sợ báo ứng sao?

【Thế giới】 [<Mộng ★ Vũ>]: Thật khiến người ta giận sôi gan, ai vậy a?

【Thế giới】 [Lưu Thủy Lạc Thường Yên Vũ Mộng]: Yêu nữ hẳn là nên phúc hậu một chút. Xin hỏi trong mắt ngươi còn có hai chữ “Lẽ phải” không?

【Thế giới】 [Lưỡi Dao Bất Bình]: Có loại người thiếu đạo đức vô sỉ đến cực điểm thế này, không giáo huấn một phen thật sự là thiên lý khó dung! Cho ta biết tọa độ, bốn đại gia đi giết ả!

【Thế giới】 [Smile Quả Đông Lạnh]: Ấy da? Yêu nữ này rõ ràng đang online, sao lại không tìm thấy ả ở đâu vậy?

.....

Phong Linh Hiểu thầm cảm thấy buồn cười, vì tăng thêm hiệu quả hài kịch, cô còn cố ý phát ra một câu dễ dàng khiến nhiều người tức giận.

【Thế giới】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Muốn tiêu diệt thì nhanh chóng đến đây, ta chờ ngươi. Dù sao ta là vô tội, tin hay không thì tùy, thật sự là lưỡi giải thích. ㄟ (ㄨ ▽ ㄨ) ㄟ

【Thế giới】 [Mộng ★ Vũ]: .....

【Thế giới】 [Lưu Thủy Lạc Thường Yên Vũ Mộng]: .....

【Thế giới】 [Smile Quả Đông Lạnh]: .....

【Thế giới】 [Lòng Đỏ Trứng Gà]: Cuối cùng cũng biết cái gì gọi là vô sỉ.

【Thế giới】 [Hận Kẻ Thứ Ba Nhất]: TMD* Linh Phong Hiểu Nguyệt! Chưa từng thấy kẻ thứ ba nào lại kiêu ngạo như ngươi!

*TMD: viết tắt của từ ‘con mẹ nó’.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Linh Phong Hiểu Nguyệt! Người khinh người quá đáng!

【Thế giới】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: *Cười lạnh*, khinh người quá đáng sao? Cho dù ta nói mình bị oan cũng không có ai tin đúng không? Nói cho các người biết, ta cũng có hình đoạn trò chuyện, có điều nội dung hoàn toàn khác với hình đoạn trò chuyện của Hàn Thủy Không Lưu tiểu thư, mọi người muốn xem không?

【Thế giới】 [Quần Chúng Không Rõ Chân Tướng]: Hình đoạn trò chuyện, hình đoạn trò chuyện gì?

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Ha ha, nội dung hoàn toàn khác? Cái hình đoạn trò chuyện của người không phải dùng PS làm chứ?

【Thế giới】 [Hàn Thủy Tiểu Ngư]: Đúng đó!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Lạc Mịch]: Muốn hãm hại chị Hàn Thủy? Làm ơn đừng dùng thủ đoạn cấp B như vậy!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Người nói ra vậy mà không biết ngượng sao?

Sao phải ngượng chứ? Sự thật người bị hãm hại là cô mới đúng!

【Thế giới】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Xem đi, các người sớm đã bức ta vào ngõ cụt, vậy mà còn muốn ta giải thích cái gì?

Lời nói căm phẫn này của Phong Linh Hiểu càng giống như đang khiêu khích, không ít người chơi vốn vẫn lặn xuống nước xem kịch vui cũng bị chọc giận, đều nhảy lên, chỉ mũi giáo về phía cô.

Người trong bang Hàn Thủy Tiểu Tạ càng thêm đặc ý, càng thêm mắt dăm muối vào.

Kênh Thế giới càng ồn ào náo nhiệt lên, Phong Linh Hiểu đã không muốn để ý tới nữa, đang định tắt kênh đó đi thì đột nhiên một cái nick rất lạ xông ra.

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: Chị Hàn Thủy Không Lưu có ở đây không? Nếu có thì trả lời lại một tiếng được không?

Tuy rằng những lời này vô cùng không đáng chú ý, cũng rất nhanh bị lấp đi bởi những câu nói khác nhưng Phong Linh Hiểu vẫn nhạy bén chú ý tới. Rất nhanh, Hàn Thủy Không Lưu đánh ra một cái biểu tượng “Mỉm cười”, vô cùng hòa đồng đáp lại:

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: [biểu tượng/ mỉm cười] Ở đây, có việc gì?

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: Chị Hàn Thủy Không Lưu, tấm hình PS vừa rồi của chị còn chưa trả tiền, nhờ chị gửi tiền vào ngân hàng trong trò chơi của em nhanh nha, được không?

Những lời này giống như mang theo ma lực thần kỳ, làm cho kênh Thế giới trong phút chốc yên tĩnh lại. Tất cả những kẻ đang mắng chửi nguyên rủa, lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Lời này của người có ý gì?!

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: [biểu tượng/ sợ hãi] Không..... Không có ý gì a..... Em chỉ là muốn chị trả tiền mà thôi.....

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Là ai xúi người hãm hại ta?! Có phải yêu nữ kia hay không?!

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: Chị Hàn Thủy Không Lưu, chẳng lẽ chị không muốn trả tiền sao? Này! Lúc đầu đã nói rõ, tôi giúp chị PS

đoạn trò chuyện, chị sẽ gửi 500 khối (tiền trong game) vào ngân hàng trong trò chơi cho tôi rồi mà!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: [biểu tượng/ phần nộ] Người nói bậy! Ta vốn không biết người!

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: Ô ô ô, bây giờ còn muốn ăn quýt sao! Mọi người giúp tôi phân xử công bằng đi a!

Người có nick là “Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi” này liên tục gửi n cái biểu tượng khóc, hơn nữa giọng điệu cực kỳ giống nữ sinh nhỏ bị người ta ức hiếp, dễ dàng khơi dậy sự đồng tình của mọi người, quả nhiên lập tức khiến kênh Thế giới một trận rối loạn.

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Thật không ngờ? Tấm hình trên diễn đàn kia lại là P (viết tắt của photo trong photoshop)?

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: .....Đúng vậy, chẳng lẽ Hàn Thủy Không Lưu thật sự lừa bịp mắt của mọi người?

【Thế giới】 [S.M Vương Đạo]: Hai bạn trên kia, tôi phát hiện các người luôn xuất hiện cùng lúc, hơn nữa vô cùng ăn ý, rõ ràng..... là CP (couple) phải không!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Quý mới là CP với hẳn!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Quý mới là CP với hẳn!

【Thế giới】 [Hàn Gia]: Quả nhiên là CP. Có điều tấm hình kia là gì vậy a? Cần biết chân tướng.

【Thế giới】 [Yêu Tiểu Loli Nhất]: Em gái đừng sợ, cứ mạnh dạn nói ra chân tướng, anh sẽ làm chủ cho em!

【Thế giới】 [<Mộng ★ Vũ>]: Đúng vậy, cần biết chân tướng.

.....

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: Ô ô, hôm nay chị Hàn Thủy Không Lưu tìm em, bảo em giúp chị ấy làm một tấm hình đoạn trò chuyện, sau khi làm xong đưa cho chị ấy thì chị ấy sẽ cho em 500 khối.

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: Ô ô ô, ai ngờ chị ta ngang nhiên quyt nợ!

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: Ô ô ô ô ô, em rất đau lòng.....

Thành viên của Hàn Thủy Tiểu Tạ bắt đầu nổi nóng nhảy ra.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Mộng Nhiên]: Người đừng nói bậy!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Tiểu Ngự]: Chị Hàn Thủy không phải người như vậy!

【Thế giới】 [Hàn Thủy La La]: Đúng đó!

.....

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: Cái gì a! Vậy vì sao lại muốn quyt nợ? Ô ô.....

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Cái tỷ tỷ gì kia, người nói xong chưa?!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Tấm hình kia của chị Không Lưu rõ ràng là ta P! Người còn dám nói lung tung sao?!

Cái gì gọi là nói nhiều ắt nói lỡ nào? Có thể chứ! Hàn Thủy Thiển Thiển lại tự xác minh chuyện này là thật. Cô ta vừa nói lời này xong, người của Hàn Thủy Tiểu Tạ cũng mai danh ẩn tích theo.

【Thế giới】 [Tỷ Tỷ, Thực Xin Lỗi]: Ha ha, rốt cục cũng nói ra chân tướng rồi sao? Ngay từ đầu ta liền hoài nghi tính chân thật của tấm hình kia, nên thử xem sao, quả nhiên là thế!

Chân tướng phơi bày, cả kênh Thế giới ồ lên! Lại nổi lên một trận thảo luận tăng vọt, chẳng qua nhân vật chính lần này từ “Linh Phong Hiểu Nguyệt” đã biến thành “Hàn Thủy Không Lưu”.

Sau đó, trên kênh Thế giới có người nhảy ra xin lỗi Phong Linh Hiểu, nói rằng Hàn Thủy Không Lưu dối trá, nhưng cũng vẫn có người đồng tình với Hàn Thủy Không Lưu!

【Thế giới】 [Hận Kê Thứ Ba Nhất]: Tuy rằng Hàn Thủy Không Lưu cũng có sai, nhưng dù sao cũng bị cướp chồng! Phụ nữ sao lại làm khó phụ nữ vậy chứ? Cô ấy cũng là bị buộc nổi nóng thôi? Ta đồng tình với chuyện Hàn Thủy Không Lưu gặp phải.

Nhưng dường như số người ủng hộ không nhiều lắm.

Tính chân thật của kịch vui có thay đổi a! Phong Linh Hiểu nhìn màn hình mà tự giải trí tự vui vẻ một lúc rồi mới tắt kênh Thế giới đi.

Sau đó cô mở danh sách bạn thân gõ tên Thử Khứ Kinh Niên vào.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Phong Lăng Vân, cái account kia là mà phải không?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Giả vờ là Loli nhỏ rất giống a, không tồi không tồi, cách thức cầu tha thứ như vậy cũng vất vả cho mà nghĩ ra.

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Ân, muốn chị tha thứ mà ỳ thì giúp chị mang một người bạn đi thăng cấp đi. Thế nào?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Đột nhiên em đau bụng quá, phải đi toilet.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Này!!! Ý mà ỳ là sao?!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Có ý gì đâu, đang trong toilet.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Mà ỳ lẩn đi!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Lẩn!

“.....” Giờ khắc này dường như trừ bỏ thì cái gì Phong Linh Hiểu cũng không nói thành lời. Tên Phong Lăng Vân này thật là làm cô không có gì để nói..... Cô nghĩ sớm muộn cũng có một ngày mình bị tên này làm tức chết.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thử Khứ Kinh Niên, chạy về mau!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Lẩn xa rồi! Chị đi tìm anh rể đi, anh ấy login kìa.

Thử Khứ Kinh Niên vừa nói xong đã khiến cô kinh hãi sợ tiếng thông báo của hệ thống, nhưng lập tức đã thong thả nhẹ nhàng hiện lên ~

Đình! Hệ thống thông báo: Phu quân của bạn, Tố Dạ Mặc Ảnh login.

Phong Linh Hiểu run rẩy.

A a a a! Vì cái khí mồm gì mà ác ma lại xuất hiện vậy?! >///
<

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cảm Động

Phu quân của yêu nữ vừa login, yêu nữ thực sợ hãi.

Rõ ràng là vào mùa hè nắng chói chang nhưng sao lúc này Phong Linh Hiểu lại cảm thấy từng trận gió lạnh thổi ù ù, cả người phát run vậy nhỉ? Chẳng lẽ..... mình bị ảo giác sao? >O<

Bắt đầu từ lúc hệ thống thông báo Tố Dạ Mặc Ảnh đã login, Phong Linh Hiểu vẫn nhìn màn hình máy tính trong tư thế hóa đá, vì vậy mà Điền Mông Mông gọi cô mấy tiếng vẫn không thấy cô phản ứng lại.

“Linh Hiểu?”

“Linh Hiểu?”

“Linh Hiểu, mày làm sao vậy?”

Cuối cùng, Điền Mông Mông nổi giận, hít một hơi thật sâu rồi nhắm ngay tai Phong Linh Hiểu mà rống to: “Phong — Linh — Hiểu —!”

“A-?!”

Vì vậy, vào lúc bốn giờ chiều, hầu như mọi người trong ký túc xá nữ đều có thể nghe được từ phòng 303 đột nhiên thật quý dị mà truyền ra một tiếng kêu vô cùng thảm thiết, tiếng vang kia thật làm người ta sờn cả tóc gáy. Chuyện này về sau đã được xếp vào một trong mười sự kiện quái dị nhất của đại học A, có điều chuyện đó là chuyện của về sau.

“Mông Mông, mày làm gì vậy, sao đột nhiên lại hét lớn thế? Làm tao sợ muốn chết!” Tên đầu sỏ gây nên tiếng kêu quỷ dị kia chính là Phong Linh Hiểu lúc này lòng còn sợ hãi mà vỗ vỗ ngực, giống như trách cứ mà liếc Điền Mông Mông một cái.

Điền Mông Mông cũng trừng mắt liếc cô một cái, không chút khách khí phản bác lại: “Rõ ràng là tao kêu mày mấy tiếng, mày cũng không đáp lại, thế mà còn ngang nhiên trách lại tao?”

“Ặc? Vậy..... vậy sao?” Phong Linh Hiểu ngẩn người, hắc hắc cười gượng vài tiếng, thè lưỡi, nhỏ giọng xin lỗi, “.....thực ngại quá.”

Điền Mông Mông dùng giọng mũi hừ vài tiếng, ý là đã tha thứ cho cô nhưng ánh mắt lại không tự chủ được mà liếc qua: “Mày đang nhìn cái gì vậy? Sao lại ngây người ra như thế? Há?”

Phong Linh Hiểu lúng túng giải thích, “Không..... Không có gì, một kẻ xấu mà thôi.”

“Kẻ xấu?” Điền Mông Mông vô cùng hoài nghi.

“Đúng vậy! Chờ tao giải quyết xong, lập tức đến chỗ mày!” Phong Linh Hiểu nói qua loa một câu cho có lệ, né tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Điền Mông Mông, một lần nữa lại dời tầm mắt về màn hình trò chơi.

Hiệu lực của nước thuốc lần trốn đã hết, dòng tên đỏ “Linh Phong Hiểu Nguyệt” lại hiện lên, theo lý thuyết Tố Dạ Mặc Ảnh đáng lẽ ra có thể lập tức tìm thấy tọa độ của cô mới đúng.

Nhưng không ngờ đến tận lúc này, Tố Dạ Mặc Ảnh cũng chưa thấy nói với cô câu nào.

Ngay vào lúc cô đang cảm thấy nghi ngờ nhất thì Hàn Thủy Không Lưu lại nhả một câu lên kênh Thế giới. Có điều lúc này, cô ta không phải đang

kêu gào mình bị ủy khuất, mà là.....

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Tố Dạ Mặc Ảnh! Anh làm gì vậy!
Sao anh lại muốn giết tôi?!

Ai nha? Chuyện gì vậy? Người con gái ác độc Hàn Thủy Không Lưu lại bị tên vô sỉ Tố Dạ Mặc Ảnh giết chết ư?

Trong nháy mắt dường như Phong Linh Hiểu cảm thấy, ác độc vs vô sỉ, nếu như bọn họ cùng hợp lại, có lẽ sẽ là thiên hạ vô địch a. Có điều chuyện này chỉ nên một mình YY (tự sướng) thôi, ngàn vạn lần đừng để Tố Dạ Mặc Ảnh biết.....

Hàn Thủy Không Lưu không còn tiếng động, mà những thành viên trong bang Hàn Thủy Tiểu Tạ luôn luôn làm nhiệm vụ bảo vệ lợi ích của bang phái lúc này cũng không thấy xuất hiện.

Nhưng kênh Thế giới trái lại bởi vì Tố Dạ Mặc Ảnh xuất hiện mà náo nhiệt lên lần nữa.

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Tố Dạ đại thần!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Tố Dạ đại thần!

【Thế giới】 [Vô Oán Vô Hối]: Này, sao lại là CP gà vịt các người nữa vậy?

【Thế giới】 [Lao Tư Là Bồ Câu Trắng]: Cạc cạc, Tố Dạ đại thần xuất hiện! Máy chủ này có nhiều đại thần như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Tố Dạ đại thần xuất hiện nha! Nhanh nhanh chụp ảnh lưu niệm đi!

【Thế giới】 [Dương Liễu ♀ Xanh Mướt]: Mau mau chụp màn hình lại đi.

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Quý mới là CP với hẳn!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Đúng vậy!

【Thế giới】 [Vô Oan Vô Hối]:.....

【Thế giới】 [Huyền Dạ Vô Phong Mộc Vũ]: Nhưng sao Tố Dạ đại thần lại muốn giết Hàn Thủy Không Lưu?

【Thế giới】 [Liên Hoa]: Chắc chắn, còn phải hỏi nữa sao? Vừa mới này Hàn Thủy Không Lưu đã hãm hại yêu nữ a.

【Thế giới】 [Nguyệt 〇 Nhu Tình ★]: Oa! Không thể ngờ được Tố Dạ đại thần lại tình thâm như thế..... Chỉ tiếc đối phương lại là yêu nữ.....

.....

Xem đến câu này, Phong Linh Hiểu không nhịn được mà nắm gục lên bàn dùng sức đấm lên mặt bàn, trong lòng rơi lệ hò hét: Không công bằng a! Vì sao lúc cô xuất hiện thì bị mọi người phỉ nhổ. Còn tên Tố Dạ Mặc Ảnh tuy nhìn rất phong độ nhưng thực chất lại vô sỉ đến cực điểm này lại được hoan nghênh như vậy? Rõ ràng cô mới là công dân tốt tuân thủ luật pháp, vui vẻ giúp người, tâm địa thiện lương a!

Thế giới này, rất không công bằng mà!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Tôi thừa nhận chuyện lúc này là tôi không đúng, nhưng mà –

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Nhưng mà, giết con gái thì không phải việc làm của quân tử!

Hàn Thủy Không Lưu còn dám lên tiếng nói ư? Nghĩ lại trước đó Hàn Thủy Không Lưu uy hiếp cô, đòi gả cho Tố Dạ Mặc Ảnh. Phong Linh Hiểu không nhịn được mà trào phúng cười ra tiếng.

Chắc chắc, chẳng lẽ cô ta đang vội vã xóa hết ấn tượng của mình trong lòng Tố Dạ Mặc Ảnh sao? Lẽ nào cô ta thực sự thích Tố Dạ Mặc Ảnh như vậy ư?

Nhưng mà, bộ phim nhiều tập đầy phấn khích trên kênh Thế giới vẫn đang tiếp diễn.

【Thế giới】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tôi chưa từng thừa nhận mình là quân tử.

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Anh –!

Lòng Phong Linh Hiếu bỗng dựng nảy lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác.

Ôi? Cô vừa thấy gì vậy? Cô vừa thấy gì vậy a!

JQ a! Quả là JQ*!

*JQ: ý chỉ cái gì đó mờ ám, có gian tình.

Trong đầu cô không tự chủ được mà hiện ra một đoạn đối thoại khiến người ta liên tưởng.....

Nữ nói: “Anh..... Anh muốn làm gì! Anh không phải quân tử!”

Nam nhe răng cười: “Cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng thừa nhận mình là quân tử.”

Nữ: “Anh–!”

Sau đó là tiếng thét chói tai..... khắp phòng đều là những thứ gì đó lộn xộn.....

.....

A a a! Phong Linh Hiểu kích động đến thiếu chút nữa đã thét chói tai lên! Đoạn đối thoại này rất JQ nha! Cô phải nhanh chụp màn hình lại mới được! Hai mắt cô lóe ra ánh sáng lấp lánh, thừa dịp kênh Thế giới còn chưa có dòng tin nhắn mới liền nhanh chóng chụp toàn bộ “Chứng cứ” trên màn hình trò chơi lại!

Lưu hình chụp vào file yêu thích, sau đó Phong Linh Hiểu lại tiếp tục xem truyền hình trực tiếp trên kênh Thế giới.

【Thế giới】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Còn nữa, cô với tôi đâu có quan hệ gì?

Ngụ ý là tôi muốn giết thì giết, mặc kệ cô là ai!

Đúng là người không có trách nhiệm!

Nếu như đây là tình yêu trong phim truyền hình nhiều tập, nhất định Phong Linh Hiểu sẽ nghĩ như vậy.

Đáng tiếc đối tượng mà Tố Dạ Mặc Ảnh nói những lời này lại là Hàn Thủy Không Lưu. Thế nên –

Cô thừa nhận là mình vô cùng vui vẻ. -V-

【Thế giới】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Tố Dạ Mặc Ảnh, anh!!!

Lời tuyệt tình như vậy, nếu là do “Tà giáo đệ nhất yêu nữ” nói, dám chắc là sẽ gây ra cuộc ẩu đả chưa từng có từ trước đến nay.

Nhưng mà hiện tại là do Đệ nhất đại thần chính phái nói.....

Phản ứng của Thế giới là như thế này:

【Thế giới】 [Một Tấm Huân Chương]: Tố Dạ Mặc Ảnh, rất đẹp trai, rất “Man”! Sùng báing ~

【Thế giới】 [<Mộng ★ Vũ>]: Tôi bắt đầu có chút hoài nghi nhân cách của Hàn Thủy Không Lưu, chắc chắn.

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Mãi mãi ủng hộ đại thần vô điều kiện!

【Thế giới】 [Ngọ Dạ Hùng Linh]: Ha! Giờ mới bắt kịp truyền hình trực tiếp! Hàn Thủy Không Lưu mặc dù có chút đáng thương, nhưng chuyện PS hình của cô ta đúng là sai lầm lớn, không đáng đồng tình.

【Thế giới】 [Ta Là Suy Ca]: A gà, tiểu vịt nhà người đâu?

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Người hỏi làm gì? [biểu tượng/ cảnh giác] Con vịt là của ta.

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]:...

【Thế giới】 [Một Con Không Gà Vịt]: Đập! Lão tử mới không phải của người!

.....

Hàn Thủy Không Lưu không còn tiếng động, cuộc thảo luận khí thế ngất trời trên kênh Thế giới cũng bắt đầu dần dần hạ nhiệt độ, ngay lúc người thảo luận chỉ còn lại rất ít thì – chuyện gây nổ mạnh lại xảy ra!

【Hệ thống】 [Người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh giết chết bang chủ của Hàn Thủy Tiểu Tạ - Hàn Thủy Không Lưu, cấp của Hàn Thủy Không Lưu còn 1, không thể thành lập bang phái, nền tảng của bang phái Hàn Thủy Tiểu Tạ bị hủy, từ nay về sau thế lực của Hàn Thủy Tiểu Tạ sẽ biến mất trên giang hồ.]

Người ngồi xem ồ lên!

Tố Dạ Mặc Ảnh vậy mà lại xóa trắng Hàn Thủy Không Lưu? Chẳng lẽ anh ta không sợ bị Âm Vô Thương trả thù sao?

Nhưng mà, ngay lập tức mọi người đã có được đáp án.

【Hệ thống】 [Người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh đã hủy diệt nền tảng cơ bản của bang phái Âm Nguyệt Vô Biên, cấp bậc của bang phái Âm Nguyệt Vô Biên bị giảm xuống 1 cấp, rút hạng xuống bang phái kiệt xuất.]

Thế giới kinh hoàng, Phong Linh Hiểu cũng kinh hoàng!

Trong trò chơi 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 này, bang phái được phân chia thành năm cấp bậc “Vô danh”, “Bình thường”, “Vĩ đại”, “Kiệt xuất”, “Tinh anh”, mà mỗi lần một bang phái muốn thăng một cấp, cần phải tốn rất nhiều thời gian để hoàn thành nhiệm vụ bang phái, ngoài ra còn phải tốn một khoản tiền lớn.

Âm Nguyệt Vô Biên có thể lên tới “Tinh anh” cũng có thể đoán được Âm Vô Thương đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết!

Bây giờ — thế mà lại bị Tố Dạ Mặc Ảnh dễ dàng hủy diệt?!

Thật không biết hẳn sẽ có phản ứng gì đây.....

Kênh Thế giới một mảnh tĩnh lặng, dường như đều đang chờ đợi Âm Vô Thương lên tiếng.

Có điều, Âm Vô Thương rõ ràng đang trên mạng nhưng rất lâu cũng không thấy lên tiếng.

Dường như là tự biết mình đuối lý.

Bang chủ không nói chuyện, bang chúng đương nhiên cũng không thể mở miệng! Thành viên của Âm Nguyệt Vô Biên ẩn sau kênh Thế giới cũng

chỉ có thể nén giận, yên lặng chịu đựng sự phẫn nộ khi bang phái bị giáng cấp.

Thế mà, tên kiêu ngạo vô sĩ nào đó lại còn hung hăng nói tiếp.

【Thế giới】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Âm Vô Thương, hãy quản lí người phụ nữ của người cho tốt đi! Nếu ta còn thấy ả đến nhục mạ nương tử của ta lần nữa, kết cục không phải chỉ đơn giản là bang phái bị giáng cấp như vậy đâu!

“.....” Phong Linh Hiểu nhìn màn hình, lần đầu tiên cảm thấy mình không nói được gì như vậy.

Trong lòng có một loại cảm giác phức tạp dâng lên. Hoảng sợ, kinh ngạc, căm giận, bất bình, bi ai..... cùng một lúc dâng lên.....

Cái tên vô sĩ này! Đã hủy nền tảng của bang phái người ta thì cũng thôi đi, thế mà ngược lại còn uy hiếp người ta! Chẳng lẽ trình độ vô sĩ của hắn đã tu luyện đến mức độ vô bờ bến rồi hay sao.....

(ㄟ _ ㄟ)Thật đáng thương cho một người bị áp bức như cô a.....

Lúc này Điền Mông Mông này giờ vẫn luôn ở bên cạnh quan sát trận chiến dường như cũng nhìn ra manh mối, kích động hét âm lên: “Linh Hiểu, đây chính là phu quân trong trò chơi của mày hả? Thiệt là đẹp trai a a a a a a.....”

Cô ấy trút hết ra xong, sát người qua, thần bí nở nụ cười hề hề: “Hắc hắc, anh ta tốt với mày như vậy, nhất định mày rất cảm động phải không?”

“.....” Phong Linh Hiểu quay đầu nhìn phía bạn, rồi đáp lại cho cô ấy một nụ cười cứng ngắt.

Lần đầu tiên trong lòng bộc phát lên một câu phẫn nộ trước nay chưa từng có: Cảm động con khi mốc a! Mà không thấy bạn mà bị anh ta áp bức đến đáng thương thế nào hay sao? Anh ta đối phó với người khác còn ra tay độc ác như vậy, chứ đừng nói là với cô.....

Ô ô, cô gặp phải một tên vô sỉ như vậy, thật sự không có chỗ nào để nói ra mà phải khóc một mình a.....

Phong Linh Hiểu tiếp tục nhìn màn hình, trong lòng vô cùng rối rắm. (T
- T)

Có thể thấy, cô lựa chọn giả vờ đầu hàng Tố Dạ Mặc Ảnh là một lựa chọn chính xác.....

Thế nào một ngày nào đó, cô cũng sẽ xoay người trở thành chủ nhân!!!
=III=

Đột nhiên, “Đinh” một tiếng, tin nhắn của bạn thân gửi đến.

Toàn thân Phong Linh Hiểu run lên, trở mắt nhìn màn hình trò chơi hồi lâu, mới run rẩy click chuột để mở thư.

Quả nhiên, tin nhắn được gửi từ tên vô sỉ nào đó.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, có đó không?

Phong Linh Hiểu run rẩy đánh xuống một chữ “Ừ.....” để trả lời lại.

Rất nhanh, cô liền trả lời.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tọa độ 15.36, Linh Tố Sơn Trang, đến đây đi.

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bấm Sinh

Điền Mông Mông hưng phấn, phát chiếc khăn tay nho nhỏ từ biệt, thiếu nữ áo đen rơi lệ mà cưỡi ngựa vội vàng chạy đến Linh Tố sơn trang.

Theo truyền thuyết, Linh Tố sơn trang từng là nơi ở của giang hồ đệ nhất danh y – Linh Tố. Nàng đã từng trồng đây các loại dược thảo độc thảo tại sơn trang này.

Trăm năm trôi qua, thần y Linh Tố đã về với cát bụi, mà trang viên hoa cỏ nàng đã khổ tâm vun trồng kia vẫn còn tồn tại và trở thành Linh Tố sơn trang nổi tiếng thiên hạ hiện nay.

Còn những dược thảo độc thảo mà Linh Tố để lại, sau khi hấp thu tinh hoa trăm năm từ nhật nguyệt đã trở thành các loại thảo mộc để luyện thuốc!

– Đây là một đoạn giới thiệu văn tắt trong phần giới thiệu của 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 .

Cái gọi là nơi trồng dược thảo độc thảo kỳ thật là Bách Thảo trang viên của Linh Tố sơn trang, là nơi thích hợp cho người chơi cấp 90 – 120 luyện cấp, nhưng yêu tinh ở trong đó thường xuất hiện dưới hình thức NPC. Những yêu tinh này lúc bình thường sẽ không công kích người, nhưng khi bạn nhận được nhiệm vụ đặc thù thì chúng sẽ hóa thân thành quái rồi cùng bạn ác đấu một phen.

Vó ngựa của thiếu nữ áo đen không ngừng mà đuổi tới Linh Tố sơn trang.

Xa xa, Phong Linh Hiểu đã thấy một thân hình màu trắng mang hào quang chói lọi đứng ở cửa vào của sơn trang, làm mắt của cô hơi đau đau.

Phong Linh Hiểu hít sâu một hơi, cắn răng một cái, dùng chuột điều khiển thiếu nữ áo đen chạy đến bên cạnh người kia, xuống ngựa. Tố Dạ Mặc Ảnh liền thông thả mở miệng –

[Lân Cận] [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, em chậm quá.

[Lân Cận] [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Này! Cái gì mà chậm chứ, anh không thấy tôi liều mạng chạy tới sao?

Giống như không thấy lời kháng nghị của Phong Linh Hiểu, Tố Dạ Mặc Ảnh cũng không nói gì.

Lập tức.

Đinh! Hệ thống thông báo: Người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh mời bạn gia nhập Đội ngũ? Có đồng ý hay không? [Chấp nhận/ Hủy bỏ].

[Đội ngũ thông báo] Bạn đã đồng ý lời mời tham gia tổ đội của người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh.

[Đội ngũ thông báo] Bạn đã gia nhập đội ngũ.

Sau khi gia nhập đội Phong Linh Hiểu mới phát hiện trong đội còn có một người.

Mà người kia đã từng thâm hại chạy đi trước mặt cô cùng Tố Dạ Mặc Ảnh.....

Phu quân của Thử Khứ Kinh Niên – Sa Đọa.

Phong Linh Hiểu không khỏi kinh ngạc. Năng lực hồi phục của anh ta mạnh đến như vậy sao?

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Sa Đọa..... Anh, anh không sao chứ?

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: A? Chị dâu, chị nói cái gì?

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tôi muốn nói.....

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Chuyện của Thử Khứ Kinh Niên.....

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: Ha ha, thật ra cũng không có gì. Đây chỉ là trò chơi thôi mà, dù sao làm vợ chồng không được vẫn có thể làm anh em mà.

Phong Linh Hiếu cảm động, vì tấm lòng rộng lượng của Sa Đọa mà cảm động! Nhìn xem! Đây mới là đàn ông chứ, ai lòng dạ hẹp hòi giống tên Tố Dạ Mặc Ảnh kia.....

Phong Linh Hiếu bất đắc dĩ hít hít mũi, thật cảm thán mà đánh xuống một câu: “Sa Đọa, anh thật sự là một người tốt!”

Quả nhiên, một câu này ngay lập tức đã làm tên vô sĩ nào đó bất mãn.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, em quan tâm đến Sa Đọa như vậy vi phu sẽ ghen đó.

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]:.....

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:.....

Phong Linh Hiếu không nhịn được mà ném luôn con chuột! Loại người gì vậy a! Ngay cả nói vài câu với người khác cũng không được sao! >O<

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh ghen cái gì chứ! Anh đi uống axít sunfuric đi!

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]:.....

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nường tử, cho dù anh có uống axít sunfuric cũng sẽ không quên để một phần cho em đâu.

T__T Thật là đáng sợ, đây là đang cảnh cáo cô sao?..... Cô mới không thèm uống axít sunfuric!

Vì muốn dời đi lực chú ý của hắn nên Phong Linh Hiểu làm bộ như không còn kiên nhẫn nữa mà lên tiếng: “Ít nói nhảm đi, kêu tôi lại đây rồi cuộc có chuyện gì? Tôi còn có rất nhiều việc phải làm a!”

Quả nhiên, kênh Đội ngũ lập tức im lặng xuống. Qua một lúc lâu mới thấy Tố Dạ Mặc Ảnh chậm chạp mở miệng.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Làm nhiệm vụ, đi theo anh.

Cứ như vậy, Linh Phong Hiểu Nguyệt cùng Sa Đọa theo Tố Dạ Mặc Ảnh đi tới cửa vào của Bách Thảo trang viên, ba người vừa mới đến gần Tử Điệp Tiên Tử – người thủ hộ Bách Thảo trang viên thì lập tức thấy đoạn đối thoại.

[Tử Điệp Tiên Tử]: Các..... Các người là ai?

[Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tiên Tử bớt giận, chúng ta là cô nhi được sự ủy thác của Linh Tố tiên bối, mang theo Thánh Tuyên Lộ đến giao cho Mẫu Đơn Tiên Tử.

[Tử Điệp Tiên Tử]: Thì ra là thế.

[Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tiên tử vì sao lại thờ dài?

[Tử Điệp Tiên Tử]: Đại hiệp có điều không biết, Mẫu Đơn ngày thường tính tình không tốt, luôn thích nghịch ngợm gây sự, ngay cả ta cũng không

quản được nàng. Hiện tại nàng lại không biết biến đi đâu rồi, e rằng nhất thời không tìm thấy nàng được.....

[Tổ Dạ Mặc Ảnh]: Tiên Tử có việc gì cần tại hạ hỗ trợ không?

[Tử Điệp Tiên Tử]: Như vậy đi, đại hiệp. Khi nào ngài gặp Mẫu Đơn có thể giúp ta giao túi gấm màu tím này cho nàng được không? Ta nhất định sẽ tạ ơn ngài hậu hĩnh.

[Tử Điệp Tiên Tử]: Còn nữa, người ngoài trang không thể ở trong Bách Thảo trang viên quá hai khắc chung (30 phút), hy vọng đại hiệp nắm rõ thời gian.

Tử Điệp Tiên Tử vừa dứt lời, thông báo của nhiệm vụ cũng vang lên theo.

Đinh! Hệ thống thông báo: Bạn đã nhận nhiệm vụ: Ủy thác của Tử Điệp Tiên Tử. Thời gian: 30 phút. Vượt quá thời gian quy định thì nhiệm vụ sẽ thất bại.

Ngay khi nhiệm vụ được đưa ra, Phong Linh Hiểu không khỏi trợn mắt cứng lưỡi, khiếp sợ không thôi mà nhìn chăm chăm màn hình, giống như không thể tin được vào mắt mình. Có phải nhiệm vụ này cũng quá biến thái rồi không? Tuy rằng quà thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ rất lớn..... nhưng theo lời Tử Điệp Tiên Tử thì nhiệm vụ này không chỉ giới hạn thời gian mà còn phải tìm một NPC đã ngụy trang rồi đi khắp nơi?

Hơn nữa nhiệm vụ này thuộc loại cấp SS, sau mỗi lần làm nhiệm vụ thất bại lại phải tốn 1 RMB (tiền trong game dùng tiền thật để đổi thành) thì mới được nhận nhiệm vụ này lần nữa.

Không phải công ty trò chơi muốn làm khó dễ cho ví tiền của người chơi chứ! Thật sự là quá xấu xa rồi!

Vào lúc Phong Linh Hiểu đang cảm thán thì Tố Dạ Mặc Ảnh đã không chút do dự phân công: “Chia nhau đi tìm! Tìm được rồi thì nhả vào kênh Đội ngũ một tiếng, nắm rõ thời gian!”

Vừa dứt lời, nam tử áo trắng cùng nam tử áo tím đã không thấy bóng dáng.

Chờ đến lúc Phong Linh Hiểu phản ứng lại thì cô mới phát hiện ở bên cạnh Tử Điệp Tiên Tử chỉ còn lại mỗi thiếu nữ áo đen lẻ loi cô độc đứng đó.

Ặc =O=! Hai người kia, nói đến là đến, nói đi là đi, mới đây mà đã không thấy tăm hơi đâu rồi a? Phân công nhau tìm như thế nào còn chưa nói rõ ràng cơ mà!

Nhưng mà sốt ruột cũng không phải là cách.

Trong hoàn cảnh bất đắc dĩ, Phong Linh Hiểu đành phải dùng chuột điều khiển thiếu nữ áo đen giống như một con ruồi bọ mà đâm đầu vào Bách Thảo trang viên.

Bên trong Bách Thảo trang viên có đủ các loại kỳ hoa dị thảo, đầy rẫy màu sắc xinh đẹp tranh nhau khoe sắc. Yêu quái hoa cỏ đủ loại kiểu dáng ở trong bụi hoa chơi đùa tràn đầy sức sống.

Linh Phong Hiểu Nguyệt lượn một vòng trong Bách Thảo trang viên, dọc theo đường đi, thấy được các loại hoa tươi hóa thân thành yêu tinh, tuy là cũng thấy một khóm hoa Mẫu Đơn chỉ có điều không thấy Mẫu Đơn Tiên Tử kia đâu cả.

Kênh Đội ngũ cũng không thấy có tin tức gì.

Thiếu nữ áo đen cứ không có mục đích mà đi dạo khắp Bách Thảo trang viên như vậy.

Một phần thời gian đã trôi qua, trong lòng Phong Linh Hiểu lại càng thấy sốt ruột.

Đang lúc cô không có đầu mối gì thì một tiểu cô nương áo màu hồng phấn quần khăn trùm đầu đột nhiên từ giữa bụi hoa nháy ra, ngăn cản đường đi của cô.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: A? Ai vậy?

[Thử Cô Cô Nương]: Hoa này do ta trồng, đường này do ta mở, nếu muốn đi qua đây, để lại tiền mãi lộ!

Lập tức “Đình” một tiếng! Hệ thống thông báo: Thử Cô Cô Nương muốn bạn giao ra Thánh Tuyên Lộ cùng túi gấm màu tím của Tử Điệp Tiên Tử, bạn đồng ý hay không? [Chấp nhận/ Hủy bỏ].

Thử cô nương? Đó là cái gì? Chẳng lẽ là con chuột thành tinh, chuyên đi phá ròi?

Dưới sự kinh hãi, Phong Linh Hiểu đương nhiên lựa chọn “Hủy bỏ”!

Nhưng mà, dường như Thử cô nương kia đã nổi giận, chống thắt lưng, vẻ mặt kiêu ngạo đứng chặn ở giữa đường, không may may có ý muốn rời đi.

[Thử Cô Cô Nương]: Không giao những vật đó ra thì cũng đừng mong rời khỏi!

Ngay sau đó, hệ thống lại thông báo.

Đình! Hệ thống thông báo: Thử Cô Cô Nương muốn bạn giao ra Thánh Tuyên Lộ cùng túi gấm màu tím của Tử Điệp Tiên Tử, bạn đồng ý hay không? [Chấp nhận/ Hủy bỏ].

Hủy bỏ!

[Thử Cô Cô Nương]: Không giao những vật đó ra thì cũng đừng mong rời khỏi!

Đinh! Hệ thống thông báo: Thử Cô Cô Nương muốn bạn giao ra Thánh Tuyền Lộ cùng túi gấm màu tím của Tử Điện Tiên Tử, bạn đồng ý hay không? [Chấp nhận/ Hủy bỏ].

Hủy bỏ!

[Thử Cô Cô Nương]: Không giao những vật đó ra thì cũng đừng mong rời khỏi!

Đinh! Hệ thống thông báo.....

.....

Cứ như vậy, Phong Linh Hiểu không ngừng cùng thông báo của hệ thống đọ sức, mãi đến khi mệt rã rời. Cô không thể chịu được nữa mà trừng mắt nhìn cái khung lựa chọn của hệ thống lại nháy ra lần nữa, gần như suýt hộc máu! Cái cái cái Thử cô nương này, rốt cuộc là muốn thế nào đây? Vật phẩm của nhiệm vụ là tuyệt đối không thể giao ra! Nếu không sẽ thất bại trong tích tắc!

Lúc này,

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tìm được chưa?

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: Chưa, ngay cả bóng người cũng không thấy.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử đâu?

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử?

.....

Lần đầu tiên Phong Linh Hiếu nhìn thấy Tố Dạ Mặc Ảnh mà giống như nhìn thấy cứu tinh nên liền bổ nhào đến!

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: [biểu tượng/ khóc] Tôi bị một người là Thử cô nương ngăn cản, cô ta muốn tôi giao ra vật phẩm của nhiệm vụ, nhưng tôi đã chọn “Hủy bỏ”, có điều tôi không thoát ra được đối thoại của nhiệm vụ, làm sao bây giờ?!

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: [biểu tượng/ kinh hãi] Cái gì?! Sao có thể như vậy!

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Em đừng di chuyển, bọn anh đang đến đó. Nhất thiết đừng giao mấy thứ đó ra!

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Dù tôi muốn di chuyển cũng không di chuyển được a..... [biểu tượng/ bất đắc dĩ]

Phong Linh Hiếu cứ như vậy mà đứng yên tại chỗ, cùng Thử cô nương áo hồng phấn kia mắt to trừng mắt nhỏ mà giằng co. Mãi đến lúc Tố Dạ Mặc Ảnh cùng Sa Đọa đuổi tới bên cạnh cô.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]:.....

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]:.....

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Này! Các anh làm sao vậy? Không thấy tôi đang không thoát thân được sao?

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, em cứ giao mấy thứ đó cho cô ấy là được.....

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: A? Cái gì? Anh điên rồi sao?!

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: Chị dâu, chị cứ nghe lời Tố Dạ là được.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: = =!

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Được rồi..... Là các người muốn tôi làm vậy nha, nếu thất bại, tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu.....

Phong Linh Hiếu lăm bắm lâu bầu, dưới sự khẳng định chắc chắn của hai người kia liền cắn răng chọn “Chấp nhận”!

Sau đó.....

Đinh! Hệ thống thông báo: Bạn đã mất đi vật phẩm Thánh Tuyên Lộ cùng túi gấm màu tím của Tử Điện Tiên Tử.

[Thử Cô Cô Nương]: Ha! Xem như người biết điều!

Sau đó, Phong Linh Hiếu trở mắt nhìn nàng ta vui sướng ca hát, vừa chạy vừa nhảy mà đi xa.

Ngay tại lúc cô đang rời bời.....

Đinh! Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh, người chơi Sa Đọa, người chơi Linh Phong Hiếu Nguyệt hoàn thành nhiệm vụ: Ủy thác của Tử Điện Tiên Tử!

Hả? Chuyện gì vậy?!

Phong Linh Hiếu giật mình một cái, vô cùng khiếp sợ nhìn thanh kinh nghiệm đang không ngừng dâng lên!

Không phải là phải giao vật phẩm cho Mẫu Đơn Tiên Tử sao, sao lại.....

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:..... Chuyện gì xảy ra vậy? ☹!

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Thực ra, nường tử à.

Dừng một chút, một quả bom vô cùng nặng cân được ném ra.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Thử Cô chính là biệt hiệu của Mẫu Đơn.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: !!!

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Không phải là Thử cô nường sao?!

Thử Cô chính là Mẫu Đơn? Vì sao cô chưa nghe nói bao giờ vậy? Dưới tình huống vô cùng hoảng sợ, cô vội vàng mở trang đầu của bảng hướng dẫn nhiệm vụ ra, nhanh chóng xem một cái –

Thử Cô.

Tên khác: Mẫu Đơn, Lộc Cửu, Bách Lương Kim, Mộc Thước Dược, Hoa Vương.

.....

Hóa ra là thật.(ㄗ _ ㄗ)

Nhưng, nhưng mà, rõ ràng cô nhìn thấy là Thử cô nường, sao lại..... Lẽ nào..... Lẽ nào..... cô nhìn lầm rồi sao.....

Trời ạ!

Phong Linh Hiếu hận không thể đập đầu thật mạnh lên bàn.

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: Ha ha! Rõ ràng hiện ra là “Thử Cô Cô Nường” mà, chị dâu đã nhìn lầm rồi phải không.....

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:.....

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: Chị dâu, kỳ thật chị là gốc bầm sinh phải không?

Những lời này của Sa Đọa vừa mới hiện lên.

Cơ hồ là ngay lập tức!

Đinh! Hệ thống thông báo: Đội viên Sa Đọa bị đội viên Tố Dạ Mặc Ảnh ngộ sát, sẽ sống lại sau khi nhiệm vụ kết thúc, điểm thưởng thuộc tính nhiệm vụ của đội viên Sa Đọa bị giảm phân nửa.

Phong Linh Hiếu trợn mắt há miệng mà nhìn sự chuyển biến của màn hí kịch này, không khỏi nhú mày đi chất vấn Tố Dạ Mặc Ảnh.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Này! Tố Dạ, sao anh lại giết Sa Đọa!

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Anh không cho phép bất cứ ai chê nường tử của anh.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Vậy thì anh có thể tùy tiện giết người sao?

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tôi thích người khác nói cũng không được sao?!

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không được, chỉ có anh mới được quyền nói.

“.....” Phong Linh Hiếu , cuối cùng, dưới đáy lòng bộc phát ra một tiếng gào thét rung chuyển đất trời. A a a! Rất vô sỉ, rất làm người ta buồn bực! Còn không cho người khác con đường sống! Ô.....

Sau đó, cô tiếp tục vì tương lai hắc ám của mình mà bi thương.

Nhưng mà, cô vẫn không nhận được mà nhỏ giọng hỏi thầm trong lòng:
= = Tố Dạ Mặc Ảnh, anh còn có thể vô sỉ hơn một chút nữa hay không?

Không ai trả lời cô, thế nhưng cô đã biết được đáp án chính xác –

Mà đáp án rất chắc chắn, có thể!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thần Kinh

Sau khi Sa Đọa từ chỗ sống lại đi đến thì không nói gì cả mà chỉ ai oán đánh một cái biểu tượng “Mặt khóc”, làm cho Phong Linh Hiểu có loại cảm giác chua xót “Cùng là người lưu lạc thiên nhai [1]”.

[1] Lưu lạc thiên nhai: lưu lạc đến một phương trời xa xăm.

Thế mà tên Tố Dạ Mặc Ảnh vô sỉ kia, một câu cũng không chịu nói, chỉ thản nhiên đánh một chữ “Đi”, liền mang theo hai người rời khỏi Bách Thảo trang viên.

[Tử Điệp Tiên Tử]: Quả nhiên các vị đã có thể giao túi gấm đến tay Mẫu Đơn tiên tử, thật sự rất cảm tạ các người.

[Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tử Điệp Tiên Tử không cần khách khí.

[Tử Điệp Tiên Tử]: Tính tình của Mẫu Đơn tiên tử vẫn như thế, các vị đừng phiền lòng. Chỉ là.....

[Tố Dạ Mặc Ảnh]: Vì sao vẻ mặt Tiên Tử vẫn ưu sầu vậy?

[Tử Điệp Tiên Tử]: Ai, việc này hơi khó nói ra, đây vốn là chuyện nội bộ của Linh Tố sơn trang, ta không muốn làm liên lụy người ngoài.....

[Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tiên Tử cứ nói đừng ngại, có lẽ chúng ta có thể góp một phần sức lực nhỏ bé để trợ giúp Tiên Tử.

[Tử Điệp Tiên Tử]: Gần đây ta phát hiện, hoa cỏ trong Bách Thảo trang viên không ngừng giảm đi, có một vài tinh linh hoa cỏ bị người có ác ý đã thương. Ta hoài nghi trong Bách Thảo trang viên đang có kẻ thù từ bên ngoài đột nhập, không biết đại hiệp có thể giúp ta điều tra một chút được không?

[Tổ Dạ Mặc Ảnh]: Không biết, chúng ta phải làm những gì?

[Tử Điệp Tiên Tử]: ...Như vậy đi.

[Tử Điệp Tiên Tử]: Nếu các vị bằng lòng trợ giúp, ta sẽ đưa các vị đến một nơi gọi là đảo Yên Vũ. Các vị cần tìm kiếm một người tên là Yên Vũ Tiên Tử, hỏi xin nàng ‘Tiên Lộ Hiện Hình’, rồi trở về đây, ta sẽ nói cho các vị bước tiếp theo.

Đinh! Hệ thống thông báo: Đội ngũ của bạn đã nhận nhiệm vụ: Thành cầu của Tử Điệp Tiên Tử (2). Trên đường thi hành nhiệm vụ, người chơi không được thoát khỏi trò chơi, nếu không nhiệm vụ thất bại.

Lại là nhiệm vụ tìm người sao?

Phong Linh Hiếu bị nhiệm vụ tìm người vừa rồi tra tấn không ít, đến bây giờ lòng cô vẫn còn sợ hãi, giờ vừa thấy hai chữ “Tìm kiếm XX”, không khỏi rùng rợn lên.

Cô đang suy nghĩ xem có nên mở cửa sổ xem kỹ thông báo của nhiệm vụ hay không thì ngay lúc cô đang lơ đãng, cảnh tượng bốn phía đã thay đổi

—

Khung cảnh tối lại, trong nháy mắt, cô đã đứng trên một đảo nhỏ mờ ảo, huyền bí khôn lường.

Nhanh như vậy sao? Cô còn chưa chuẩn bị tốt mà!

Phong Linh Hiểu đang sợ hãi, thì Tố Dạ Mặc Ảnh đã quyết đoán lên tiếng –

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Chia nhau tìm đi, tìm được thì nói một tiếng trên kênh Đội ngũ.

【Đội ngũ】 [Sa Đọa]: OK.

Lại chia nhau đi tìm nữa sao? Trong lòng Phong Linh Hiểu thầm kêu khổ không ngừng, đành phải kéo chuột điều khiển thiếu nữ áo đen đi khắp nơi trên hòn đảo nhỏ.

《Huyền Kiếm Giang Hồ》 vì gia tăng độ khó của nhiệm vụ, nhiệm vụ cấp B trở lên phải tìm kiếm NPC, đều không có tính năng tự động tìm đường. Hơn nữa vị NPC này cũng sẽ không hiện ra trên bản đồ thu nhỏ.

Cho nên làm loại nhiệm vụ này, chỉ có thể dựa vào cơ duyên của người chơi.

Tuy rằng Phong Linh Hiểu đều luôn rất có cơ duyên, nhưng cô biết rất rõ, mình là một người mù đường!

Cái gọi là cơ duyên, kỳ thật bất quá chỉ là vì cô đánh bậy đánh bạ mà trúng thôi.....

Nhưng mà vì sao cho dù phần cơ duyên này tự động đưa lên cửa, cô cũng sẽ giống như bị mù mà không thấy vậy?

Nghĩ đến những việc xui xẻo đã qua, Phong Linh Hiểu thực hận không thể đập đầu lên bàn một phát.

Nhưng độ khó của nhiệm vụ lần này đã giảm bớt, ngay cả một người mù đường siêu cấp như Phong Linh Hiểu cũng có thể dễ dàng tìm được “Yên Vũ Tiên Tử” trong truyền thuyết kia, cũng thành công nhận ra nàng ta.

Phong Linh Hiểu vô cùng hưng phấn, lúc đang định nhào đến đối thoại với Yên Vũ Tiên Tử thì —

Bi kịch lại xảy ra.

Chỉ nghe “Bụp” một tiếng!

Màn hình máy tính của cô, đã đen thui.

“Có chuyện gì vậy? Mất điện sao?!” Phong Linh Hiểu kinh hô ra tiếng, hoảng hốt nhìn sang máy tính của Điền Mông Mông, lại phát hiện màn hình trò chơi của cô ấy vẫn bình thường như ban đầu!

“Sao tự nhiên máy tính của tao lại..... tối đen thế này?” Phong Linh Hiểu nhất thời hoảng loạn bối rối lên. Tiêu rồi tiêu rồi, Tố Dạ Mặc Ảnh sẽ không nghĩ là cô cố ý trốn mà logout, sau đó sẽ tiến hành trả thù cô đó chứ?

Trời ạ, cô không muốn a...

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ...”

“Phong Linh Hiểu, mày lại đang rối lên gì vậy?” Điền Mông Mông bị sự hoảng loạn phát điên của cô làm cho bực mình, tức giận trừng mắt liếc cô một cái, nhưng ngay lúc này cô lại vô ý nhìn thấy trên màn hình máy tính của Phong Linh Hiểu hiện ra một hình ảnh quỷ dị, hai mắt choáng váng, “Linh Hiểu, màn hình máy tính của mày...”

“Cái gì?” Phong Linh Hiểu thấy Điền Mông Mông thất thanh hét chói tai, từ từ tỉnh táo lại, đến lúc cô theo ánh mắt của Điền Mông Mông mà nhìn về phía màn hình.

Chỉ nghe “Bụp” một tiếng.

Lần này không phải màn hình máy tính của cô bị đen nữa, mà là, dây thần kinh của cô bị đứt.

Bởi vì trên màn hình tối đen kia rõ ràng hiện ra một dòng chữ to lấp lánh đủ màu sắc chói sáng –

Linh Hiểu, anh yêu em. Xin hãy quen với anh đi!

– BY Lạc Vô Ngôn.

Tình thần nháy mắt hôi phi yên diệt [2].

[2] Hôi phi yên diệt: tan thành tro bụi.

Phong Linh Hiểu trợn mắt há miệng nhìn màn hình, cô không biết nên dùng biểu cảm gì để đáp lại nữa.

Nhưng Điền Mông Mông đã phản ứng trước, quyết đoán mở cửa ký túc xá vọt ra ngoài. Sau đó ngoài hành lang lại truyền đến tiếng hét chói tai của cô: “Trời ạ! Linh Hiểu! Tên phú nhị đại Lạc Vô Ngôn kia lại tới thổ lộ với mày kìa!”

KAO! Quả nhiên lại là tên Lạc Vô Ngôn giở trò quỷ.

Trong lòng Phong Linh Hiểu không biết từ đâu bốc lên một trận lửa hừng hực!

Lạc Vô Ngôn là một nam sinh cùng khóa cùng ngành học với cô, từ lúc nhập học đã đối với cô là nhất kiến chung tình [3], hiện nay vẫn đang liều chết bám riết theo đuổi cô.

[3] Nhất kiến chung tình: yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Diện mạo của hắn cũng được coi là đứng nhất nhì ở Đại học A, chỉ tiếc rằng Phong Linh Hiểu thật sự không thích tính cách khó chơi của hắn, cho nên luôn thật vô tình cự tuyệt hắn.

Mà sở dĩ lý do mọi người gọi Lạc Vô Ngôn là phú nhị đại cũng bởi vì hẳn là con của hiệu trưởng Đại học A. Hẳn luôn ỷ vào một chút đặc quyền này mà nghĩ mọi biện pháp, dùng hết tất cả tài nguyên của trường học để theo đuổi Phong Linh Hiểu.....

Tuy rằng Phong Linh Hiểu luôn luôn coi hẳn như không khí trong suốt, nhưng lúc này đây, cô thật sự đã bị chọc giận.

Hẳn ngang nhiên dám làm máy tính của cô thành màu đen ngay lúc cô đang làm nhiệm vụ?

Chán sống rồi sao?!

Vì thế, Phong Linh Hiểu không nói hai lời, đột ngột đứng lên, tiện tay vơ lấy một chai nước khoáng bên cạnh, rồi đi ra ngoài.

Diễn Mông Mông đang đứng trên hành lang xem thì thấy Phong Linh Hiểu hùng hổ đi tới, không khỏi chấn động, khẩn trương khuyên nhủ: “Linh..... Linh Hiểu, mà mà mà không nên kích động, từ trên cao vút đồ xuống là phạm pháp.....”

Phong Linh Hiểu không để ý đến cô ấy mà đi thẳng đến lan can của hành lang, ló đầu ra.

Chỉ thấy dưới lầu ký túc xá nữ, những nam sinh quần áo sắc sỡ đứng dày đặc, bọn họ đang cầm những bó hoa màu sắc khác nhau, đứng thành đội hình sáu chữ to “Phong Linh Hiểu, anh yêu em”.

Mà cái tên được gọi là phú nhị đại Lạc Vô Ngôn kia đang đứng ở trước đội ngũ. Thấy Phong Linh Hiểu đi ra, hẳn lập tức ngẩng khuôn mặt tuấn tú về phía Phong Linh Hiểu hô to: “Linh Hiểu, anh thật sự rất thích em, em hãy chấp nhận anh, quen với anh đi –”

Hắn vừa hô lên câu này xong, đội ngũ phía sau hắn lập tức ồn ào: “Chấp nhận cậu ấy đi — chấp nhận cậu ấy đi —”

Khung cảnh nhiệt liệt này làm cho không ít nữ sinh đang đứng xem trên hành lang kích động hét âm lên, cũng ồn ào theo: “Phong Linh Hiểu, cô chấp nhận anh ấy đi! Người ta cũng không dễ dàng a!”

Tay cầm chai nước khoáng của Phong Linh Hiểu từ từ chặt lại.

Không ngờ rằng những âm thanh vang tận mây xanh này lại tựa như đang đổ thêm dầu vào lửa, làm cho lửa giận trong lòng Phong Linh Hiểu càng tăng lên.

Giây tiếp theo, trước bao nhiêu ánh mắt, cô đã làm ra một hành động kinh người!

Chỉ thấy cô đột nhiên mở chai nước khoáng, đem toàn bộ nước bên trong, nhắm thẳng vào mặt Lạc Vô Ngôn mà hắt!

Ào ào ào!

Lạc Vô Ngôn chưa kịp chuẩn bị, đợi lúc hắn hồi phục tinh thần lại thì người đã ướt sũng! Hắn vẫn giữ nguyên tư thế ngửa đầu như cũ, nụ cười cứng lại trên khuôn mặt tuấn tú, khó tin nhìn về mặt giận dữ của Phong Linh Hiểu.

Khung cảnh này, thật sự rất tức cười.

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Tiêu điểm của tất cả mọi người đều rơi vào Phong Linh Hiểu cùng Lạc Vô Ngôn.

Bang!

Chai nước khoáng bị Phong Linh Hiếu hung hăng ném xuống đất! Cô không chút rụt rè mà găm lên giận dữ với những người đang đứng dưới lầu: “Tên bệnh thần kinh Lạc Vô Ngôn kia! Thổ lộ cũng không cần chọn lúc người ta đang chơi game chứ!”

Nói xong, cô không hề để ý tới ánh mắt của mọi người, nổi giận đùng đùng mà quay lại phòng, “Rầm” đóng cửa lại.

Thấy nữ nhân vật chính đã bỏ đi, không còn trò gì để xem nữa. Không ít sinh viên đứng xem liền thờ dài thất vọng một cái rồi quay về phòng của mình.

Mà dưới sân, nhân vật chính Lạc Vô Ngôn vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ, chậm rãi đưa tay lau nước trên mặt đi.

Lúc này, một người bạn của hắn đi tới, nặng nề mà vỗ vỗ vai hắn, ha ha cười nói: “Ha ha, Vô Ngôn. Lại bị mắng là bệnh thần kinh rồi? Đã nói với cậu không nên thổ lộ với Phong đại mỹ nữ vào lúc này mà cậu cứ không chịu nghe.....”

“Câm miệng đi!” Lạc Vô Ngôn sắc mặt âm trầm, con ngươi đen thẫm sắc âm đạm, hắn không nói một lời mà đẩy tay bạn mình ra, bước đi nhanh chóng, rời khỏi chỗ này.

Bạn bè ở phía sau hắn vừa hô to, vừa vội vàng theo đi lên, “Này này! Đợi chúng tôi với –”

*****

Phong Linh Hiếu trở lại phòng, lòng nóng như lửa đốt chờ đợi máy tính khởi động lại lần nữa.

Nhìn hình ảnh “Hoan nghênh sử dụng” từ từ thay đổi, sự sốt ruột trong lòng cô chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn tăng thêm vài phần.

Chưa bao giờ cô cho rằng tốc độ khởi động của máy tính mình chậm giống ốc sên như bây giờ.

Đợi đến khi máy tính khởi động xong, cô vội vàng kích chuột vào biểu tượng trò chơi.

Nhanh chóng nhập mật mã vào..... kiểm tra xong..... đăng nhập thành công!

Đợi đến lúc màn hình trò chơi xuất hiện trước mặt cô lần nữa, cô mới phát hiện, cô đã rời khỏi đảo Yên Vũ, đang đứng bên cạnh Tử Điệp Tiên Tử.

Phong Linh Hiểu thở dài một tiếng.

Quả nhiên, nhiệm vụ đã thất bại.

Lại nhìn xung quanh, đã không thấy bóng dáng của Sa Đọa đâu nữa, bên cạnh cô, chỉ có một vị nam tử áo trắng như tuyết đang tĩnh tọa (ngồi thiền), tóc đen bay trong gió. Mà cái tên trên đỉnh đầu của vị kia, thật làm mắt cô đau đau.

Phu quân của Linh Phong Hiểu Nguyệt, Tố Dạ Mặc Ảnh .....

Quả nhiên, anh ta đang đợi cô sao.....

Nhưng mà Tố Dạ Mặc Ảnh dường như không thấy cô login, vẫn im lặng tĩnh tọa tại chỗ như trước.

Đáy lòng Phong Linh Hiểu bỗng dưng có chút kinh ngạc, thật cẩn thận mở tên của Tố Dạ Mặc Ảnh.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Việc đó, thực xin lỗi..... Vừa rồi không phải tôi cố ý thoát ra đâu, tại vì bị rớt mạng.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh tha lỗi cho tôi được không? Tôi cam đoan, chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa đâu.

.....

Phong Linh Hiếu dùng hết tất cả những từ có thể đả động lòng người, nhưng cũng không thấy Tố Dạ Mặc Ảnh đáp lại tiếng nào.

Lòng cô càng lúc càng bối rối hỗn loạn.

Lẽ nào anh ta đang treo máy?

Vì thế, cô đánh ra một câu đố thử.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh có đó không?

Vẫn như cũ, không ai đáp lại.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Ô ô, Tố Dạ đại nhân, anh tha lỗi cho tôi đi! Chỉ cần anh chịu tha lỗi cho tôi, dù muốn tôi làm gì tôi cũng đồng ý hết.

Nhưng lúc này, dường như ngay lập tức!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Được, vậy em lấy thân báo đáp là được rồi.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: %\$#%&.....

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nhân Yêu

Câu trả lời của Tố Dạ Mặc Ảnh làm cho Phong Linh Hiểu không thể nói lại được gì.

Sự vô sỉ của anh ta, thật là làm Phong Linh Hiểu mặc cảm.

Cuối cùng cô không nhịn được mà đập đầu lên bàn, trong lòng rỗng giận: Đường đường một người đàn ông thế mà sao anh ta lại có thể vô sỉ đến mức này cơ chứ?!

Làm người ta giận sôi a.....

Cô dường như đã thấy được tương lai bi thảm của mình.

Trong thế giới trò chơi trực tuyến này chắc sẽ bị tên vô sỉ kia gặt gao ăn cả đời mất.

Muốn thoát khỏi anh ta, dường như chỉ còn cách không bao giờ chơi trò chơi này nữa.

Những chuyện đó căn bản là không có khả năng, bởi vì cô đã sinh ra tình cảm thâm căn cố đế* với 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 này rồi, giống như nghiện ma túy vậy, dứt không ra.

*thâm căn cố đế: ăn sâu vào rễ, ý nói cơ sở vững chắc không thể lung lay.

Vì thế, cơ hội thoát khỏi ma trảo của Tố Dạ Mặc Ảnh chỉ có 0.01% mà thôi!

Nói tóm lại, chính là— tuyệt, đối, không, thể, nào!

“Linh Hiểu, hành động vừa rồi của mày thật sự rất làm cho người ta.....”
Lúc Điền Mông Mông đẩy cửa đi vào phòng thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy —

Phong đại mỹ nhân vừa mới anh dừng từ chối lời tỏ tình lại đầu đập lên bàn, vẻ mặt thì đau khổ thương tâm muốn chết.

Làm cho Điền Mông Mông lại càng hoảng sợ, toàn bộ những lời tán thưởng gì đó đều quăng hết ra sau đầu, hai ba bước xông lên, túm cô từ trên bàn dậy, sốt ruột hỏi: “Linh Hiểu, mày đang làm cái gì vậy?”

“Tao biết mày thấy rất phiền vì tên Lạc Vô Ngôn kia, nhưng mày cũng không cần phải cực kỳ bi thương như vậy a.” Không đợi Phong Linh Hiểu mở miệng, Điền Mông Mông đã vô cùng lo lắng mà blabla nói một đống lớn lời khuyên giải, “Đúng không? Nhẫn nại thêm một thời gian ngắn nữa, chờ khi tốt nghiệp là mày có thể hoàn toàn thoát khỏi hắn ta rồi!”

“.....” Phong Linh Hiểu có hơi không biết nói gì mà nhìn cô, rồi có vẻ lấy lại tinh thần mà hỏi, “Bộ dạng tao ..... giống cực kì bi thương lắm sao? Cô chẳng qua là cảm thán một chút mà thôi, lẽ nào Điền Mông Mông cho rằng cô đang muốn tự than thân trách phận sao? Cô đã hạ quyết tâm, một ngày nào đó nhất định sẽ trở mình để làm chủ cho mà xem!

“Chẳng lẽ không đúng sao?” vẻ mặt Điền Mông Mông kinh hoàng, “Chứ không thì sao vẻ mặt mày giống như thương tâm sắp chết vậy?”

(T _ T) Thì ra là cô đã vì tên Tố Dạ Mặc Ảnh vô sỉ mà âm thầm mất hồn đến bộ dạng như thế sao? Có thể thấy được.....Sức ảnh hưởng của anh ta đối với cô to lớn đến thế nào.....

“Linh, Linh Hiếu, mà y làm sao vậy? Đừng làm tao sợ a....” Điền Mông Mông nhìn bộ dạng mất hồn mất vía của Phong Linh Hiếu thì càng thêm hoảng hốt lo lắng.

Phong Linh Hiếu thấy cô ấy quan tâm mình như vậy, trong lòng dâng lên một tia cảm động, không khỏi rối bời:”Không sao, tao chỉ đang nghĩ làm sao mới thoát khỏi tên vô sỉ trong trò chơi này được.....”

Điền Mông Mông [☹].

Cô ấy vẫn giữ nguyên tư thế cũ, từ từ hóa đá tại chỗ.

Trò chơi.....Thì ra là trò chơi.....

Uống cho cô tưởng rằng Phong Linh Hiếu vì Lạc Vô Ngôn liều chết bám lấy mà tinh thần bị đả kích, lãng phí tình cảm vô ích!

Giây tiếp theo, nữ vương Điền Mông Mông, liền bộc phát mà gầm lên giận dữ, dồn sức lay động Phong Linh Hiếu: “Mày, cái đũa mê muội trò chơi trực tuyến này!!!”

Phong Linh Hiếu bị Điền Mông Mông lay đến đầu váng mắt hoa, thật vất vả mới làm cô ấy dừng lại được. Dưới sự ép hỏi của cô ấy, Phong Linh Hiếu liền thật cẩn thận, nửa thật nửa giả mà kể lại những việc đã trải qua.

Nhưng những việc bi thảm mà Phong Linh Hiếu đã trải qua lại chỉ nhận được một tiếng ‘Thiệt’ khinh thường của Điền Mông Mông: “Cùng lắm cũng chỉ là một trò chơi, mà y liền nói với anh ta mà y là nhân yêu là được rồi! Xem trong tiểu thuyết võng du, bình thường nhân vật nữ mà mạnh cũng đều bị hiểu lầm là nhân yêu, sau đó đã bị vứt bỏ đó thôi.

Phong Linh Hiếu nghe vậy, chẳng những không tức giận, ngược lại trước mắt còn sáng ngời!

Một câu bừa bỉnh người trong mộng!

Đúng vậy, trong trò chơi trực tuyến vì chuyện phải trái phức tạp, nên người ta đều dùng những cách để nguy trang để bảo vệ chính mình.

Cách một tầng mạng che chắn, căn bản người bên đường dây mạng bên kia không biết bạn là ai; lại càng không biết là nam hay là nữ

Nếu cô nói với Tố Dạ Mặc Ảnh mình thật ra là nhân yêu.....

Nói không chừng anh ta sẽ buông tha cho cô thì sao.....

Biện pháp của Điền Mông Mông thực sự là quá tốt!

Nghĩ đến đây, Phong Linh Hiểu đắc ý dạt dào mà cười ra tiếng!

Nhìn một cô gái đang tuổi thanh xuân mà lại phải hứng chịu độc hại từ trò chơi Internet, Điền Mông Mông ở bên cạnh không nhìn được mà phát ra một tiếng thở dài: Aizz, cô bé này hết cứu được rồi.

Lại nói tiếp, Tố Dạ Mặc Ảnh cũng thật kiên nhẫn, thấy Phong Linh Hiểu hồi lâu không có phản ứng vậy mà chỉ thản nhiên hỏi một câu “Nương tử?” Sau đó cũng không nói gì nữa. Anh chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh cô, đợi cô mở miệng.

Áo trắng sáng ngời như tuyết, áo đen thẫm như nhiễm mực, nam tử cùng nữ tử đứng chung một chỗ, hình ảnh đối lập rõ rệt như vậy cùng bối cảnh khoảng không mờ mịt mộng ảo phía sau tạo thành một khung cảnh thật đẹp.

Nhưng nhìn cảnh tượng hài hòa này, sao Phong Linh Hiểu thấy thế nào cũng là vô cùng chói mắt.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thực xin lỗi, vừa rớt mạng.

Vừa đánh ra câu này xong, Phong Linh Hiểu liền cảm thấy không ổn, vừa rồi rõ ràng vẫn còn trên màn hình trò chơi, nói là rút mạng có phải là hơi xạo một chút rồi không? Nghĩ xong, cô vội vàng sửa miệng.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Không đúng không đúng, tôi nói nhầm rồi, tôi vừa đi toilet.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Anh phải tin tôi, tôi vừa đi toilet thật.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: .....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thật mà, tôi vừa đi toilet thật đấy.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, anh biết em vừa mới đi toilet, em thông cần lặp lại nhiều lần như vậy.

“.....” Lần này đến phiên Phong Linh Hiểu không còn gì để nói.

Điều chỉnh tâm tình tốt hơn, Phong Linh Hiểu ngưng thở, khẩn trương gõ câu tiếp theo: “Đúng rồi, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.”

Tố Dạ Mặc Ảnh tựa hồ kinh ngạc về hành động của Phong Linh Hiểu, kênh Trò chuyện riêng im lặng một lúc lâu sau, anh mới trả lời lại.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử mời nói.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thật ra.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]:?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Chuyện này, tôi rất khó mở miệng, tôi sợ anh không chịu đựng được.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không sao, em nói đi.

Trò chuyện riêng] [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thật ra.....Chuyện này.

Sau khi kênh Trò chuyện riêng im lặng vài giây

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Được rồi! Tôi nói thật cho anh biết, thật ra tôi là nhân yêu!!!

Phong Linh Hiểu đánh ra câu này xong, trong lòng âm thầm đặc ý. Bây giờ anh còn có thể không hết hy vọng sao? Oa ha ha.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nga.

Ngoài dự đoán, Tố Dạ Mặc Ảnh rất nhanh đã trả lời lại, hơn nữa phản ứng còn không chút gợn sóng kinh ngạc gì như thế!

Phong Linh Hiểu trợn tròn mắt.

Vì sao anh ta không kinh ngạc một chút nào vậy?!

Nếu là người bình thường, không phải đã sớm cho vào danh sách đen, thét chói tai, sập đổ, logout, v.v sao?

Sao anh ta.....

Cô không thể tin mà nhìn chăm chăm vào màn hình, vô cùng gấp gáp mà gõ bàn phím.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Sao anh không kinh ngạc chút nào vậy?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Sao anh phải kinh ngạc?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Tôi là nhân yêu a!!!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh đã cưới một nhân yêu nha! Anh là con trai a! Chẳng lẽ anh không cảm thấy kinh hoàng sao?!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Này này, anh cho tôi một cái phản ứng được không?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, sao phản ứng của em sốt ruột hơn anh vậy?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh là con trai a! Con trai! Mà tôi cũng là con trai! Anh không biết hai người con trai lại ở cùng nhau sẽ rất kỳ cục sao?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không sao, anh không ngại.

FML [1]!

[1] FML: viết tắt của fu*k my life

Anh hai à, anh không ngại nhưng tôi ngại a.....

Phong Linh Hiếu khóc không ra nước mắt nhưng cô ôm quyết tâm tiểu cường [2] đánh không chết, tiếp tục giải thích.

[2] tiểu cường: cách gọi con gián.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Nhưng mà, anh vì một nhân yêu như tôi mà bỏ qua cả một khu rừng, có đáng không? Huống chi hai người con trai đi cùng nhau sẽ bị người ta khinh thường!

Cô cố ý cường điệu gắng đả động đến anh.

Nào ngờ.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không sao, không ai biết em là nhân yêu.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Huống chi, cho dù em có là nhân yêu chỉ cần anh thích là được.

Yết hầu của Phong Linh Hiểu có gì đó tanh tanh, suýt nữa thì một ngụm máu tươi đã phun lên màn hình.

Cô âm thầm cảm thấy may mắn; may mà không uống nước, may thật may thật.....

Nhưng mà, sao người này cứ liều chết bám theo như vậy chứ.....T____T

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Anh hai à, tôi thật là phục anh rồi!

Sao ngay cả một nhân yêu mà anh không buông tha vậy chứ...

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Bởi vì em là nương tử của anh a.

Câu trả lời tự nhiên đến như vậy làm cho Phong Linh Hiểu lại hộc máu.

Vốn là vấn đề rất nghiêm trọng, nhưng chỉ một câu nhẹ nhàng băng quơ của Tố Dạ Mặc Ảnh thì đã dễ dàng trở lại chỗ cũ! = =!

Căn bản chính là không hề tiến triển!

Phong Linh Hiểu nội thương, cô ngồm dậy từ trên mặt bàn, gian nan gõ lên bàn phím câu tiếp theo.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Nếu có một ngày anh hối hận thì làm thế nào?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Anh chưa bao giờ hối hận về quyết định của mình.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Thật ra, anh không tin tôi là nhân yêu phải không?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Đương nhiên không phải.

Đương nhiên không phải mới là lạ!

Phong Linh Hiếu hừ một tiếng, thực quả quyết không tin tính chân thật của lời mà Tố Dạ Mặc Ảnh nói.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Nếu không phải, chúng ta nói chuyện thử đi?

Dùng giọng nói để chứng tỏ “Trong sạch” của chính mình, đến mức đó xem anh ta còn không tin nữa không?

Chủ động chứng minh giọng nói, đồng thời có thể tăng thêm tính chân thật cô là “Nhân yêu”, về cách thì.....

Khoa học kỹ thuật bây giờ phát triển như vậy, trong máy tính của cô lại có phần mềm thay đổi âm thanh.

Nếu anh ta thật sự yêu cầu cho nghe giọng, vậy cô đành cố mà đóng vai con trai một lúc thôi!

Phong Linh Hiếu nghĩ như thế

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không cần.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vậy anh tin tôi?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Làm gì nương tử phải để ý đến việc có phải là nhân yêu hay không vậy chứ!

☞! Phong Linh Hiểu cười ngất!

Cô vừa phát hiện, cô cùng Tố Dạ Mặc Ảnh chạy hơn phân nửa vòng, vẫn là ở yên tại chỗ a!

Cô gần như phát điên.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: A a a! Anh vẫn không hiểu a!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vấn đề..... Vấn đề bây giờ chính là!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vấn đề bây giờ là, tôi là nhân yêu

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Ừ, nếu em là nhân yêu, thì anh là yêu nhân [4]!

[4] yêu nhân: dùng để chỉ con gái chơi nhân vật nam trong game online.

Một câu nói nhẹ nhàng như vậy thế mà đã khiến cho tâm hồn Phong Linh Hiểu chịu một trận đả kích.

Cô.....Cô hoàn toàn phục rồi!

Giây tiếp theo, Phong Linh Hiểu không chút do dự mà di chuyển chuột đến dấu “x” đỏ thẫm ở góc phải, vù, rời khỏi trò chơi.

Sau đó, cô không còn sức lực mà nằm úp sấp lên bàn, nhìn màn hình máy tính, khóc không ra nước mắt.

Trong lòng phát ra một tiếng kêu rên, vì cái khi gì a.....

Điền Mông Mông ở bên cạnh nhìn thấy một màn như vậy, đáy lòng lại bi thương phát ra một tiếng thở dài: Xong rồi, cô bé này, thật sự tẩu hỏa nhập ma rồi!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Yêu Nghiệt

Vì mục tiêu thoát khỏi tên Tố Dạ Mặc Ảnh vô sỉ này, Phong Linh Hiểu đã mạnh mẽ hạ quyết tâm. Trưa ngày hôm sau khi vừa kết thúc buổi học, Phong Linh Hiểu ngay cả cơm cũng chưa ăn, liền vội vã trở lại ký túc xá, cấp tốc mở máy tính lên, bấm vào QQ, (là một chương trình chat phổ biến ở TQ) của Phong Lăng Vân.

Phong Tiểu Linh 11:03:44

Em trai.....

Lăng ° Vân 11:03:44

Chủ nhân hiện giờ không ở trên mạng, có chuyện gì xin nhắn lại. Nếu là chuyện phiền phức thì hãy rút đi.

Phong Tiểu Linh 11:03:50

Phong Lăng Vân, mà đừng giả vờ nữa =_ =

Lăng ° Vân 11:04:10

Khụ khụ, chị, chị có chuyện gì à? / hì

Phong Tiểu Linh 11:04:10

Mày có cách nào không, kiếm cho chị một cái account của cao thủ trong Huyền Kiếm đi? Cùng máy chủ với chúng ta.

Lăng ° Vân 11:04:20

A? Chị lấy làm gì?

Phong Tiêu Linh 11:04:20

Mày đừng quan tâm, cứ kiếm cho chị một cái là được rồi.

Lăng ° Vân 11:04:26

.....

Qua một lúc lâu.

Lăng ° Vân 11:28:30

Có rồi đây, chị a, khi nào chị về phải trả lại tiền cho em đó

Phong Tiêu Linh 11:28:33

= =

Phong Tiêu Linh 11:28:35

Biết rồi, đưa tên tài khoản với mật khẩu đi.

Lăng ° Vân 11:28:53

Thất Thương, mật khẩu là: xxxxxxxx

Phong Tiêu Linh 11:29:05

..... tên kì lạ thế, ☹!

Lăng ° Vân 11:29:12

Vậy chị có lấy nữa không?

Phong Tiêu Linh 11:29:15

Đương nhiên lấy! Bye bye!

Tắt QQ đi, Phong Linh Hiểu dựa theo tài khoản cùng mật mã Phong Lăng Vân đưa mà đăng nhập vào 《Huyền Kiếm Giang Hồ》

Cô phát hiện cái account Thất Thương này cũng có danh vọng bị xuống tới số âm, chỉ là còn chưa đủ để ghi tên lên bảng tội ác mà thôi. Thất Thương là một độc y, hãn một thân quần áo màu đỏ của máu, khuôn mặt toát lên nét xinh đẹp, cực kỳ giống với nam yêu nghiệt được miêu tả trong tiểu thuyết.

Đáng tiếc không phải là người thật, nếu không sẽ xinh đẹp đến chấn động a.....

Phong Linh Hiểu tiếc hận trong lòng, thuận tay mở thông tin của Thất Thương ra, không khỏi hít một ngụm khí lạnh!

Trang bị của Thất Thương không chỉ là cực phẩm, mà các điểm thuộc tính đều là hạng cao càng làm cho cô ghen họng nhìn trân trối. Cô thử dùng kiểu tấn công bình thường đánh tiểu quái bên cạnh một cái.

Tuy rằng một đòn như vậy chỉ làm cho cây máu của tiểu quái bị tụt một chút. Nhưng trong nháy mắt; trạng thái của tiểu quái đã biến thành “Trúng độc”!...chữ đỏ liên tục hiện lên trên đầu của nó, nó không kịp phản kích; thì đã tiêu mất rồi.....

Có thể thấy được chủ nhân của account Thất Thương này tuyệt đối là một cao thủ trò chơi trực tuyến!

Nhưng mà account tốt như vậy, sao người đó lại bán đi chứ? Chẳng lẽ bởi vì danh vọng âm kia.....

Lòng cô đột nhiên lộ bộ một chút, trong đầu không tự chú được mà hiện ra hình ảnh của thiếu nữ áo đen.....

Quên đi quên đi, đừng nghĩ nữa.....>o< Nhắc tới danh vọng âm, lòng Phong Linh Hiểu không khỏi bối rối một trận.

Vì thế cô nhanh chóng đem những ký ức không tốt quăng ra sau đầu, tiếp theo đăng nhập account “Linh Phong Hiểu Nguyệt” của mình, mở danh sách bạn thân lên.

.....Nhưng không thấy Tố Dạ Mặc Ảnh trên mạng.

Nick màu xám xịt, tựa như một chậu nước lạnh giội vào làm tắt ngọn lửa nhiệt tình đang bùng bùng bùng cháy của Phong Linh Hiểu.

Tên tên tên này..... thế mà lại không ở trên mạng? Uống công cô chưa bao giờ chờ mong sự hiện diện của hắn như bây giờ! Thật sự đáng giận mà.....-M-

Phong Linh Hiểu bất đắc dĩ tắt máy tính, nhìn màn hình tối đen mà thở dài một hơi.

Cô vốn còn đang tự tin đẩy mình, tính âm mưu dùng “cái này” (ở đây chỉ nhân vật Thất Thương) giúp bản thân thoát khỏi bế khổ. Nhưng tên Tố Dạ Mặc Ảnh thế mà lại không online! Thật sự rất không may a.....

Xem ra kế hoạch chỉ có thể lùi lại.....Ngày không tốt a!

Ục ục ~

Sau đó, cái bụng cũng rất phối hợp truyền ra âm thanh cồn cào.

Phong Linh Hiểu !!! Chẳng lẽ ngay cả cái bụng cũng không ủng hộ cô tiến hành kế hoạch vào lúc này sao?

Nhìn đồng hồ trên vách tường, bất tri bất giác đã đến mười hai giờ trưa rồi.

Sờ sờ bụng đã khô quắt, Phong Linh Hiểu thăm than một hơi.

Quên đi, vẫn là dẹp yên bụng trước đã.

Căn tin trường học cách ký túc xá một đoạn đường.

Mà trong đó lại có một nơi khiến Phong Linh Hiểu vừa nghe thấy liền biến sắc — Hội sinh viên!

Nhưng không phải vì hội sinh viên sẽ làm việc gì đó khiến cô sợ hãi, mà là một người bên trong hội sinh.....

Đã qua giữa trưa, người trên giảng đường bắt đầu giảm bớt rõ rệt. Lúc Phong Linh Hiểu đi ngang qua phòng hội sinh viên, cũng chỉ còn lại một mình cô.

Đi qua căn phòng lớn đó, bước chân của Phong Linh Hiểu theo bản năng mà bỗng nhanh hơn.

Bốn phía yên tĩnh càng làm tiếng bước chân của cô đặc biệt rõ rệt hơn, gần như mỗi bước đi đều làm cô vô cùng lo sợ.

Vù vù -

Đột nhiên một trận gió lạnh lẽo từ phía sau thổi tới, cả người cô đều run lên, một cảm giác sờn gai ốc bao trùm lên toàn thân.

Thần kinh Phong Linh Hiểu căng thẳng, toàn bộ ý thức phòng vệ được khởi động, bước chân càng thêm gấp rút.

Đột nhiên, cách đó không xa bỗng vang lên tiếng bước chân rất nhỏ!

Bước chân của cô phút chốc cũng dừng phắt lại!

Con người từng chút từng chút co vào, thân thể của cô lại không thể kiềm chế mà run lên.....

Bởi vì.....Bởi vì.....

Cửa phòng của hội sinh viên, xuất hiện một người.

Một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng đi từ trong phòng ra, ngực áo hơi hơi phanh ra, mang theo ánh sáng dụ hoặc. Đôi mắt hoa đào hẹp dài của anh ta sâu như đáy hồ; nhưng thu được ánh vào đôi mắt đó giống như khi một viên đá rơi vào mặt hồ mà tạo nên một vòng sóng lăn tăn, ánh mặt trời đổ từ mái tóc đen hơi rối của anh ta mà chiếu xuống đất.

Ánh mặt trời chiếu xuống mái hiên tạo nên một bóng râm lớn, khi anh ta đi ra khỏi bóng râm kia thì ánh mặt trời chói mắt của buổi giữa trưa cũng trở nên ảm đạm.

Yêu nghiệt!

Đây là phản ứng đầu tiên của Phong Linh Hiểu.

Nháy mắt khi nhìn thấy con người kia, cô lại bất tri bất giác liên tưởng đến hình ảnh Thất Thương áo đỏ trong trò chơi.

Sự na ná nhau ấy, vẻ yêu nghiệt toát ra làm cho cô kinh hãi.

Cô thế mà có thể quên!

..... Thật ra, yêu nghiệt thực sự tồn tại! >o<

Phản ứng thứ hai của cô chính là đầu “Oanh” một tiếng, kêu ong ong!

Thừa dịp lúc anh ta còn chưa phát hiện ra mình; cô vội vàng chạy chậm, trốn sang một góc bên cạnh. Sau đó, lòng còn sợ hãi mà tròn tròn mắt nhìn về phía trước, đầu óc trống rỗng.

Đầu óc nhanh chóng tìm ra thông tin về yêu nghiệt.

— Tư Không Tố, hội trưởng đương nhiệm của hội sinh viên, nhân vật làm mưa làm gió đứng nhất nhì ở đại học A. Trong trí nhớ của cô, khoe miệng anh ta luôn lộ ra nụ cười yếu ớt như có như không, phối hợp với cặp mắt hoa đào mị hoặc kia thì chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ để giết chết một đám lớn nữ sinh của đại học A trong vòng một giây rồi!

Thế nhưng Phong Linh Hiểu thì biết rõ bộ mặt thật của anh ta nên không thể đồng ý với nhận định kia!

Bởi vì, cô sợ nhất là ánh mắt kia của anh ta. Mỗi khi anh ta cười với cô, cô đều cả kinh

Tư Không Tố kỳ thật là một ác ma, một ác ma luôn lấy việc chèn ép người khác làm niềm vui. Việc anh ta thích nhất chính là nhìn người khác bị anh ta ức hiếp...

Cho nên đối với Tư Không Tố, cô luôn kính nhi viễn chi*

*kính nhi viễn chi: là cách nói rút gọn từ câu “Kính quý thần nhi viễn chi”. Bên ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Để không phải nhìn thấy anh ta, cô luôn đi đường vòng.

Thế nhưng....Thế nhưng! Vì sao thần RP (thần số phận) lại cứ phải đối nghịch với cô, luôn muốn để cô gặp phải tên ác ma này, dồn cô đến đường

cùng cơ chứ?!

Phong Linh Hiếu đang trốn trong góc nghe thấy tiếng bước chân đã từ từ đi xa, cho đến khi biến mất không nghe thấy nữa thì trái tim đang treo cao của cô rớt cuộc cũng buông xuống được.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, rất cục chậm rãi đi từ trong góc ra.

Những mà, bi kịch luôn ập đến dưới tình huống người ta không ngờ tới.

Chính là giống như Phong Linh Hiếu bây giờ – cô lại gặp một “Cái cốc” (bi kịch) lớn trong cuộc đời lần nữa.

Bởi vì khi mới từ trong góc đi ra, cô liền phát hiện, chỗ cô đang đứng, bị một bóng râm bao trùm lên.

Cô ngẩn ra, nhanh chóng ngẩng đầu.

Sau đó, cô nhìn thấy một đôi mắt hoa đào như nước hồ mùa xuân.

Tại thời khắc đó, tâm tình của Phong Linh Hiếu không phải chỉ dùng hai từ “Sửng sốt” hay “Kinh ngạc” là có thể hình dung. Cô nghĩ trên thế giới này đại khái là không có từ ngữ nào để có thể biểu đạt tâm trạng của cô lúc này.

Tuy rằng cô vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như cũ, nhưng trong lòng cô, sớm đã run rẩy mà điên cuồng hò hét –

Aaaaa!

Tư Không Tổ!

Anh ta anh ta anh ta không phải đã đi xa rồi sao? Vì sao..... Vì sao còn có thể ở đây?!

“Tiểu Linh Hiếu, em đang trốn anh sao?” Tư Không Tố hơi cúi người, rất tự nhiên mà đặt tay lên vai cô, sóng mắt hoa đào lưu chuyển nhìn vào hai mắt của cô, khóe môi khê nhếch, “Dường như mỗi lần nhìn thấy em thì em đều luôn chạy trốn chết. Chẳng lẽ anh thật sự đáng sợ như vậy sao?”

Anh không phải đáng sợ, mà là — rất đáng sợ! Vô cùng đáng sợ! Cực kỳ đáng sợ!

Phong Linh Hiếu dưới sự khống chế của anh, không có cách nào động đậy, chỉ có thể mở to mắt nhìn anh, ý thức trống rỗng, ngay cả thân thể hơi phát run cũng không biết.

“Làm, làm sao có thể?” Phong Linh Hiếu cố gắng trấn định, miên cưỡng nở ra một nụ cười.

Tư Không Tố mỉm cười, tựa như hoa lê soi bóng xuống hồ nước mùa xuân: “Vậy vừa nãy em.....vì sao lại trốn vào trong góc vậy?”

Nụ cười yêu nghiệt như thế làm cho Phong Linh Hiếu khó hiểu mà run lên, cô luống cuống giải thích: “Em bị tuột dây giày, cho nên...cho nên....đi buộc dây giày lại mà thôi...” Cô nói xong, hơi cúi đầu nhìn xuống đôi giày của mình, không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

May mà hôm nay cô mang một đôi giày thể thao ra ngoài, nếu không.....

Trong đầu tưởng tượng ra kết cục của việc nói dối bị vạch trần, cô không khỏi rùng mình một cái.

“Vậy là tốt rồi.” Trong mắt Tư Không Tố hiện lên một tia sáng quý dị, cười tủm tỉm nói, “Nếu không, em đối xử với anh như vậy, là bạn trai của em, chắc chắn anh sẽ rất thương tâm a “

Sấm sét giữa trời quang!

Ba chữ “Bạn trai” (vì bạn trai trong tiếng Trung là nam bằng hữu) giống như một tia sét mãnh liệt đánh vào làm đầu óc Phong Linh Hiểu choáng váng!

Cô gần như thét chói tai: “Cái gì? Bạn... bạn trai?!” Từ lúc nào Tư Không yêu nghiệt trở thành bạn trai của cô vậy?

“Đúng a, không phải em đã nói sẽ chịu trách nhiệm với anh sao?” Tư Không yêu nghiệt tươi cười đến vô tội, còn giọng nói thì bình thản nhưng lại mang theo uy hiếp, “Chẳng lẽ.....em muốn lật lọng?”

Nhìn nụ cười của tên ác ma Tư Không Tố, tim Phong Linh Hiểu sợ hãi như con nai con hoảng hốt; đập loạn thành thịch.

Được anh ta nhắc nhở, một đoạn hồi ức không tốt đã qua lần lượt hiện lên trong đầu cô.....

Thân thể Phong Linh Hiểu lại càng run lên lợi hại hơn.

Cô cô cô, dường như nhớ tới.....

T__T hình như.....quả thực là có chuyện như vậy a.....

Chỉ có điều cô đều là bị bắt buộc, bị bắt buộc a.....\(\“□”)/

Tất cả chuyện này, đều phải kể lại từ cái ngày mà nghiệt duyên giữa cô và Tư Không Tố bắt đầu.....

Là bắt đầu từ ngày nào? Cô không nhớ rõ. Nhưng đến nay cô vẫn nhớ in tình cảnh mà bọn họ gặp nhau.

Còn nhớ ngày hôm đó, là một ngày mây đen dày đặc, gió lạnh từng cơn, một ngày không thích hợp làm bất cứ việc gì

Lúc đó cô vẫn chưa bị trầm mê vào thế giới trò chơi trực tuyến, vẫn là một sinh viên gương mẫu chăm chỉ học hành. Buổi sáng sau khi học xong, cô cũng giống như mọi khi, mang theo cơm hộp vội vã tiến quân về phía căn tin.

Ai ngờ, lúc đi ngang qua phòng của hội sinh viên, cô thấy được một cảnh như thế này —

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nghiệt Duyên

Nếu như thần RP có thể cho Phong Linh Hiểu một cơ hội để lựa chọn lại một lần nữa.

Thì cô nhất định sẽ lựa chọn — xem như cái gì cũng không phát hiện, cứ như vậy mà đi qua thôi! Cho dù có người nhảy lầu, phóng hỏa, cướp bóc, giết người cũng không liên quan đến cô!

Tuy rằng “cái” mà cô nhìn thấy không đáng sợ như nhảy lầu, phóng hỏa, cướp bóc, giết người, nhưng mà.....Nhưng mà.....

Nhất thất tức thành thiên cổ hận nha!

Cô nhìn thấy.....

Một người dường như là nữ sinh học trên cô một năm, che mặt chạy vội ra ngoài.

Lúc lướt qua bên người cô, còn đụng phải bả vai cô một cái rất mạnh.

Lúc đó Phong Linh Hiểu vừa hết giờ học, trong tay cầm mấy cuốn sách giáo khoa rất nặng, bị nữ sinh kia đụng phải như vậy làm toàn bộ sách đều ầm ầm rơi hết xuống đất.

Cô vốn là nên yên lặng nhặt sách trên đất lên rồi làm bộ như không xảy ra chuyện gì mà rời đi, như vậy cũng sẽ không xảy ra “Cái cốc”(bi kịch) sau này. Nhưng mà dưới tình huống như vậy, việc nảy sinh ra cảm xúc bất mãn cũng là chuyện rất bình thường thôi.

Cũng giống Phong Linh Hiểu lúc đó, cô bất mãn cau mày lại, lâu bầu một câu: “Gì đây, có lộn hay không.....” Tâm mắt dời lên người của nữ sinh kia, bỗng tiếng nói của cô im bật.

Nhìn lướt qua một bên sườn mặt, cô thấy rất rõ ràng mắt của nữ sinh kia sưng đỏ, khuôn mặt trang điểm khéo léo cũng bị nước mắt làm ướt nhẹp, nhưng chẳng những không chút nào ảnh hưởng đến hình tượng của cô ấy mà trái lại càng làm cho người ta có một loại cảm giác như lê hoa đáĩ vũ*, điềm đạĩ đáng yêu.

*lê hoa đáĩ vũ: hoa lê dính hạt mưa, tả vẻ kiều điềm của người con gái.

.....Bộ dạng dường như rất thương tâm.

Có điều, nữ sinh này hình như nhìn có chút quen mắt?

Cô ấy là?

Đầu óc Phong Linh Hiểu nhanh chóng vận chu vận, rất nhanh liền tìm được tin tức về vị nữ sinh này.

Lưu Bích Đề.

Sinh viên năm hai, hoa khôi khoa kinh tế.

Bất quá nhân duyên của cô ta cũng không được tốt cho lắm. Nghe đồn, những ai từng tiếp xúc với cô ta đều nói cô ta trong ngoài không đồng nhất, thường xuyên ở sau lưng người ta làm ra một vài chuyện hại người lợi mình.

Nhưng lời đồn đến cuối cùng cũng chỉ là lời đồn, Lưu Bích Đề trong cảm nhận của các nam sinh đó là một vị nữ thần không thể xâm phạm!

Mọi người đều nói, Lưu Bích Đề cao ngạo lạnh lùng giống một nàng công chúa, với tất cả những người không quen biết đều là thái độ lạnh lùng

xa cách.

Nhưng mà.....

Bây giờ cô lại có thể thấy được Lưu Bích Đề đang khóc?

Phong Linh Hiểu kinh ngạc, tay lật sách lên nhưng ánh mắt cũng không rời khỏi Lưu Bích Đề nửa bước.

Rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến một mỹ nhân luôn cao ngạo thương tâm đến bộ dạng như thế?

Rất nhanh, Phong Linh Hiểu liền biết được đáp án—

Đó là lúc bắt đầu “cái cốc” trong cuộc đời cô, cũng là lúc, bắt đầu một đoạn “Nghịệt duyên” này.....

Ánh mắt cô còn đang yên lặng dừng ở phía Lưu Bích Đề đã chạy xa, xuất thân.

Lúc này, cách đó không xa vang lên một đợt tiếng bước chân rất nhỏ.

Cô ngẩn ra, nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Trước mắt sáng ngời, cô bị cuốn vào một vòng gió xoáy mất rồi!

Cô nhìn thấy soái ca! Soái ca!

Cặp mắt hoa đào hẹp dài kia của anh ta đang nhìn về cô bên này, trong đầm nước âm u dập dờn gợn sóng kia lại mang theo vẻ cười như không cười, loại ánh mắt này, là câu hồn biết bao!

A a a .....

Lúc bình thường thì Phong Linh Hiểu, người luôn luôn thừa nhận mình háo sắc có lẽ sẽ kích động mà hét âm lên, nhưng bây giờ cô lại cau mày.

Bởi vì cô nhìn thấy ngực áo sơ mi của soái ca mắt hoa đào kia hơi hơi phanh ra!

Còn có mồ hôi lộ ra trên trán anh ta, khoe miệng hơi cong lên.....

Vả lại bộ dáng sa sút chạy đi của Lưu Bích Đề đại mỹ nữ vừa rồi.....

Hình như.....hình như.....

Vừa mới xảy ra chuyện rất không hay.

Mà “Chân tướng” của chuyện đó, vừa nhìn đã hiểu ngay.

Tâm tình vốn vui thấy soái ca đã tan thành mây khói; Phong Linh Hiểu ôm chặt sách trong lòng, lúc đi qua trước mặt vị soái ca kia đã khinh thường hừ một tiếng: “Tên cặn bã!”

Lúc rời đi, cô dường như cảm nhận được ánh mắt của vị soái ca mắt hoa đào kia luôn nhìn chăm chăm sau lưng cô.....

Nhưng cô không để trong lòng, cũng không quay đầu lại mà lập tức đi về phía căn tin.....

Thời gian trôi qua, Phong Linh Hiểu cũng rất nhanh quên chuyện này ra sau đầu.

Chỉ là có một lần, bạn cùng phòng trong ký túc xá là Hòa Nguyệt trong lúc vô tình đã nhắc tới chủ tịch hội sinh viên đương nhiệm.

Tục ngữ nói rất đúng, phụ nữ bát quái (nhiều chuyện) luôn thần thông quảng đại.

Vì thế, Phong Linh Hiểu rất nhanh đã biết hóa ra soái ca mắt hoa đào mà hôm đó cô nhìn thấy chính là chủ tịch hội sinh viên đương nhiệm, Tư Không Tố!

Cô không khỏi kinh ngạc.

Chủ tịch hội sinh viên đương nhiệm, thế mà lại là một tên bội tình bạc nghĩa?

Cho nên thật sự nhìn người không thể nhìn tướng mạo a!

Thật khó tin, Tư Không Tố thân là chủ tịch hội sinh viên, vậy mà lại làm ra chuyện cặn bã như thế! 《`□'》

Nghĩ vậy, cô không khỏi sinh ra vài phần đồng tình với Lưu Bích Đề.

Trong cơn giận dữ, cô liền nói với nhóm bạn cùng phòng chuyện ngày đó cô nhìn thấy.

Nhóm bạn cùng phòng nghe cô nói xong, cũng kinh ngạc theo, vội vàng bám lấy cô hỏi rõ hơn.

Phong Linh Hiếu bị người này một câu, người kia một câu truy vấn, rốt cục cô đã nói hết những gì mình nhìn thấy cùng suy đoán ra.

Quả nhiên làm cho nhóm bạn cùng phòng cũng phần nộ theo!

Kết quả là ngày hôm đó, toàn bộ phòng các cô dường như đều lấy đề tài “Tên cặn bã” ra phê phán, mãi đến đêm khuya, mới lưu luyến leo lên giường ngủ say.

Nhưng mà ngày hôm sau tỉnh dậy, Phong Linh Hiếu liền quên sạch tất cả những chuyện đã nói hôm qua.

Giống như chuyện gì cũng đều chưa xảy ra vậy, vẫn lên lớp như mọi ngày, tan học, đến căn tin, về ký túc xá.....

Nhưng mà các bạn cùng phòng của cô không phải giống như cô, thiên tính của phụ nữ chính là nhiều chuyện.

Nhóm bạn cùng phòng liền kể chuyện này cho phòng ký túc xá bên cạnh hoặc cho bạn bè của mình, bạn học trước kia linh tinh.....

Lực lượng bát quái luôn lớn dần như thế.... Kết quả, chuyện kinh thiên Tư Không Tố vô tình vứt bỏ Lưu Bích Đề!

Một truyền mười, mười truyền trăm, trong nháy mắt đã truyền khắp toàn bộ đại học A!

Mà Phong Linh Hiểu – thủ phạm khởi xướng vụ bát quái này, còn chưa tỉnh mộng, vẫn giống như người không liên quan gì mà chẳng thèm dẽm xia đến như trước.

Mãi đến một ngày, lúc cô đang vội vàng trở lại ký túc xá thì bị ba người ngăn ở cửa phòng.

Cô ngẩn ra, hơi hơi ngẩng đầu.

Người đưa tay ngăn cản cô chính là một soái ca có cặp mắt hoa đào câu hồn.

“Bạn học, anh tìm tôi có gì không?” Phong Linh Hiểu luôn luôn dễ quên chính là “Cái cốc” như thế, cô thế mà đã đem hình dáng của nam nhân vật chính trong “Chuyện xấu” quên không còn một mảnh! Còn rất tỉnh mà nhìn anh ta với vẻ mặt ngây ngô.

Dường như soái ca mắt hoa đào có chút bất ngờ, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, lập tức nhếch khóe môi lên: “Em không nhớ tôi sao?”

Anh là ai a? Tại sao tôi phải nhớ anh? Trong lòng Phong Linh Hiểu cảm thấy khó hiểu, nhưng cô vẫn giữ thái độ lễ phép, khách khí hỏi: “Anh là....?”

”Như vậy, tôi sẽ nhắc nhở đàn em một chút nha.” Tươi cười của soái ca mắt hoa đào tựa hồ càng ngày càng âm trầm, làm cho Phong Linh Hiểu bỗng lạnh xương sống, bất giác mà rùng mình một cái, “Mười ngày trước, bên ngoài phòng hội sinh viên, Lưu, Bích, Đề!”

Anh ta gần như là nghiền răng nghiền lợi nói ra câu này!

Phong Linh Hiểu trợn tròn mắt, khó có thể tin nhìn chăm chăm soái ca mắt hoa đào hồi lâu, mãi đến khi trên mặt anh ta hoàn toàn khôi phục nụ cười như yêu nghiệt.

“Anh...anh anh anh...” Toàn thân Phong Linh Hiểu run rẩy lên, không thể nói được, “Anh anh anh là!!!” (“□□”)/

“Đúng vậy, tôi chính là ‘tên cận bã’ trong miệng em đây.” Trong mắt soái ca mắt hoa đào hiện lên một chút tia sáng quý dị, vô cùng thờ ơ mà mỉm cười nói.

“A a a! Tư Không Tố!” Phong Linh Hiểu quá sợ hãi, không thể điều khiển được mình mà tự động lùi lại liên tục mấy bước, lại bị anh ta một tay bắt lấy!

Phong Linh Hiểu đáng thương sợ hãi run lên.

“Anh.....anh muốn thế nào?” Giọng của cô nhẹ tựa như mây trôi mờ ảo, đã hoàn toàn không phải là của mình nữa rồi.

Cô bắt đầu giãy dụa, muốn thoát khỏi ma trảo của anh ta.

“Không muốn như thế nào cả.” Tư Không Tố nhìn cô lạnh nhạt cười, lực nắm tay cô càng mạnh hơn. Anh ta ngừng một lát rồi nghiêm mặt nói: “Tôi đến là để nói với đàn em thân yêu một việc.”

“Cái.... Cái gì?”

Tầm mắt của Tư Không Tố yên lặng ngừng ở trên người cô, con người đen thâm trầm: “Em truyền tin đồn nhảm khiến sự trong sạch của tôi bị làm bẩn, cho nên—”

Tạm dừng vài giây, lại làm cho tim Phong Linh Hiểu đập gia tốc, sống không bằng chết .....

Mà câu tiếp theo của Tư Không Tố, suôn sẻ mà đẩy cô xuống mười tám tầng địa ngục, không bao giờ có thể trở mình lại nữa—

“Cho nên, em phải chịu trách nhiệm với tôi.”

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vô Si

Giọng nói của Tư Không Tố trong trẻo mà trầm ổn, giống như âm thanh ma quái cứ quanh quẩn bên tai Phong Linh Hiểu, thật lâu không tiêu tan.

Nhưng mà dù thế nào cũng vào tai Phong Linh Hiểu được.

☹!

Anh.....anh ta nói cái gì?.....chịu trách nhiệm với anh ta?!

Nhìn cặp mắt hoa đào mang theo tia mị hoặc kia của anh ta đang hơi nheo lại; trong đầu Phong Linh Hiểu “Không tự chủ được” lại hiện lên tình tiết thường xuất hiện trong các tiểu thuyết thanh xuân vườn trường (thể loại tiểu thuyết về những câu chuyện trong trường học) mà cô đã xem qua từ năm trước.....

Thông thường, trong tiểu thuyết thanh xuân vườn trường, sau khi nhân vật nam đã để ý nhân vật nữ thì sẽ luôn cố tình tìm nhân vật nữ gây phiền toái. Hơn nữa.....

Còn có thể ngay tại lúc nhân vật nữ “đắc tội” với mình mà hùng hổ ngăn nhân vật nữ lại, rồi rất tự nhiên mà nói với cô ấy rằng: “Em phải chịu trách nhiệm với tôi!”

Sau đó, tình cảm lưu luyến quấn quýt khoa trương giữa nhân vật nam cùng nhân vật nữ cũng bắt đầu từ tình tiết “chịu trách nhiệm” này.

Mà hôm nay, Tư Không Tố lại ngang nhiên nói với cô.....rằng phải chịu trách nhiệm với anh ta?!

Phong Linh Hiểu không thể tin mà nhìn chăm chăm anh, sau lưng chậm rãi cảm thấy lạnh cả người.....

Anh ta nói như vậy.....

Chẳng lẽ.....Chẳng lẽ.....

Phong Linh Hiểu dùng ánh mắt kinh hoàng mà đánh giá anh; gần như là buột miệng thốt ra: “Không.....không phải là anh đã xem tiểu thuyết cầu huyết (thể loại tiểu thuyết phóng đại, khoa trương) nhiều quá rồi đó chứ?!”

Kết cục của việc nói mà không dùng đầu óc chính là như thế —

Chỉ thấy khóe miệng Tư Không Tố nhẹ nhàng cong lên một nụ cười như không cười, chậm rãi tới gần cô: “Hả? Tiểu thuyết .....cầu huyết?”

“Không phải sao?” Phong Linh Hiểu khẩn trương nuốt nước miếng, nhưng cô vẫn giả vờ trấn tĩnh, “Nếu không sao anh lại nói ra như vậy? Thông thường, nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình vườn trường đều nói một câu như vậy với nữ chính a....”

Ý cười trong mắt Tư Không Tố càng sâu sắc, cúi xuống càng gần: “Nga? Xem ra đàn em.....Em đã nghĩ ra phải ‘chịu trách nhiệm’ với tôi như thế nào rồi a?”

Áp lực vô hình ập vào trước mặt, hơn nữa Tư Không Tố không ngừng đến gần cô, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô, Phong Linh Hiểu không khỏi mặt đỏ tim đập, lớn tiếng phản bác lại: “Tôi nào có!” Cô lấy lại sức, vẻ mặt cảnh giác nhìn anh, “Còn nữa, dựa vào cái gì mà tôi phải chịu trách nhiệm với anh?!”

Tư Không Tổ nhíu mày, “Tin đồn kia là em truyền ra ngoài đúng không?”

“Đúng thì thế nào? Bất quá cũng chỉ là một lời đồn, anh bắt tôi chịu trách nhiệm.... Cũng quá hẹp hòi rồi?” Phong Linh Hiếu nhin không được mà lầm bầm, trong lòng kêu to bất bình.

Tư Không Tổ không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn vào cô, loại ánh mắt quý dị này làm cho toàn thân Phong Linh Hiếu không được tự nhiên.

Ai cũng không mở miệng nói chuyện, không khí bốn phía lập tức trở nên quái dị.

Sự im lặng liên tục duy trì trong vài giây.

Cuối cùng, một trong số những nam sinh đến cùng với Tư Không Tổ không nhin được mở miệng nói: “Đàn em à, nếu vấn đề chỉ là về tin đồn đó, đương nhiên chúng tôi sẽ không tới tìm em! Vấn đề là—” Nói tới đây, anh ta nhin không được lấy tay vỗ trán thở dài, nhưng không nói câu tiếp theo.

“Vấn đề là cái gì?” Phong Linh Hiếu tò mò hỏi.

Một nam sinh khác nói tiếp: “Vấn đề là, tin đồn của em đã làm cho hoa khôi ‘Lưu Mít Út’ tưởng rằng Tổ quan tâm đến tình yêu ‘chí tử bất dư’* của cô ta, nên gần đây không ngừng đến làm phiền cậu ấy, ngoài tấn công bằng tin nhắn và làm phiền mỗi ngày ra, còn gửi cho cậu ấy một đồng lớn thư tình.....Ai, em tự xem đi!” Ngay cả anh này cũng không thể nói được nữa, vẻ mặt thống khổ mà lắc đầu, che mặt run rẩy đưa cho Phong Linh Hiếu một tờ giấy màu hồng.

*chí tử bất dư: đến chết không rời.

“Đây là.....?”

Phong Linh Hiểu vừa nghi hoặc nhìn Tư Không Tố một cái, lại vừa nghi hoặc nhìn tờ giấy màu hồng kia, rốt cục ngập ngừng nhận lấy.

Không xem không thì thôi, vừa xem một cái cô đã bị dọa nháy dưng!

Khi tầm mắt Phong Linh Hiểu chạm vào nội dung của tờ giấy, con người của cô co lại mãnh liệt, tay run lên vì kinh hãi; thiếu chút nữa không giữ được tờ giấy trong tay.

Trên giấy rốt cuộc viết cái gì? Mà lại làm cho Phong Linh Hiểu bị “Đả kích” lớn đến như thế?

Nhưng thấy trên tờ giấy màu hồng phấn kia vẽ đầy rẫy những hình trái tim với đủ loại màu sắc, bày tỏ ra tình yêu không gì sánh được của chủ nhân tờ giấy. Mà trên đó, lại chi chít tràn ngập những lời tỏ tình:

Tố Tố thân mến, em yêu anh! Một ngày không thấy được anh, tựa như đã xa cách ba thế kỷ.....

Cơ thể Phong Linh Hiểu bất giác lại run lên.

Hồi lâu, cô mới hoảng hốt chưa bình tĩnh lại được mà rời mắt khỏi tờ giấy, vẻ mặt ngẩn ngơ nhìn về phía Tư Không Tố.

Tư Không Tố vẫn tươi cười yêu nghiệt vạn năm không đổi như trước: “Đàn em, giờ thì em đã rõ ràng chưa?”

“Rõ ràng rồi, thực xin lỗi, tôi.....tôi không phải cố ý.....T_T.....” Vẻ mặt Phong Linh Hiểu cầu xin, lộ ra kích động thất thố.

“Bây giờ nói xin lỗi, hình như đã quá muộn rồi?”

Hai má Phong Linh Hiểu đỏ bừng, cúi đầu nhìn mũi chân của mình: “Vậ....Vậ anh muốn như thế nào?”

“Vốn muốn tìm đàn em để em trực tiếp ‘chịu trách nhiệm’ với tôi, sau đó dùng em để từ chối Lưu Bích Đề....” Mắt Tư Không Tố nheo lại, “Chỉ có điều đàn em hình như không bằng lòng cho lắm....”

T_____T

Đương nhiên không bằng lòng, việc này liên quan đến hạnh phúc cả đời của cô a...

Cô làm sao có thể tùy tiện đem bán mình như vậy được chứ?

Tư Không Tố đột nhiên ngừng nói, nhìn chăm chăm Phong Linh Hiểu không chớp mắt, làm cho cô lại một hồi khẩn trương.

Qua một lúc lâu, hăn mới chậm rãi nói: “Nếu như vậy, tôi còn có một phương pháp để giải quyết.”

Trái tim treo cao của Phong Linh Hiểu dần buông xuống theo lời nói thông thả của anh ta giờ đây lại bắt đầu treo cao lên lần nữa! Cô khẩn trương hỏi: “Phương pháp gì? Anh nói đi!”

Con người đen trong veo của Tư Không Tố sáng lên: “Tôi cho em thời gian nửa tháng, em giúp tôi làm sáng tỏ tin đồn này.”

“.....Làm sáng tỏ?”

“Không sai.”

“Nhưng mà....Nhưng mà....” Phong Linh Hiểu do dự, thật cẩn thận nhìn anh một cái, nhỏ giọng hỏi, “Nếu tôi không làm được thì sao.....”

“Nếu trong khoảng thời gian đó mà em không thể làm sáng tỏ chuyện này, vậy tôi đành có lỗi rồi, đàn em à!” Trong mắt Tư Không Tố xẹt qua một tia quý dị, vẻ mặt anh ta nghiêm túc nói, “Em sẽ phải chịu trách nhiệm về sự trong sạch của tôi đến cùng!”

Chỉ một câu nói mà đã khiến Phong Linh Hiểu cực kỳ sợ hãi!

Cô từ từ lùi ra sau mấy bước, không nhìn được mà thốt lên: “Sao.....sao sao anh có thể vô sỉ như vậy!”

“Vô sỉ?” Tư Không Tố nhíu mày.

Hắn liếc mắt nhìn cô một cái, lại nói: “Tôi hỏi em, khi làm sai việc gì thì nên đi sửa lại cho đúng có phải không?”

Phong Linh Hiểu gật đầu.

“Tin đồn này, có phải do em truyền ra hay không?”

Chần chừ gật đầu.

“Thế có phải em đã làm sai rồi không?”

Tiếp tục gật đầu.

“Vậy hẳn là em nên đi sửa lại cho đúng phải không?”

Vẫn gật đầu.

“Mà sửa lại cho đúng nghĩa là nên chịu trách nhiệm với tôi phải không?”

Gật đầu gật đầu.

“Vậy không phải đúng rồi sao!”

A? Không đúng!

Cô vừa làm cái gì vậy? Liều mạng gật đầu ư?

Phong Linh Hiểu ngạc nhiên nhìn về phía vẻ mặt đang cười giảo hoạt của Tư Không Tố, bỗng tỉnh ngộ ra, ngay lập tức khóc không ra nước mắt.

Không..... Không phải a..... Cô không phải muốn chịu trách nhiệm với anh ta.....Tuyệt đối không phải mà.....T____T

Grừ! Tư Không Tố, cái tên xấu xa này! Ngang nhiên dám dụ cô vào bẫy.....

Phong Linh Hiểu cúi đầu cắn môi, tội nghiệp nói: “VẬY, nếu như.....nếu như....tôi có bạn trai rồi thì sao?”

“Tôi không ngại.” Tư Không Tố trả lời nhẹ như gió thoảng mây bay.

“A?”

Tư Không Tố lười biếng nâng mắt, nhếch môi cười yếu ớt: “Ừ, thật ra em quen với nhiều người thì đã sao? Dù sao tôi cũng không ngại em một chân đứng hai thuyền, chỉ cần em chịu trách nhiệm với tôi.là được.”

Phong Linh Hiểu: “.....”

Giờ khắc này cô rất cục đã biết, thì ra trên đời lại có người như vậy—

Có thể vô sỉ đến mức này!

Chỉ có điều....T____T xong rồi, cô vẫn vô tình đem mình đi bán rồi a....

.....

.....

.....

Hồi ức đến đây là kết thúc.

“Tiểu Linh Hiểu, nhớ ra rồi sao?” Tư Không Tố cười như không cười nhìn cô, con ngươi đen như mực, sâu không thấy đáy. “Thời gian nửa tháng đã qua, hình như em vẫn chưa thực hiện lời hứa của mình thì phải?”

Sắc mặt Phong Linh Hiểu trắng bệch nhìn Tư Không yêu nghiệt cười đến vẻ mặt âm trầm, nhin không được mà hơi hơi phát run. Cô dường như còn mang theo một tia hi vọng, giọng run run nói:”Chuyện đó.... chuyện đó....đã qua lâu như vậy rồi, có lẽ Lưu Bích Đề....đã, đã sớm quên.....”

“Phải không?” Tư Không Tố cố ý kéo dài giọng, rồi dường như làm ảo thuật lấy ra một xấp giấy màu sắc rực rỡ nhét vào tay Phong Linh Hiểu, âm trầm cười nói, “Em xem xem đây là cái gì?”

Giấy viết thư đủ mọi màu sắc, xếp thành hình trái tim, biểu đạt tình yêu a.

Phong Linh Hiểu trở mắt giật mình nhìn xấp giấy vẽ đầy trái tim màu hồng trong tay mình; tay lại không kiểm soát được mà run lên.

Dường như không cần xem, cô cũng biết đây là cái gì.....

T___T Phong Linh Hiểu khóc không ra nước mắt, trong lòng thầm mắng Tư Không Tố biến thái! Một đấng thì muốn cô giúp anh ta thoát khỏi Lưu Bích Đề, một đấng lại cất kỹ những bức thư tình của Lưu Bích Đề như vậy! Thật sự là tâm lý biến thái a! >o<

Tư Không Tố tựa như nhìn thấu ý nghĩ trong lòng cô, thản nhiên cười, “Mấy thứ này, anh chưa từng mở ra nga. Em có muốn mở ra xem không?”

Cái gì? Mở ra xem? Anh ta đùa ư!

Đã từng chịu qua sự “Tàn phá” của thư tình buồn nôn mà Lưu Bích Đề viết, Phong Linh Hiểu vừa nghe thấy câu này liền cực kỳ sợ hãi!

Xem thư tình của Lưu Bích Đề thật làm người ta ba ngày ba đêm cũng không thể ăn cơm

Nội dung của lá thư lần trước đã khiến cô sống không bằng chết, bây giờ còn muốn cô xem.....

“Tư Không đại nhân, em sai rồi ” Trong lòng Phong Linh Hiểu đã sớm rồi bời, cô kéo kéo góc áo của Tư Không Tố bi ai cầu xin, “Em không nên quên mất chuyện quan trọng như vậy! Anh tha thứ cho em đi.....” T___T

Tư Không Tố không hề nhúc nhích.

Thấy anh thờ ơ, Phong Linh Hiểu tiếp tục cầu xin: “Anh cho em ba ngày nữa, em nhất định.....nhất định giúp anh làm sáng tỏ lời đồn.....”

“Ba ngày?” Tư Không Tố nhíu mày, tựa hồ rất không hài lòng với câu trả lời này.

Phong Linh Hiểu vội vàng nói: “Hai ngày?”

Tư Không Tố tiếp tục giữ im lặng.

“Một ngày! Một ngày là đủ rồi! Tư Không đại nhân.....” Phong Linh Hiểu vội vã nói, thong thả mà giả vờ bộ dáng đáng thương.

“.....” Nhìn bộ dáng khóc không ra nước mắt của Phong Linh Hiểu, đôi mày anh tuấn của Tư Không Tố nhíu nhíu.

Qua một hồi lâu, anh rốt cục chậm rãi nói: “Được rồi, vậy một ngày.” Dừng lại một chút, anh lại nói tiếp, “Nếu như ngày mai anh vẫn chưa nghe được tin tức lời đồn đã được làm sáng tỏ thì, Tiểu Linh Hiểu, em biết là.....”

Khóe miệng của anh, không tự giác cong lên hình vòng cung.

Phong Linh Hiểu gật đầu như tội, dường như sợ anh đổi ý.

“Ừ, được rồi.” Tư Không Tố vừa lòng gật đầu, hai tròng mắt hoa đào hơi híp, lại lộ ra nụ cười yêu nghiệt theo kiểu của anh, “Như vậy đi, Tiểu Linh Hiểu, hẹn gặp lại nga.”

Phong Linh Hiểu bị nụ cười của anh làm chấn động, ý thức tiêu tan, ngay cả động tác sờ sờ đầu mình vô cùng thân thiết của anh cũng không biết.

Đến khi cô phát hiện ra, thì đã muộn a.....

T_____T Tên xấu xa! Ngang nhiên dám ăn đậu hũ của cô!

Ngay lúc Phong Linh Hiểu cho rằng tất cả đã kết thúc thì Tư Không Tố lại bỏ thêm một câu nhẹ như gió thoảng mây bay, khiến cô rùng mình liên tục—

“Tiểu Linh Hiểu, thực ra..... anh rất chờ mong được em chịu trách nhiệm đấy.....”

Anh ý vị sâu xa mà nhìn cô một cái, xoay người thong thả rời đi, chỉ để lại Phong Linh Hiểu với vẻ mặt kinh hoàng.....

Anh anh anh ta nói cái gì?! Chờ mong được cô chịu trách nhiệm? Cô rốt cuộc trêu chọc anh ta cái gì a? Vì sao a vì sao! Vì sao cứ không chịu buông tha cho cô a a a.....~~~!!!\("□")/

Bị kinh hoàng, Phong Linh Hiểu ngay cả cơm cũng quên ăn, rơi lệ mà đi về ký túc xá, tùy tiện tìm mấy miếng bánh bích quy lấp đầy bụng, sau đó run rẩy mở máy tính lên.

Đăng nhập vào trò chơi, cô phát hiện nick Tố Dạ Mặc Ảnh đã sáng.

Vì thế, không đợi anh ta mở miệng trước, cô đã vô cùng chủ động phá lệ chạy tới bên cạnh anh ta.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: TAT Tố Dạ phu quân.....Anh thông minh như vậy, anh giúp tôi một chuyện được không?

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Giải Thích

Từ khoảnh khắc Phong Linh Hiểu biết được “Bộ mặt thật” của Tố Dạ Mặc Ảnh, chưa bao giờ thử gọi anh một tiếng “Phu quân” thân mật như thế. Cho dù có gọi đi nữa cũng là tâm không cam tình không nguyện.

Mà lúc này, Tố Dạ Mặc Ảnh rất rõ ràng là bị một tiếng “Phu quân” làm sững sờ.

Một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi mở miệng.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Hừm, nương tử có việc gì à?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đúng vậy.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Là thế này..... Nếu như muốn làm sáng tỏ một tin đồn thì phải dùng cách nào là tốt nhất?

Thế nhưng cô vừa nói câu này xong, bên Tố Dạ Mặc Ảnh lại không có phản ứng gì.

Không lẽ anh ta bị rớt mạng? Nhưng nhân vật của anh ta rõ ràng vẫn còn đứng đây a.....

Phong Linh Hiểu không khỏi một hồi sốt ruột, lúc định gửi tin qua “Oanh tạc” anh ta.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tin đồn? Anh không hiểu em muốn nói cái gì lắm.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Thực ra là thế này, chuyện đó.....

Ngón tay đang đánh chữ của Phong Linh Hiếu bỗng dừng ở trên bàn phím, cô do dự!

Có nên nói cho anh ta biết hay không?

Nhưng nếu không nói cho anh ta biết thì sao anh ta nghĩ cách được?

Trong lòng thật mâu thuẫn quá..... >o<

Bỏ đi!

Dù sao cùng lắm mạng cũng chỉ là ảo, anh ta ở phía bên kia cũng không biết cô họ gì tên chi, nói cho anh ta biết thì có sao đâu?

Phong Linh Hiếu cắn răng một cái, hạ quyết tâm.

Sau đó, bùm bùm kể tóm tắt việc đã qua ra. Đương nhiên, những chi tiết dọa người trong đó đều bị cô lược bỏ hết.

Tố Dạ Mặc Ảnh rất kiên nhẫn nghe cô kể khổ, chậm rãi trả lời cô: “Như vậy a..... Vậy em tính làm sao bây giờ?”

Nếu cô biết làm sao bây giờ, còn phải đi ăn nói khép nép mà hỏi anh ta sao?

Phong Linh Hiếu đau đầu nghĩ, ngón tay lướt trên bàn phím đánh chữ.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Không biết TAT, tôi nên làm sao bây giờ? Tố Dạ phu quân, anh cứu cứu tôi đi.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: .....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Vậy, em có thể nói với bạn cùng phòng của em rằng thực ra là vì em thăm mến người kia, mà lại nhìn thấy người kia ở cùng với cô hoa khôi đó nên trong lòng nhất thời đổ ky, mới tức giận vậy.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: = =!

Phong Linh Hiểu ☹️.

Tố Dạ Mặc Ảnh nghĩ ra cái cách thối gì thế!

Nói như vậy cùng việc trực tiếp chịu trách nhiệm với Tư Không Tố có gì khác nhau đâu?

Không chừng càng mất mặt hơn.....

Cái gì mà thăm mến a, đổ ky a, sẽ bị người ta khinh bỉ.....

Nếu cô làm như vậy, còn có thể bị người ta nói là “Kẻ thứ ba” âm hiểm ngoan độc, cướp bạn trai của người khác mất.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....Còn cách nào khác không?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Đó là cách tốt nhất, tuy rằng có chút mất mặt, nhưng em vẫn có thể trực tiếp tuyên bố hiện tại không còn hứng thú với anh ta nữa, về sau sẽ cắt đứt quan hệ với anh ta vân vân.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: ☹️!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nếu em không muốn, em đành phải tiếp tục chịu trách nhiệm với anh ta.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Chẳng lẽ không còn cách nào khác nữa sao? T____T

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không còn nữa.

Thấy người âm hiểm như Tố Dạ Mặc Ảnh mà cũng bất lực, Phong Linh Hiểu thực vô lực nằm bò lên trên bàn, đáy lòng phát ra một tiếng kêu rên.

Bây giờ cô đang gặp phải một đề bài trắc nghiệm trọng đại:

a. Trực tiếp chịu trách nhiệm với Tư Không Tố.

b. Thừa nhận trước mọi người là mình thăm mển Tư Không Tố, xuất phát từ lòng đổ kỵ nên đã phát tán tin đồn.

Chọn a, tương lai của cô liền bị mất, cho nên kiên quyết không được!

Chọn b, mặt mũi của cô liền vứt đi, cũng tuyệt đối không thể chọn!

Cho nên a cùng b đều không phải lựa chọn tốt!!! Chẳng lẽ không còn lựa chọn nào khác sao?!

c ơi là c, mày đang ở phương nào?

Chẳng lẽ số phận mình thật sự là ‘cái cốc’ như thế sao?!

T_____T Có điều cô cũng không muốn cả đời của mình cứ như vậy mà chấm hết a!!!

Trong lòng lạng lẽ rơi lệ, Phong Linh Hiểu ử rũ từ trên bàn ngồi dậy, vô lực trả lời một câu: “Cám ơn, tôi sẽ tự nghĩ cách khác vậy. Tôi out trước đây, bye bye.”

Cô di chuyển chuột đến dấu X ở góc trên bên phải, đang định rời khỏi trò chơi thì thấy Tố Dạ Mặc Ảnh lên tiếng nói.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, chờ chút đã.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Dường như em còn thiếu anh một lời giải thích.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Giải thích? Giải thích cái gì?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Lần trước hình như nương tử đã nói với anh rằng em là nhân yêu. Sao hôm nay..... Không lẽ nương tử đi làm phẫu thuật chuyển giới?

Phong Linh Hiểu lập tức cứng đờ!

Bốn chữ “Phẫu thuật chuyển giới” này cùng những chữ bình thường trên kênh Trò chuyện riêng cũng không có gì khác nhau, nhưng giờ phút này ánh vào trong mắt Phong Linh Hiểu, lại phóng đại lên mấy lần, thành một con quái vật đáng sợ, làm mắt cô vô cùng nhói!

A a a! Tiêu đời rồi!

Cô cô.....cô vậy mà lại quên lần trước đã nói với anh ta chuyện mình là nhân yêu!

Bây giờ chưa đánh đã khai, sửa như thế nào mới đúng đây?!

Toàn thân Phong Linh Hiểu toát ra một trận mồ hôi lạnh, vội vàng lọc cọc gõ bàn phím một đồng lời giải thích.

Nhưng mà đầu óc cô bây giờ là một mảnh hỗn độn, đến câu chữ gõ ra cũng hỗn độn không chịu nổi, sau khi gõ xong lại chỉ có thể bất đắc dĩ xóa đi. Tiếp đó lại gõ, lại xóa.....

Lập lại máy móc như vậy, bàn phím tựa hồ đã sắp bị mồ hôi lạnh toát ra từ lòng bàn tay làm ướt rồi.

Cô phải nói gì đây?

Nói người kia không phải cô, đó là một người bạn của cô, cô vẫn là một “Nhân yêu”?

Không được, vừa rồi rõ ràng nói với Tố Dạ Mặc Ảnh rằng người kia chính là cô, cho nên nói dối như vậy nhất định anh ta sẽ không tin!

A a a, cô phải làm sao bây giờ?!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Chẳng lẽ nương tử rút mạng?

Câu hỏi “Không thể nào” như vậy rõ ràng là đang thúc giục cô xuất hiện.

Phong Linh Hiểu đấu tranh hồi lâu, rốt cục từ trên bàn ngồi dậy.

Cô nhìn màn hình, trưng ra khuôn mặt khổ sở, gian nan gõ một câu tiếp theo.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Không có

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Vậy có phải nương tử hẳn là nên giải thích chuyện đó là thế nào một chút hay không?

Người này, thực sự đang ép cô đi vào đường cùng phải không? Chẳng lẽ cô không nói thì anh ta nhất định không chịu bỏ qua sao?!

Phong Linh Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi, kiên trì trả lời.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Chuyện đã qua thì cứ để cho nó đi qua đi. Là nam, nữ, hay là nhân yêu, chẳng qua cũng chỉ là mây bay~

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nga?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tố Dạ phu quân, không phải anh đã nói rằng anh không quan tâm giới tính của tôi sao? Nếu tôi là nhân yêu thì anh chính là yêu nhân mà, sao bây giờ lại vậy?

Tố Dạ Mặc Ảnh quả nhiên lập tức không có tiếng động.

Phong Linh Hiếu thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán, lại không khỏi đắc ý lên.

Tên nhóc, anh tự vả vào miệng mình rồi có phải không? Oa ha ha.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Thì ra nương tử để ý đến lời nói của anh như vậy, đến nay vẫn còn khắc sâu trong lòng, vi phu cảm thấy rất vui mừng.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:.....

Phong Linh Hiếu lập tức bị đánh bại!

Cô vô lực nằm bò lên bàn.

FML!

Té ra lực chú ý của tên này căn bản không đặt vào trọng tâm lời nói của cô!

Uống công cô còn cảm thấy vô cùng đắc ý.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: [biểu tượng/khóc] Tố Dạ phu quân, rốt cuộc anh có nhìn thấy trọng tâm lời nói của tôi hay không a?!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Có.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Có điều giữa vợ chồng rất cần thành thật.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Anh tin tưởng em như vậy, mà em lại lừa gạt anh, anh sẽ rất thương tâm...Nương tử....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Cho nên nương tử, anh cần lời giải thích của em để chữa khỏi tâm hồn bị tổn thương của anh.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tôi có thể từ chối trả lời không?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Không — thể —!

Phong Linh Hiếu khóc không ra nước mắt.

Nói cho cùng, người này vẫn là không chịu buông tha cô a!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, anh sẽ không ép em phải nói. Nhưng nếu em không cho anh một lời giải thích hài lòng thì mỗi lần em login anh sẽ đều hỏi em, mãi đến khi em bằng lòng nói cho anh biết mới thôi!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:!!!

Còn nói sẽ không ép?!

Anh anh anh ta làm như vậy, rõ ràng là hình thức khác của ép hỏi a! = _
= mỗi lần login đều ép hỏi, vậy không phải ngang với không cho cô chơi trò chơi sao?

Còn không bằng bảo cô xóa account tự sát luôn đi!

Chỉ có điều cô chơi lâu như vậy, ngay cả danh vọng bị âm cũng không nữ xóa account tự sát, cô lại có thể vì việc nhỏ thế này mà xóa account tự sát sao?

Đáp án chắc chắn là sẽ không!

Phong Linh Hiếu vội vàng rồi rằm nhào tới, mặt khóc giải thích:

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: TAT Tố Dạ phu quân, tôi sai rồi a.... Anh tha thứ cho tôi đi.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tôi không nên lừa gạt anh rằng tôi là nhân yêu. Tôi chỉ là nhất thời muốn đùa giỡn.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Gì?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Không không không, hôm đó đầu óc tôi nhất thời bị tẩy sạch, nói ra cái gì cũng không dùng đầu óc, nói lung tung....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tóm lại tóm lại, đều là lỗi của tôi! Lần sau tôi tuyệt đối sẽ không lừa gạt anh nữa, Tố Dạ phu quân, anh tha thứ cho tôi đi ...TAT

.....

Phong Linh Hiếu liên tiếp đánh ra một chuỗi lời ấy náy, sám hối, gần như toàn bộ kênh Trò chuyện riêng đều là vết tích của cô.

Rốt cục, Tố Dạ Mặc Ảnh lên tiếng.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Được rồi, anh tha thứ cho em

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Thật sao?!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Ừm, anh rất hài lòng vì nương tử đã chủ động nói ra sự thật. Chỉ có điều lần sau tuyệt đối không được như vậy nữa nga, bằng không anh sẽ thương tâm.

Tố Dạ Mặc Ảnh nói xong, đánh ra một cái biểu tượng cười tủm tỉm, thành công dùng một tia sét thật mạnh đánh đến Phong Linh Hiếu cháy khét tả tơi.

Rõ ràng là anh ta “Ép” cô nói ra, còn nói được rằng cô “Chủ động” nói.

Trời xanh a!

(T-T) vì cái khi mốc gì a, vì cái khi mốc gì mà cô ở trong trò chơi cứ phải chịu đựng một tên con trai vô sỉ như vậy áp bức chứ!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: T____T.....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử không cần áy náy, anh dẫn em đi giết quái nha?

Con mắt nào của anh ta nhìn thấy cô áy náy chứ!

Cô rõ ràng là vì cuộc đời “Cái cốc” của mình mà thương tâm biết bao?

Trong lòng Phong Linh Hiếu phần nộ rít gào!

Có điều, một câu này của Tố Dạ Mặc Ảnh lại vừa hay nhắc nhở cô.

Đúng rồi, cô nhớ ra rồi, mình còn có chuyện rất quan trọng chưa làm.....

Thiếu chút nữa đã đem kế hoạch quan trọng “Thoát khỏi Tố Dạ Mặc Ảnh vô sỉ này” quên mất!

Nhớ tới chính sự quan trọng, Phong Linh Hiểu phấn chấn tinh thần, lập tức đem chuyện thương tâm quăng ra sau đầu, trong lòng lặng lẽ tự cố vũ mình.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Phụ bản? Phụ bản nào vậy?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: “Hồn Quy Vong Xuyên” mới ra gần đây.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: “Hồn Quy Vong Xuyên”?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đúng rồi, Tố Dạ phu quân, tôi có một người bạn cũng muốn đi phụ bản này, anh dẫn theo anh ta luôn được không?

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Phụ Bản

Hồn Quy Vong Xuyên.

Đây là một phụ bản mới thêm vào gần đây của 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 .

Không giống với độ rườm rà phức tạp của những phụ bản đánh quái trước kia, phụ bản mới này có một cốt truyện mang sắc thái độc đáo, kết hợp với tình tiết câu chuyện sáng tạo mà mà động lòng người, cùng hình ảnh nhân vật vốn đã vô cùng hoàn mỹ, làm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Câu chuyện, bắt đầu từ một đoạn ân oán giang hồ.....

Đoan Mộc Tuyết, sinh ra trong Đao Mộc thế gia tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Nàng là người thừa kế duy nhất của Đao Mộc gia tộc, vì nguyên nhân mẫu thân mất sớm, nàng từ nhỏ đã được cưng chiều đến kiêu căng. Đặc biệt đến tuổi cập kê (tuổi lấy chồng), nàng lại càng phản nghịch tùy hứng, nàng vốn cùng Đường gia Tam công tử Đường Chiết có hôn ước, nhưng nàng lại chướng mắt con mọt sách Đường Chiết luôn mang vẻ mặt cười ngây ngô, lúc nào cũng khúm núm trước nàng.

Vì thế đến ngày phải thành thân, nàng – đào hôn (trốn hôn).

Dường như những ai đã từng xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình đều có thể biết được tình tiết kế tiếp của câu chuyện.

Cũng vẫn là những tình tiết lặp lại như nhau.

Vào một dịp tình cờ, Đoan Mộc Tuyết gặp được giáo chủ ma giáo Lãnh Liệt, rồi cùng hắn yêu nhau.

Cứ dựa theo tình tiết câu chuyện như vậy, có lẽ tiếp theo sẽ là sự cách biệt giữa ma giáo và Đoan Mộc gia tộc cùng những hiềm khích trước kia cuối cùng được xóa bỏ, Đường Chiết cũng buông tay, sau đó Đoan Mộc Tuyết cùng Lãnh Liệt ẩn cư thế ngoại (sống ẩn dật, không còn liên quan đến thế giới bên ngoài), sống những ngày chỉ làm uyên ương không làm tiên.

Thế nhưng.

Thế nhưng đoạn tình yêu này lại bất ngờ không có được kết cục trọn vẹn.

Vào lúc Đoan Mộc gia chủ biết được nữ nhi mình thích một kẻ trong ma đạo, giận tím mặt, đồng thời nhốt nàng trong khuê phòng, không cho phép ra khỏi cửa nửa bước, cũng hạ lệnh ba ngày sau cử hành đại hôn!

Đoan Mộc Tuyết hoảng sợ, trong đêm trốn khỏi Đoan Mộc sơn trang, bỏ trốn theo Lãnh Liệt.

Sau khi biết được tin này, Đoan Mộc gia chủ giận tím mặt, vì giữ thể diện cho Đoan Mộc thế gia, hắn không chút do dự đoạn tuyệt quan hệ cha con với Đoan Mộc Tuyết. Nhưng sau này, Đoan Mộc thế gia cùng Đường gia, cũng không còn liên hệ nữa.

Đoan Mộc Tuyết cho rằng phụ thân vẫn nghĩ đến phần tình cảm trước kia nên đã buông tha nàng. Nàng cho rằng, nàng cùng Lãnh Liệt, từ nay về sau có thể sống những ngày không tranh với đời.....

Nào biết được!

Đường Chiết thoát nhìn luôn ôn nhu chất phác lại âm hiểm bày kế hãm hại Lãnh Liệt khiến hắn bị thương nặng, cũng bắt Đoan Mộc Tuyết về

Đường gia.

Ngày đó, hãn điên cuồng xé nát xiêm y của Đoan Mộc Tuyết, hai mắt đỏ đậm.

Đường Chiết giống như biến thành một người khác. Hãn nói, nàng là của hãn, vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hãn! Mặc nàng sợ hãi nhìn chăm chăm, không ngừng phán kháng giãy dụa mà vẫn thô bạo chiếm lấy nàng!

Một đêm qua đi, hoa vụn đầy đất.....

Sau đó, Đoan Mộc Tuyết mang theo vết thương mệt mỏi trốn khỏi Đường gia.

Khi gặp lại Lãnh Liệt, hãn đã chỉ còn lại nửa cái mạng.....

Hãn bị Đường Chiết bày kế phế bỏ võ công, còn bị cắt đứt toàn bộ kinh mạch!

Gương mặt Đoan Mộc Tuyết tái nhợt, dè dặt ôm Lãnh Liệt, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống. Mà Lãnh Liệt thì thê lương mỉm cười, nâng tay lau đi nước mắt của nàng: “Tuyết Nhi, nếu có kiếp sau, ta...”

Chưa kịp nói xong thì hai mắt của hãn đã nhắm lại, tay không còn chút sức lực mà buông xuống.

Hãn đã chết.

Miệng vết thương chảy ra chất lỏng màu đỏ tươi, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ xiêm y trắng như tuyết của Lãnh Liệt, nhuộm đỏ ánh mắt của Đoan Mộc Tuyết, cũng nhuộm đỏ toàn bộ thế giới của nàng

Một giọt nước đỏ thấm từ khước mắt nàng chảy ra, đó là— huyết lệ*!

*huyết lệ: nước mắt máu.

Sau đó, Đoan Mộc Tuyết hóa điên.

Nàng tự tay tiêu diệt Đường gia, cắt đầu Đường Chiết, ném xuống biển.

Nàng còn tự tay giết chết phụ thân mình, hủy diệt Đoan Mộc gia tộc, giết hết những kẻ đã từng làm hại Lãnh Liệt!

Thế nhưng nàng vẫn không chịu dừng tay, nàng còn giết rất nhiều rất nhiều người vô tội.....

Trên đường đi xuống phía nam, mỗi khi thấy có người yêu nhau, nàng luôn thực tàn nhẫn giết chết một bên nam hoặc nữ, nhìn thấy dáng vẻ thống khổ của người còn lại thì điên cuồng cười lớn rời đi. Bởi vì, nàng thống hận nhất là những người yêu nhau trên thế gian này!

Bọn họ đều đáng chết!

Nàng hoàn toàn mất đi lý trí, nàng đã không còn là tiểu thư Đoan Mộc gia nghịch ngợm đáng yêu, nàng bây giờ, đã trở thành một nữ ma đầu lạm sát kẻ vô tội, gặp người giết người, người người đều kinh sợ!

Cứ như vậy, Đoan Mộc Tuyết mang theo một thân máu tanh, cầm thanh kiếm dính đầy máu tươi kia, một đường đi xuống phía nam, mãi đến khi đi đến Giang Nam mùa bụi mông lung, nơi nhiệm vụ bắt đầu—

Vào khoảnh khắc màn hình dừng lại ở cảnh thiếu nữ với quần áo nhuộm đầy máu tươi kia, màu sắc biến mất, tựa như tất cả đều biến mất, không thể thay đổi gì nữa, dần dần trở nên mông lung, cuối cùng.....

Cảnh tượng dần dần từ hình ảnh câu chuyện chuyển đến nơi NPC thông báo nhiệm vụ.

Thôn phụ:....Ngày đo, nữ ma đầu đột nhiên xông vào thôn trang của chúng ta, tàn sát rất nhiều thôn dân. May là không ít thôn dân trốn thoát thành công, ẩn náu ở trong núi. Không ngờ nữ ma đầu lại phát hiện được tung tích của bọn họ! Cầu xin ba vị hiệp sĩ cứu giúp thôn dân chúng ta, cầu xin các người.

Một vị thôn phụ đứng trước mặt ba vị kiếm hiệp tay áo đang tung bay dường như đã khóc không thành tiếng.

Tuy rằng hình ảnh Đoan Mộc Tuyết quần áo nhuộm máu đã biến mất trên màn hình, nhưng nụ cười mang theo cay đắng cùng một chút điên cuồng kia vẫn khắc sâu trong đầu Phong Linh Hiểu....

Cô không khỏi phát ra một tiếng cảm thán.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đoan Mộc Tuyết thật sự rất đáng thương!

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Đừng quên, cô ta mới là Boss cuối cùng.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Boss cuối cùng thì đã sao? Đầu tiên là bị cưỡng đoạt, sau đó người yêu lại chết trong lòng chính mình, cô ấy sở dĩ trở thành như vậy đều vì bị lễ giáo phong kiến hãm hại! Cô ấy có gì sai chứ? Công ty trò chơi thế mà lại làm phụ bản thành như vậy, thật sự quá không phúc hậu rồi....= =

Sở dĩ nói cái phụ bản này không phúc hậu là có hai nguyên nhân: Thứ nhất, cốt truyện bi kịch dễ dàng chiếm được sự đồng tình của các cô gái, đặc biệt là những cô gái đa sầu đa cảm, gặp phải Boss nữ đáng thương như vậy thì sao còn có thể ra tay được? Thứ hai, vào phụ bản thì không thể dùng được bán trong cửa hàng mà phải dùng vật phẩm đặc biệt của mình để đổi lấy được thủy của phụ bản, nếu không điểm phụ bản sẽ bị trừ. Mà vật phẩm phụ bản này yêu cầu lại là thất tình hoa, tỷ lệ tìm được cực thấp...Mà một

khi lòng đồng tình của các cô gái bắt đầu tràn lên, sẽ không muốn giết chết Boss, mà kết cục của việc không muốn giết chết Boss, chính là.....

Bị Boss giết chết ☹️.

Mặc dù biết rõ như vậy, nhưng khi thấy bóng lưng tang thương mà cô đơn của Đoan Mộc Tuyết, Phong Linh Hiểu vẫn không đành lòng thẳng tay giết chết.

Cho nên mới nói, lừa tiền a.....

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]:.....Nương tử, đây chỉ là một trò chơi.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Xí, anh thực không lãng mạn! Có phải không, Tiểu Thương?

Vì tránh để Tố Dạ Mặc Ảnh nhìn ra sơ hở là cô đang điều khiển hai nhân vật cùng lúc, cô liền cố ý hỏi một câu như vậy, sau đó nhanh chóng chuyển sang account Thất Thương để trả lời.

【Đội ngũ】 Thất Thương: Ừm.

Tố Dạ Mặc Ảnh hết chỗ nói.

Anh lặng lẽ xoay người, rồi từ từ nhả ra hai chữ: “Đi thôi.”

Một chiếc áo lông màu trắng vẽ nên một đường cong xinh đẹp trên màn hình, Tố Dạ Mặc Ảnh đi về phía phụ bản.

Phong Linh Hiểu nhìn bóng lưng áo trắng tung bay kia cười trộm, vội vàng điều khiển hai account đi lên theo.

Tốt lắm, lại gần thành công, thêm một bước rồi! Cô phải cố lên! >0<

.....

Cửa vào phụ bản chính là vùng núi bên cạnh thôn trang mà người thôn phụ kia nói. Ở trước cửa vào có hai vị NPC đang đứng, một vị cột băng vải, lưng hơi khom xuống, một vị khác tay cầm cuốc, cảnh giác đứng nhìn bốn phía chung quanh. Mà trang phục của hai người đều trông có vẻ là thôn dân.

Người cột băng chính là NPC bán dược thủy cùng trị liệu của phụ bản, còn thôn dân cầm cuốc, là NPC để lựa chọn mức độ khó của phụ bản. Nhìn bộ dáng hai người rất giống thật, Phong Linh Hiểu không khỏi tán thưởng trò chơi này thiết kế thật tinh xảo.

Sau khi mua dược cùng chọn mức độ khó của phụ bản xong, Phong Linh Hiểu điều khiển hai nhân vật đi theo Tố Dạ Mặc Ảnh vào phụ bản.

Vừa đi vào, cô liền phát hiện, một đám cây xương rồng toàn thân là gai đang hướng về phía bọn họ bao vây mà đánh!

Phong Linh Hiểu đã có chút !

Đây đây đây không phải là bối cảnh giang hồ sao? Sao tự nhiên lại trở thành thế giới yêu tinh cây xương rồng vậy?

Không kịp nghĩ nhiều, cô vội vàng điều khiển Linh Phong Hiểu Nguyệt cùng Thất Thương đi đối phó với đám quái cây xương rồng đang vây quanh kia.

Nhưng cô từ từ nhận ra, điều khiển hai account đánh quái cùng lúc là một chuyện rất vất vả.

Thừa dịp khoảng thời gian trống Linh Phong Hiểu Nguyệt đang phục hồi chiêu thức, cô lại chuyển sang account Thất Thương bắt đầu ra chiêu, cứ lặp đi lặp lại vài lần như vậy, cô bắt đầu có chút lực bất tòng tâm.

Phong Linh Hiểu không khỏi phiền não. Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách a? Nếu để Thất Thương lười biếng, nhất định sẽ làm Tố Dạ Mặc

Ảnh nghi ngờ.....

Vậy thì có cách gì có thể giúp mình không cần vất vả điều khiển hai account cùng lúc mà vẫn không làm cho Tố Dạ Mặc Ảnh nghi ngờ đây?

Chợt nhớ ra, chiêu công kích cơ bản của account Thất Thương này chính là hạ độc đối thủ, nói không chừng chỉ đơn giản là chiêu công kích bình thường như vậy, Tố Dạ Mặc Ảnh cũng không nhìn ra hẳn đang “Lười biếng” a? Vì thế, ôm hy vọng như vậy trong lòng, Phong Linh Hiểu rất dứt khoát cài đặt chế độ tự động cho account Thất Thương này, tự động công kích cơ bản, tự động uống thuốc hồi phục.

Sau khi cài đặt tất cả các chức năng của nhân vật Thất Thương này thành chế độ tự động xong, Phong Linh Hiểu kinh ngạc phát hiện hiệu quả tốt ngoài ý muốn.

Tố Dạ Mặc Ảnh ở phía trước kéo quái, cô ở phía sau thi triển quần công, còn Thất Thương thì phụ trách tung độc, chẳng những không làm tăng thêm gánh nặng của cô, ngược lại hiệu quả của độc kia còn giúp cô làm giảm bớt được một lượng máu lớn của đám quái này!

Thuận lợi dọn dẹp từng đám từng đám quái vật một, một đường đi tới có vẻ thông thuận hơn rất nhiều.

Phong Linh Hiểu cũng có chút kinh ngạc.

Mọi người trên diễn đàn đều nói phụ bản “Hồn Quy Vong Xuyên” này hết sức biến thái nhưng sao đến lượt bọn họ liền trở nên dễ dàng như vậy?

Rốt cuộc là thao tác của Tố Dạ Mặc Ảnh quá mạnh? Hay là nhóm cô rất ăn ý?

Nhưng cái ý niệm này vừa lóe lên trong đầu thì Phong Linh Hiểu liền .

Ăn ý?

Mặt cô liền đỏ lên.

Không đúng không đúng! Cô đang nghĩ bậy gì vậy! Sao cô lại nghĩ đến cái từ ‘ăn ý’ này chứ?!

Cô với Tố Dạ Mặc Ảnh thì làm gì có ăn ý!

Vì thế, cô liền nhanh chóng đề cái ý nghĩ không hay ho này xuống, tiếp tục đánh quái đánh quái.....>0<

Không biết có phải vì dọc đường đi rất thuận lợi hay không mà lúc đến chỗ Boss cuối cùng, Phong Linh Hiểu cùng Thất Thương tổng cộng chỉ dùng hết hai bình thuốc xanh.

Leo lên trên sườn núi, xa xa liền thấy Đoan Mộc Tuyết quần áo nhuộm máu, cầm kiếm mà đứng, bên cạnh cô là những thi thể nằm trong vũng máu.

Cảnh tượng này nhìn thấy thật ghê người.

Phong Linh Hiểu hít vào một hơi khí lạnh, khi đang đồng cảm với thân hình cô độc đứng thẳng ở chính giữa kia thì đã bị một câu của Tố Dạ Mặc Ảnh kéo trở lại hiện thực.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tới rồi, phải cẩn thận.

Phong Linh Hiểu tỉnh táo lại, trả lời anh một tiếng “uhm”, đồng thời gỡ bỏ chế độ tự động của Thất Thương, đã chuẩn bị thật tốt.

Tuy rằng Phong Linh Hiểu cảm thấy thương xót cho kết cục của câu chuyện xưa này, nhưng cô không thể không thừa nhận—đây chỉ là một trò chơi!

Huống chi cô còn muốn lợi dụng cái account này để thoát khỏi tên Tố Dạ Mặc Ảnh vô sỉ kia nữa mà....= =|||

Nhưng vừa mới đến gần Boss, chưa đợi bọn họ phát động công kích thì cảnh tượng bốn phía đột nhiên thay đổi!

“Chuyện gì vậy?!” Phong Linh Hiểu chấn động, còn tưởng rằng máy tính của cô lại có vấn đề. Nhưng nhìn kỹ thì phát hiện hóa ra là tiến vào cuộc đối thoại....

[Đoan Mộc Tuyết]: Các người là ai? Vì sao.... Vì sao muốn ngăn cản ta!

[Tố Dạ Mặc Ảnh]:.....

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....

[Thất Thương]:.....

[Đoan Mộc Tuyết]: Sao lại không nói lời nào?! Hừ! Không muốn chết thì cút ngay, ta muốn giết sạch tất cả người ở đây!

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vì sao lại muốn giết người vô tội chứ?

[Đoan Mộc Tuyết]: Vô tội? Ha ha ha ha ha! Nực cười! Đây là chuyện đáng cười nhất mà ta nghe được từ trước đến nay.

[Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Người.....

[Đoan Mộc Tuyết]: Người biết không? Lúc trước ta mang theo Lãnh Liệt đến nơi này.....Thế mà người nơi này lại giống như nhìn thấy ác quỷ của địa ngục vậy, tránh né chúng ta như rắn rết.....

]Đoan Mộc Tuyết]: Nếu bọn họ chịu thu nhận chúng ta, Lãnh Liệt cũng sẽ không..... cũng sẽ không.....

[Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Đoan Mộc cô nương, khổ hải vô biên, quay đầu là bờ a.

[Đoan Mộc Tuyết]: Quay đầu? Ha! Ta đã không thể quay đầu lại nữa rồi! Nếu bọn họ xem ta như ác quỷ, vậy ta đây liền trở thành ác quỷ địa ngục!

[Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Vì sao phải làm như vậy?!

[Đoan Mộc Tuyết]: Vì sao thì người cũng không cần xen vào!....Đúng rồi, bộ dáng hai tình lang đi theo người cũng thực đáng ghét....vừa rồi có cơ hội rời đi người lại từ bỏ, vậy ta đây sẽ phụng bồi người tới cùng.

[Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Người muốn như thế nào? Bọn họ là bằng hữu của ta! Người không được thương tổn bọn họ!

[Đoan Mộc Tuyết]: Ha! Bằng hữu? Được! Để ta xem thử người có thể vì bọn họ đến mức nào!

Đoan Mộc Tuyết vừa mới dứt lời, màn hình lập tức nhảy ra một cái khung lựa chọn.

Đoan Mộc Tuyết muốn bạn lựa chọn: Nếu trong số ba người, nhất định một người phải chết mới có thể rời khỏi, người sẽ chọn ai?

- a. Ta đồng ý chết, để bọn họ rời khỏi!
- b. Một người trong bọn họ chết, để ta rời khỏi.
- c. Ta không chọn!

Phong Linh Hiếu nhìn những lựa chọn này, có chút khó xử. Con Boss này sao lại không đánh trực tiếp mà, còn muốn cô lựa chọn gì chứ?

Không lẽ nếu chọn đúng thì có thể trực tiếp nhảy qua công đoạn đánh Boss sao?

Do dự một lát, cô vẫn gửi một tin nhắn hỏi Tố Dạ Mặc Ảnh.

Chỉ chốc lát sau, thấy Tố Dạ Mặc Ảnh trả lời:

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nếu là phụ bản, chắc chắn là phải đánh Boss, nường tử em cứ tùy ý chọn đi.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: = =!

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: , vậy được rồi.

Phong Linh Hiếu cẩn rằng một cái, di chuyển chuột qua lựa chọn “a”, đang chuẩn bị nhấn vào, nào ngờ —

Tay vừa trượt, lại chọn nhầm “b”!

Sắc mặt Phong Linh Hiếu liền trở nên trắng bệch! Hận không thể đập đầu vào màn hình!

Aaaaa!

Cô thực ngu ngốc! Lại chọn nhầm rồi!!!

Đoan Mộc Tuyết cả người đẫm máu, lạnh lùng cười nói: “Hừ, không thể tưởng được ngươi là người ích kỷ như vậy! Như vậy – ngươi đi chết đi!” Nói xong, chưa đợi mọi người kịp phản ứng, đã thấy trên màn hình màn hình xẹt qua một luồng ánh sáng lạnh, kiếm trong tay Đoan Mộc Tuyết đã nhanh như điện đâm về phía Linh Phong Hiếu Nguyệt!

Nguy rồi! Đại sự không ổn!

Phong Linh Hiểu quá sợ hãi luống cuống tay chân định điều khiển account Linh Phong Hiểu Nguyệt né tránh, thế nhưng một lúc nóng ruột nên đã quên mà chưa chuyển từ account Thất Thương về, vậy là nam tử yêu nghiệt áo đỏ nghiêng mình một cái, đã vọt tới trước mặt thiếu nữ áo đen!

Cũng bởi vì Phong Linh Hiểu vừa khéo vụng về quên chuyển lại như thế kiếm của Đoàn Mộc Tuyết đã đâm vào cơ thể Thất Thương!

Sau đó, trên đỉnh đầu Thất Thương hiện lên một chữ đỏ thật to.

Thanh máu trở về vạch 0, Thất Thương yếu ớt té trên mặt đất.....

Phong Linh Hiểu ngay tại giờ khắc đó biến ngốc.

Hai mắt cô thất thần nhìn màn hình, hai tay không tự chủ được khẽ run lên.

Xong, xong đời rồi! Thất Thương tiêu rồi! Nhưng mà kế hoạch của cô vẫn chưa hoàn thành a! Làm sao bây giờ?! Aaa!!!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tuyên Chiến

Thất Thương đã chết, Phong Linh Hiểu không biết làm sao.

Vì thế, cô cứ như vậy, ngón tay đứng hình trên con chuột bàn phím, đôi mắt thất thần nhìn màn hình, dường như quên mất chính mình vẫn còn đang đánh Boss

Mà cả đầu cô đều tràn ngập một ý niệm thế này trong đầu—

Thất Thương chết, kế hoạch không thể tiếp tục, cô phải làm sao bây giờ? Có phải là nên nghĩ ra biện pháp khác để vớt vát hay không? Nhưng mà còn có biện pháp nào tốt nữa a?

Đoan Mộc Tuyết giết chết thất thương rồi, tầm mắt thù hận lần nữa chuyển về trên người Linh Phong Hiểu Nguyệt, nàng cười lạnh: “Hừ, không ngờ rằng tình lang của người lại si tình như thế, đáng tiếc người lại là một kẻ ích kỷ! Bây giờ không còn ai cản giúp người nữa rồi chứ? Xem kiếm đây!”

Nói xong, Đoan Mộc Tuyết lại đâm một kiếm tới!

Mà Phong Linh Hiểu vẫn còn đắm chìm trong trạng thái mê mông lung, căn bản không biết nguy hiểm đang tới gần, chỉ là ngây người nhìn màn hình, hoàn toàn không có phản ứng gì!

Trong nháy mắt, ánh sáng lóe lên như của đá đánh lửa!

Tố Dạ Mặc Ảnh vẫn luôn bị xem nhẹ ở một bên đã đâm một kiếm vào người Đoan Mộc Tuyết!

Đỉnh đầu Đoan Mộc Tuyết xuất hiện một thông báo thể hiện giá trị thương tổn tăng lên, tuy rằng không đủ để trí mạng, nhưng một đòn tấn công này của Tố Dạ Mặc Ảnh đã thành công dời được tầm mắt của Đoan Mộc Tuyết, cứu Linh Phong Hiểu Nguyệt một mạng

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, đừng ngần ngại nữa, mau giết Boss đi!

Phong Linh Hiểu giật mình, lập tức tỉnh táo lại, trong lòng mơ hồ cảm thấy kỳ quái: Làm sao mà anh ta ngần ngại?

Có điều thời gian cấp bách, cô cũng không kịp tự hỏi vấn đề này. Thế là, cô vội vàng điều khiển Linh Phong Hiểu Nguyệt cùng phối hợp với Tố Dạ Mặc Ảnh, dùng phương pháp đánh giằng co, liên tục thay phiên nhau thu hút sự chú ý của Đoan Mộc Tuyết, bên còn lại thì thừa cơ hội đó công kích Đoan Mộc Tuyết.

Đoan Mộc Tuyết thoát nhìn thì vô cùng mềm mại, những kỹ năng chiêu thức của cô ta lại hết sức biến thái.

Hơn nữa mỗi một đòn tấn công của cô ta đều có thể dễ dàng trúng chỗ hiểm của đối phương. Thủ đoạn công kích độc ác như vậy, chẳng trách bị người chơi của 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 bình chọn là một trong mười Boss độc ác nhất!

Phong Linh Hiểu điều khiển Linh Phong Hiểu Nguyệt gian nan tránh thoát được một đòn tấn công của Đoan Mộc Tuyết, không ngờ lại vẫn phải chịu một mũi kiếm của cô ta, thanh máu liên tục rút đi.

Phong Linh Hiểu vội vã dùng một lọ huyết dược, lúc đang định chạy ra phía sau Tố Dạ Mặc Ảnh, chuyển giao chiến trường lại cho anh ta.

Hai mắt Đoan Mộc Tuyết đột nhiên trở nên đỏ đậm, hai tay có gì đó sáng lên, ném về phía Linh Phong Hiểu Nguyệt!

Hệ thống: Đoan Mộc Tuyết sử dụng Vọng Huyền Chú (là lời nguyện choáng váng hoa mắt) với bạn, trong 15 giây bạn không thể cử động.

Trên đầu thiếu nữ áo đen có một vòng ngôi sao đang xoay tròn. Phong Linh Hiểu , cô thế mà đã bị Boss làm đứng im rồi?!

Vận khí của cô thật đúng là xui đến cực điểm!

Không thể cử động, chỉ có thể chờ chết.

Mắt thấy Đoan Mộc Tuyết cười ha ha, kiếm trong tay sắp đâm vào người Linh Phong Hiểu Nguyệt -

Phong Linh Hiểu đã liệu trước được kết cục, đã không thể làm bất cứ cái gì, chỉ đành trơ mắt chờ cái chết. Thế nhưng, ngay tại thời điểm mũi kiếm của Đoan Mộc Tuyết còn cách Linh Phong Hiểu Nguyệt một đoạn ngắn.

Thân thể Đoan Mộc Tuyết bỗng cứng ngắc cùng với một thông báo thể hiện giá trị thương tổn rất lớn xuất hiện ở đỉnh đầu cô ta.

Sau đó thân thể Đoan Mộc Tuyết liền ngã xuống đất!

Có chuyện gì vậy?

Phong Linh Hiểu chấn động, mãi đến khoảnh khắc Đoan Mộc Tuyết té xuống mặt đất, cô mới phát hiện – thì ra là Tố Dạ Mặc Ảnh đâm một kiếm vào sau lưng Đoan Mộc Tuyết!

Tay áo của nam tử áo trắng bay bay đứng trước mặt thiếu nữ áo đen, trong tay là trường kiếm còn chưa kịp thu hồi, động tác tựa như dừng tại khoảnh khắc anh ta ra chiêu giết chết Đoan Mộc Tuyết. Cảnh tượng đó làm

cho Phong Linh Hiểu trong phút chốc có ảo giác, giống như thấy được người thật vậy.

Cùng với Đoan Mộc Tuyết ngã xuống, mặt đất cũng hiện ra một đồng lớn tiền bạc trang bị.

Thấy Phong Linh Hiểu đứng lặng thình tại chỗ, Tố Dạ Mặc Ảnh đành phải thu nhặt hết những thứ trên mặt đất vào trong túi, sau đó gửi đi một câu:

Nương tử, phải đi rồi.

Suy nghĩ của Phong Linh Hiểu rõ ràng còn đang dừng lại ở một nơi nào đó, nhìn thấy một câu như vậy, mới ngây ngô trả lời lại một chữ “Nga”, sau đó điều khiển thiếu nữ áo đen nhanh chóng theo sát bước chân của anh.

Ra khỏi phụ bản, Thất Thương với một chiếc áo lông đỏ quả nhiên sống lại ở cửa vào của phụ bản, bởi vì không ai điều khiển nên hẳn chỉ lẳng lặng đứng, một thân áo đỏ như lửa cháy mãnh liệt, lại có vẻ cô độc lẻ loi.

Vào khoảnh khắc tầm mắt Phong Linh Hiểu tiếp xúc đến Thất Thương, mới thình lình nhớ lại chính sự, không khỏi lại bối rối.

Mà Tố Dạ Mặc Ảnh làm như không nhớ rõ chuyện vừa rồi Thất Thương mới chết.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Chúng ta đi thôi.

Phong Linh Hiểu quỳnh lên, bất chấp tất cả liền chuyển sang account Thất Thương, thân hình màu đỏ khê động, cực nhanh lướt lên ngăn bước của Tố Dạ Mặc Ảnh.

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Đợi chút!

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Hừm?

Phong Linh Hiếu không biết tiếp theo phải nói gì nữa, trong lòng liền hối hận vì sự xúc động của bản thân. Bất đắc dĩ, cô đành phải dựa vào kịch bản mà mình đã luyện tập trong đầu, bỏ qua một vài tình tiết, kiên trì gõ lên bàn phím —

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Tổ Dạ Mặc Ảnh, tôi—muốn khiêu chiến với cậu!

Lời này vừa nói ra, cảnh tượng ở cửa vào phụ bản chỉ còn lại một mảnh im lặng.

Tay áo của nam tử áo trắng tung bay, nhưng chỉ là im lặng đứng thẳng, không mở miệng nói chuyện. Còn nam tử áo đỏ đứng đối diện với anh ta, hai người trong lúc đó giống như hình thành một cuộc đấu nội lực khiến người ta kinh hãi!

Im lặng, im lặng, im lặng.

Câu chữ ở kênh Đội ngũ cũng dừng chuyển động.

Trò chơi vốn chỉ có đối thoại cùng âm nhạc có vẻ càng thêm tĩnh lặng.

Rốt cục Tổ Dạ Mặc Ảnh cũng chậm rãi mở miệng:

【Đội ngũ】 [Tổ Dạ Mặc Ảnh]: Tôi không thích PK với người khác.

= =!

Phong Linh Hiếu Không lẽ anh ta hiểu lầm ý của mình?

Bất đắc dĩ, đành phải để “Thất Thương” tỏ rõ ý tứ một chút

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Không phải vì PK, cậu cũng hiểu.

【Đội ngũ】 [Tổ Dạ Mặc Ảnh]: Thật không phải, tôi không rõ ý của cậu.

Thông thường người ta nói không phải vì PK thì ai cũng đều nghĩ đến phương diện khác không phải sao? Huống chi vừa rồi Thất Thương còn “Xả thân” cứu Linh Phong Hiếu Nguyệt, thế mà anh ta vẫn còn không hiểu được sao?

.....Anh ta đang giả ngu hay là thật sự không hiểu vậy?

Phong Linh Hiếu đành phải tiếp tục “Giải thích”.

Để tăng thêm rồi loạn tầm mắt của Tố Dạ Mặc Ảnh, cô lại dùng Linh Phong Hiếu Nguyệt để gửi đi một câu nói ngắn, rồi lại chuyển về account Thất Thương.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Này? Tiểu Thương, anh làm sao vậy?

“Thất Thương” không để ý đến “Linh Phong Hiếu Nguyệt”, mà tiếp tục chĩa mũi nhọn về phía Tố Dạ Mặc Ảnh.

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Tôi với Linh Phong quen biết nhau ở ngoài đời thật.

Tố Dạ Mặc Ảnh trầm mặc một hồi mới trả lời.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: ừm, nương tử đã nói với tôi rồi

Phong Linh Hiếu nổi vạch đen, nghĩ thầm, tôi đã nói với anh hồi nào vậy?

Cô khẽ lăm bằm một câu, lại tiếp tục giảng cò với anh.

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Bây giờ cậu đã hiểu vì sao tôi muốn quyết đấu với cậu chưa?

Gợi ý như vậy cũng đã đủ rõ ràng.

Tố Dạ Mặc Ảnh lúc này hẳn là có thể hiểu ý của cô rồi chứ?

Thế nhưng —

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Thật không phải, tôi vẫn chưa rõ ý của cậu.

FML!

Ý tứ rõ ràng như vậy, làm sao anh ta có thể nói là không rõ được chứ?

Phong Linh Hiểu tức giận đến nổi rống lên với cái màn hình.

=M= Tên Tố Dạ Mặc Ảnh này nhất định là đang giả vờ!

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Tôi thích Linh Phong.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Tiểu Thương, anh—!

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nga?

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Thích, đó là suy nghĩ của cậu, tôi không có quyền can thiệp. Còn nữa, việc này cùng PK không liên quan gì đến nhau mà?

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Tôi biết cô ấy cũng không phải cam tâm tình nguyện đi cùng với cậu, cho nên tôi muốn PK với cậu nếu cậu thua, xin cậu tự động rời khỏi cô ấy, đừng dây dưa với cô ấy nữa!

Một hơi đánh xuống một đoạn dài như vậy rồi gửi đi, Phong Linh Hiểu thở ra một hơi thật dài. Bây giờ đã đã nói trắng ra như vậy rồi, Tố Dạ Mặc Ảnh hẳn là có thể “hiểu” rồi chứ?

Nếu anh ta còn dám nói “Không Hiểu” nữa, cô sẽ lập tức xông lên liều mạng với anh ta!

May mắn, dưới sự hướng dẫn của Phong Linh Hiểu, Tố Dạ Mặc Ảnh rốt cục cũng hiểu được “Ý tứ” mà “Thất Thương” muốn biểu đạt.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Dựa vào cái gì mà tôi phải PK với cậu?

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Cậu không phải thật tình với Linh Phong! Mà Linh Phong cũng không phải vật sở hữu của cậu, xin đừng cả đời trói buộc cô ấy không tha!

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Dù vậy cũng không liên quan đến cậu, cô ấy là nương tử của tôi.

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Tôi thích cô ấy, cho nên việc này có liên quan tới tôi!

【Đội ngũ】 [Thất Thương]: Tố Dạ Mặc Ảnh, cậu không dám PK với tôi, có phải bởi vì cậu là rùa đen rút đầu hay không?!

Tố Dạ Mặc Ảnh lại trầm mặc.

Phong Linh Hiểu đắc ý dào dạt.

Như vậy, chắc đã bị cô làm cho không còn đường thoái lui rồi chứ?

Quả nhiên, Tố Dạ Mặc Ảnh không tìm lý do từ chối nữa.

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Được, tôi PK với cậu

Phong Linh Hiểu kích động đến thiếu chút nữa đã hét ầm lên, nhưng sự phấn khởi của cô vừa mới từ trong đầu toát ra thì lại thấy Tố Dạ Mặc Ảnh nói:

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Có điều, cậu phải tuyên chiến với tôi ở kênh Thế giới.

Ách?

Quả nhiên có điều kiện. Còn là ở kênh Thế giới.....

Nếu để người trên kênh Thế giới biết “Chuyện tình” giữa Tố Dạ Mặc Ảnh, Thất Thương cùng Linh Phong Hiếu Nguyệt, chỉ sợ lại làm dấy lên một trận phong ba mất thôi?

Đây không phải muốn làm khó cô sao?

Phong Linh Hiếu có chút quần bách, vội vàng chuyển lại sang account Linh Phong Hiếu Nguyệt.

【Đội ngũ】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Không được! Tôi không đồng ý! Các anh muốn quyết đấu thì tự quyết đấu với nhau đi, đừng kéo tôi lên Kênh thế giới nữa! Thanh danh của tôi còn chưa đủ thối sao?

【Đội ngũ】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, chuyện của đàn ông, phụ nữ đừng xen vào.

= = ...

Tên kia.....

Phong Linh Hiếu không nói lại được gì, đành phải dùng Thất Thương gửi một câu: “Đúng vậy!”

Sau đó nơm nớp lo sợ mở lời mời thách đấu của hệ thống.

Rất nhanh, trên kênh Thế giới liền hiện lên một thông tin thế này —

【Hệ thống】 [Người chơi Thất Thương đề nghị khiêu chiến với người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh, đang chờ người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh chấp nhận.]

Giây tiếp theo.

【Hệ thống】 [Người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh chấp nhận khiêu chiến của người chơi Thất Thương, 10 giây sau truyền tống* PK của hệ thống sẽ mở ra.]

*Truyền tống: là 1 chức năng trong game để đưa game thủ đến nơi cần đến.

Thông tin vừa hiện lên, kênh Thế giới yên lặng đã lâu lại bởi vì đề tài này mà bắt đầu náo nhiệt!

【Thế giới】 [Tinh Tinh Ngôn]: (OoO) oa! Tôi không nhìn lầm chứ? Tố Dạ đại thần mà lại chấp nhận PK à? Không phải anh ta chưa bao giờ PK với người khác sao?

【Thế giới】 [Yên Lặng の Bọt Biển]: Nhưng mà, Thất Thương là ai? Sao từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe qua cái tên này?

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Lại thấy Tố Dạ đại thần.....

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Giống con vịt.

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: KAO! Con gà chết tiệt người có thể dùng âm hồn bắt tán nữa hay không? Ông đây bực rồi đấy! Vì cái khi mốc gì cứ đi theo ông vậy? Ta đả tội gì với người sao? Ta sửa là được rồi chứ?!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Con vịt ta sai rồi, người tha thứ cho ta đi! [biểu tượng/thương tâm]

【Thế giới】 [Ai Nha Nha]: Ách? Gà vịt hợp tác phát triển JQ đến rồi!
mắt sáng rỡ! Vây xem!

【Thế giới】 [Heo Bọt Biển]: Cũng muốn biết thân phận Thất Thương? Hẳn là ai vậy? Vì sao Tố Dạ đại thần lại chấp nhận khiêu chiến của hẳn?

.....

May là không ai hoài nghi đến cô.....

Phong Linh Hiểu thở phào một hơi, mới vừa tắt kênh Thế giới đi thì ngay sau đó kênh Trò chuyện riêng lại vội vàng nhảy lên.

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Không phải chứ? Chị! Chị lấy cái account kia khiêu chiến với anh rể sao?

Phong Linh Hiểu sững sốt, nhanh chóng trả lời.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đúng thế, có gì à?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Trời ạ! Không phải chứ?! Chị mau hủy bỏ PK đi!

Hủy bỏ PK? Vì sao?

Phong Linh Hiểu có chút kinh ngạc, đang định hỏi tiếng tại sao phải làm vậy thì đã thấy hệ thống thông báo PK còn ba giây nữa sẽ bắt đầu.

Ba....

Hai....

Vì thế cô vội vàng trả lời lại Thử Khứ Kinh Niên một câu.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Được rồi cứ như vậy đi, không nói với mày nua, PK bắt đầu rồi.

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Không được! Đợi chút a, chị—

Thử Khứ Kinh Niên còn chưa kịp nói xong thì đã bị hệ thống cưỡng chế cắt ngang!

Màn hình trò chơi xoay chuyển, Thất Thương cùng Tố Dạ Mặc Ảnh đã bị truyền tống đến sân đấu PK của hệ thống!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hoảng Sợ

Hệ thống PK của 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 là một điểm đặc sắc lớn của trò chơi.

Sau khi người chơi chấp nhận lời khiêu chiến của đối thủ sẽ có thời gian 10 giây để hai bên suy nghĩ có đổi ý hay không. Hết 10 giây, hai bên PK sẽ được hệ thống truyền tống đến nơi PK ngẫu nhiên trên bản đồ.

Nhưng người chơi còn lại có thể thông qua việc mua vé vào cửa để xem hiện trường PK, Những nhân vật chính trong cuộc PK sẽ không phát hiện được.

Vì phòng ngừa người ngoài quấy rầy, trong thời gian PK này, hệ thống sẽ tự động chặn tất cả thông tin đến từ bên ngoài cho người chơi.

Mà ở nơi PK, trừ phi có một bên chết hoặc nhận thua, nếu không vĩnh viễn cũng không nhận được bất kỳ thông tin gì từ bên ngoài.

Nói cách khác, hiện tại Phong Linh Hiểu, căn bản chính là đang bị ngăn cách.

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khu Kinh Niên]: Chị! Chị nghe em nói!

(Hệ thống thông báo: Xin lỗi, người nhận đang ở ngoài khu vực, vui lòng gửi lại sau.)

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Chị!!! Không phải chị đi PK thật rồi đó chứ?

(Hệ thống thông báo: Xin lỗi, người nhận đang ở ngoài khu vực, vui lòng gửi lại sau.)

.....

Lòng Phong Lăng Vân nóng như lửa đốt, liên tiếp gửi đi mấy tin nhắn nhưng đều bị hệ thống lấy lý do “Người nhận đang ở ngoài khu vực” để trả về.

Xong rồi, xong rồi chị ấy thực sự bị tổng đi PK rồi.....

Mồ hôi lạnh của Phong Lăng Vân chảy ròng ròng.

Thử lại vài lần, nhưng kết quả vẫn như vậy.

Cuối cùng, Phong Lăng Vân cũng bỏ cuộc, suy yếu mềm nhũn dựa vào ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà, bất đắc dĩ thở dài một tiếng....

Chị à, thực xin lỗi, chị hãy nén bi thương mà ứng biến đi.....

Bởi vì không chọn cảnh tượng PK, Thất Thương cùng Tố Dạ Mặc Ảnh được hệ thống truyền tổng ngẫu nhiên đến một cảnh tượng bất kỳ.

Sau khi màn hình màu đen của trò chơi biến mất, Phong Linh Hiểu mới phát hiện, bọn họ thế mà lại bị truyền tổng đến một cảnh tượng sa mạc nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi.

Biển cát mênh mông vô bờ, không có một bóng người, mặt trời chói chang nhô lên cao, nướng chín mặt đất, trên miền cát chảy tro trọi chỉ có hai cây xương rồng cô độc lẻ loi. Tại nơi bị ánh nắng gay gắt của vầng thái dương đang chiếu xuống, Phong Linh Hiểu lại sinh ra loại ảo giác như mình lạc vào một cảnh giới kì lạ.

Giờ phút này trong lòng cô thật ra cũng đang kêu khổ không ngừng.

Tuy rằng cảnh tượng PK là truyền tống ngẫu nhiên, không có ảnh hưởng gì đến hiệu quả PK.

Nhưng để tăng độ thú vị của PK trong trò chơi, công ty trò chơi đã đặt ra luật khi PK có mặc định tỷ lệ truyền tống đến bản đồ cảnh tượng đặc biệt.

Mà cảnh tượng đặc biệt thể hiện ở chỗ thuộc tính nhân vật sẽ chịu ảnh hưởng của cảnh vật xung quanh.

Giống như bản đồ sa mạc hiện tại, sẽ làm...

Giảm tốc độ và phòng vệ.

Mà hai điểm đòi mạng này lại vừa vặn là tử huyệt của Thất Thương!

Thất Thương tuy rằng là nhân vật chỉ dùng độc, những chiêu thức của hắn chủ yếu đều là công kích cơ bản, hầu như đều dùng vũ khí có sẵn của bản thân. Bởi vì vũ khí của hắn có thuộc tính liên quan đến độc.

Nếu như tách rời khỏi vũ khí, Thất Thương cũng chỉ còn lại một chiêu công kích theo đội là “Tung độc” mà thôi (trong 1 tổ đội sẽ có nhân vật phụ trách rắc độc).

Thế nhưng chiêu công kích theo đội này gây thương tổn không cao, không bằng 50% của việc dùng vũ khí để công kích.

Cho nên mới nói, Thất Thương là kẻ trời sinh chiến đấu ở cự ly gần, mà lại gặp phải loại bản đồ làm giảm tốc độ cùng phòng vệ này, hiển nhiên là bất lợi cho hắn.

Lòng tin tràn trề của Phong Linh Hiểu bắt đầu có ý nghĩ lùi bước.

Cô vốn cho rằng có thể lợi dụng chất độc của Thất Thương mà từng chút từng chút tiêu diệt sinh mệnh của Tố Dạ Mặc Ảnh.

Thế nhưng tốc độ cùng phòng vệ đột ngột giảm, có thể tung độc đến trên người Tố Dạ Mặc Ảnh hay không cũng là một vấn đề ấy chứ .....

Tại loại điều kiện cực kỳ bất lợi với Thất Thương này, đối phó với Tố Dạ Mặc Ảnh, loại nhân vật có sở trường công kích từ xa, cô còn có khả năng thắng sao?

Thời gian PK đếm ngược chỉ còn 3 giây là chính thức bắt đầu.

Cũng không còn kịp để Phong Linh Hiểu suy nghĩ cách đối phó nữa!

Cô cắn răng một cái, dứt khoát quyết định—

Tiên hạ thủ vi cường!*

*Tiên hạ thủ vi cường: ý nói là ra tay trước để chiếm ưu thế.

Thế nhưng, hệ thống vừa tuyên bố PK bắt đầu, Phong Linh Hiểu còn chưa kịp ra chiêu, đã cảm giác trên màn hình hiện lên một vệt sáng!

Chỉ trong thời gian nháy mắt, Tố Dạ Mặc Ảnh trước mặt cô bỗng nhiên không thấy bóng dáng nữa.

Người đâu?

Phong Linh Hiểu giật nảy mình!

Có điều, sau lúc giật mình, cô nhanh chóng làm cho mình tỉnh táo lại, cực nhanh suy nghĩ tìm ra nguyên nhân.

Tầm mắt lướt qua tìm kiếm bên trong khung cảnh sa mạc.

Rất nhanh, trong đầu chợt lóe lên tia sáng

Đúng rồi, cô nhớ rồi.

Nhân vật của Tố Dạ Mặc Ảnh dường như có một kỹ năng Thuấn di (dịch chuyển), thông thường sẽ biến mất trước mắt đối thủ, sau đó sẽ xuất hiện ở —

Không hề chần chừ, Phong Linh Hiểu lập tức điều khiển Thất Thương sử dụng kỹ năng tung độc, một vốc độc liền tung ra phía sau!

—Tuy rằng vì cảnh tượng sa mạc khiến thời gian cùng tốc độ thực hiện kỹ năng của Thất Thương bị chậm lại.

Nhưng, bấy nhiêu cũng đủ rồi!

Quả nhiên!

Giây tiếp theo.

Thân hình sáng ngời như tuyết của Tố Dạ Mặc Ảnh xuất hiện phía sau Thất Thương, hơn nữa vừa vặn đón nhận một vốc độc phấn màu đỏ thẫm mà Thất Thương tung ra!

Nhóc con!

Dám chơi Thuấn di với tôi ư?

Trong lòng Phong Linh Hiểu tràn đầy đắc ý, nhưng cô một chút cũng không dám lơ là, thừa dịp Tố Dạ Mặc Ảnh đang trúng độc, đông cứng không nhúc nhích được, lại ra một chiêu lớn với anh —

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một vệt sáng màu xanh mang theo lớp sương dày, Tố Dạ Mặc Ảnh căn bản không hề có đường phản kháng, trên đầu anh liên tiếp hiện ra những con số đỏ thẫm!

Bởi vì đang ở trạng thái trúng độc, máu của anh không ngừng giảm bớt.

Trong nháy mắt, thanh máu của anh đã vơi đi một phần ba!

Thanh máu không ngừng vơi kia làm niềm tin của Phong Linh Hiểu càng tăng thêm gấp bội, khóe miệng của cô không kiềm được mà cong lên, sức công kích cũng bất tri bất giác tăng theo!

Tố Dạ Mặc Ảnh, bây giờ— anh chết chắc rồi!

Cũng không biết là Tố Dạ Mặc Ảnh không muốn tránh né, hay căn bản không thể tránh được, hẳn vẫn cứ đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, tùy ý công kích sắc bén của Thất Thương đánh lên người mình.

Thật là kỳ quái, anh ta không tránh, không phản kháng, cũng không tiếp máu.

Đồng thời với thanh nội lực của Thất Thương giảm xuống, thanh máu của Tố Dạ Mặc Ảnh cũng không ngừng giảm theo.

Cuối cùng —

Thanh máu đã hết.

Tố Dạ Mặc Ảnh ngã xuống.

Một trận cát bụi bỗng nhiên nổi lên, bao phủ lấy một thân áo lông màu trắng kia.

Khóe miệng Phong Linh Hiểu cong lên càng nhiều.

Cô thở phào một hơi, đắc ý vỗ vỗ tay.

Tố Dạ Mặc Ảnh, lúc này anh không còn gì để nói rồi chứ?

Trong lúc Phong Linh Hiểu đang vì “Tương lai” tươi sáng của mình mà hưng phấn, thì cô đột nhiên nhận ra có chỗ không ổn.

Sao Tố Dạ Mặc Ảnh chết rồi mà hệ thống vẫn chưa xuất hiện thông báo PK thắng lợi vậy?

Theo lý thuyết, sau khi có một bên chết đi, hệ thống rất nhanh sẽ đưa ra thông báo mới đúng a!

Phong Linh Hiểu tin chắc rằng cô đã giết chết được Tố Dạ Mặc Ảnh rồi....

Chẳng lẽ hệ thống bị bug sao?

Nhưng mà.

Điều bất ngờ luôn xảy ra ngoài dự đoán của người ta!

Một vết kiếm trắng bỗng nhiên xẹt qua lưng của Thất Thương!

Cùng với con số màu đỏ thẫm hiện ra trên đầu Thất Thương, một thân hình trắng như tuyết chậm rãi xuất hiện bên cạnh Thất Thương, mà “thi thể” của “Tố Dạ Mặc Ảnh” đang nằm trên mặt đất cũng nhạt dần đi.....

Phong Linh Hiểu bị biến cố bất thành linh này làm cho cực kỳ hoảng sợ!

Tố Dạ Mặc Ảnh.....

Không phải bị cô giết rồi sao?

Không lẽ nhân vật vừa bị giết chỉ là thể thân của anh ta?

Anh ta học xong một chiêu âm hiểm như vậy từ khi nào thế?

Phong Linh Hiểu cố gắng trấn định, muốn đảo ngược cục diện. Nhưng mà....

Cô vừa nhìn thanh nội lực trống trơn kia, không khỏi thất vọng, trong lòng không ngừng mắng Tố Dạ Mặc Ảnh bỉ ổi!

Âm mưu của tên này quả nhiên là làm cho Thất Thương tổn hết MP (thanh nội lực), khiến cho hắn không còn đường phản kháng!

Phong Linh Hiểu bắt đầu hoang mang.

Làm sao bây giờ? Lẽ nào phải trơ mắt nhìn Tố Dạ Mặc Ảnh giết mình sao?!

Không được! Tuyệt đối không được!

Tâm mắt lo âu của cô lại rơi xuống trên người Thất Thương —

Màu sắc lửa đỏ ánh vào mắt mình.

Ngay lúc này!

Cô mới đột ngột nhớ ra, Thất Thương là một “Độc y” a!

Hắn không chỉ biết “Độc”, còn có thể “Y” nha....

Vui mừng xong, đang định ra chiêu tiếp máu, cô liền phát hiện thanh nội lực lúc điên cuồng đánh Tố Dạ Mặc Ảnh hầu như đã dùng hết rồi.....Cô vội vàng thêm thuốc xanh bổ sung MP – lại phát hiện đã không còn kịp nữa!

Tốc độ tăng lên của thanh nội lực căn bản nhỏ hơn tốc độ mà thanh máu giảm xuống

Cứ như vậy, Phong Linh Hiểu vốn còn đang chiếm thế thượng phong, cũng chỉ đành trơ mắt nhìn Thất Thương bị Tố Dạ Mặc Ảnh giết chết không lưu tình chút nào.....

Hơn nữa hệ thống một chút “Mặt mũi” cũng không cho cô.

Ngay khoảnh khắc Thất Thương vừa ngã xuống, hệ thống đại thần thẳng thừng bắn ra hai chữ “YOU LOSE” đỏ thẫm, làm cho Phong Linh Hiểu

ngheñ hợng nhìn trời.....

Vì sao a vì sao?!

T_T vì sao cô giết “Tổ Dạ Mặc Ảnh”, hệ thống lại “Như cầm như điếc”, mà Tổ Dạ Mặc Ảnh giết cô, hệ thống lại cực kỳ quyết đoán mà phán rằng cô thua.....

Không công bằng a grừ grừ!!!

Phong Linh Hiếu tức giận đến mức nằm bò trước máy tính, dùng sức đập bàn, không hề để ý đến nhân vật Thất Thương đã rời khỏi cánh tượng PK, bị truyền tống trở lại chỗ cũ.

【Hệ thống】 [Trận chiến Thất Thương vs Tổ Dạ Mặc Ảnh, Tổ Dạ Mặc Ảnh thắng!]

.....

Thông báo này vừa được đưa ra, kênh Thế giới lại vì trận PK kịch liệt này mà bắt đầu xôn xao!

【Thế giới】 [Tinh Tinh Mắt]: Oa!:-o Thật sự rất tuyệt vời! Không hổ là Tổ Dạ đại thần! Sử dụng kế điệu hổ ly sơn thật sự là quá cao siêu!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Haha, chính xác, Tổ Dạ đại thần mà không thắng thì đã không được gọi là đại thần rồi.

【Thế giới】 [Một Cái Không Phải Vịt Gà]: Đồng ý đồng ý!

【Thế giới】 [Quân Mắt Hai Mí = =]: Tôi không còn gì để nói với đồng minh gà vịt.

【Thế giới】 [Anh ㄝ Lãng]: Như trên.

【Thế giới】 [Heo Bọt Biển]: Có điều, sao đại thần lại muốn PK với người kia vậy?

【Thế giới】 [Lạc Thúy Ngưng Hương]: Cũng cùng một thắc mắc. Những mà Tổ Dạ đại thần thật sự rất anh dũng! Sùng bái! (*^__^*)

【Thế giới】 [Anh ㄝ Lãng]: Đúng vậy đúng vậy!

.....

Mà khi Phong Linh Hiểu nhìn thấy những đối thoại trên kênh Thế giới, thì tức giận đến suýt hộc máu!

Trong lòng cực kỳ không cam tâm, vì thế cô lọc cọc đánh một đồng chữ trên bàn phím!

【Thế giới】 [Thất Thương]: Tổ Dạ Mặc Ảnh, cậu là tên tiểu nhân! Lại âm hiểm ám toán người khác như vậy! Bỉ ối! Vô sỉ!

Thất Thương xuất hiện làm cho cơn sóng vốn đã lớn lại càng dâng lên những làn sóng dữ dội.

【Thế giới】 [Tìm Bạn Đời “Quần” Ấu]: Ôi? Một trong hai nhân vật chính xuất hiện! Vậy xem!

【Thế giới】 [Lạc Thủy Ngưng Hương]: Tức quá! Dám mắng đại thần! Người là kẻ thất bại, có tư cách gì mà mắng Tổ Dạ đại thần chứ?!

【Thế giới】 [""Tham Luyện Hôn Em]: Àizz, thua bình thường đều như vậy, không cần quan tâm đến hãnh.....

【Thế giới】 [Củ Cải A Củ Cải]: Nhưng mà vì sao Tổ Dạ đại thần lại gây với người này chứ? Nghi hoặc nha?

【Thế giới】 [Kèo Kẹt ㄝ Kèo Kẹt]: Không lẽ có ẩn tình bên trong?

【Thế giới】 [Tốc Tốc]: Ăn cái gì chứ?! Thua chính là thua, đành chấp nhận thôi! Tên Thất Thương cái gì kia cũng quá nhỏ rồi sao?

Phong Linh Hiểu trong cơn tức giận, không đếm xỉa đến gì làm liều!

【Thế giới】 [Thất Thương]: Tố Dạ Mặc Ảnh! Linh Phong Hiểu Nguyệt đã nói rõ không thích cậu, sao cậu còn dùng mấy thủ đoạn vớ vẩn để đùa giỡn, liều chết quần lấy cô ấy không buông chứ?!

Đánh xong một câu này, Phong Linh Hiểu thở ra một ngụm khí lạnh, đắc ý nở nụ cười.

Hừ hừ, Tố Dạ Mặc Ảnh. Dù sao ngang dọc gì cũng đều là chết, chi bằng cứ náo loạn lên một phen đi!

Ngay sau đó, kênh Thế giới quả nhiên xôn xao lên như Phong Linh Hiểu dự đoán!

【Thế giới】 [Lạc Thủy Ngưng Hương]: Cái gì?! Kinh thật! Lại là giết người vì tình ư?!

【Thế giới】 [Tiểu Thiên Kiều]: 囧! Lại là họa do yêu nữ gây ra sao? Oa! Mị lực của yêu nữ kia sao lại lớn đến vậy chứ? Bụng gà....

【Thế giới】 [520sb]: ọc ọc! (OoO).....

【Thế giới】 [Nhân Sĩ Bát Quái]: Tin tức đặc biệt đây, tin tức đặc biệt đây! PK lần này, lại là một trận tình địch tranh giành a?!

【Thế giới】 [Lạc Phu Tóc Vàng Óng]: Không phải chứ? Tố Dạ đại thần.....lẽ nào lại thực sự bị ối như những gì vị huynh đệ Thất Thương kia nói? Tôi không tin nha.....

【Thế giới】 [あざい]: Chậc chậc, biết người biết mặt không biết lòng.....

Bây giờ nhìn lại nghị luận trên kênh Thế Giới, quả nhiên đã thuận mắt hơn.....Bát

quái quả nhiên là vũ khí công kích tốt nhất.

Phong Linh Hiểu nghĩ như thế, tức giận trong lòng bất giác cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Cô cứ tưởng rằng Tố Dạ Mặc Ảnh – một người rất ít lên tiếng trên kênh Thế giới sẽ không nói gì, mà để mặc cho phong ba này tiếp tục phát triển—

Thế nhưng —

Một người từ trước đến nay vốn kiệm lời như hãn thế mà lại lần nữa “Hiếm có” ngoi lên mặt nước ở kênh Thế Giới để thở!

Mà lời hãn nói cứ như một tia sét hung hăng đánh thẳng vào người Phong Linh Hiểu, làm cho linh hồn của cô trong nháy mắt tan thành tro bụi

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sấm Sét

Phong Linh Hiểu cảm thấy mình nhất định là điên rồi, còn không thì chính là cô bị hoa mắt.

Nếu không, sao cô lại nhìn thấy Tố Dạ Mặc Ảnh nói ra một bí mật giật gân như vậy được chứ!

Anh ta nói—

【Thế giới】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: *thở dài*. Nương tử, chơi vậy được rồi. Ngoan, anh biết em còn đang giận anh, nhưng mà, đừng mở account phụ của anh rồi nói những lời làm anh đau lòng nữa, được không?

‘Account phụ của anh’.....

Account phụ của anh ta.....

Trước màn hình, Phong Linh Hiểu đầu óc rồi loạn, ngón tay bất giác đề lên bàn phím, vì thế trong khung đối thoại xuất hiện một loạt quỷ dị “aaaaaaaaaaaaaaaa...”

Trong phút chốc, cô chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, giống như sắp bay lên tới nơi vậy.

OTZ! Tố Dạ Mặc Ảnh nói cái quái gì thế?! Cô quá thực không thể tin vào hai mắt mình!

Tố Dạ Mặc Ảnh nói, Thất Thương là account phụ của anh ta? Sao như vậy được! Account này rõ ràng là thằng em cô đã mua về mà, sao lại.....

Trong lòng Phong Linh Hiểu bỗng dâng lên cảm giác không tốt. Cô run run, đột nhiên nhớ lại, dường như đã có một hôm nào đó, lúc thằng em cô khoe ra account “Tố Dạ Mặc Ảnh” này cũng nói với cô rằng.....

“Chị à, account này là em mua về.”

Vừa nghĩ như vậy, Phong Linh Hiểu liền phát hiện có chỗ không ổn. Chả trách vừa rồi Thử Khứ Kinh Niên lại phản ứng mạnh như vậy, chả trách Tố Dạ Mặc Ảnh lại tự tin như vậy, chả trách.....

Nỗi bất an trong lòng Phong Linh Hiểu càng lúc càng mãnh liệt, bây giờ toàn bộ đầu óc cô chỉ còn một ý nghĩ —

Xong đời rồi! Cô lại rơi vào cái bẫy của tên kia.....\(\“□”)/

Không riêng gì Phong Linh Hiểu, dường như toàn bộ người chơi ở kênh Thế giới đều bị câu nói như sấm sét này của Tố Dạ Mặc Ảnh đánh cháy khét.....

【Thế giới】 [Một Con Không Phái Gà Vịt]:.....

【Thế giới】 [Một Con Không Phái Vịt Gà]:.....

【Thế giới】 [Fall]:.....

【Thế giới】 [Bông hoa nhài nhỏ nhỏ]:.....

【Thế giới】 [∕`Mặt Trăng Nhỏ Độc Đáo ∷]:.....

【Thế giới】 [Tân Nguyệt Kiếm Ngân]:.....

【Thế giới】 [Rúa Oán 亅]:.....

【Thế giới】 [Lòng Không Có Trăng]:.....

【Thế giới】 [Trăng Cao Trăng Trong]:.....

【Thế giới】 [Mặc Tích |. Mặc Ký]:.....

Giờ khắc này, toàn bộ màn hình là một loạt những dấu chấm lửng đồng đều thể hiện sự im lặng tuyệt đối. Nhìn đi nhìn lại, hoa cả mắt.....

Vì thế năm xxxx, tháng XX, ngày XX, X giờ, X phút, X giây, trên kênh Thế giới của 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 xuất hiện một màn kỳ dị như thế toàn bộ kênh Thế giới tràn đầy những dấu chấm lửng ㄟㄟ.....Về sau có người đúc kết lại rằng, đó là do người của hành tinh Dấu Chấm Lửng đã xâm nhập địa cầu!

Có lẽ có người thật sự là bị lời nói của Tố Dạ Mặc Ảnh làm chấn động, nhưng có lẽ cũng có người chỉ là xuôi theo chiều gió mà thôi—

Tóm lại, đợt sóng gió dấu chấm lửng này kéo dài hơn mười phút sau mới dừng lại.

Mọi người đều phát ra cảm thán.

【Thế giới】 [Liệt Liệt]: Thì ra Thất Thương là account phụ của đại thần, tôi còn tưởng là ai.

【Thế giới】 [Hàn Băng Dao]: Lại là yêu nữ! Yêu nữ này một ngày không gây chuyện thì không chịu được sao? Ai....Thật là khổ cho đại thần! Gửi lời chào đến đại thần

【Thế giới】 [Hoa Lạc Vị Thương]: Tố Dạ đại thần! Vứt bỏ yêu nữ, lấy em đi! Em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt! Tố Dạ đại thần! Vứt bỏ yêu nữ, lấy em đi! Em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt! Tố Dạ đại thần! Vứt bỏ yêu nữ, lấy em đi! Em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt!

【Thế giới】 [Bầu Trời, Xanh Xanh]: Vớ vẩn! Tố Dạ đại thần là của tôi! Yêu nữ mau cút đi chỗ khác chơi!

【Thế giới】 [o Thập Hữu Bá Cửu ooO]: Hóa ra là chuyện vợ chồng người ta, àizz~ không liên quan tới tôi, treo máy đi giặt quần áo...

【Thế giới】 [Ba Lạp Ba Lạp]: Đợi chút! Tôi cũng đi!

【Thế giới】 [o Thập Hữu Bá Cửu ooO]: ((`□`)) *tức giận*! Người đi cái gì? *cảnh giác*, không lẽ người đang thèm muốn quần áo của ta?!

【Thế giới】 [Ba Lạp Ba Lạp]:.....

【Thế giới】 [Một Đóa Hoa Nhỏ Trên Đầu = =*]: Này, hai vị trên kia ời, đề tài hạn chế thì tự về nhà nói đi.....

【Thế giới】 [Nguyệt の Nhu Tình ★]: Tôi còn tưởng lại xuất hiện cuộc tranh giành khuấy động gì đó, ai dè là mâu thuẫn gia đình của đại thần. Ai, mâu thuẫn nhỏ giữa vợ chồng, bình thường bình thường~

【Thế giới】 [Bỉ Ngạn Ngưng Thì]: Không ngờ yêu nữ JP* như vậy mà Tố Dạ đại thần vẫn không vứt bỏ cô ta. Àizz, yêu nữ, cô thể an phận một chút sao!

*JP: phiên âm là jinpīn, nghĩa là cực phẩm, ở đây dùng với ý muốn nói ngược lại là vô cùng tệ hại.

【Thế giới】 [Hoa Lạc Vị Thương]: Tố Dạ đại thần! Vứt bỏ yêu nữ, lấy em đi! Em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt! Tố Dạ đại thần! Vứt bỏ yêu nữ, lấy em đi! Em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt! Tố Dạ đại thần! Vứt bỏ yêu nữ, lấy em đi! Em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt!

Đối mặt với thổ lộ nhiệt tình như lửa của một người chơi nữ kia, Tố Dạ Mặc Ảnh chỉ ung dung đáp lại.

【Thế giới】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Thật ngại quá, tôi chỉ chung thủy với nương tử nhà tôi thôi.

Phong Linh Hiểu sững sờ nhìn thật lâu mới bừng tỉnh lại, tức giận đến muốn ném chuột!

Chung thủy cái khi mốc a! Tố Dạ Mặc Ảnh, tên con trai giả nhân giả nghĩa này!

【Thế giới】 [Thất Thương]: Tố Dạ Mặc Ảnh! Cậu đang nói bậy bạ gì đó!

【Thế giới】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, không lẽ em vẫn còn trách anh sao? Vì phu sẽ rất đau lòng.....

【Thế giới】 [Thất Thương]: Đừng gọi bậy! Tôi mới không phải là nương tử của cậu!

Phong Linh Hiểu vừa hốt hển gõ một câu như vậy xong, liền phát hiện kênh Trò chuyện riêng nhấp nháy.

Cô sững sốt, lập tức bật lên.

Quả nhiên.....

Là Tố Dạ Mặc Ảnh!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: anh biết là em mà.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Thất Thương đúng thật là account phụ của anh mà, không tin em cứ đi hỏi Thử Khứ Kinh Niên xem.

Vào lúc nhìn thấy bốn chữ nhạy cảm này, Phong Linh Hiểu tức giận đến hai mắt bốc hỏa, nghiến răng nghiến lợi, suýt nữa đã bóp nát con chuột đang cầm trong tay!

Quả nhiên lại là thằng quý này chơi mình?

Nghĩ như vậy, Phong Linh Hiểu bật danh sách bạn thân lên, nhấp hai lần vào đại danh Thử Khứ Kinh Niên.

Tiếp đó, cô hung tợn gõ bàn phím.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Phong, Lãng, Vân!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: [biểu tượng/mồ hôi lạnh].....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thằng quý chết tiệt! Chuyện account Thất Thương kia là thế nào?!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Ha.....

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Chị biết rồi sao.....

Quả nhiên là nó!

Phong Linh Hiểu không còn sức lực mà day trán, tiếp tục phẫn nộ gõ bàn phím chất vấn.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thằng khốn! Không phải mày nói account này là mua về hay sao?! Sao lại hãm hại chị mày như vậy chứ! Đùa vậy vui lắm hả? Hay là mày nhận lợi gì của tên Tố Dạ Mặc Ảnh vô sỉ kia rồi?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Hắc hắc, chị à, đừng tức giận.....Thực ra..... Là em nhất thời hám lợi, bảo phu quân cho em một cái account phụ.

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]:.....Không ngờ anh ấy lại cho em account phụ của anh rồi. Em thật sự không biết a..... (T _ T) chị, chị tha thứ cho em đi mà.....

Thử Khứ Kinh Niên vì muốn thanh minh sự “Vô tội” của mình, lại blabla đánh một đồng lời giải thích.

“.....” Nhìn cả màn hình chi chít chữ, Phong Linh Hiếu không nói được gì, cô dứt khoát tắt tin nhắn của Thử Khứ Kinh Niên đi, nhìn màn hình mà lòng rối loạn.

Cô nên nói rằng Thử Khứ Kinh Niên là thông minh quá mức hay là não ngắn? Lại có thể ngang nhiên đi “Xin giúp đỡ” của Sa Đọa – “Người bạn thân thiết” của Tố Dạ Mặc Ảnh? Không lẽ nó còn lo Tố Dạ Mặc Ảnh không biết mưu kế nhỏ của cô sao?

Trời ạ! Đậ hũ đâu? Đậ hũ của cô đâu? Ai trộm đậ hũ của cô rồi?! Cô còn cần đậ hũ để đâm đầu vào chết a a a! (Đậ hũ: Người muốn đâm đầu chết cũng không cần tìm ta a T_T, rất đau.....)

Lúc này, Tố Dạ Mặc Ảnh gửi đến một biểu tượng “Mim cười”.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, kết quả hỏi thế nào?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tốn hơi thừa lời! Tố Dạ Mặc Ảnh, cái tên sói phúc hắc anh kia! Từ đầu anh đã biết tôi dùng account Thất Thương rồi có phải không? Vậy mà sao còn làm bộ không biết?! Khốn kiếp!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, em kích động rồi.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Khốn kiếp! Khốn kiếp!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: *thở dài*. Nương tử, vi phu là một mảnh dụng tâm lương khổ (cực khổ suy nghĩ vì người khác)

Lương khổ cái đại đầu quý anh ta!

Rõ ràng là anh ta lấy trêu đùa cô làm vui thì có!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Anh không nói cho nương tử biết là vì muốn cho nương tử một ít niềm vui mà.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Huống chi không phải nương tử chơi đến rất vui vẻ thoải mái sao?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nếu anh làm thế đã chọc nương tử tức giận vậy anh xin lỗi là được rồi chứ.

Niềm vui = =,,,,,

Vui vẻ thoải mái = =,,,,,

Tên kia rõ ràng đang xem cô làm trò khi! Thế mà còn nói như mình lòng dạ rộng rãi lắm?!

Phong Linh Hiếu tức giận đến xanh mặt.

Nghĩ đến một hồi tự biên tự diễn của mình ở trước mặt Tố Dạ Mặc Ảnh từ đầu đã bị nhìn thấu, Phong Linh Hiếu liền hận không thể lập tức đào một cái hố để tự chôn mình.....

Ô! Rất mất mặt!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Hừ! Tôi sẽ không thừa nhận Thất Thương là tôi, anh có thể làm gì được chứ?!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: A? Lời này của nương tử nghĩa là sao?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh có thể nói Thất Thương là account của anh, tôi cũng có thể nói Thất Thương không phải account của anh! Thế giới Internet rộng lớn, ai biết anh nói là thật hay giả! Hừ hừ!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử thật sự muốn làm như vậy sao?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Đương nhiên!

Phong Linh Hiếu hừ lạnh hai tiếng.

Dù sao ở trên Internet nói cái gì chẳng được, thật cũng như giả mà giả cũng như thật, ai biết bạn nói cái gì là thật, cái gì là giả?

Chỉ cần cô chết cũng không thừa nhận account Thất Thương kia

Ai ngờ.

Tố Dạ Mặc Ảnh gửi đi một cái biểu tượng “Đành chịu”

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Như vậy, nương tử, anh cũng chỉ có thể nói trên kênh Thế giới rằng em cùng account Thất Thương bị người khác đạo (ăn cắp) thôi.

Bị đạo?

Phong Linh Hiếu kinh hãi, lập tức cảnh giác!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Anh— đó là có ý gì?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Đâu có ý gì. Nếu anh nói account Thất Thương cùng Linh Phong Hiếu Nguyệt bị đạo, tất nhiên sẽ làm nổi lên một trận phong ba trên kênh Thế giới, em cũng biết người nơi này thống hận kẻ trộm account cỡ nào, đến lúc đó nường tử à, em sẽ đợi luyện lại lần nữa đi....

Rất lạnh, Phong Linh Hiếu bỗng nhiên cảm thấy rất lạnh....

Quá độc ác!

Tên Tố Dạ Mặc Ảnh này thế mà lại dùng chiêu “Đạo account” để uy hiếp cô!

Nhưng ai bảo nhược điểm của cô rơi vào tay anh ta làm gì?!

Phong Linh Hiếu hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng là không biết làm sao, sau một phen so sánh ích lợi cuối cùng Phong Linh Hiếu vẫn phải lựa chọn từ bỏ.

Chỉ là, cô vẫn rất không cam lòng mà đáp lễ lại Tố Dạ Mặc Ảnh một câu.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tố Dạ Mặc Ảnh, với lời nói và việc làm của anh đều có thể đi viết một quyển 《Uy Hiếp Luận》! Tôi đảm bảo tiếng tăm của quyển sách đó so với 《Thuyết Tương Đối》 của Einstein tuyệt đối còn lan xa hơn!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Quá khen, ngày nào đó xuất bản, nhất định sẽ tặng nường tử một quyển.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:.....

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cực Phẩm

Trong lòng Phong Linh Hiểu tức giận không thôi, trước giờ cô luôn là “Cô gái ngoan ngoãn”, cô thật sự không biết lấy đâu ra những lời mắng chửi người xấu xa thô bỉ, đành phải đánh ra hai chữ như bình thường.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vô sỉ!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Hà? Vô sỉ ư? Nương tử, không phải em đã sớm biết vi phu vô sỉ đến cực điểm sao?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Anh—

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nương tử, không phải đúng ra em nên giải thích về việc lén dùng account phụ của anh sao?

Tức giận à? Anh ta còn chưa đủ tư cách! Phong Linh Hiểu hừ một tiếng, quyết định không thèm để ý tới anh ta nữa.

Tố Dạ Mặc Ảnh tự cảm thấy mất mặt, đành phải thở dài một tiếng, thản nhiên nói.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Chỉ giải thích một chuyện đã.....mà thôi.... Nương tử, vi phu có việc, out trước.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Em.....tự suy nghĩ kỹ đi.....

Vừa mới dứt lời, anh cũng không chậm chạp nữa. Xung quanh thân hình áo trắng như tuyết xuất hiện một vầng sáng nhu hòa, hình dáng của anh dần

dần mờ đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

Nhìn về phía Tố Dạ Mặc Ảnh biến mất, Phong Linh Hiểu tức giận đến suýt hộc máu!

Ý của anh ta là muốn bảo cô xoay mặt vào tường suy nghĩ sao?! Rõ ràng là anh ta liệu chết quẩn lấy cô, sau đó dùng tài khoản phụ dụ dỗ cô làm những chuyện vô bổ, cuối cùng còn dùng chuyện đó làm lý do để công khai uy hiếp cô.....

Tên vô sỉ này thật sự làm cho người ta vô cùng kinh hãi!

Tổng kết một câu: Cô làm nhiều như vậy, kết quả đều là uổng phí công sức a .....

Tất cả mọi nỗ lực đều thành đổ sông đổ biển....rối rắm trong lòng cô cũng bắt đầu nổi lên.....

T_T Nụ cười lạnh cùng lời nói lạnh vừa rồi của Tố Dạ Mặc Ảnh cũng không lạnh giá bằng đáy lòng của cô a.....

Trong cơn giận dữ, Phong Linh Hiểu bất chấp tất cả di chuột sang danh sách bạn thân, chọn tên của Tố Dạ Mặc Ảnh rồi kéo vào danh sách đen!

Nhưng mà—

【Hệ Thống Thông Báo】 Xin lỗi, đối phương là phu quân vĩnh cửu của bạn, bạn không thể tiến hành thao tác này.

【Hệ Thống Thông Báo】 Xin lỗi, đối phương là phu quân vĩnh cửu của bạn, bạn không thể tiến hành thao tác này.

【Hệ Thống Thông Báo】 Xin lỗi, đối phương là phu quân vĩnh cửu của bạn, bạn không thể tiến hành thao tác này.

.....

Phong Linh Hiếu .

Vì sao.....

Ngay cả hệ thống đại thần cũng muốn đối nghịch với cô vậy? Lý do cô không xóa bỏ Tố Dạ Mặc ảnh được lại là vì anh ta là “Phu quân vĩnh cửu” ....mà đặc biệt là hai chữ “Vĩnh cửu” kia, rất giống sấm sét a.....

Phong Linh Hiếu không tin là không được tiếp tục nhấn vào nút “Hủy bỏ bạn thân”—

【Hệ Thống Thông Báo】 Xin lỗi, đối phương là phu quân vĩnh cửu của bạn, bạn không thể tiến hành thao tác này.

【Hệ Thống Thông Báo】 Xin lỗi, đối phương là phu quân vĩnh cửu của bạn, bạn không thể tiến hành thao tác này.

【Hệ Thống Thông Báo】 Xin lỗi, đối phương là phu quân vĩnh cửu của bạn, bạn không thể tiến hành thao tác này.

.....

Bốn chữ “Phu quân vĩnh cửu” lại làm cho hai mắt như kim châm lẫn nữa.

Được rồi.....

T_T Cô chịu thua....

Phong Linh Hiếu nhụt chí, nhưng mà cô vẫn không cam lòng a! Chẳng lẽ tài khoản này của cô phải cả đời bị vây khốn trong lòng bàn tay Tố Dạ Mặc Ảnh sao?

Thế nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, Phong Linh Hiểu bất đắc dĩ thở dài một tiếng, kéo thiếu nữ áo đen di chuyển.

Cô quyết định, phải đi càn quét Boss để trút hết tức giận trong lòng ra!

Nghĩ như vậy, Phong Linh Hiểu điều khiển thiếu nữ áo đen một đường đi xuống sơn đạo. Cứ như vậy, bất kể trên đường gặp phải con quái nào, bất kể chúng nó có thể tự động công kích hay không Phong Linh Hiểu đều điều khiển thiếu nữ áo đen nhào tới, sau đó hung hăng chà đạp quái vật một phen.

Vì thế dọc theo đường đi đều là một đồng thi thể quái vật đã chịu khổ bởi thủ đoạn độc ác của Linh Phong Hiểu Nguyệt.....

Mà đồng thời với số thi thể quái vật tăng, tâm tình Phong Linh Hiểu cũng tốt dần lên. Nhưng cô còn chưa kịp đắc ý thì tâm tình vui sướng nhờ giết quái của cô thoáng chốc liền hoàn toàn bị bóp nát từ trong nôi.

Bởi vì phía trước có một con Boss nhỏ nhọn hoắt, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu lam đậm đang chặn đường của cô!

Cô run rẩy.

Nếu hỏi cô: Vì sao run rẩy?

Đó là bởi vì, đây là một con Boss nhỏ biến dị.....

Nếu hỏi cô: Cùng lắm cũng chỉ là một con Boss nhỏ biến dị, vì sao ngay cả vậy cũng sợ?

Đó là bởi vì, cấp của bọn Boss nhỏ này lớn hơn cô.

Nếu hỏi cô: Cấp lớn hơn cô thì có thể giết nó từ từ, có gì phải sợ chứ?

Đó là bởi vì, con boss nhỏ biến dị này là một tiểu thần thú.....Đại Phong a.

Đại Phong là một loài chim dữ hung ác tàn nhẫn trong truyền thuyết của Trung Quốc cổ đại. Bởi vì nó làm hại nhân gian nên đã bị Hậu Nghệ bắn chết ở Đầm Thanh Khê.

Đại Phong có lực công kích mạnh, phòng vệ cũng mạnh, lại có sở trường là công kích từ xa bằng gió, Linh Phong Hiểu Nguyệt căn bản không phải là đối thủ của nó!

.....Về phần vì sao cô lại gặp phải Đại Phong ở đây, đó là bởi vì nơi đây căn bản chính là Đầm Thanh Khê a! Thế mà cô lại quên mất ở Đầm Thanh Khê chuyên xuất hiện Boss là thần thú, cho dù là một con thần thú nhỏ cũng đủ giết cô rồi a. Mà cô lại còn ngu ngốc đi dạo lung tung ở nơi này nữa chứ....

Linh Phong Hiểu Nguyệt xoay người bỏ chạy!

Thế nhưng Đại Phong đã phát hiện ra cô, lập tức vỗ đôi cánh trắng mạnh khỏe đuổi theo, cánh chim được viền một đường hoa văn màu hồng ở bên ngoài tạo nên những đường cong màu đỏ phát sáng trên không trung.

Trong giây lát, bốn phía nổi lên một trận lốc xoáy! Lá cây và tro bụi bay tán loạn.

Bởi vì có gió nên tốc độ và phòng vệ của Linh Phong Hiểu Nguyệt liên tục giảm xuống, bước chân chạy trốn thần tốc cũng bắt đầu chậm lại, cuối cùng lại chậm như một con ốc sên!

Phong Linh Hiểu cố gắng “kéo” thiếu nữ áo đen di chuyển nhưng lại không có cách nào khiến cho cô xô dịch nửa bước!

Đáy lòng Phong Linh Hiểu rên lên một tiếng.

Ngay lúc này, Đại Phong đã bổ nhào lên, vỗ cánh một cái, một trận cuồng phong cuốn lấy thiếu nữ áo đen.

Sau đó.....

Cô bị giết.....

Phong Linh Hiểu hồi sinh xong, bất lực kéo cô gái áo đen ra khỏi nơi hồi sinh ở thôn quê, trong lòng khóc không ra nước mắt.

Thần ơi! Vì sao ngay cả một con Boss nhỏ cũng bắt nạt cô chứ? Hãy cho một tia sét đánh chết cô đi cho rồi!

Nhưng mà, cô mới vừa cầu khẩn như vậy xong.

Lập tức có một tia chớp từ trên trời giáng xuống, “oanh” một tiếng sấm, chính xác không lầm đánh vào trên người thiếu nữ áo đen!

Phong Linh Hiểu lại ☹️.

= = Quả nhiên thần RP (thần số mệnh) luôn muốn xem cô làm trò cười, còn thông thả bỏ đá xuống giếng (đồng nghĩa với châm thêm dầu vào lửa) nữa chứ.....

Việc này rất độc ác!

Nhìn thanh máu đang không ngừng giảm xuống, Phong Linh Hiểu mới bất ngờ tỉnh táo lại, vội vàng uống một bình màu đỏ để bổ sung giá trị HP (đơn vị máu trong game).

Đang lúc máu dần hồi phục lại, cô rất cục cũng biết được là tên khốn nào đã dùng sét đánh mình, bởi vì cô chú ý tới kênh Lân cận.....

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Ai da, ông xã à, em rõ ràng nhìn thấy một quái vật màu đen xấu xí mà? Sao lại đột nhiên biến thành người

vậy?

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Ủ, em nhìn nhầm rồi đó.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Sao lại vậy chứ? Mắt của em tốt lắm mà!

Một nam tử áo đen và một nữ tử áo xanh đang đi về phía này, Phong Linh Hiểu ngoài kinh ngạc ra còn không khỏi có chút phát hỏa!

Kinh ngạc là vì bọn họ lại chính là đôi vợ chồng vô cùng cực phẩm – Hàn Thủy Không Lưu và Ám Vô Thương!

Mà phát hỏa là vì....Hàn Thủy Không Lưu không trò chuyện riêng với Ám Vô Thương mà lại cố ý nói những lời này ở kênh Lân cận, đây chính là cố ý muốn mỉa mai cô là một “quái vật màu đen xấu xí” a!

Cô mới là quái vật màu đen xấu xí, cả nhà cô đều là quái vật màu đen xấu xí! Phong Linh Hiểu phẫn nộ oán thăm, lại thấy Hàn Thủy Không Lưu giả vờ kinh ngạc nói.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Ai da! Không phải là Linh Phong Hiểu Nguyệt đó sao?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Hừ hừ, ông xã, là kẻ thứ ba Linh Phong Hiểu Nguyệt a.

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Em không cần phải nói, anh nhìn thấy được.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Này, Linh Phong Hiểu Nguyệt, tôi cảnh cáo cô, cô mau chóng ly hôn với Tố Dạ Mặc Ảnh đi! Đừng tưởng rằng cô có anh ta làm chỗ dựa thì tôi không dám giết cô!

Phong Linh Hiểu còn chưa lấy lại tinh thần từ cơn phần nộ vì ba từ “kẻ thứ ba” thì lại lại thấy những lời nói ngạo mạn của Hàn Thủy Không Lưu, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười.

Cô thật sự nghĩ không ra vì sao Hàn Thủy Không Lưu thà rằng mạo hiểm sinh mệnh của mình cũng phải bức cô ly hôn với Tố Dạ Mặc Ảnh.

Nghĩ đến lần trước, người nào đó cũng đã cảnh cáo Hàn Thủy Không Lưu, cô dự đoán hiện tại cô ta cũng chẳng dám làm gì mình, Phong Linh Hiểu lớn mật trả lời.

【Lân cận】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Hả, dựa vào cái gì chứ? Cô cũng đã nói, Tố Dạ Mặc Ảnh là chỗ dựa của tôi. Nếu tôi ly hôn với anh ta, thì còn ai làm chỗ dựa cho tôi nữa chứ?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Cô cô cô không biết xấu hổ mà! Làm kẻ thứ ba mà còn dám kiêu ngạo như vậy!

【Lân cận】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Kẻ thứ ba? Phiền Không Lưu tiểu thư giải thích rõ một chút xem từ “Kẻ thứ ba” này ý nghĩa là, ngữ văn không tốt cũng đừng nên tự làm mất mặt.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Cô—

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Được, tôi biết rồi. Cô không chịu ly hôn với Tố Dạ Mặc Ảnh chẳng qua là vì sợ không có ai che chở cho cô chứ gì? Vậy nếu cô ly hôn với anh ấy, tôi bằng lòng nhường Âm Vô Thương cho cô!

Nhường? Nói cho cùng cũng là bố thí.....

Phong Linh Hiểu cười lạnh trong lòng.

Cô ta xem cô là gì chứ? Ăn mày sao?

Nhưng đồng thời trong lòng Phong Linh Hiểu cũng xẹt qua một tia nghi ngờ.

Chỉ có điều tên Âm Vô Thương kia sao lại có thể chịu đựng được “Bà xã” của mình hồng nã như vậy?

Hắn rõ ràng phải cự tuyệt chứ?

Nào ngờ Âm Vô Thương lại chậm rãi mở miệng nói.

【Lân cận】 [Âm Vô Thương]: Đúng vậy, tôi sẽ cưới cô.

Nếu Phong Linh Hiểu đang uống nước thì chắc chắn cô sẽ phun ra cái “phụt” ngay lập tức!

A a a, hóa ra không phải chỉ mình Thủy Không Lưu hồng nã mà cả Âm Vô Thương cũng là một tên hồng nã!

Cô rất cục cựa cũng hiểu được vì sao Âm Nguyệt Vô Biên luôn có những kẻ hồng nã rồi, thì ra là do có một bang chủ hồng nã như thế.....

Cô cuối cùng cũng gặp được một người còn JP hơn cả Tố Dạ Mặc Ảnh.....= =

Đúng là mở rộng tầm mắt a.....

Phong Linh Hiểu giống như bị sét đánh cháy khét một lúc lâu sau mới trả lời lại: “.....Đầu các người bị đập vào đâu sao?”

Thật ra câu mà cô muốn trả lời là “Hai người các người bị bệnh thần kinh sao”, nhưng lại cảm thấy quá thẳng thắn, vì thế liền sửa lại nội dung, có điều ý nghĩa cũng chả khác chút nào.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Nè! Con nhỏ không biết tốt xấu kia! Tôi đã nhượng bộ vậy rồi! Sao cô còn không chịu đồng ý đi.

Phong Linh Hiểu thầm cảm thấy buồn cười, vì sao tôi phải đồng ý chứ? Tuy rằng cô rất muốn thoát khỏi tên Tố Dạ Mặc Ảnh vô cùng phiền phức kia.....

【Lân cận】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vì sao tôi phải đồng ý chứ? Hơn nữa, các người còn chưa ly hôn, ai biết được các người nói thật hay giả?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Cô đừng có được một tắc lại muốn tiến thêm một thước!

【Lân cận】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Tôi còn chưa được một tắc làm sao tiến thêm một thước?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Cô—

【Lân cận】 [Ám Vô Thương]: Được rồi.Linh Phong Hiểu Nguyệt, cô muốn chúng tôi ly hôn đúng không? Vậy tôi liền ly cho cô xem.

A? Hả nói.....ly cho cô xem ư?

Sự việc diễn ra quá nhanh, Phong Linh Hiểu còn chưa kịp phản ứng lại những lời mà Ám Vô Thương nói thì kênh Thế giới đã lập tức hiện ra một thông báo!

【Hệ thống】 [Người chơi Ám Vô Thương và người chơi Hàn Thủy Không lưu tình cảm tan vỡ, tuyên bố ly hôn, từ nay về sau, nam hôn nữ gả không liên quan gì đến nhau, thật là khiến người ta tiếc hận, tiếc hận.....]

.....

Thông báo này trực tiếp hóa thành ngũ lôi oanh đỉnh*, oanh tạc Phong Linh Hiểu thương tích đầy mình.

*ngũ lôi oanh đỉnh: nghĩa là năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý nói phải chịu sự đả kích vô cùng lớn.

Cô mất hồn nhìn màn hình máy tính.

Không phải chứ? Cô còn tưởng rằng Âm Vô Thương chỉ đang nói giỡn! Không ngờ...

Bởi vì Phong Linh Hiểu đã tắt kênh Thế giới, cho nên không thể thấy lời nói của những người chơi khác trên kênh Thế giới lúc này.

Nhưng cô có thể tưởng tượng được, giờ phút này kênh Thế giới đang náo động đến cỡ nào.....

Phong Linh Hiểu vô cùng hoài nghi có phải hôm nay bệnh viện tâm thần nghỉ làm hay không, cho nên mới xông ra một cặp như vậy.....

Hai người bọn họ quả thực là một cặp bệnh thần kinh!

Trong lúc cô đang sững sờ, Âm Vô Thương đã gửi tin vào kênh Trò Chuyện Riêng của cô.

【Trò chuyện riêng】 [Âm Vô Thương]: Thế nào? Tôi đã ly hôn với Hàn Thủy Không Lưu rồi, cô gả cho tôi đi!

Phụt—

Phong Linh Hiểu lại phun ra lần nữa.

Những lần này không phải phun nước, mà là phun máu.

Nói đúng hơn là cô bị nội thương

Phong Linh Hiểu bất lực, nằm bò lên trên bàn , mặt đầm đìa nước mắt.....

Trời ạ .....

Ai tới cứu vớt cô với.....thần RP ơi, làm ơn làm phước đem hai kẻ bệnh thần kinh trước mặt này đi đi!

Một lúc lâu sau, cô mới run run gõ ra sáu chữ “Các người đúng là kẻ điên” một cách khó khăn.

Sau đó, cô kinh hoàng nhanh chóng tắt trò chơi đi, rồi vội vàng thoát luôn cả mạng!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Gia Sư

Phong Linh Hiểu nội thương rơi lệ mà thoát mạng, trái tim bị kinh hách thật lâu chưa bình phục lại được.

Hôm nay xảy ra một loạt chuyện thật là làm cô chưa thể thích ứng ngay được.....

Từ chuyện account phụ của Tố Dạ Mặc Anh, đến cặp vợ chồng JP – Âm Vô Thương, không chuyện nào mà không làm cô suýt hộc máu.

Trên thế gian có nhiều người JQ đến vậy sao, còn để cô liên tiếp gặp phải nữa chứ..... Chẳng lẽ RP đại thần không muốn để cô sống yên nên cố ý chinh cô sao? T_T

Thế là, đến cả trò chơi trực tuyến yêu dấu cô cũng không thêm bận tâm, run run tắt nguồn điện, bò lên giường ngủ thật sớm.

Sau đó mấy người bạn cùng phòng lục tục trở về, thấy cô có hành vi khác thường, liền thân thiết hỏi vài câu, cô cũng chỉ nói qua loa một câu rằng “Không thoải mái” rồi kéo chăn trùm kín đầu, làm bộ ngủ.

Đám bạn cùng phòng cũng không để ý đến cô nữa, Phong Linh Hiểu cứ lăn qua lộn lại trên giường một hồi, trong lòng không ngừng mặc niệm “Quên đi, quên đi.....” để giết thời gian. Cứ như vậy, rốt cục cô trong tình trạng tâm tình rối rắm đã mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Kết quả hơn sáu giờ sáng ngày hôm sau, đồng hồ sinh học của Phong Linh Hiếu liền đúng giờ thức dậy.

Phong Linh Hiếu dụi mắt mông lung buồn ngủ từ trên giường ngồi dậy. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng hẳn, mấy đứa bạn cùng phòng vẫn đang vi vu ngủ.....

Có phải cô đã dậy sớm quá rồi không? Còn đã đồng ý hôm nay..... Phong Linh Hiếu có chút ảo não vò vò tóc, khoảnh khắc đứng dậy xuống giường kia, động tác liền cứng lại.

Còn đã đồng ý hôm nay làm gì?

Trong đầu nhanh chóng hiện lên một màn đã xảy ra ngày hôm qua, sau đó trong lòng Phong Linh Hiếu quát to một tiếng.

“Không ổn”!

Không xong rồi! Hôm qua hình như cô đã đồng ý với người nào đó trong vòng một ngày phải làm sáng tỏ tin đồn kia..... Đáng tiếc ngày hôm qua cô lại bị hai JP kia làm cho nội thương, lại quăng chuyện quan trọng như vậy ra sau đầu!

Chuyện lớn không ổn!

Nghĩ đến đây, chút ít buồn ngủ vốn còn sót lại liền tan thành mây khói.

Phong Linh Hiếu vội vã xuống giường, luống cuống tay chân sắp xếp lại giường, sau đó thu dọn đồ đạc của mình. Cũng không quan tâm mấy đứa bạn cùng phòng còn đang ngủ, Phong Linh Hiếu cứ như vậy kéo vali hành lý nặng nề, giẫm lên bóng ngược do tia nắng ban mai yên tĩnh chiếu xuống, nhanh nhẹn như đang trốn mà ra khỏi đại học A, ngồi xe đường dài về nhà.....

Hiển nhiên ngày hôm qua Tư Không Tố cùng cô đều quên một việc.

Ngày hôm qua, thật ra là ngày cuối cùng của học kỳ này. Mà hôm nay, chính là ngày bắt đầu nghỉ hè, cô có thể danh chính ngôn thuận về nhà!— Đây là sự thật mà lúc Phong Linh Hiểu vừa thức dậy mới nhớ tới.

Phong Linh Hiểu bình yên vô sự ngồi trên xe đường dài thở phào một hơi, cô lau mồ hôi trên trán, trong lòng thầm may mắn vì mình tránh được một kiếp.

Về phần Tư Không Tố gì gì đó, học kỳ sau gặp lại đi ha ha ha~

Đến lúc đó, có lẽ anh ta đã quên “Sự kiện tin đồn” này rồi .....

Nghĩ đến đây, Phong Linh Hiểu kiềm lòng không được mà che miệng cười trộm.

Chú tài xế nhìn vào kính chiếu hậu thấy như vậy thì lắc đầu, phát ra một tiếng thở dài đồng cảm: “Aizz..... Những cô gái trẻ bây giờ a, thất tình cũng vẫn cố gắng gượng cười..... Muốn khóc thì khóc ra đi, cười đến cả khuôn mặt đều co giật, vất vả chịu đựng thật là đáng thương.....” I

Sau khi nghe thấy câu kia, Phong Linh Hiểu thật sự co giật: “.....= =”

*****

Đến khi Phong Linh Hiểu kéo hành lý về được nhà, thì thấy một cảnh tượng thế này.

Trần cùng sàn nhà đều bị đập đến không còn nhìn ra hình dạng gì, trên tường thì tích đầy những chấm sơn tròn tròn, còn phòng của cô thì đã bị tắt cả đồ điện trong nhà chắt chắt hết, căn bản là không đi vào được. Trừ phòng của cha mẹ ra, cả ngôi nhà quả thực.....

Không thể cho người ở = =

Nếu không phải thấy mẹ mình từ trong phòng đi ra chắc cô còn tưởng mình đã xuyên qua hành tinh khác rồi chứ.

Phong Linh Hiếu vội vàng đi tới phía trước: “..... Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Linh Hiếu, con đã về rồi à.” Bà Phong cười đến mặt mũi đều cong lên, lại không phải vui sướng vì gặp lại con gái xa cách lâu ngày mà là, “Me với ba con tính nhân dịp nghỉ mà sửa chữa nhà. Con xem, đã làm được mấy cái linh tinh rồi.....”

Bà Phong hưng phấn mà bắt đầu léo nhéo nói liên miên, dường như đã hoàn toàn không để ý tới Phong Linh Hiếu đang ở một bên.

Phong Linh Hiếu giật giật môi, thật vất vả mới đợi được lúc bà Phong tạm dừng mà chen vào kể hờ nói: “Mẹ, phòng của con đều bị chất đồ đạc vào hết rồi..... Vậy, buổi tối con phải ngủ ở đâu?”

“Ai nha! Đúng rồi!” Lúc này bà Phong mới giật mình hô một tiếng, sau đó cười tùm tùm giải thích, “Là như vậy, mẹ với ba con đã thương lượng rồi. Công ty ba con có một vị đồng nghiệp bằng lòng cho con chuyển đến nhà cô ấy ở tạm đến khi nhà chúng ta sửa sang xong. Vừa vặn cô ấy muốn mời một gia sư cho con trai mình, ba con đã nói con cũng vừa vặn được nghỉ, không bằng để con làm gia sư cho con trai cô ấy, xem như cảm ơn cô ấy cho ở nhờ vậy.....”

Mắt phải của Phong Linh Hiếu bỗng giật mạnh:”.....Rồi sao nữa?”

“Cho nên chúng ta nhất trí quyết định, trước mắt kỳ nghỉ hè này con cứ chuyển đến chỗ đồng nghiệp của ba con ở tạm đã, nhân tiện làm gia sư cho con trai cô ấy luôn.” Bà Phong cười tùm tùm nói.

“.....” Nhìn ánh mắt mẹ già nhà mình tràn đầy ý cười, Phong Linh Hiếu đột nhiên có loại cảm giác bị bán đi .....

Càng hơn nữa chính là, vì nguyên nhân bà Phong viện lý do “Phải coi nhà cho nên không đi cùng được” mà Phong Linh Hiếu đã bị “Bán đi” còn phải cầm tờ giấy nhỏ viết địa chỉ “Người mua”, tự mình dẫn xác đến. = =

May là nhà đồng nghiệp của ông Phong cũng không khó tìm, chỉ cần 15 phút Phong Linh Hiếu đã tới được địa chỉ chính xác rồi.

Ra đón cô là một dì hòa ái chừng bốn mươi tuổi.

Dì ấy tự xưng họ La, bảo Phong Linh Hiếu về sau cứ gọi là dì La được rồi.

Qua giới thiệu của dì ấy, cô biết được chồng dì La mất sớm, chỉ còn lại một con trai và một con gái sống cùng dì. Nghe đến đó, Phong Linh Hiếu không khỏi sinh ra vài phần đồng tình với dì La.

Thế nhưng, khi nghe thấy dì La giới thiệu tên con trai mình, cô đã không thể bình tĩnh được.

Bởi vì dì La chỉ vào bức ảnh trên bàn trà nhà dì, trong đó là một Shouta [1] đang cười đến nghiêng răng chịu đựng, ở giữa hàm răng lại trống không thành một cái động lớn, cười nói với Phong Linh Hiếu: “Đây chính là con trai dì, Thẩm Chính Thái [2]. Hình này chụp khi nó còn bé, ha ha, đáng yêu không?”

[1] Shouta: từ dùng để chỉ những bé trai (hoặc thiếu niên) có ngoại hình ngây thơ.

[2] Chính Thái = Shouta (Shouta tiếng Nhật còn chính thái là tiếng Trung).

Phong Linh Hiếu càng dữ dội hơn, Thẩm Chính Thái?

“..... Không lẽ em gái cậu ấy gọi là Loli ă? ” Phong Linh Hiểu thuận miệng hỏi đùa một câu. Mà ánh mắt của cô vẫn dừng lại trên ảnh chụp của Shouta kia, vì sao, cô luôn cảm thấy Chính Thái trong bức ảnh này có điểm nhìn quen mắt a

Ai ngờ giây tiếp theo, ánh mắt dì La sáng ngời, kinh hỉ lên tiếng: “Sao con biết vậy? “

Phong Linh Hiểu đầy vạch đen. = = II

Thì ra em gái của Thẩm Chính Thái thật sự gọi là “Loli”, có điều là Thẩm Lạc Lê.....

Dì La đưa Phong Linh Hiểu đến phòng dành cho khách, giúp cô đặt hành lý ổn thỏa, vừa cười vừa nói: “Tháng này, phải ủy khuất cho Linh Hiểu ở đây rồi. Chính Thái nó biết hôm nay anh họ nó về, cho nên sáng sớm đã làm ầm ĩ đòi đến nhà anh họ, có lẽ ngày mai mới về, còn việc học kèm, tính sau vậy.” Dì lại chỉ chỉ máy tính trên bàn, “Nếu con buồn thì bật máy tính lên chơi, cứ xem ở đây như nhà mình là được.”

Phong Linh Hiểu vội vàng xua tay, cười nói: “Không ủy khuất không ủy khuất, dì La chịu cho con ở nhờ, con vui mừng còn không kịp, làm sao cảm thấy ủy khuất được chứ? “

“Ôi, Linh Hiểu thật sự là bé ngoan, nếu Chính Thái cùng Lạc Lê nhà dì cũng biết nghe lời như vậy thì tốt rồi..... ” Dì La thì thào lẩm bẩm.

Phong Linh Hiểu: “.....==” Được rồi, cô thật sự không phải người vong ân phụ nghĩa..... Nhưng mà cô vừa nghe thấy tên “Shouta” cùng “Loli” liền không nhận được mà muốn cười a.....TAT sao dì La lại đặt tên kỳ quái như vậy cho con trai, con gái mình chứ? Đây không phải sẽ thành trò cười sao?

“Nga, xem dì này, lại nói năng lung tung rồi.....” Dì La thấy Phong Linh Hiếu nhìn mình không chớp mắt, đột nhiên tỉnh táo lại, có chút ngượng ngùng cười cười, “Dì không quấy rầy con nữa, Linh Hiếu nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Dạ, con biết rồi, cảm ơn dì La.”

Sau khi tiễn bước dì La, Phong Linh Hiếu đóng cửa lại.

Ngay khi xoay người, ánh mắt Phong Linh Hiếu liền tỏa sáng mà bổ nhào vào máy tính.

Máy tính ơi máy tính ~

Rốt cục vào lúc cô còn sống đã có thể nhìn thấy nó.....>o<

Cô còn tưởng rằng, cả kỳ nghỉ hè này cũng không thể chạm vào máy tính được chứ.....Bây giờ đã có được lý do để quang minh chính đại lên mạng chơi trò chơi, có thể không cảm động đến “Lệ nóng doanh tròng” sao?

Mở máy tính lên, Phong Linh Hiếu càng thêm ngạc nhiên vui mừng vì phát hiện ra trong máy tính đã cài đặt sẵn trò chơi 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 rồi!

Không lẽ Shouta hoặc Loli nhà này, cũng là người chơi của 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 ?

Bất quá Phong Linh Hiếu cũng không suy nghĩ nhiều về vấn đề vô vị này.

Sau khi đăng nhập vào trò chơi, việc làm trước tiên của cô chính là—

Kiểm tra xem Tố Dạ Mặc Ảnh có ở trên mạng hay không!

Lúc Phong Linh Hiểu thấy tên của Tố Dạ Mặc Ảnh xám xịt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

May thật may thật, tên vô sĩ kia không có lên.

Tình trạng kháng địch cũng được xua tan theo, cô không cần hao tổn thần kinh suy nghĩ biện pháp ứng phó với tên này rồi.....

Điều khiển thiếu nữ áo đen đi lại ở vùng ngoại ô, bất tri bất giác đi tới Kính Nguyệt Hồ được mệnh danh là “Nhân gian tiên cảnh” trong trò chơi.

Kính Nguyệt Hồ là khu vực chuyên luyện cấp của người chơi cấp 60-70, lại nhờ vào cảnh sắc mộng ảo đã được những người chơi bình chọn là một trong những khu vực xinh đẹp nhất của trò chơi, vì vậy mà trở thành thắng cảnh để các cặp tình nhân hẹn hò.

Phong Linh Hiểu điều khiển thiếu nữ áo đen đi đến bên hồ, bất tri bất giác bị cảnh sắc chung quanh hấp dẫn, tay điều khiển chuột cũng ngừng lại. Cuối cùng, thiếu nữ áo đen giống như có ý định đi đến bên hồ rồi dừng lại, ngơ ngác nhìn mặt hồ. Mặt hồ sáng trong như gương phản chiếu bóng của thiếu nữ, lộ ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng cô đơn.

Phong Linh Hiểu không khỏi phát ra một tiếng tán thưởng.

Trước kia đến nơi này, không phải vì nhiệm vụ thì là giết quái, cho tới bây giờ cũng chưa từng dừng lại để thưởng thức cảnh sắc nơi này.

Cô thế mà chưa bao giờ biết, Kính Nguyệt Hồ lại xinh đẹp như vậy.

Thế nhưng tâm tình tốt của cô rất nhanh đã vì hai người đang đến mà biến mất không còn chút tung tích.

Hồ nước đột nhiên phản chiếu ra thêm hai cái bóng khác, một nam một nữ. Cô nhận ra một người trong đó chính là Hàn Thủy Thiển Thiển từng ở

trên kênh Thế giới dùng ác ngôn nhắm thẳng vào cô!

Một người chơi nam khác có ID gọi là “Hứa Em Cả Đời Tình Sầu” cô cũng không quen biết, cái tên này cô chưa từng nghe qua. Cô có thể xác định, người này ở máy chủ này cũng không nổi danh lắm. Nhưng trang bị ánh vàng lòe lòe trên người hắt lại hấp dẫn ánh mắt cô!

Bộ đồ Phong thần!

《Huyền Kiếm Giang Hồ》 vừa tung ra bộ đồ cấp thần, trong trò chơi tạm thời không có chỗ nào có thể nhặt được bộ trang bị này.

Nói cách khác, bộ trang bị này chỉ có thể dùng tiền mua ở RMB Thương Thành. Mà bộ trang bị này tuy đã trải qua mấy lần điều chỉnh giá, nhưng vẫn đang cao tới 999 RMB!

Phong Linh Hiểu rất là xem thường liếc Hàn Thủy Thiển Thiển cùng người chơi nam bên cạnh cô ta một cái.

Lại là một người chơi dùng RMB tiêu tiền như nước.....

Cô còn ngạc nhiên người như Hàn Thủy Thiển Thiển sao lại tìm một tên con trai không nổi danh gì, hóa ra là muốn gần kẻ có tiền a.....

Phong Linh Hiểu hoàn toàn xem hai người Hàn Thủy Thiển Thiển như không khí, khi đang định rời khỏi, lại thấy Hàn Thủy Thiển Thiển lên tiếng trên kênh Lân cận.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: chị Linh Phong.....còn đó không?

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Chuyện lần trước, là em không đúng. Em biết sai rồi, chị có thể tha thứ cho em hay không?

Giọng điệu của Hàn Thủy Thiển Thiển tha thiết đáng thương, còn kèm theo vài phần ý cầu xin. Giống như nếu Phong Linh Hiếu không đồng ý với cô ta thì cô sẽ trở thành kẻ tội ác tà trời vậy.

Nhưng loại hành vi này rơi vào mắt Phong Linh Hiếu, lại trở nên vô cùng giả mù sa mưa (giả dối).

Phong Linh Hiếu đối với hành vi của Hàn Thủy Thiển Thiển chỉ cười nhạt, cô cũng không tính để ý tới hai người kia. Điều khiến thiếu nữ áo đen vòng qua Hàn Thủy Thiển Thiển, lúc sắp rời đi thì.

Kênh Trò chuyện riêng lại bị người chơi nam gọi là “Hứa Em Cả Đời Tình Sâu” kia làm sáng lên

【Trò chuyện riêng】 [Hứa Em Cả Đời Tình Sâu]: Lưu Bích Đề, cô có chừng có mực chút đi, đừng quá đáng như vậy!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nghi Hoặc

Nếu như Hứa Em Cả Đời Tình Sầu ngăn cô lại là vì thái độ chống đối của cô với Hàn Thủy Thiên Thiên.

Nếu như Hứa Em Cả Đời Tình Sầu ngăn cô lại là vì hấn định tiến hành đả kích cùng trả thù cô.

Nếu như Hứa Em Cả Đời Tình Sầu ngăn cô lại là vì muốn mắng cô không biết tốt xấu này nọ.

Nếu là như vậy, Phong Linh Hiểu còn có thể chấp nhận được.....

Nhưng mà lời hấn nói lại là—

“Lưu Bích Đề, cô có chừng mực chút đi, đừng quá đáng như vậy”?!

Ba chữ “Lưu Bích Đề” này giống như phóng đại hơn gấp mấy lần trước mắt cô.

Tay điều khiển bàn phím cùng chuột của Phong Linh Hiểu đồng thời cứng đờ, mắt thì nhìn chăm chăm màn hình không chớp, cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

Đầu óc vang lên một tiếng “Oanh”, trong lòng khiếp sợ đến không hình dung nổi!

Tên “Hứa Em Cả Đời Tình Sầu” này là ai?!

Sao hẳn lại gọi cô là “Lưu Bích Đề”?

Còn nữa, làm sao hẳn có thể chắc rằng cô chính là “Lưu Bích Đề”? Lẽ nào hẳn cũng ở đại học A.....

Nghĩ đến đó, Phong Linh Hiểu nhanh chóng đánh chữ để hỏi rõ tình hình.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Anh là ai?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Sao lại gọi tôi là Lưu Bích Đề?

Đối phương rất nhanh đã đáp lại, nhưng giọng điệu lại giống như một kẻ chẳng hiểu gì.

【Trò chuyện riêng】 [Hứa Em Cả Đời Tình Sâu]: Tôi là ai cô không cần quan tâm. Hiểu Hiểu đã bị cô làm tổn thương rất sâu rồi, cô làm ơn đừng tìm cô ấy gây phiền toái nữa! Nếu không tôi thấy cô một lần sẽ giết một lần đó!

Hiểu Hiểu? Chứ không phải Thiển Thiển sao?

Phong Linh Hiểu sững sốt, đang định hỏi rõ xem là chuyện gì, đã thấy đối phương quay đầu bỏ đi.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Nè!!! Đợi chút a!!! Tôi còn chưa hỏi rõ ràng mà!!!

(Hệ thống thông báo: Xin lỗi, bạn đã bị đối phương liệt vào danh sách đen, không thể gửi tin nhắn đi.)

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Hứa Em Cả Đời Tình Sâu, anh làm vậy nghĩa là sao?!

(Hệ thống thông báo: Xin lỗi. bạn đã bị đối phương liệt vào danh sách đen, không thể gửi tin nhắn đi.)

Nhìn thấy thông báo gửi đi không thành công của hệ thống lần lượt biến mất, lúc này Phong Linh Hiếu mới tỉnh ngộ ra, vội vàng chuyển kênh, lại gửi tin tức đi lần nữa.

Nhưng mà Hứa Em Cả Đời Tình Sầu không trả lời, ngược lại là Hàn Thủy Thiển Thiển đáng thương từ từ mở miệng.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Ai ya, giọng điệu của cô ta hung dữ quá. Em rất sợ cô ta sẽ giết em, làm sao bây giờ? [biểu tượng/khóc]

【Lân cận】 [Hứa Em Cả Đời Tình Sầu]: Hiếu Hiếu, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: [biểu tượng/đỏ mặt] Anh thật tốt.....

Phong Linh Hiếu bị lời nói dối trá của Hàn Thủy Thiển Thiển làm bật ngửa, nhất thời không phản ứng lại được. Mãi cho đến khi bóng dáng hai người biến mất khỏi tầm mắt, cô mới chột phản ứng lại!

Chết rồi! Cô còn chưa hỏi rõ là có chuyện gì mà!

Sao Hứa Em Cả Đời Tình Sầu lại gọi cô là “Lưu Bích Đề”?

“Hiếu Hiếu” mà hần nhắc tới là tên thật của Hàn Thủy Thiển Thiển sao?

Còn nữa, hần là ai?

.....

Phong Linh Hiếu bị nhiều nghi vấn quấy nhiễu, gấp đến độ một phát ném chuột đi.

Đây là cái gì với cái gì vậy! Nói rằng cô không phải với bọn họ, bây giờ chạy nhanh nhất cũng là bọn họ!

Cô cũng không phải là sài lang mãnh thú gì, có cần phải chạy nhanh như gặp quỷ vậy không a?

“Thật sự là chả hiểu ra sao.....” Phong Linh Hiểu cau mày lầm bầm một tiếng, cuối cùng vẫn phải từ bỏ việc tiếp tục dây dưa với vấn đề này, lại quay về với trò chơi trực tuyến của cô

*****

Buổi trưa hôm sau, trên bàn cơm, Phong Linh Hiểu rốt cục cũng gặp được bạn nhỏ Thẩm Chính Thái trong truyền thuyết

Lúc đó, cô vừa giúp dì La mang đồ ăn từ phong bếp ra, liền thấy ở bàn ăn có một cậu bé chừng mười hai, mười ba tuổi, bộ dáng thanh tú.

Dường như nó vừa chơi bóng rổ ở ngoài về, trên người mặc một bộ quần áo chơi cầu ướt đẫm, còn chưa kịp thay ra. Nó đặt quả bóng rổ một bên, nhận lấy chiếc khăn dì La đưa cho lau mồ hôi trên đầu.

Còn dì La đứng bên cạnh, vẻ mặt từ ái nhìn nó, ôn hòa hỏi: “Chính Thái, con về một mình thôi sao? Anh họ đâu? “

Cậu bé vừa lau mồ hôi vừa trả lời: “Anh họ nói anh ấy có việc, cho nên đi trước. Chơi bóng rổ xong con liền tự về nhà. “

Nó dừng một chút, đột nhiên buông khăn mặt xuống, đôi mắt lóe sáng nhìn về phía dì La, giống như đang chờ mong dì đồng ý điều gì đó: “Mẹ, anh họ nói, ngày mai anh ấy muốn tới nhà chúng ta ở một thời gian, tiện thể kèm thêm môn toán cho con, được không mẹ? “

“Nga?” Trong mắt dì La xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức khó xử nhìn về phía Phong Linh Hiếu, chậm rãi mở miệng nói, “Nhưng mà nhà chúng ta đang có khách, không còn phòng trống. Hơn nữa chuyện học kèm mẹ đã nhờ.....”

Cậu bé lại ngắt lời dì: “Không sao, anh họ ở chung phòng với con là được.”

“Được rồi.....Chuyện này nói sau đi.” Dì La dường như không đành lòng cự tuyệt nó, thuận miệng đồng ý sẽ suy nghĩ. Rồi dì lại quay đầu hòa ái nhìn Phong Linh Hiếu nói: “Đúng rồi Linh Hiếu, dì còn chưa giới thiệu với con, đây là con của dì, Thẩm Chính Thái, hôm qua con đã thấy ảnh của nó đó.”

Nói xong lại quay sang Thẩm Chính Thái giới thiệu Phong Linh Hiếu: “Chính Thái, đây là Phong Linh Hiếu, con gái đồng nghiệp của mẹ, chị ấy cũng giống anh họ con, đều là sinh viên của đại học A. Chị ấy sẽ ở nhà chúng ta một thời gian, con có gì không hiểu có thể hỏi Linh Hiếu.”

Phong Linh Hiếu mỉm cười nhìn Thẩm Chính Thái gật gật đầu, ai ngờ Thẩm Chính Thái lại có chút khinh thường đảo cặp mắt trắng dã, trong giọng điệu còn xen lẫn vài phần ngạo mạn cùng hoài nghi: “Hửm? Đại học A?”

Nụ cười của Phong Linh Hiếu cứng đờ.

Tên nhóc này hình như không thân thiện lắm a!

Hơn nữa ánh mắt nó nhìn cô còn có chút quen thuộc..... Đặc biệt là ánh sáng, lạnh bắn ra từ đôi mắt kia khi nhìn nghiêng, vô cùng gai mắt.

“Chính Thái, chú ý lễ phép! Phải đối xử thân thiện với khách.” Dì La nhìn ra có chỗ không ổn, lập tức lộ vẻ mặt nghiêm túc giáo huấn Thẩm Chính Thái.

Thẩm Chính Thái vội vàng cười gượng vài tiếng, đổi lại khuôn mặt cười ngọt ngào: “Mẹ, làm gì có chứ? Con chỉ là đang kinh ngạc thôi. Đúng rồi, mẹ, con đang đói bụng, ăn cơm ngay được chưa mẹ? “

“Vậy thì tốt, con phải ở chung với chị Linh Hiếu thật tốt nha.” Dì La vừa lòng gật đầu, dặn dò vài câu rồi xoa người đi vào phòng bếp.

Bóng dáng dì La vừa biến mất ở cửa phòng bếp, Thẩm Chính Thái rốt cục thở phào một hơi.

Giây tiếp theo, nụ cười ngụy trang trên mặt nó đã biến mất không thấy tăm hơi, một bộ dáng phòng bị liếc nhìn Phong Linh Hiếu: “Chị là ai a? Sao trước giờ tôi chưa từng thấy chị? Lần đầu tiên đến sao? “

“.....” Phong Linh Hiếu trầm mặc, tiếp tục dùng mím cười để đối phó, mặc dù nụ cười ở khóe miệng đã bắt đầu trở nên cứng lại, cô vẫn không ngừng tự nhủ với mình rằng: Phong Linh Hiếu, mà nhất định phải nhin! Phải nhin xuống! Dù sao đây cũng là địa bàn của người ta.....

Thẩm Chính Thái dùng mũi hừ một tiếng, giống như thực khinh thường hành động của cô: “Đừng giả vờ nữa, thông thường con gái tới nhà tôi đều là có mưu đồ quấy rối đối với anh họ tôi.....Ừm, có điều tôi không ngờ rằng chị lại quen mẹ tôi, chị muốn lên vào nhà tôi sau đó chờ đến thời cơ mà tiếp cận anh họ tôi chứ gì?”

“.....” Tên này..... Phong Linh Hiếu tiếp tục im lặng. Nhưng trong lòng cô không ngừng trợn trắng mắt: Chờ cái đầu cậu! anh họ cậu là cái gì chứ! ((`□`))

Thẩm Chính Thái lấy ngón tay xoa xoa cằm, đắc ý cười ra tiếng: “Hắc hắc, chị hết hy vọng đi! Anh họ tôi sẽ không nhìn trúng chị đâu! Có điều nói thật đi, chị thích anh họ tôi bao lâu rồi?”

= = Tên quý nhỏ này, cậu xem phim Quỳnh Dao nhiều quá rồi sao! Rốt cục Phong Linh Hiểu không thể nhịn được nữa, tức giận quát lên để chặt đứt liên tưởng bay xa của cậu: “Quý mới thích anh họ của cậu!”

Thẩm Chính Thái không hề tức giận, lại còn có chút dăm chiêu liếc mắt nhìn Phong Linh Hiểu đang hờn hển một cái, trong mắt xẹt qua một ý cười trêu tức, bưng bình đại ngộ gật gật đầu: “Nga..... Thì ra chị là quý?”

“Cậu-!” Phong Linh Hiểu sắp bị nó chọc tức chết rồi! Nhưng mà..... Quên đi quên đi, cô là đại nhân không chấp tiểu nhân, không thèm chấp nhất một đứa trẻ con. Vì thế cô áp chế lửa giận đang dâng lên trong lòng xuống, cố gắng làm mình tỉnh táo lại, phản bác: “Tôi vốn không biết anh họ của cậu, sao có thể ‘thích’!”

Thẩm Chính Thái lập tức nghiêm trang gật đầu: “Ừm, tôi hiểu.”

Phong Linh Hiểu sửng sốt, vì thái độ chuyển biến của nó mà cảm thấy ngạc nhiên. Nhanh như vậy đã hiểu rồi ư?

Cô đang định thở phào một hơi vì “hiểu lầm” đã được hóa giải thì lại nghe Thẩm Chính Thái hắc hắc cười nói: “Chị đang xấu hổ a, tôi biết mà.....người con gái nào tới nhà tôi cũng đều xấu hổ không chịu thừa nhận như vậy, cuối cùng đến lúc nhìn thấy anh họ tôi còn không phải là cái bộ dạng mê trai kia sao.” Cậu ta dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc ho một tiếng, “Cho nên, ở trước mặt tôi đóng kịch là vô ích.....”

“.....=III=” Phong Linh Hiểu lập tức khóc không ra nước mắt.

Tên nhóc này căn bản chính là không thể nói lý được!

Nói với nó nhiều như vậy, kết quả vẫn là uổng phí công sức.....T_T

Thấy được vẻ mặt thất bại của Phong Linh Hiểu, Thẩm Chính Thái cười càng thêm đắc ý: “Đã thấy được sự lợi hại của bốn đại gia chưa? Biết điều

thì đưa đây đi? “

Bồn đại gia ==...

Phong Linh Hiếu bị giọng điệu của nó làm cho như bị sét đánh, qua một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần, ngẩng người nhìn về phía nó: “Đưa cái gì?”

Thẩm Chính Thái khinh thường liếc mắt nhìn cô một cái: “Phí quảng cáo a, không lẽ chị không biết quy tắc sao? Chỉ cần chị nộp phí quảng cáo, tôi sẽ cố hết sức đề cử chị trước mặt anh họ! Đúng rồi, nể tình chị quen với mẹ tôi, chỉ thu của chị tám phần thôi.....”

“.....”

Thấy Phong Linh Hiếu không hề nhúc nhích, ánh mắt Thẩm Chính Thái càng thêm khinh thường: “Này, chị còn ngớ ra đó làm gì? Không phải chị.....không có tiền đó chứ? “

“.....”

Thẩm Chính Thái hơi chút đâm trúng chỗ đau của Phong Linh Hiếu, cô rút cục nổi giận, từ một chú cừ non ngoan hiền biến thành..... chú cừ non bốc hỏa.....

Phong Linh Hiếu nổi nóng lên.

Vì thế cái đầu nhỏ đáng thương của Thẩm Chính Thái không hề phòng bị đã trúng một cú thật mạnh!

“Cậu bớt tự mình đa tình cho tôi! Tên nhóc thôi!”

Mắng xong một câu này, tâm tình Phong Linh Hiếu cũng thông thuận.

Nhưng ai ngờ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Chính Thái đột nhiên trở nên đỏ bừng, hai mắt cũng đỏ lên. Cậu không nói một lời trừng mắt nhìn Phong Linh Hiểu, giống như cô đã gây nên một chuyện tội ác tà trời vậy.

Phong Linh Hiểu bị ánh mắt sắc bén của Thẩm Chính Thái trừng đến sợ nổi da gà.

“Này, cậu làm gì.....” Phong Linh Hiểu bắt đầu bối rối, nhưng cô vẫn làm bộ trấn định nhìn nó như trước, tựa như không chút nào để ý.....Rõ ràng là nó không đúng trước, vì sao ngược lại thành cô bắt nạt nó chứ?

Thẩm Chính Thái vẫn dùng đôi mắt hung tợn trừng Phong Linh Hiểu như cũ, giống như muốn dùng ánh mắt giết chết cô vậy....

Phong Linh Hiểu rốt cục không nhịn được nữa, nhanh chóng quay mặt đi không để ý tới nó.

Ngay lúc này, bên tai liền bay vào một giọng nói đầy ủy khuất mà thảm thiết: “Họ Phong, chị sẽ hối hận.....”

Câu nói này nghe thế nào cũng đều giống uy hiếp, đã thành công khiến cho Phong Linh Hiểu rùng mình một cái.

Cô hình như.....đã chọc vào một người không nên chọc.....

Quả nhiên, bạn nhỏ Thẩm Chính Thái cứ như vậy cùng Phong Linh Hiểu bắt đầu.

Ngày hôm sau Phong Linh Hiểu vừa mới dụi mắt朦胧 lung buồn ngủ đi ra ngoài phòng khách, đã bị Thẩm Chính Thái ngồi ở trước sofa, chân bắt chéo làm ra bộ dạng một đại gia gọi lại: “Này, họ Phong, qua đưa giúp tôi đồng sách kia lại đây.”

Phong Linh Hiểu nhìn theo ánh mắt cậu, chỉ thấy góc bên cạnh cửa chất đầy một đống sách giáo khoa tiểu học. Phong Linh Hiểu vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê như trước mà ngây ngốc hỏi: “Tại sao là tôi?”

Thẩm Chính Thái phóng ra một ánh mắt lợi hại làm cho Phong Linh Hiểu một trận sợ run, đột nhiên tỉnh táo lại.

“.....” Người nương nhờ dưới mái hiên.....Được! Cô nhin!

Vì thế Phong Linh Hiểu cắn chặt răng, vô cùng không tình nguyện mà theo lời nó nói đi lấy đống sách giáo khoa kia.

Nhưng lúc cô thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa mang đống sách nặng trĩch đến trước mặt Thẩm Chính Thái.

Thẩm Chính Thái nhấn điều khiển, thờ ơ liếc cô một cái, nhẹ như mây gió mà nói một câu: “Tôi không cần nữa, chị để lại chỗ cũ đi.”

“.....=III=” Phong Linh Hiểu đột nhiên có xúc động muốn hung hăng đánh nó một hồi.

Được, chuyện chưa qua ba lần, cô tiếp tục nhin!

Vì thế cô nghiêng răng nghiêng lợi mang sách trở lại chỗ cũ .....

Khi cô vừa đi ngang qua cửa chính, chuông cửa bỗng nhiên vang lên “kính coong”.

Phong Linh Hiểu bị dọa nhảy dựng, suýt nữa cầm không vững sách trên tay.

“Đến liền, xin đợi chút—” Phong Linh Hiểu cố gắng dùng một bàn tay ôm sách vào ngực, sau đó nâng một bàn tay lên mở cửa.

Nhưng vào khoảnh khắc cửa chính mở ra, ánh mắt Phong Linh Hiểu chạm tới người đến ngoài cửa

Tay cô bỗng run lên!

Xoạch xoạch xoạch xoạch!

Bi kịch cũng theo tiếng vang này mà xảy ra.....

Toàn bộ sách trên tay cô đều rơi xuống, nằm rải rác thành một đống hỗn độn!

Người tới ở ngoài cửa lại là..... lại là-!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Anh Họ

Thời gian, như dừng lại tại khoảnh khắc đó.

Sấm sét giữa trời quang!

Nụ cười vốn để hoan nghênh “Có khách đường xa đến” bỗng cứng lại, Phong Linh Hiểu ngạc nhiên há hốc miệng, hai tay vẫn giữ nguyên động tác bưng sách để ở giữa không trung.

Cô tròn tròn mắt nhìn người trước mặt kia, trong mắt lộ vẻ không thể tin.

Dường như cô đã quên mất rằng mình làm rơi hết sách xuống đất rồi, dường như đã không biết chân bị sách đập vào rất đau rất đau, dường như đã.....quên cử động.....

Hồ hấp của cô bắt đầu hỗn loạn, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất –

Sao có thể là anh ta chứ!!!

“Anh họ, anh đã đến rồi!”

Lúc này, phía sau Phong Linh Hiểu truyền đến một tiếng gọi kích động.

Tiếp theo bạn nhỏ Thẩm Chính Thái vốn còn đang ở trên sô pha giả vờ làm đại gia đã nhanh như chớp xông lên, lách qua Phong Linh Hiểu.

Phong Linh Hiếu lảo đảo một cái, lùi về một bên, nhưng hai mắt vẫn sững sờ nhìn người tới ở ngoài cửa như trước.

Cô giống như đã quên mất sự tồn tại của chính mình, sau đó Thẩm Chính Thái cùng người kia nói cái gì, cô cũng hoàn toàn không nghe thấy.

Hồi lâu sau.

Phong Linh Hiếu đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai:

“A a a — Tư Không Tố! Sao có thể là anh?!”

Sau đó.....

Sau đó, Phong Linh Hiếu tại chỗ, hoàn toàn không biết phải nói cái gì mới tốt.

Cô bi thương phát hiện ra ngay cả nói chuyện cô cũng không biết.....
T_T

Mà người ngoài cửa kia.....

Anh họ của bạn nhỏ Chính Thái .....

Lại chính là—

Tư Không Tố!!!

Sao có thể?!

Phong Linh Hiếu quá sợ hãi, ngay cả thân thể cũng bất giác mà bắt đầu phát run.

Cô nhìn ngang nhìn dọc hai cái họ “Thẩm” cùng “La” này xếp thế nào cũng không thể sắp xếp thành một chữ “Tư Không” được!

Không lẽ.....Anh ta là con của chị em dì La?

Chả trách lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Chính Thái cứ cảm thấy ánh mắt nó nhìn cô giống như vậy.....Thì ra.....

Nhưng mà vì sao?

Cô trăm cay nghìn đắng muốn thoát khỏi ma trảo của người nào đó, rồi cuộc vẫn là vòng trở về điểm khởi đầu.....

Thật sự là khóc không ra nước mắt.....

Mà Tư Không Tố đứng ở ngoài cửa thuận miệng trả lời Thẩm Chính Thái mấy vấn đề, cặp mắt hoa đào câu người kia hơi nhắc lên một chút, tầm mắt liền rơi lên người Phong Linh Hiểu.

Ánh mắt Phong Linh Hiểu vừa tiếp xúc đến cặp con ngươi đen làm người ta khó có thể đoán được kia của anh thì vội vã hoảng loạn rũ mí mắt xuống, né tránh tầm mắt của anh.

Lòng cô bắt đầu thấp thỏm bất an, cô vừa mới thét chói tai, có lẽ.....

Cô không nhịn được vụng trộm ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh một cái.

..... Dựa vào tính cách của Tư Không Tố, 90% anh ta nhất định sẽ từ từ lộ ra nụ cười yêu nghiệt của mình, sau đó trả lời một câu: “Vì sao không thể là anh?”

Chỉ thấy khóe môi Tư Không Tố hơi nhếch, một nụ cười quý dị hé mở.....Hiện tại anh ta đúng là lộ ra nụ cười yêu nghiệt, thế nhưng vì sao anh ta lại nói rằng.....

“Vị bạn học này, em biết tôi sao? Chẳng lẽ.....Em là đàn em ở đại học A?”

Phong Linh Hiểu nghe vậy lại sững sờ lần nữa.

Tư Không Tố nói như vậy, là đang làm bộ không biết cô sao?

.....Nhưng anh ta cần gì phải làm bộ không biết cô?

Chẳng lẽ là lương tâm đột nhiên thức tỉnh muốn giúp cô thoát khỏi cục diện xấu hổ này sao?

Không thể! Phong Linh Hiểu hiểu rất rõ trình độ âm hiểm của Tư Không Tố, tuyệt đối sẽ không tin anh ta vì hảo tâm nên mới nói như vậy.....

Vậy thì, tên Tư Không Tố này lại đang đùa cái gì đây?

Bác bỏ tuyệt đối ý nghĩ “Hảo tâm” này, Phong Linh Hiểu dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Tư Không Tố.

“Chẳng lẽ tôi nói gì sai sao?” Tư Không Tố bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt Phong Linh Hiểu phóng tới, hai hàng lông mày hơi nhướng, nghi hoặc hỏi.

“.....”

Phong Linh Hiểu còn chưa kịp hệ thống lại ngôn ngữ để trả lời, đã bị Thẩm Chính Thái cười gian mỉa mai: “Anh họ, anh không có nói sai, chị ta thật sự là ở đại học A.....” Khóe miệng Thẩm Chính Thái nhếch lên một độ cong âm hiểm, đôi mắt nheo lại, “Ha, họ Phong, chị còn dám gạt tôi sao? Chị quả nhiên là có mưu đồ quấy rối anh họ!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Linh Hiểu đỏ lên, vội vàng phản bác: “Cậu đừng nói bậy!”

“Tôi không có nói bậy nga.....” Thẩm Chính Thái cười đến vẻ mặt đáng đánh đòn, đầu vừa ngửa lên, lại giống như đã thay đổi khuôn mặt, nó lộ ra vẻ mặt trẻ con ngây thơ nhìn Tư Không Tố, “Anh họ, anh có biết không? Hôm qua chị Phong nói với em ‘quý mới thích anh’.....”

“.....” Trong đôi mắt tràn ngập cảnh giác của Phong Linh Hiểu lộ ra vài phần nghi hoặc khó hiểu.....Thẩm Chính Thái muốn làm gì đây?

“Nga?” Tư Không Tố phát ra một tiếng nghi vấn, dùng ánh mắt thăm dò đảo qua người Phong Linh Hiểu, trong con ngươi đen có một tia sáng mang theo ý tứ gì đó không rõ đang mơ hồ chuyển động, khiến trong lòng Phong Linh Hiểu vô cùng ớn lạnh.

Thẩm Chính Thái cười hắc hắc, liếc nhìn Phong Linh Hiểu một cái, cố ý kéo dài giọng: “Sau đó chị ta nói, chị, ta, chính, là, quý.....”

“Chị mới không có!” Lời nói kia còn chưa dứt, Phong Linh Hiểu đã hỗn hển cắt ngang, xông lên trước bưng kín cái miệng của cậu, “Tên nhóc xấu xa không cho cậu nói bậy.....”

“Tôi mới không có nói.....ư ư.....” Thẩm Chính Thái đang định đắc ý cười nhạo cô một phen, lại bị bưng kín miệng, nói không nên lời, không khỏi trừng lớn hai mắt vùng vẫy.

Mà Tư Không Tố nhìn thấy một màn như vậy thì híp đôi mắt hoa đào hẹp dài lại, trong mắt bắn ra tia sáng rét lạnh.

Phong Linh Hiểu cả kinh, tay giống như bị điện giật mà run lên, từ từ dời khỏi miệng Thẩm Chính Thái.....

Thẩm Chính Thái sửng sốt, lập tức trầm sắc mặt xuống, cố ý hung hăng đụng vào Phong Linh Hiểu một cái, nổi giận ùng ùng đi nhanh về phòng mình.

Phong Linh Hiểu vốn đã tâm thần không yên, lại thêm đột nhiên bị Thẩm Chính Thái đụng vào một cái, trọng tâm không vững, lập tức đổ về phía sau!

“A—”

Phong Linh Hiểu đã dự đoán trước được số phận mình sắp ngã xuống đất, chỉ là.....Chỉ là vì sao.....

Bên hông vì sao lại truyền đến xúc cảm ấm áp?

Cô mờ mịt mở mắt ra, vừa nhìn thấy, ngay lập tức đã cả kinh hoảng hốt!

Người đỡ lấy cô vậy mà lại là Tư Không Tố!

Phong Linh Hiểu đứng vững thân thể, định thoát khỏi “Ma trảo” của anh ta, nào ngờ anh ta giống như là cố tình, ngược lại còn ôm chặt hơn nữa. Phong Linh Hiểu không khỏi tức giận quát một tiếng: “Buông tay!”

Tư Không Tố nhìn cô một cái thật sâu, khóe miệng nhếch lên một chút mang theo mỉm cười thâm ý sâu xa, rốt cục anh cũng buông lỏng tay ra.

Chỉ là trước khi buông tay..... Anh cúi sát Phong Linh Hiểu, thấp giọng nói một

câu: “Đàn em à, cẩn thận một chút.....Có điều, kỳ thật anh không ngại ‘quỷ thích anh’.....”

Hành động của Tư Không Tố giờ phút này cực kỳ giống một đàn anh từ ái bảo vệ đàn em, không chỉ giúp dìu đàn em, còn thân thiết thăm hỏi.

Nhưng có ai biết, Phong Linh Hiểu giờ phút này là có khổ mà không nói nên lời chứ?

Nhìn thân hình nhẹ nhàng của Tư Không Tố đang đi vào bên trong, Phong Linh Hiểu oán hận mà đóng cửa lại, trong lòng chửi rủa.

T_T Tên khốn Tư Không Tố! Ngang nhiên ăn đậu hũ của cô!!!

Còn nữa, tên đó rõ ràng làm bộ như không biết cô, thế mà lại mưu đồ quấy rối cô.....

Cô lại cảm giận oán thầm anh ta một lúc lâu, cuối cùng rút ra một kết luận: Tư Không Tố, tuyệt đối là một tên vô sỉ!

*****

Vào buổi trưa dì La bởi vì có việc bận không thể về, cho nên gọi điện về nhà bảo Thẩm Chính Thái chiêu đãi Phong Linh Hiểu thật chu đáo.

Mà bạn nhỏ Thẩm Chính Thái vẫn còn ghi hận Phong Linh Hiểu đang tươi cười như hoa nhưng sau khi cúp điện thoại xong thì sắc mặt lập tức biến đổi, kéo kéo Phong Linh Hiểu nói: “Buổi trưa mẹ không về, chị đi nấu cơm đi.”

“Sao lại là chị?” Phong Linh Hiểu mới từ trong phòng đi ra chỉ vào chính mình, giật mình hỏi.

Bạn nhỏ Thẩm Chính Thái trả lời như chuyện đương nhiên: “Tôi không biết nấu cơm, đương nhiên là chị!”

Phong Linh Hiểu nóng nảy, đang định lấy lý do mình không biết nấu cơm để từ chối, nào ngờ có người giành trước cô một bước.....

Tư Không Tố mỉm cười xoa tay: “Anh không biết nấu cơm, như vậy đành nhờ đàn em rồi.”

“.....” Nhìn hai phúc hắc một lớn một nhỏ này, Phong Linh Hiểu hoàn toàn không nói được gì. Cô cắn răng một cái, đi một mạch về phía phòng bếp, miệng lầm bầm: “Được lắm, là các người muốn tôi nấu cơm! Làm ra những thứ gì đó không thể ăn cũng đừng trách tôi!”

Tư Không Tố vẫn cười đến bình tĩnh như lúc ban đầu.....Chỉ là bạn nhỏ Thẩm Chính Thái không biết vì sao đột nhiên rùng mình một cái.

Vào lúc Phong Linh Hiểu đem kiệt tác của cô đến phòng ăn thì khoe miệng tràn đầy vẻ đắc ý dào dạt cùng nụ cười như đại gia của Thẩm Chính Thái chợt biến mất không thấy tăm hơi.

Cậu trợn mắt há miệng mà nhìn chăm chăm một khối gì đó cháy đen trên bàn cơm, một lúc lâu mới run run lên tiếng hỏi: “Đây.....Đây là cái gì?”

Phong Linh Hiểu bị phản ứng của cậu làm hoảng sợ, có chút ủy khuất rụt lui: “Trứng trắng..... Còn có cái trắng luộc..... Chị thật sự..... Thật sự không biết nấu cơm mà.....”

Một đôi đũa đưa đến cái đĩa mà Phong Linh Hiểu gọi là “Trứng trắng”, nhẹ nhàng khẩy lớp cháy đen bên ngoài, trứng trắng màu vàng nhạt trong nháy mắt đã từ trong “Vỏ ngoài” làm người ta sợ hãi lộ ra.

“Ừm, hẳn là vẫn có thể ăn được.” Chủ nhân của chiếc đũa – Tư Không Tố kết luận không rõ ràng ngậm chấm dứt bàn luận, nhưng anh vẫn mỉm cười nhìn về phía Thẩm Chính Thái như trước, “Đàn em khó có khi nấu cơm, Chính Thái, em cũng đừng soi mói nữa, như vậy rất có lỗi với người ta. Có phải hay không, đàn em?” Lúc anh ta nói câu này, có thâm ý khác mà liếc mắt nhìn Phong Linh Hiểu một cái.

Phong Linh Hiểu không được tự nhiên chuyển tầm mắt sang một bên.

Nhưng mà Thẩm Chính Thái lại mang vẻ mặt đau khổ đối diện với hai đĩa đồ ăn trước mặt kia, tựa như đang làm một hồi đấu tranh tư tưởng đến sống chết.

“Cũng không thể không ăn.....” Thẩm Chính Thái ban đầu còn vô cùng kiêu ngạo lại yếu ớt nói, dùng ánh mắt hỏi dò nhìn về phía Tư Không Tố.

Sau khi Tư Không Tố đã xác nhận lực chú ý của Phong Linh Hiểu không còn ở trên người bọn họ nữa thì lập tức lại dùng hai tầm mắt lợi hại,

rất rõ ràng truyền cho Thẩm Chính Thái một thông tin: Không được!

Vì thế bạn nhỏ Thẩm Chính Thái khóc không ra nước mắt: Đây có tính là tự làm bậy không thể sống không?

Dưới sự “Đe dọa” không tiếng động của Tư Không Tố, Thẩm Chính Thái run run vươn chiếc đũa gắp một khối trứng trắng thoát nhìn còn có thể ăn, như gặp phải quần địch hùng mạnh mà từ từ, từ từ bỏ miếng trứng trắng vàng nhạt kia vào trong miệng, sau đó khổ sở nuốt vào trong, ngay lập tức.....

“Oe—” Thẩm Chính Thái lập tức lệ nóng doanh tròn, cậu che miệng lại phóng nhanh như chớp vào toilet.....

“Oc ọc—” Trong toilet phát ra một tiếng kêu rên cực kỳ bi thảm, “Sau này nhất định tôi sẽ nuôi một người con dâu nuôi từ bé mỗi ngày nấu cơm cho tôi!”

“.....” Kỳ thực Phong Linh Hiểu bị nhiều đả kích liên tiếp đã bình tĩnh lại, cô cũng sớm biết trình độ nấu ăn của mình đến mức nào. Lúc Thẩm Chính Thái có phản ứng mãnh liệt như thế, cô cũng chỉ là buồn bực vùi đầu tiếp tục gắp cơm trắng.

Phong đại tiểu thư đáng thương, đã sống trên đời này 19 năm, cái duy nhất biết nấu chính là cơm trắng ..... Tuy rằng một nửa là không chín.....

Có điều.....Cô làm đồ ăn thật sự khó ăn như vậy sao? / (TOT) /

Thế nhưng lúc cô vô tình ngẩng đầu lên, lại phát hiện Tư Không Tố vậy mà lại vô cùng bình tĩnh gắp lớp ngoài bị cô đốt trụi đi, sau đó.....ăn sạch!

Phong Linh Hiểu kinh ngạc, không phải Thẩm Chính Thái nói rất khó ăn sao? Sao anh ta còn nuốt trôi được?

Chẳng lẽ là anh ta sợ cô thương tâm, cho nên.....

Phong Linh Hiểu được đên bù như vậy cũng bắt đầu cảm động!

Chỉ là.....

Tư Không Tố nhận thấy được Phong Linh Hiểu đang nhìn anh thì chậm rãi ngẩng đầu, từ từ mở miệng: “Thật ra lần đầu tiên xuống bếp có thể làm được như vậy đã là rất không tồi rồi, chỉ có điều trứng tráng rất mỏng, đồ ăn tuy bị cháy nhưng vẫn chưa chín.”

“.....” Quả nhiên cảm động chỉ là mây bay.

Hơn nữa, câu tiếp theo của anh ta càng làm cho cô có chút kích động muốn đập anh ta một trận.....

Chỉ thấy trong đôi mắt hẹp dài của Tư Không Tố tràn đầy ý cười bồn chồn: “Về sau phải cố gắng học nấu cơm, bằng không sẽ không có ai dám cưới em, con dâu nuôi từ bé.....”

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đậ Hũ

Cuối cùng, rốt cục sự kiện “Nấu cơm” đã có một kết thúc hoàn mỹ trong tình trạng Phong Linh Hiểu bị đả kích thê thảm, Thẩm Chính Thái sụp đổ tinh thần cùng Tư Không Tố không tiếng động chiến thắng.

Phong Linh Hiểu ngoài cảm giận oán thầm Tư Không Tố “Anh mới là con dâu nuôi từ bé, cả nhà anh đều là con dâu nuôi từ bé” ra thì cũng chẳng làm được gì cả. Chỉ có thể tùy ý tên phúc hắc vô sỉ này tiếp tục ở trong bóng tối mà ức hiếp mình.

Cuối cùng cũng chịu đựng được đến lúc dì La trở về, Phong Linh Hiểu thở phào một hơi. Đang lúc cô cảm thấy vui mừng vì mình sắp được thoát khỏi bế khổ thì một giây sau, Tư Không Tố lại nói một câu làm cho cô muốn đâm sầm vào tường.

Anh ta nói, mấy ngày tới đây muốn ở lại nhà này, cho nên làm phiền dì.....

Mà Phong Linh Hiểu đáng thương nháy mắt như bị giết chết.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Tư Không Tố, ung dung thản nhiên đi qua trước mặt cô, Phong Linh Hiểu khóc không ra nước mắt, trong lòng gào thét không cam tâm!

Vì sao cuộc sống của cô cứ luôn phải dính dáng tới tên này thế chứ? Bất kể là ở trường hay là bây giờ?

Cô không hiểu, vì sao Tư Không Tổ có được một đồng lớn lý do mà quang minh chính đại ở lại nhà của dì La vậy?

Chỉ bởi vì anh ta là anh họ của Thẩm Chính Thái sao?

Phong Linh Hiểu nhất thời cảm thấy mây đen che phủ đầy đầu..... thế giới của cô một mảnh tối đen.

Cô có linh cảm, cuộc sống “cái cốc” của cô sắp chính thức bắt đầu.....

.....

Rất nhanh đã đến buổi tối, vẫn ở trước bàn cơm như cũ.

Chỉ là đầu bếp đổi thành dì La rồi, hiệu quả quả nhiên khác hẳn.

Trên bàn cơm một mâm đồ ăn đầy đủ màu sắc hương vị, mỹ vị thịt băm cay cay thơm ngon, cánh gà coca màu sắc mê người, cải trắng muối, còn có canh đậu hũ củ cải trong veo ngon miệng .....

Tuy đều chỉ là những món ăn đơn giản ở nhà lại làm cho Thẩm Chính Thái cảm động đến rơi nước mắt.

“Mẹ, sau này con sẽ không kén ăn nữa.” Thẩm Chính Thái nhìn một bàn đầy “Mỹ vị nhân gian”, đôi mắt sáng long lanh nhìn về phía dì La, lên tiếng ca ngợi từ đáy lòng, “Mẹ làm món nào cũng đều là mỹ vị nhân gian!”

Một phen cảm động đến rơi nước mắt của Thẩm Chính Thái làm cho dì La còn tưởng rằng đầu con trai mình bị va chạm vào đâu đến hỏng rồi nên liên tục hỏi nó khó chịu ở chỗ nào.

Mà Phong Linh Hiểu bị lãng quên ở một bên chỉ có thể buồn bực không nói gì mà miệt mài ăn canh, liều mạng gắp đậu hũ trong canh bỏ vào miệng, xem chúng nó như hai tên khốn đã ức hiếp cô, hung hăng nhai nuốt.

“Mẹ, con không sao, con thật sự không sao mà! Mẹ đừng ngạc nhiên.....” Thẩm Chính Thái cũng bị phản ứng của mẹ già làm cho sợ, vội vàng biện minh.

“Thật chứ?” Vẻ mặt dì La đầy lo lắng, muốn đưa tay sờ thử trán của Thẩm Chính Thái, lại bị nó né tránh, “Con đừng lừa mẹ.”

“Mẹ đừng như vậy chứ! Đã nói không sao mà..... con rất khỏe, còn có thể ăn mấy chén cơm.....” Thẩm Chính Thái vừa không ngừng né trên tránh dưới nhằm thoát khỏi “ma trảo” công kích của dì La, vừa sốt ruột quét mắt nhìn bốn phía, tìm người để cầu cứu.

“Nhưng mà sắc mặt của con không tốt lắm.....”

Vào thời điểm ánh mắt Thẩm Chính Thái lướt đến người Phong Linh Hiểu, cùng với..... cái chén trong tay cô, hai mắt đột nhiên sáng ngời!

Cậu nhanh như chớp né tránh “công kích” của dì La một lần nữa, rồi nghênh cổ kêu to: “Họ Phong! Chị cầm nhầm chén rồi–”

Hả? Phong Linh Hiểu còn đang buồn bực không vui chột giật mình, ngẩng đầu mờ mịt nhìn về phía Thẩm Chính Thái. Lực chú ý của dì La cũng bị hấp dẫn qua.

Bạn nhỏ Thẩm Chính Thái vui mừng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục reo lên: “Cái chén chị đang ăn là của anh họ tôi!”

Lúc đầu, Phong Linh Hiểu vì không rõ chuyện gì cho nên mở to mắt nhìn, tiếp đó tay cô run mạnh lên, nhanh chóng bỏ chén đĩa xuống, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm hai đồ vật này, giống như nhìn thấy nhện nhện, rần rết ác độc vậy.

Thê nhưng, khi sự hoảng hồn của cô dần dần dịu xuống, cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc cô ngồi vào bàn khi nãy, không khỏi nghi hoặc: “Không đúng

a, vừa nãy lúc chị đi ra, rõ ràng chỉ có cậu và dì La.....” Rõ ràng lúc cô đi ra, ngay cả bóng ma của Tư Không Tố cũng không thấy mà! Trong chén này cũng phải sạch trơn mới đúng.....

Chấn chấn là Thẩm Chính Thái đang trêu chọc cô.

Phong Linh Hiểu gật gật đầu, nghĩ rằng tên Thẩm Chính Thái luôn luôn “thù hận” cô, nên càng thêm khăng định suy nghĩ trong lòng. Vì vậy rất bình tĩnh mà ngồi trở lại, tiếp tục ăn canh.....

Lúc này, trên mặt dì La lộ ra một chút xấu hổ: “Ách, cái đó..... Linh Hiểu, đó thật sự là.....”

Lời dì còn chưa dứt, đã bị Thẩm Chính Thái cao giọng vội vàng cắt ngang: “Lúc chị còn chưa đi ra thì anh họ đã ở đây rồi! Chẳng qua trước lúc chị tới thì anh ấy đi nhận một cuộc điện thoại, nên đã đi ra ban công.....”

Cả người Phong Linh Hiểu cứng đờ, trên mặt không còn giọt máu. Ngụm canh cô vừa uống vẫn đang ngậm trong miệng, nhổ ra không được mà nuốt vào cũng chẳng xong, chỉ có thể mang sắc mặt trắng bệch mà nhìn Thẩm Chính Thái, không biết làm sao.

Ngay lúc cô đang ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhân vật chính của sự kiện – Tư Không Tố rốt cục đi vào phòng ăn, mà Thẩm Chính Thái vừa thấy anh ta xuất hiện, lập tức phấn khởi kêu to: “Anh họ! Họ Phong thăm mến anh đã ăn sạch đồ trong chén của anh rồi.....”

Sắc mặt Phong Linh Hiểu lại càng trắng hơn, hiện tại cô thậm chí muốn đào một cái hố mà chôn vùi mình đi. Nhưng cái ý tưởng này thật sự rất không thực tế, cho nên cô chỉ có thể ngồi bất động, tầm mắt di chuyển lung tung xung quanh.

Lúc Tư Không Tố nói chuyện điện thoại xong, vừa bước vào phòng ăn, bỗng nhiên nghe thấy bạn nhỏ Thẩm Chính Thái hô to một tiếng, không khỏi dừng bước lại.

Anh vô ý thức nhìn về phía Phong Linh Hiểu, thì thấy cô mặt đỏ tai hồng, dáng vẻ như đang hận không thể đâm đầu vào tường vậy.

Ánh mắt lại hạ xuống vị trí cô ngồi cùng cái chén và đôi đũa trước mặt, đáy mắt xẹt qua một chút ý cười không rõ lắm.

Khóe môi khẽ cong, anh chậm rãi mở miệng, giọng điệu mang theo vài phần ý cười trêu chọc: “Tiểu Linh Hiểu, thì ra.....em thích ăn đậu hũ của anh?”

Phong Linh Hiểu nghe câu đó xong, rốt cục không nhịn được nữa, “Phụt—” phun toàn bộ nước canh ngấm trong miệng ra ngoài.....

Thẩm Chính Thái còn đang cười to vui sướng khi người gặp họa nên chưa kịp chuẩn bị, đã vừa vắn đón nhận trận “mưa canh” kia!

Thẩm Chính Thái bị ướt sũng nên cũng không cười nổi nữa, há hốc miệng sững sờ nhìn về phía trước, mặc cho nước trên người mình chảy xuống.....

Phong Linh Hiểu phun, là vì câu nói kia của Tư Không Tố.

Thẩm Chính Thái sững sờ, là vì bị Phong Linh Hiểu phun canh.....

T_T Lại bị vô sỉ đùa giỡn.....

Phong Linh Hiểu khóc không ra nước mắt nhìn chén cơm đã rỗng tuếch kia, đang định rời lệ chạy về phòng thì lại có người nhanh hơn cô một bước!

Một bóng đen lóe lên trước mặt, một trận gió xẹt qua, bạn nhỏ Thẩm Chính Thái đã không thấy bóng dáng đâu nữa!

Chỉ nghe trong phòng truyền ra tiếng khóc kinh thiên động địa của nó: “Ô oa — sau này tôi nhất định phải sinh con trai để tôi phun mỗi ngày!”

Phong Linh Hiểu: “.....”

Tư Không Tố: “.....”

Dì La: “.....”

..... Được rồi, trái tim bị tổn thương của cô đã được chữa khỏi.

*****

Dày vò cả ngày, rốt cục Phong Linh Hiểu đã có thể trở lại phòng “của mình”.

Cô thuận tay mở máy tính, mệt mỏi rã rời mà tê liệt ngồi vào bàn, thờ dài.

Cho tới bây giờ cô cũng không biết một ngày lại có thể dài đằng đẵng như vậy.

Lẽ ra sau khi ăn xong cơm tối, cô định tìm lý do để trở về phòng, nào ngờ tên Tư Không Tố kia lại lấy cớ “Thảo luận về phương pháp học” để bắt cô ở lại.

Kết quả phải cùng anh ta đọ sức hồi lâu, mới có cơ hội trốn về phòng.

Có điều cũng không sao, bây giờ rốt cục cô cũng có thể vui vui vẻ vẻ chơi trò chơi rồi!

Chỉ cần nghĩ đến trò chơi trực tuyến thân yêu của mình, tinh thần của cô liền phấn chấn lên ngay lập tức.

Đăng nhập vào 《Huyền Kiếm Giang Hồ》, cô bất ngờ phát hiện Tố Dạ Mặc Ảnh vẫn chưa login, không khỏi kinh ngạc một lúc.

Mỗi khi cô đăng nhập vào trò chơi, tám chín phần mười là luôn gặp phải anh ta, nhưng sao mấy ngày nay lại không thấy bóng dáng anh ta đâu vậy chứ? Anh ta không lên mạng, hay là từ nay về sau cũng không lên nữa?

Cô đang thấp thỏm suy đoán thì kênh Trò chuyện riêng bị người ta buzz.

Mở ra xem thì thấy hóa ra là Thử Khứ Kinh Niên!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Chị.....[biểu tượng/đặc ý]

Phong Linh Hiểu sững sốt, lập tức trả lời.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Nhóc con, mà ở nhà hả?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Đương nhiên không phải.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Vậy.....mà ở đâu thế?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Oa ha ha, em đã sớm biết ba mẹ muốn đập nhà, cho nên trường học vừa thông báo nghỉ thì em chạy đến nhà thằng bạn ở rồi. Biệt thự nhà nó có bể bơi, có máy tập thể hình, còn có máy tính, cái gì cũng có, thật là cực kỳ dễ chịu -V-

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]:!!! Đồ khốn! Mà đã sớm biết ba mẹ muốn sửa lại nhà sao còn không báo cho chị?!

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Chị có hỏi em đâu. [biểu tượng/ngoáy mũi]

Được rồi, hiện tại đường làm quan của nó rộng mở liền cười nhạo cô bị thất hồn lạc phách chứ gì?

Nghĩ đến cảnh ngộ đáng thương của mình, trong lòng không biết từ đâu dâng lên một trận lửa vô danh.

Phong Linh Hiểu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhanh chóng đánh một biểu tượng “đao nhuộm máu” lên, đang định đánh câu “Không hỏi thì mày không biết tự động nói sao” để gửi đi.

Nhưng lúc cô mới đánh tới chữ “không biết” thì –

Phanh!

Cửa bị người ta thô bạo mở ra!

Phong Linh Hiểu bị giật mình, tay run lên, liền tắt trò chơi đi.

Phản ứng kia thực giống như lúc cô học trung học lên chơi trò chơi điện tử, bị mẹ già vào phòng kiểm tra bất ngờ .....

Nhưng mà sau khi cô tắt đi, lại suy nghĩ: Mình cũng không làm gì sai, vì sao lại phải tắt trò chơi đi? Không lẽ đây là “Phản xạ có điều kiện” trong truyền thuyết ư?

Người vào lại còn là Thẩm Chính Thái.

Phong Linh Hiểu buồn bực nhìn nó, mở miệng hỏi nó có chuyện gì.

Thẩm Chính Thái quả nhiên vẫn còn vì chuyện lúc ăn cơm tối mà ghi thù, hung hăng trừng mắt liếc Phong Linh Hiểu một cái, không hề khách

khí mở miệng: “Chị đứng sang một bên đi, nhường tôi dùng máy tính một lát.”

“.....” Tuy rằng Phong Linh Hiểu không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhường chỗ ngồi.

” Không phải trong phòng cậu cũng có máy tính sao?” Nhìn Thẩm Chính Thái không chút khách khí ngồi xuống, Phong Linh Hiểu nghi hoặc mở miệng.

Thẩm Chính Thái hừ lạnh một tiếng, rất không kiên nhẫn trả lời một câu: “Hừ rồi, anh họ đang sửa giúp tôi.”

“.....” Cho nên đi giành máy tính với cô sao? T_T Phong Linh Hiểu lặng lẽ rơi lệ trong lòng, cô quả nhiên là bị chủ nhà ức hiếp.

Nhưng mà, lúc cô nhìn vào màn hình máy trong lòng cô cũng theo đó mà biến mất không còn thấy tăm hơi.

Tập tin mà Thẩm Chính Thái mở ra, lại là 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 !

Nó.....cũng là người chơi của 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 sao?

Phong Linh Hiểu nhìn Thẩm Chính Thái thành thạo nhập tài khoản và mật mã vào — kiểm tra mật mã xong — đăng nhập thành công –

Sau đó, hình ảnh chậm rãi chuyển vào màn hình trò chơi –

Một hình ảnh người chơi hư cấu xuất hiện trên màn hình trò chơi.....

Con người của Phong Linh Hiểu ngay tại khoảnh khắc này liền dừng lại, thân thể run mạnh lên, chân thiếu chút nữa đã đứng không vững!

Thẩm Chính Thái, nhân, nhân, nhân vật trong trò chơi của nó lại là — !

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ám Vô Thương!!!

Ầm –

Theo một tiếng sấm ầm ầm, đầu óc Phong Linh Hiểu phút chốc một mảnh trống trơn.

Cái gì?

..... Thẩm Chính Thái lại chính là Ám Vô Thương?

..... Ám Vô Thương lại chính là Thẩm Chính Thái?

Làm sao có thể?! \("□")/

Nhìn cái tên ở đỉnh đầu nam tử áo đen trên màn hình kia quen thuộc mà chói mắt, cô bị gió cuốn bay rồi!

Rốt cuộc là cô hoa mắt? Hay là máy tính nhầm qua account Ám Vô Thương?

Sao Thẩm Chính Thái có thể đăng nhập account Ám Vô Thương vậy?

Đầu óc loạn thành một khối, chân vô thức mềm nhũn, cô không còn sức lực mà ngã ngồi lên giường.

Trong vòng một ngày, lại bị nhiều luồng sét mãnh liệt đánh trúng như thế. Khiến Phong Linh Hiểu cảm thấy bây giờ cô vẫn còn chưa điên thì quả

thật năng lực chịu đựng của cô thực sự quá tốt.....

Có điều nhớ lại những hành động tùy tiện mà Âm Vô Thương đã từng làm thì sự thật Thẩm Chính Thái là Âm Vô Thương cũng không phải không thể.

Dường như cô đã hiểu được đôi chút.....

Vì thế, đầu óc không hiểu vì sao bắt đầu hình thành một quá trình suy luận quỷ dị –

Khó trách Âm Vô Thương mỗi lần xuất hiện đều chỉ biết nói vài câu “Thay trời hành đạo, trừ gian diệt ác”, các loại khẩu hiệu hết sức có phong phạm đại hiệp.

Đó là bởi vì Thẩm Chính Thái đã chịu tác hại sâu sắc của tiểu thuyết kiếm hiệp.

..... Ưống cho không ít người trong trò chơi còn tưởng rằng nó rất có chiều sâu, còn sùng bái nó như thần.

Khó trách Âm Vô Thương lại đột nhiên trở nên “Bệnh thần kinh” như vậy, không ngừng bực “Linh Phong Hiểu Nguyệt” gả cho hắn.

Đó là bởi vì tư tưởng của bạn nhỏ Thẩm Chính Thái đã bị những câu thoại khoa trương gặm nhấm rồi.

..... Ưống công cô còn tưởng rằng đó là do Âm Vô Thương cùng Hàn Thủy Không Lưu vì ác ý muốn trả đũa cô mới làm ra những hành vi kia.

Khó trách khi Âm Vô Thương nói chuyện với cô cứ chỉ luôn rất ngây thơ.

Đó là bởi vì nó căn bản chính là một Shouta không biết gì, tư tưởng còn chưa trưởng thành!

Tất cả những chuyện trước kia vô tình đã được giải thích. Thế nhưng, cho dù hiểu được sự thật này, Phong Linh Hiểu cũng không có cách nào tiếp thu — Âm Vô Thương biến thái từ thời khắc cô trở thành “Yêu nữ tà giáo” đã bắt đầu không ngừng đuổi giết cô, chính là người trước mắt này!

Đả kích xảy ra quá đột ngột, Phong Linh Hiểu vẫn chưa thể lập tức thích ứng được, còn đang hăm ở trong độ sâu của cú đánh nặng nề kia.

Đột nhiên nghe thấy Thẩm Chính Thái thì thào thốt ra: “Quái lạ, sao yêu nữ kia lại không lên? “

Một từ “Yêu nữ” đã kích thích sâu sắc thần kinh mẫn cảm của Phong Linh Hiểu, cô phản xạ có điều kiện mà cả kinh, trong nháy mắt ngẩng đầu thật mạnh lên, mới phát hiện là Thẩm Chính Thái đang lăm băm với màn hình máy tính.....

Phong Linh Hiểu âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, lấy tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Nhưng thời khắc ánh mắt tiếp xúc tới Thẩm Chính Thái lần nữa, cô bỗng dừng nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng!

Đúng rồi, vì sao Thẩm Chính Thái luôn phải đuổi giết cô không tha? Đến cuối cùng còn làm ầm ĩ mà ly hôn với Hàn Thủy Không Lưu? Hàn Thủy Không Lưu là ai? Đáng giá để nó bảo hộ như vậy sao?

Chẳng lẽ Thẩm Chính Thái có thù oán với mình? Không đúng! Cô trước đây căn bản không hề liên quan đến Thẩm Chính Thái, sao có “Thù” được?

Đã là chuyện thì luôn luôn có lý do phát sinh của nó.

Cũng như việc Âm Vô Thương không chịu buông tha Linh Phong Hiểu Nguyệt, cũng nhất định có lý do của mình.....

Nghĩ đến đây, Phong Linh Hiểu lại có chút vui mừng vì vừa rồi cô nhất thời run tay mà tắt trò chơi đi mất!

Cô cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, nhanh chóng hồi phục tâm tình, tạm thời đem thông tin đáng sợ “Thẩm Chính Thái là Âm Vô Thương” này quăng ra sau đầu.

Bởi vì cô quyết định, trước tiên phải biết rõ tất cả chân tướng về ân oán giữa Linh Phong Hiểu Nguyệt và Âm Vô Thương mới được!

Mà lúc này Thẩm Chính Thái vẫn còn chìm đắm trong thế giới trò chơi trực tuyến hồn nhiên không phát giác biểu hiện của Phong Linh Hiểu. Cậu khi thì gõ gõ bàn phím, khi thì nhấp chuột, khi thì..... nhìn màn hình lăm lăm bẫm: “Quái lạ, vừa rồi còn thấy yêu nữ kia ở trên mạng, sao máy tính mới hỏng có chút xíu như vậy đã không thấy tăm hơi cô ta đâu nữa rồi?”

Phong Linh Hiểu đầu tiên là giật mình, lập tức càng thêm khẳng định: Người nó tìm đúng là mình!

Cô bình tĩnh đến gần Thẩm Chính Thái, làm bộ tò mò hỏi: “Cậu đang chơi trò gì vậy? Hình ảnh thật đẹp a !”

Quả nhiên không ngoài dự tính của Phong Linh Hiểu, Thẩm Chính Thái rất là khinh bỉ liếc mắt nhìn cô một cái, vô cùng không kiên nhẫn trả lời: “Ngay cả 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 cũng không biết? Thật sự là đồ nhà quê! “

Một từ “Đồ nhà quê” liền tự động loại bỏ trong tai Phong Linh Hiểu, cô tiếp tục giữ nguyên dáng tươi cười quý báu tò mò nói: “Trò chơi này gọi là ‘Huyền Kiếm Giang Hồ’ sao? Vừa rồi nghe cậu nói đến ‘yêu nữ’, đó là.....”

Giọng nói của Phong Linh Hiểu bỗng im bặt.

Trên màn hình, một thân hình màu xanh biếc, đang uyển chuyển đi về phía Âm Vô Thương.

Chính là.....

Hàn Thủy Không Lưu!

Phong Linh Hiểu vô cùng bình tĩnh nhìn chăm chăm màn hình, chỉ là hai tay bất giác nắm chặt.

Không đến một khắc, kênh Trò chuyện riêng của Âm Vô Thương liền bị buzz.

Thậm Chính Thái hồn nhiên không phát giác Phong Linh Hiểu ở phía sau có điểm khác thường, không hề phòng bị mà nhấp mở kênh Trò chuyện riêng.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Anh, có phải anh họ Tố đến nhà chúng ta rồi không?

Một hàng chữ trượt ra, làm cho Phong Linh Hiểu có cảm giác như bị sét đánh.

Tuy rằng bộ dạng cô nhìn thì vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh như cũ, nhưng nào có ai biết, cô như là đang bị sét đánh rất nhiều, đã sắp chết lạng đến không biết làm sao để biểu đạt ra ngoài.....

Hàn Thủy Không Lưu kêu Âm Vô Thương là “Anh”?

Mà Âm Vô Thương là Thậm Chính Thái, nói như vậy.....

Loli kia của Thậm gia, lại chính là Hàn Thủy Không Lưu?!

Trời ạ, ai tới nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra thế?

Sao trẻ con bây giờ.....Đều trở nên như vậy.....

Cô không hình dung ra nổi.....

Thẩm Chính Thái vẫn thản nhiên tự đắc nói chuyện phiếm với em gái nhà mình.

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Đúng vậy.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Đáng ghét! Người ta vừa đến nhà bà Lưu Mít Ướt này ở thì anh họ đã tới rồi! *rơi lệ*, nếu em không phải đối phó với Lưu Mít Ướt, em thật muốn lập tức chạy như bay về.....
TAT

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Anh cũng không ngờ được anh ấy lại đột nhiên quyết định tới nhà chúng ta ở mà ~ em gái, phải lấy đại cục làm trọng, mau chóng giải quyết cái bà Lưu Mít Ướt ngu ngốc kia đi!

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Đương nhiên là em biết.....[biểu tượng/khóc lớn]

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Yên tâm đi em gái, anh đây sẽ trông chừng anh họ thật tốt cho em, không để anh ấy bị người khác cướp mất! Cho dù gần đây trong nhà còn một bà đáng ghét đến ở...

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Cái gì?! Háo sắc nữ lại tới nữa sao? Anh à, mau đuổi bà ta đi a!

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Yên tâm đi, bà đó nhìn cũng không có lực sát thương gì, anh họ dường như cũng không thích bà ấy lắm.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Thật chứ?

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Thật, anh đã khi nào lừa em chưa? Trước hết bây giờ chúng ta vẫn nên nghĩ cách làm sao để yêu nữ Linh Phong Hiểu Nguyệt kia đi khỏi người anh họ!

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Ủ! Có điều chúng ta phải cẩn thận một chút, trăm ngàn lần đừng để anh ấy biết là chúng ta giở trò quỷ. Bằng không kết cục.....Anh không thấy lần trước anh ấy tức giận đến thế nào sao, chẳng những xóa trắng em, còn hạ một cấp của bang phái anh nữa.....

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Yên tâm, anh nhất định không để anh họ biết bí mật này, chúng ta phải cố lên!

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Không Lưu]: Đúng đó! Em muốn gả cho anh họ! *năm tay!*[biểu tượng/quyết tâm]

Phong Linh Hiểu còn chưa từ trong nỗi phẫn nộ “Bà đáng ghét”, ” Háo sắc nữ” phản ứng lại thì tiếp tục bị đối thoại như sét của hai anh em cực phẩm này đánh đến không còn nguyên vẹn.

Thế cho nên, cô căn bản không nhìn rõ đối thoại tiếp theo giữa bọn họ nữa.

Nhưng mà có một câu, cũng là vô cùng chói mắt –

Làm sao để yêu nữ Linh Phong Hiểu Nguyệt kia đi khỏi người anh họ.....

Yêu nữ..... Anh họ.....

Hai từ này tách ra để phân tích thật là vô cùng bình thường, không hề có ý nghĩa gì, thế nhưng nếu liên hệ chúng lại với nhau, thì lại biến thành một sự thật làm lòng người sợ hãi.....

Nhưng mà, vì sao Thẩm Chính Thái lại liên hệ hai từ đáng sợ này lại với nhau vậy?

Yêu nữ đương nhiên là đang nói mình, còn anh họ không phải chính là nói tới Tư Không Tố sao?

Chẳng lẽ là.....

Phong Linh Hiểu run run.

Làm sao có thể? Làm sao có thể!

Bình tĩnh một chút, sao tất cả những chuyện này lại có thể trùng hợp như vậy chứ? Nhất định là cô nghĩ sai rồi.....

Lúc này, Thẩm Chính Thái đột nhiên quay đầu trừng mắt liếc nhìn cô một cái: “Này, vừa rồi chị muốn hỏi cái gì?”

Phong Linh Hiểu bỗng giật mình bừng tỉnh, sửng sốt một lúc lâu mới lấy lại tinh thần: “Không, không có gì.....Chị chỉ muốn hỏi ‘yêu nữ’ lúc này cậu mới nói.....ừm, ‘yêu nữ’ nghĩa là gì.....” Không biết có phải do quá mức kích động hay không mà lời nói của cô bây giờ lại bắt đầu có chút lộn xộn.

“Hắc hắc, cái đó à?” Thẩm Chính Thái nhếch miệng cười gian rộ lên, híp mắt nhìn về phía Phong Linh Hiểu, “Chị muốn biết sao?”

Nhưng mà Phong Linh Hiểu còn chưa kịp trả lời, Thẩm Chính Thái đã nói ra theo câu tiếp luôn: “Được rồi, chị đã muốn biết, như vậy tôi liền từ bi nói với chị! Ha ha!”

.....Những lời này sao lại nghe quen tai như vậy?

Nhìn Thẩm Chính Thái đột nhiên động kinh cười ha ha, Phong Linh Hiểu vốn đang kích động thất thố cũng không nhịn được mà nổi vạch đen đầy đầu.

Thẩm Chính Thái ho một tiếng, tiếp tục nghiêm trang nói: “Vì thế tôi mới nói, chị nên sớm hết hy vọng một chút đi. Kỳ thực anh họ tôi đã có người trong lòng rồi!”

“..... Ng..... Người trong lòng?” Ánh mắt Phong Linh Hiểu rời rạc nhìn về phía Thẩm Chính Thái, run run lên tiếng. Cái loại dự cảm không tốt này, càng lúc càng mãnh liệt.

“Đúng vậy! Ha ~ bây giờ chị thất vọng rồi chứ? ” Bộ dáng hồn bay phách lạc kia của Phong Linh Hiểu bị rơi vào trong mắt Thẩm Chính Thái, tự nhiên thành tâm trạng tổn thương sau khi thất tình, cậu ta đặc ý liếc cô một cái, tiếp tục nói, “Người đó chính là ‘yêu nữ’ tôi vừa nói..... “

“Nhưng mà..... Nhưng mà.....”

Thẩm Chính Thái có chút không kiên nhẫn cắt ngang cô: “Không phải chị muốn hỏi vì sao tôi muốn ả đi sao?” Cậu ta cười khan hai tiếng, đặc ý dào dạt giải thích nguyên nhân: “Kỳ thực là thế này, tôi đã từng lập lời thề — tôi nhất định phải cướp người phụ nữ của anh họ về tay, ha ha ha!” Lúc cậu ta nói những lời này, hai mắt từ từ tỏa sáng, giống như ánh sáng xanh sâu kín trong đêm đen, âm trầm làm cho người ta phát lạnh.

Phong Linh Hiểu không thể tin trọn tròn hai mắt: “Không..... không phải cậu rất sùng bái anh họ cậu sao?”

“Sùng bái?” Thẩm Chính Thái liếc mắt nhìn cô một cái, khinh thường hừ lạnh, “Ai nói với chị? Tôi đây chỉ giả vờ thôi, hiểu không? Như tôi không gọi là sùng bái, mà gọi là đổ ky! Chị không biết, từ nhỏ đến lớn tôi đều rất đổ ky với anh ấy, bộ dạng anh ấy họa thủy như vậy, đẹp trai như vậy! Thật sự rất đáng giận! Cho nên, tôi nhất định phải cướp người phụ nữ của anh ấy về, để anh ấy nếm thử mùi vị của thất bại! Ha ha ha.....”

.....Đổ ky quả nhiên là một cái gì đó thật đáng sợ, thế cho nên khi Thẩm Chính Thái đột nhiên động kinh mà điên cuồng cười ha hả, đã khiến

cho Phong Linh Hiểu một lần nữa hoài nghi, có phải hôm nay bệnh viện tâm thần thật sự nghỉ hay không.

Hiển nhiên là Thẩm Chính Thái cũng ý thức được điểm này, nó nhanh chóng ngừng tiếng cười, ho vài tiếng để che giấu sự xấu hổ của mình: “Vừa rồi có phần kích động, chị đừng để ý.”

Phong Linh Hiểu:” .....”

Bạn nhỏ Thẩm, cậu chắc chắn đó là kích động mà không phải là tinh thần thác loạn sao? = =

Phong Linh Hiểu đã bị nhiều đả kích liên tiếp, ý thức dần dần mơ hồ giật giật môi, cuối cùng vẫn là lên tiếng hỏi: “Anh họ cậu..... cũng chơi trò này sao?”

Thẩm Chính Thái gật gật đầu: “Đúng vậy, không phải vừa rồi đã nói với chị rồi sao?”

Phong Linh Hiểu tuy rằng rất cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại, nhưng thân thể lại không có cách nào ức chế mà run run lên: “Vậy, anh ta..... anh ta tên là gì?”

“Tố Dạ Mặc Ảnh.” Bạn nhỏ Thẩm Chính Thái thuận miệng đáp, lại đồng tình nhìn cô một cái, cũng lần đầu tiên dùng giọng nói ôn hòa an ủi cô, “Chuyện đó..... thực ra chị cũng không cần phải đau lòng như vậy, tuy rằng anh họ tôi không thích chị, nhưng chân trời không chỗ nào không có cỏ thơm? Huống chi.....A này! Họ Phong! Chị làm gì vậy?!”

Lời của Thẩm Chính Thái còn chưa dứt, hai chân đột nhiên đã bay lên không trung, cả người bị Phong Linh Hiểu xách lên.

Nó vội vàng vung tay giã dựa cùng hô to lên, nhưng không kịp phản kháng, đã bị kéo rời “quăng” ra ngoài cửa!

Phanh!

Phong Linh Hiểu nặng nề đóng cửa lại, sau đó từ vách tường yếu ớt trượt xuống, mờ mịt thất thố nhìn trần nhà.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!

Sự thật kia, đã có thể xác nhận.....

Tư Không Tố mới từ phòng của Thẩm Chính Thái đi ra, liền thấy cậu mặt mày xám tro bò từ dưới đất lên, hét lớn một tiếng với cửa phòng của Phong Linh Hiểu: “Họ Phong chị nhớ kỹ cho tôi !”

Tư Không Tố nhíu mày, bước nhanh đi qua, hỏi: “Chính Thái, sao vậy?”

“Quý mới biết! Cái bà kia đột nhiên lên cơn điên, quăng em ra ngoài!” Thẩm Chính Thái tràn ngập lửa giận lên án hành vi phạm tội của Phong Linh Hiểu, “Thật là, uổng cho em còn đồng tình bà ta thất tình.....” Cậu bất mãn lầm bầm một tiếng, lập tức lướt qua Tư Không Tố, căm giận đi vào phòng mình.

Tư Không Tố liếc mắt một cái nhìn về phương hướng Thẩm Chính Thái rời đi, sau đó ánh mắt dừng lại trên cửa phòng Phong Linh Hiểu, dừng lại rất lâu, trong con người đen thâm thúy không rõ là ý gì từ từ lắng đọng lại.....

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Manh Mối

Ngồi dưới đất ngẩn ngơ thêm một lúc, cuối cùng Phong Linh Hiểu cũng từ từ bình thường lại, hỗn loạn cứng ngắc mà bò lên mạng.

Vì nguyên nhân mới “rớt mạng”, Phong Linh Hiểu vừa đăng nhập vào trò chơi, liền phát hiện hộp thư trong trò chơi của mình đã bị những tin nhắn mà Thử Khứ Kinh Niên gửi tới làm cho sắp nổ tung. Còn chưa chờ cô xem, Thử Khứ Kinh Niên đã xuất hiện trên kênh Trò chuyện riêng.

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Chị à, sao lúc này đột nhiên chị out vậy?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Chị không có việc gì chứ?

Nhìn những tin nhắn mà Thử Khứ Kinh Niên liên tục oanh tạc trên kênh Trò chuyện riêng, đột nhiên Phong Linh Hiểu cảm thấy thực đau đầu. Cô day day huyết thái dương, tùy tiện trả lời một câu: Không có việc gì, vừa rớt mạng thôi.

Nhìn thấy những lời này, Thử Khứ Kinh Niên giống như là thổi phào nhẹ nhõm một hơi mà gửi qua một biểu tượng “mỉm cười”.

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Vậy là tốt rồi, em còn tưởng chị đang tức giận.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Sao chị phải tức giận?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Ha, không có việc gì, không có việc gì.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Chị hỏi mà một chuyện.

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Chị hỏi đi.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Mà..... Có phải biết được cái gì hay không?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Hừm? Cái gì?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thất Thương là account phụ của Tố Dạ Mặc Ảnh, còn nữa, về Tố Dạ Mặc Ảnh.....

Câu hỏi này đã được kết thúc bằng những dấu chấm lửng, tượng trưng cho những lời nói còn chưa nói hết ra –

【Hệ thống thông báo】 Bạn thân Thử Khứ Kinh Niên của bạn đã logout.

Cực kỳ tốc độ.

Trên màn hình chậm rãi hiện ra một hàng chữ như vậy.

Mặt Phong Linh Hiểu vốn đang không chút cảm xúc, khóe miệng lại chợt hiện lên một chút cười lạnh, không biết là chua xót hay trào phúng.

..... biểu hiện đó có bao nhiêu chột dạ a, không phải so với giải thích vợ vẫn càng có thể chứng minh sự thật hơn sao?

Hóa ra tất cả đều đã được lập kế hoạch từ trước!

Thảo nào lúc đó Thử Khứ Kinh Niên lại có thể thuận lợi đăng nhập được account của Tố Dạ Mặc Ảnh như vậy.

Thảo nào nó lại thuận lợi lấy đăng nhập tài khoản phụ Thất Thương này như thế.

Thảo nào khi nó nhìn thấy mình thì luôn luôn có vẻ chột dạ.....

Thì ra cuối cùng chỉ có cô là bị người ta bán đứng mà thôi! Mà người bán đứng cô lại chính là em trai mình!

Chỉ cần nhớ lại mình từng tự cho là đúng, lấy tài khoản phụ của người nào đó để đi “thảo phạt” người ta, Phong Linh Hiểu liền xấu hổ không chịu nổi, hận không thể xuyên qua màn hình mà đánh chết tên khốn Phong Lăng Vân kia!

Nghĩ đến đây, Phong Linh Hiểu lại càng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Cô nhất thời kích động, trong lòng thầm kiên quyết hạ quyết tâm!

Thật sự rất đáng giận! Chờ thằng nhóc thối Phong Lăng Vân kia trở về, cô nhất định phải trừng trị nó đích đáng!

Mà Phong Lăng Vân ở bên kia máy tính, vừa tắt trò chơi đi, đột nhiên liên tục hắt xì hơn mười cái.

Cậu hoảng loạn rút khăn tay lau mũi, bắt đầu bàng hoàng bất an.

Nhất định là chị đang nguyên rửa mình..... Xong rồi xong rồi! Nhất định chị ấy đã biết cái gì rồi, cho nên mới có biểu hiện khác thường như vậy.

Bỏ đi bỏ đi, xem ra sắp tới không nên về nhà, cậu vẫn cứ trốn ở nhà bạn học thì tốt hơn. Nếu còn không được nữa.....Cậu có thể chạy đến chỗ “phu

quân” nhà mình xin giúp đỡ vậy.....

Đúng thế! Cứ vậy đi! Phong Lăng Vân như bắt được cọng rơm cứu mạng, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gửi tin nhắn cầu cứu “phu quân” nhà mình.....

*****

Tư Không Tố phát hiện ra hình như gần đây Phong Linh Hiểu có chút không bình thường.

Không đúng, không phải có chút.

Mà quả thực là rất không bình thường!

Gần đây, cô luôn vô ý cố tình trốn tránh anh, ngay cả ánh mắt nhìn anh cũng mang theo vài phần quái dị.

Mỗi khi thấy anh từ xa, cô ấy lập tức sẽ vòng về trở lại, trốn đến không thấy bóng dáng đâu. Cho dù nhất thiết phải đối mặt với anh, cũng chỉ tùy tiện nói vài câu cho có lệ rồi lại trốn mất.

Càng kỳ quái hơn là, mỗi khi tới giờ cơm thì cô hoặc là dùng lý do “ra ngoài cùng bạn” không về ăn cơm, hoặc là tùy tiện ăn hai miếng cơm rồi trở về phòng mình.

Ví dụ ngay như sáng sớm hôm nay –

Lúc Tư Không Tố đi vào phòng ăn tràn ngập một mảnh im lặng, Phong Linh Hiểu cùng Thẩm Chính Thái đang yên lặng không nói gì ngồi ở bàn ăn bữa sáng.

Thẩm Chính Thái yên lặng không nói gì là vì không thích bữa sáng, còn Phong Linh Hiểu..... lại là cực kỳ không bình thường. Mỗi lần cô cần một

miếng bánh bao, đều có vẻ không tập trung, cho nên cần trúng ngón tay đến mấy lần mới chậm chạp nhú mào.

Giống như cảm nhận được Tư Không Tố đến, cả người Phong Linh Hiểu đột nhiên run lên, bánh bao trong tay giật rung rớt xuống đất, lăn lông lốc trên mặt đất một vòng, cuối cùng chạm vào vách tường, lừng lầy “Hi sinh”.

Phong Linh Hiểu ngẩn ra, mờ mịt nhìn hai tay trống rỗng của mình, lại nhìn cái bánh bao bị cắn phân nửa đang lẳng lẳng nằm trên mặt đất, định đứng dậy đi lượm.

Đột nhiên một bàn tay giữ chặt cánh tay cô vừa vươn ra.

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào con người đen sẫm thẳm.

“Dơ rồi, đừng lượm nữa.” Tư Không Tố nhàn nhạt mà nói, xoay người cầm một cái bánh bao mới đưa cho cô.

Phong Linh Hiểu lại giống như bị điện giật mà rút mạnh tay lại, phản ứng dữ dội nảy lên khỏi ghế, từ từ lùi về phía sau mấy bước, dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn anh.

Tư Không Tố híp mắt lại, có một tia sáng nào đó mơ hồ lướt qua, anh thử thăm dò mở miệng: “... Tiểu Linh Hiểu?”

“Tôi..... Tôi ăn no rồi, ừm..... cứ vậy đi, anh..... các người từ từ ăn.....” Phong Linh Hiểu miễn cưỡng nhòe ra một nụ cười cứng ngắt, dùng mấy câu nói lộn xộn lấy lệ cho qua. Âm cuối còn chưa xong, cô đã vội vã bước chạy về phía phòng mình.

Đáy mắt Tư Không Tố xẹt qua một tia âm đạm.

Cô thực sự đang cố sức trốn tránh anh .....

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm cho cô tránh anh như rắn rết vậy?

Đầu óc Tư Không Tố nhanh chóng xoay chuyển, những chuyện xảy ra mấy ngày gần đây như một cuộn phim mà tái hiện một lượt trong đầu anh.

Dường như nhớ tới cái gì đó, anh bất ngờ cả kinh!

Chẳng lẽ –

“Thẩm Chính Thái!” Con người đen của Tư Không Tố bỗng hướng thẳng về phía tầm mắt Thẩm Chính Thái, trong mắt xẹt qua một tia sắc bén, thành công làm cho Thẩm Chính Thái kinh sợ ngây người!

Toàn thân Thẩm Chính Thái run lên, cơ thể bật thẳng lại, cười gượng hai tiếng ha ha: “Hả? Anh họ, có.....có chuyện gì à?”

Con người đen sắc bén của Tư Không Tố áp sát gần nó, giống như muốn nhìn thấu nó vậy: “Em đã nói gì với Tiểu Linh Hiểu?”

“O? Không..... Không có nha.....” Trong lòng Thẩm Chính Thái “lộp bộp” một tiếng, không rõ vì sao mà luống cuống, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ chuyện lần trước nói với Phong Linh Hiểu đã bị anh họ biết sao? Nó bối rối lắc đầu xua tay: “Cái gì..... Cái gì em cũng chưa nói với chị ấy. Sao vậy? Chẳng..... Chẳng lẽ..... chị ấy nói gì với anh sao?”

Thấy Thẩm Chính Thái chết cũng không thừa nhận, Tư Không Tố cũng không còn cách nào với nó.

Anh thu tầm mắt về, cúi đầu trầm ngâm.

Còn tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, anh phải chủ động ra trận mới được.....

Có thể ngồi lên chức vị chủ tịch hội sinh viên của đại học A, cách làm việc của Tư Không Tố quả nhiên đủ quyết đoán, vừa quyết định xong

phương pháp, anh đột ngột đứng dậy, không chút chần chừ mà đuổi theo bóng dáng Phong Linh Hiểu.

Anh đã kịp ngay lúc Phong Linh Hiểu sắp đóng cửa mà nhảy vào phòng cô, sau đó đóng cửa lại, tiện thể ấn luôn khóa an toàn.

Phong Linh Hiểu vội vàng chạy vào phòng nên không chú ý tới động tĩnh phía sau.

Cô thật không ngờ, ngay lúc mình vừa vào phòng, đang định đóng cửa thì lại bị Tư Không Tố nhanh chân đến trước!

Người kia chẳng những vô si khóa cửa phòng cô lại mà còn kéo cô qua, áp cô lên vách tường!

“Tư Không Tố, anh làm gì vậy!” Phong Linh Hiểu tức giận quát to, nhưng mà khoảnh khắc khi cô mở mắt ra, đối diện lại là con người đen sáng quắc bức người của Tư Không Tố.

Trong nháy mắt, Phong Linh Hiểu giống như bị rơi vào hầm băng vậy, toàn thân cứng ngắt, trong lòng dâng lên một trận rùng mình lạnh thấu xương.

Cô muốn thử giãy dụa nhưng lại bị giam cầm trên vách tường không thể động đậy. Chỉ có thể bàng hoàng, không biết xoay sở thế nào mà nhìn anh, ánh mắt vô tội tựa như một con cừu non sắp bị ăn thịt.

“Anh..... Anh muốn làm gì?”

Hơi thở nguy hiểm bỗng nhiên tới gần.

Con người đen sâu thẳm của Tư Không Tố xẹt qua rất nhiều cảm xúc phức tạp khó phân biệt, càng tăng thêm vài phần sắc bén, giọng nói của anh trầm thấp mà lạnh lẽo: “Rốt cuộc em đã biết được gì?”

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Jq

Một câu “Rốt cuộc em đã biết được gì” khiến lòng Phong Linh Hiểu báo động mãnh liệt!

Chẳng lẽ..... Anh ta đã nhìn ra cái gì từ biểu hiện khác thường vừa nãy của cô rồi sao?

Chột dạ mà đón nhận ánh mắt sắc nhọn như kim châm của Tư Không Tố, Phong Linh Hiểu cố gắng giả vờ bộ dáng vô tội: “Cái..... Cái gì? Tôi không hiểu anh đang nói gì cả..... “

“Không hiểu sao?” Đầu mày của Tư Không Tố không dễ bị nhận ra là đang nhíu lại, thực chất anh đã sớm nhìn ra manh mối từ vẻ mặt bối rối của cô, nhưng anh cũng không nói toạc ra, mà chỉ dùng giọng điệu hoài nghi hỏi, “Vậy vừa rồi vì sao em..... lại kích động như vậy?”

“Không có a, tôi có.....kích động gì đâu.” Mở to mắt nói dối, vẻ mặt rất vô tội rất tự nhiên, nhưng phản ứng ngoài mặt đã sớm làm lộ rõ toàn bộ chân tướng — Phong Linh Hiểu chính là ví dụ rất tốt, kết quả của việc tu luyện chưa đủ trình độ thường hay là như thế.

Tư Không Tố cười như không cười: “Vậy Tiểu Linh Hiểu có cần anh nhắc nhở em một chút hay không?”

Anh hơi hơi cúi đầu, khoảng cách với cô lại càng gần. Tiếc rằng Phong Linh Hiểu không thể động đậy, chỉ đành quẫn bách mà nghiêng đầu đi, tiếp tục một bộ dáng “Tôi cứ không biết thì anh có thể làm gì tôi”.

Còn chưa chịu nói sao? Hai tròng mắt Tư Không Tố hơi hơi nheo lại, trong mắt xẹt qua một tia âm mưu, anh cố ý kéo giọng nói thật dài, “Có điều Chính Thái đã nói thật tất cả với anh rồi, anh nghĩ, em vẫn nên ngoan ngoan.....”

Không ngoài dự đoán của anh, giây tiếp theo Phong Linh Hiểu liền thay đổi sắc mặt, kêu lên thất thanh: “Cái gì? Nó nói hết với anh rồi sao?!”

Tư Không Tố mang thâm ý sâu xa mà liếc mắt nhìn cô một cái, chậm rãi gật đầu, giống như tuyên bố “Sự thật” này “Không thể nghi ngờ” vậy!

Con cá quả nhiên đã mắc câu! Cảm xúc ần ần đã lâu của Phong Linh Hiểu rốt cục cũng bùng nổ, hoảng sợ mở to mắt nhìn người nào đó cười đến vẻ mặt âm hiểm mà lên tiếng: “Tư Không Tố! Tên vô sỉ như anh! Anh đã sớm biết tôi là Linh Phong Hiểu Nguyệt rồi có phải không?!”

“Quả nhiên em đã biết.....”

“Còn không phải anh.....” Phong Linh Hiểu cảm giận trừng mắt nhìn anh, đến khi nhìn thấy nụ cười thực hiện được bên môi anh, mới gật mình phát hiện – cô, mắc, bẫy! Phong Linh Hiểu ước chừng sững sốt vài giây, mới phản ứng lại được, gấp đến độ mặt đỏ cả lên: “Tên khốn, anh dụ tôi nói ra sao?!”

Tư Không Tố thực vui vẻ nở nụ cười: “Rốt cục bây giờ em cũng trở nên thông minh.”

Phong Linh Hiểu:”..... = =” Gì chứ! Đây là khen hay chê cô vậy?

Phong Linh Hiểu oán hận liếc Tư Không Tố một cái, một lúc lâu sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra một câu: “Vô sỉ!”

“Không phải em đã biết anh vô sỉ từ lâu rồi sao?” Tư Không Tố không cho là đúng đối với “khen ngợi” của Phong Linh Hiểu, ngược lại cười đến

gió nhẹ mây mờ. Hai hàng lông mày của anh hơi nhướng, giành mở miệng trước cô: “Nói đi, sao tên nhóc Thẩm Chính Thái kia lại nói chuyện này với em?”

Ánh mắt Phong Linh Hiểu giờ phút này phần nộ đến muốn giết người, cô vốn định không để ý tới anh, nhưng lại thay đổi ý định: Tên khốn Thẩm Chính Thái kia hại cô thảm như vậy, sao cô không hãm hại nó một lần chứ?

Vì thế cô lộ ra một vẻ mặt kinh ngạc: “Anh không biết sao? Nhóc Thẩm Chính Thái kia chính là Âm Vô Thương a!”

Giây tiếp theo, cô thực thỏa mãn khi thấy nụ cười của Tư Không Tố cứng lại ở khóe miệng.

“Ý của em là..... Âm Vô Thương là Thẩm Chính Thái?” Tư Không Tố nhíu mày, trong mắt có tia sáng thâm thúy xoay vòng.

“Đúng vậy!” Phong Linh Hiểu gật đầu như gà mổ thóc, cô chớp chớp mắt, tiếp tục thêm mắm dặm muối, “Hình như nó nói muốn đánh bại anh..... Ách, còn muốn cướp người phụ nữ của anh gì gì đó.....” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Phong Linh Hiểu dần dần nhỏ xuống, xấu hổ đến mặt đỏ bừng. A a a! Cô đang nói bậy bạ gì đó? Cái gì mà “Người phụ nữ của anh” chứ! >///
<

Tư Không Tố rõ ràng còn đang chìm trong sự thật “Thẩm Chính Thái chính là Âm Vô Thương” nên cũng không chú ý đến phản ứng khác thường của Phong Linh Hiểu. Trong mắt anh lộ ra tia sáng sắc bén, âm hiểm cười lạnh mà lên tiếng: “Rất tốt..... Tên nhóc này lông chim còn chưa đủ dài đã muốn học bay sao? Thật sự rất tốt.....”

Thẩm Chính Thái đang xa tận phòng bên kia chơi trò chơi đột nhiên rùng mình một cái.

“.....” Nhìn nụ cười tà đạo nhếch lên ở khóe miệng Tư Không Tố, toàn thân Phong Linh Hiểu bất giác run lên, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm giác tội ác..... dường như cô đã hại Thẩm Chính Thái rồi..... = =

Vì vậy trong lòng âm thầm sám hối: Bạn nhỏ Thẩm à, chị hoàn toàn là bị bức, cậu hãy tha thứ cho chị nha..... Còn về chuyện trêu ghẹo đến một ác ma như vậy, cậu hãy tự mặc niệm đi vậy ~

Phong Linh Hiểu đang miên man suy nghĩ chợt ngẩng đầu, mới phát hiện mình cùng Tư Không Tố vẫn giữ nguyên tư thế mờ ám như trước..... Cô không khỏi tức giận: “Vô sỉ, tôi cũng đã nói thật hết rồi, anh có thể buông ra được chưa? “

Khóe miệng tên vô sỉ nào đó giật một cái: “Không buông.”

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào!” Phong Linh Hiểu chán nản không thôi, đồng thời lại kinh ngạc phát hiện, bối rối trong lòng cô đã sớm biến mất lúc nào không hay, cảm xúc hiện tại lại bình tĩnh đến không ngờ.

“Em biết, nương tử.....” Tư Không Tố hơi hơi cúi đầu, khoảng cách giữa bọn họ liền trở nên vô cùng gần gũi, trong cặp mắt hoa đào kia mang theo một vòng sóng nước lăn tăn, hơi thở nóng rực xen lẫn giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc đang ập đến.

Cơ thể Phong Linh Hiểu cứng ngắc không dám động đậy, chỉ có thể bị động mà nhìn anh chăm chăm, cắn răng nói: “Anh đã sớm biết tôi là Linh Phong Hiểu Nguyệt rồi có phải không?”

“Vậy thì thế nào?” Tư Không Tố nhíu mày, hơi chút không cho là đúng, đề tài vừa được chuyển, giọng cũng đột nhiên hạ thấp xuống, “Em biết là anh muốn cái gì .....”

Phong Linh Hiểu lùi lại phía sau, thuận lợi cách xa anh một khoảng. Cô nói lời chính nghĩa cự tuyệt: “Tôi sẽ không đồng ý với anh!”

“Vì sao?” Tư Không Tố từng bước tới gần, trong mắt xẹt qua một vết tối lạnh.

“Anh hai à, tôi cầu xin anh buông tha cho tôi có được không?” vẻ mặt Phong Linh Hiểu đau khổ, “Tôi biết lúc trước là tôi không đúng, làm hại anh bị Lưu Bích Đề theo đuổi đến khổ không nói nổi..... Anh vì muốn trả thù tôi mà ngay cả chiêu tổn hại này cũng nghĩ ra, bây giờ chuyện cũng qua lâu như vậy rồi, sao anh còn không chịu buông tha tôi vậy?”

Sắc mặt Tư Không Tố cứng đờ, tươi cười nhất thời biến mất không còn thấy tăm hơi, trên gương mặt yêu nghiệt thế mà lại mang theo vài phần dờ khóc dờ cười: “Chiêu tổn hại! Em cho rằng..... Anh là vì trả thù em nên mới làm như vậy sao?”

Phong Linh Hiểu đúng lý hợp tình mà bẻ lại: “Không phải trả thù thì là gì? Có quỷ mới tin là vì anh thích tôi!”

Cô vừa mới dứt lời, liền phát hiện, bất thường.

Chỉ thấy..... Chỉ thấy.....

Con người đen của anh trầm xuống, một vết ý cười nhẹ nhàng từ từ hiện lên khóe môi.

Trong lòng Phong Linh Hiểu thầm kêu một tiếng “Không ổn”, đang chuẩn bị vùng vẫy một cái chạy khỏi giam cầm của anh, lại bị anh giành trước một bước, giữ chặt cánh tay lại, sau đó gắt gao ấn vào vách tường!

“Tư Không Tố, anh làm gì!”

Ý cười trong mắt Tư Không Tố càng sâu sắc: “Không phải em không tin là vì anh thích em nên mới làm như vậy sao? Đã thế, anh sẽ để cho em biết vì sao anh muốn làm như vậy!”

“Này — ” Phong Linh Hiểu không kịp phản kháng, cái gì đó mềm mềm đã áp lên môi cô, thật nhẹ nhàng, như chuồn chuồn lướt nước mà chạm một cái, lại nhanh chóng rời đi .....

Con người của cô co rút nhanh, đầu “oanh — ” một tiếng trở nên trống rỗng, kinh ngạc đến nói không nên câu hoàn chỉnh: “Anh..... anh.....” Cô bịt chặt môi mình, không biết phản ứng thế nào mà nhìn anh.

Qua hồi lâu, cô mới nhận ra một chuyện thật: Tư Không Tố hôn cô..... Cô bị một con hồ ly cắn! Sao anh ta có thể..... >0<

Thần sắc trong con người đen của Tư Không Tố dần dần trở nên mềm mại, chỉ là ngoài miệng vẫn không chịu buông tha cô như trước, cúi người cười trêu tức: “Bây giờ đã biết rõ chưa?”

“Tôi..... Tôi..... Anh anh anh.....” Căm hận cùng xấu hổ đan xen trong lòng Phong Linh Hiểu, ngay cả câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

Thấy ánh mắt cô né tránh, ấp úng lại trước sau cũng không chịu đáp lại mình câu nào, Tư Không Tố nhíu mày, hơi hơi cúi đầu, hôn thêm vậy –

Lúc này, đầu giường Phong Linh Hiểu truyền đến một giọng hát vui vẻ.

Điện thoại của cô vang lên.

Tiếng nhạc tuyệt vời làm cho Phong Linh Hiểu bỗng dừng tỉnh táo lại, cô mới hiểu được là đang xảy ra chuyện gì. Cô liền thừa dịp Tư Không Tố ngây người trong nháy mắt mà hợp lẽ đẩy anh ra, trốn khỏi ma trảo của anh.

Đến khi Tư Không Tố lấy lại tinh thần, mới phát hiện trong lòng mình đã trống không, nhìn Phong Linh Hiểu vui vẻ chạy đến di động của cô, anh lại không kiềm chế được mà bắt đầu oán giận cái điện thoại chết tiệt kia.

Hoàn toàn tương phản với tâm tình của Tư Không Tố, Phong Linh Hiểu giờ phút này thật sự vô cùng vui mừng.

May nhờ cái điện thoại này mới giúp cô có thể tránh được một kiếp!

Thế nhưng –

Khi cô cầm lấy di động của mình, lúc nhìn thấy tên hiển thị của người gọi đến, tay bỗng run lên, thiếu chút nữa đã làm rơi điện thoại xuống đất!

Trên màn hình di động hiện lên ba chữ nhỏ nhìn thấy mà giật mình:

Bệnh thần kinh!

Phong Linh Hiểu trợn tròn mắt, cầm di động sững sờ tại chỗ không biết làm sao.

Đây không phải số của tên bệnh thần kinh Lạc Vô Ngôn kia sao?!

Hắn chọn lúc nào không chọn, sao lại cố tình chọn ngay lúc này mà gọi điện đến chứ?

Thật ra lúc trước trong di động của Phong Linh Hiểu không hề có số của Lạc Vô Ngôn. Sau đó cũng không biết hắn dùng cách nào mà lấy được điện thoại của cô, lúc nào không có việc gì liền gọi điện thoại đến “quấy rầy”.

Phong Linh Hiểu bị hắn làm cho vô cùng tức giận nhưng lại không làm sao được, chỉ có thể đổi tên số của hắn thành “Bệnh thần kinh” rồi lưu vào điện thoại!

Mỗi khi hắn gọi đến cô đều dễ dàng biết được là hắn mà thuận lợi từ chối cuộc gọi...

Chỉ là.....

Bệnh thần kinh Lạc Vô Ngôn này lại gọi ngay vào lúc này! Bảo cô phải làm sao bây giờ?!

Nghe? Hay không nghe đây?

Phong Linh Hiểu đấu tranh hồi lâu, bất đắc dĩ đang vương Tư Không Tố, cô chỉ có thể bất chấp mà ấn nút nghe, đưa điện thoại di động đến bên tai: “Alô, xin chào. Chỗ này là.....”

Cô còn chưa dứt lời, đã bị một trận âm thanh phẫn khởi xuyên thấu màng tai cắt ngang: “Linh Hiểu! Cuối cùng em cũng nhận điện thoại của anh!”

Quả nhiên là tên Lạc Vô Ngôn.....

Phong Linh Hiểu cả kinh để điện thoại ra xa, mới dè dặt hỏi: “Anh..... có việc gì sao?”

Lạc Vô Ngôn ở đầu dây điện thoại bên kia thực kích động nói: “Đúng vậy! Tối nay anh có cái party, muốn mời em làm bạn gái của anh.....”

Lạc Vô Ngôn còn đang bô bô nói thì tay Phong Linh Hiểu đột nhiên trống trơn, di động đã bị lấy đi rồi.

“Cô ấy không rảnh!” Giọng nói lạnh lẽo mới truyền qua xong, ngón tay thon dài đã nhấn luôn nút tắt điện thoại!

Phong Linh Hiểu sững sốt, nhanh chóng nhào tới gào lên: “Này! Tư Không Tố, sao anh lại cướp điện thoại của tôi!”

Tư Không Tố quăng trả điện thoại di động lại cho cô, lơ đãng liếc cô một cái: “Tên kia mơ tưởng bạn gái của anh, đương nhiên anh phải hung hăng đả kích hắn một trận rồi.”

Phong Linh Hiểu mới lấy lại tinh thần từ việc hết hồn vì cái di động, lập tức lại bị câu này của Tư Không Tố làm giật mình đến đỏ ửng cả mặt: “Anh..... Cái tên không biết liêm sỉ này! Tôi thành bạn gái của anh từ khi nào chứ?”

“Vừa mới.” Tên không biết liêm sỉ bình tĩnh mỉm cười.

Phong Linh Hiểu trừng mắt nhìn anh, cắn răng nói: “Tôi đồng ý lúc nào? Tư Không Tố! Không phải anh giống em họ của anh, xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình nên tư tưởng cũng bị ảnh hưởng đó chứ? Anh cho là loại động tác ba lớp này có thể lừa được tôi sao?”

Tư Không Tố lười biếng nâng mắt, vẻ mặt mây mờ gió nhẹ: “Anh không có lừa em. Nếu em không đồng ý, anh liền lên kênh Thế giới nói ra chuyện em đạo account.”

“Anh dám!”

“Em cứ thử xem anh có dám hay không?”

Phong Linh Hiểu phát điên, gấp đến độ không ngừng giậm chân: “Khốn kiếp! Cùng lắm thì tôi không chơi trò đó nữa!”

Vừa nói xong câu này, ngay chính bản thân Phong Linh Hiểu cũng không ngăn được mà nhảy nhót trong lòng một cái.

Cô phát ra lời thề “ngoan độc” như thế, uy hiếp của anh ta sẽ mất đi hiệu lực rồi chứ?

Nào ngờ, Tư Không Tố mặt không đổi sắc, mà chỉ nhẹ nhàng băng quơ hỏi lại một câu: “Em sẽ sao?”

Vì thế, Phong Linh Hiểu rơi lệ.....

Cô hoàn toàn bị đánh bại.

Cô dường như..... dường như thật sự không thể nói “Tạm biệt” với trò chơi trực tuyến yêu quý được..... T_T cái cốc a.....

= = đáng giận a, vẫn là bị anh ta bắt được nhược điểm.....

Nhìn thấy vẻ mặt Phong Linh Hiểu rồi rằm, con người đen sâu thẳm trong suốt của Tư Không Tổ lộ ra ý cười trên tức, anh cười khẽ mà lên tiếng: “Tiểu Linh Hiểu, thế nào?”

“.....” Uy hiếp đến mức này, cô còn có quyền lợi nói “không” sao?

“Em không nói lời nào anh sẽ coi như em ngầm thừa nhận nga?”

“.....” Coi như ngầm thừa nhận sao? Quả nhiên, sự vô sỉ của Tư Không Tổ trên thế giới này không ai địch nổi.....

Phong Linh Hiểu tức giận đến suýt hộc máu! Cô cũng lười giải thích rõ với anh, dứt khoát sải bước đi tới trước cửa phòng.

“Được rồi, anh mau rút đi!”

Cô để tay lên tay nắm cửa, vặn một cái, khi đang định “mời” anh ta ra khỏi phòng thì –

Thực ngoài ý muốn, cái cốc đã xảy ra.....

Chỉ nghe một tiếng “răng rắc” thanh thúy!

Phong Linh Hiểu lại tại một khắc kia, hoàn toàn mờ mịt tại chỗ!

Cô trợn mắt há miệng mà nhìn cái tay nắm cửa hình thanh dài trong tay.

Ai có thể nói với cô? Hiện tại lại là tình huống gì không?!

Vì sao? Vì sao!

Chưa động đến cánh cửa, mà tay nắm trên cửa..... thế mà lại ngang nhiên bị cô vịn rớt xuống như vậy!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ly Hôn

Phong Linh Hiểu ngây người.

Cái tay nắm cửa này rõ ràng lúc nãy vẫn rất tốt mà, tại sao thoáng chốc đã bị cô vụn xuống như vậy chứ?

Chẳng lẽ do vừa rồi Tư Không Tố chạm vào nó, cho nên .....

Vừa nghĩ đến nụ cười cùng ánh mắt chứa đầy âm mưu của Tư Không Tố mới nãy, Phong Linh Hiểu càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng, vì thế quăng một ánh mắt hung ác qua: “Tư Không Tố, cái tay nắm cửa này là do anh cố ý phá hỏng phải không?”

“A? Em thấy anh có bản lĩnh lớn đến mức phá hỏng được cái tay nắm cửa chắc chắn như vậy sao?” Tư Không Tố nhếch môi một cái, cố ý nhấn mạnh từ “chắc chắn” nhẹ nhàng đem vấn đề hỏi vặn lại “Anh rõ ràng nhìn thấy chính em.....”

“Đấy.....” Anh muốn nói lại thôi càng làm cho Phong Linh Hiểu nghẹn lời..... Cô quả thực không có bằng chứng chứng minh là anh ta làm hỏng tay nắm cửa, nhưng mà..... lẽ nào cô thì lại có bản lĩnh phá hỏng cái tay nắm cửa này sao? T_T

Cô thật sự cảm thấy mình là cái cốc hết sức .....

Phong Linh Hiểu lặng lẽ rơi lệ vài giây sau mới thành linh nhớ lại một việc: Bây giờ cô và Tư Không Tố vẫn đang ở chung một phòng như cũ.....

cô vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi phạm vi nguy hiểm đâu .....

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, ắt sẽ có chuyện không lường được.....

Báo động còn chưa được xua tan, sao cảnh giác của cô đã mất trước rồi vậy?

Lại nhớ tới vừa rồi Tư Không Tố tự tiện hành động với cô, cô không khỏi bắt đầu khẩn trương, vội vàng dùng hai tay che thân thể của mình lại, từ từ lùi ra phía sau vài bước, cảnh giác nhìn chăm chăm Tư Không Tố: “Vậy giờ anh muốn thế nào?”

Ai ngờ, Tư Không Tố chẳng những không làm ra những hành vi “vượt quá phép tắc” gì, mà ngược lại đi đến bàn máy tính, nhân tiện quăng một ánh mắt xem thường qua: “Tiểu Linh Hiểu, đừng suy nghĩ quá đen tối như vậy. Tuy anh rất vô si, nhưng cũng không có nghĩa rằng anh không phải chính nhân quân tử.”

Phong Linh Hiểu ngây ngẩn cả người.

Đến lúc cô phản ứng lại thì cái máy tính vốn nên “thuộc về” cô kia đã bị người nào đó chiếm mất rồi.

Cô không khỏi tức giận.

Nói linh tinh! Người người người như anh ta mà cũng được coi là chính nhân quân tử ư? Vậy lúc này anh ta đã làm gì với cô? Còn hành vi hiện giờ rốt cuộc lại là gì!

Dường như cảm nhận được cô không cam lòng, Tư Không Tố hơi hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt trêu ghẹo liếc nhìn cô một cái: “Nhưng nếu như em muốn vậy, kỳ thực anh cũng không ngại làm chuyện đen tối với em.”

Phong Linh Hiểu: “.....”

Ngoài việc dùng ánh mắt để giết chết anh ta, Phong Linh Hiểu cũng không thể làm gì nữa.

Cô thở phì phì đi tới phía sau anh, ngồi lên chiếc đệm mềm mại, nhìn anh thành thạo mở trò chơi quen thuộc lên, nhập tài khoản cùng mật mã vào.

Cùng với âm nhạc tuyệt vời của trò chơi vang lên, một nam tử áo trắng luôn làm cho lòng người sợ hãi, mỗi lần nhìn thấy hắn đều không nhịn được mà muốn chạy trốn kia dần xuất hiện trước phong cảnh như tranh trên màn hình trò chơi.

Phong Linh Hiểu giống như phản xạ có điều kiện mà toàn thân run lên, vô ý thức mà dịch ra xa một chút, mới đưa mắt trở lại trên người nam tử áo trắng.

Nhìn Tư Không Tố chọn mở chế độ tìm ai đó, Phong Linh Hiểu không khỏi tò mò hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“Đi trả thù.” Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng thốt ra ba chữ đơn giản như thế, lại làm cho Phong Linh Hiểu cảm thấy có một đợt khí lạnh chạy dọc trên sống lưng.

Cô nơm nớp lo sợ thăm dò: “Không phải anh..... tính đi giết Âm Vô Thương đó chứ?”

“Em nói xem?”

“.....” Kiểu câu hỏi lại nghe như lơ đãng này lại làm cho Phong Linh Hiểu không rét mà run.

Quả nhiên, ai đắc tội với yêu nghiệt sẽ không có kết cục tốt a..... bạn nhỏ Thẩm Chính Thái, cậu nên tự cầu nhiều phúc đi!

Thế nhưng –

Lập tức lại nghe thấy Tư Không Tố lẩm bẩm một mình: “Nó lại không lên..... Bỏ đi, lần này tạm tha cho nó đã, lần tới nó chết chắc rồi!”

“.....” Phong Linh Hiểu lại không nói gì mà nhìn trần nhà.

Bạn nhỏ Thẩm Chính Thái thật đúng là nhiều phúc a..... Không giống như cô lúc nào cũng đều ‘cái cốc’ cả T_T .....

Nhưng mà Phong Linh Hiểu đã nhớ thương cái cốc đại thần như vậy, nó liền xúc động mà lại đến tìm cô gây phiền phức.

Chỉ nghe tên “Phu quân đại nhân” kia của cô đột nhiên không chút khách khí mở miệng ra lệnh: “Tiểu Linh Hiểu, lại đây.”

Thân thể Phong Linh Hiểu run lên, dịch ra xa hơn.

Cô cảnh giác trừng mắt nhìn anh: “Anh muốn làm gì?”

“Lại đây.” Tư Không Tố ngừng động tác trong tay, nghiêng đầu dùng ánh mắt ra lệnh cho cô.

“Không muốn!” Phong Linh Hiểu thà chết không chịu khuất phục.

Tư Không Tố nhìn chăm chăm vào cô, mặt không chút thay đổi nói: “Em mà không lại đây, anh lập tức nói ra chuyện em đạo account.”

Phong Linh Hiểu: “.....”

Tư Không Tố, tính vào hận anh một lần!

Dưới uy hiếp của người nào đó, Phong Linh Hiểu không thể không nghiêng rặng nghiêng lợi chậm chạp đi qua, rất không kiên nhẫn hỏi: “Làm gì?”

Sau khi Tư Không Tố mở thêm một cửa sổ đăng nhập của 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 xong thì nhường chỗ của mình, nghiêng đầu nhìn về phía Phong Linh Hiểu: “Lại đây nhập tài khoản với mật mã vào đi.”

Phong Linh Hiểu nghe vậy, động tác liền cứng đờ, lại lùi về phía sau, bụng đầy hoài nghi nhìn người nào đó mang vẻ mặt trầm lắng: “Anh muốn lấy account của tôi làm gì?”

“Không phải em rất chán ghét anh sao?” Tư Không Tố hỏi lại, trong đôi mắt đen tuyền như một đầm nước sâu thăm thẳm tràn đầy ý cười bằng lòng không rõ ràng, “Giờ anh cho em một cơ hội, hủy bỏ quan hệ vợ chồng giữa Linh Phong Hiểu Nguyệt và Tố Dạ Mặc Ảnh.”

Phong Linh Hiểu chẳng hề để ý “Xí” một tiếng, đột nhiên phản ứng mạnh lại, bộ dáng nhìn như đã bị làm kinh ngạc:”..... Anh hai, anh xác nhận là không phải anh đang đùa đó chứ?”

Tư Không Tố lại đang có âm mưu quỷ kế gì đây?

Tư Không Tố nhướng mày: “Em cảm thấy đây là trò đùa sao?”

“.....” Phong Linh Hiểu do dự. Điều kiện của anh ta tràn đầy hấp dẫn, thế nhưng trong lòng cô vẫn có chút đắn đo. Ngộ nhớ anh ta lại đùa giỡn cô.....

Giống như nhìn ra sự nghi ngờ của cô, Tư Không Tố dời tầm mắt, dùng giọng điệu thờ ơ nói: “Vả lại, account của em đã bị anh ép đến vậy rồi, có hãm hại em nữa cũng không cần thiết đúng không?”

Nói xong, anh ta lười biếng nâng mắt, chút tia sáng còn thừa ở khóe mắt liếc về phía người nào đó còn đang do dự: “Nếu em không nhập vào thì quên đi vậy.”

Những lời này quả nhiên có tác dụng!

Tư Không Tố vừa mới dứt lời.

“Đừng!” Phong Linh Hiểu lập tức sốt ruột kêu lên, vọt lên trước chiếm lấy bàn phím.

Bên môi Tư Không Tố không dấu vết mà nhếch lên một vệt cười yếu ớt.

Trong lòng Phong Linh Hiểu vẫn đang đấu tranh như trước. Nhưng cuối cùng cô vẫn không chống lại được cám dỗ, nửa tin nửa ngờ liếc nhìn Tư Không Tố một cái, rồi ngoan ngoãn nhập tài khoản cùng mật mã của mình vào.

Rất nhanh, thân hình mảnh khảnh của thiếu nữ áo đen đã xuất hiện tựa như mộng ảo trên màn hình trò chơi.

Phong Linh Hiểu chần chờ một lát, lùi sang một bên, nhường chỗ lại.

Cứ như vậy, Phong Linh Hiểu nhìn Tư Không Tố điều khiển Linh Phong Hiểu Nguyệt đi tới miếu Nguyệt Lão, lại chuyển sang account Tố Dạ Mặc Ảnh.

Tố Dạ Mặc Ảnh đã “chờ” ở miếu Nguyệt Lão từ trước, chiếc áo lông trắng dưới sự phụ trợ của phong nền đỏ tươi như lửa càng có vẻ đặc biệt chói lọi.

Chỉ thấy Tư Không Tố mở ba lô của Tố Dạ Mặc Ảnh ra, kích đúp vào món đồ thứ ba hàng thứ sáu.

Ngay sau đó.

Đinh! Hệ thống thông báo: Bạn đã sử dụng đồ vật đặc biệt “Lâm thời giải ước tàn diệp”, quan hệ hôn nhân vĩnh cửu của bạn được giải trừ một lần.

..... Ba lô của Tư Không Tổ đúng là món đồ hiếm có kỳ lạ gì cũng có.

Phong Linh Hiểu vừa nghĩ vậy, lại thấy anh chuyển sang account Linh Phong Hiểu Nguyệt, kích chọn Nguyệt Lão.

Nguyệt Lão: Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên. Xin hỏi người hữu duyên, ngài tới để.....

Khung đối thoại của Nguyệt Lão lập tức xuất hiện bốn lựa chọn:

a. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, ta đến là để kết duyên cùng người hữu duyên

b. Ta cùng chàng (nàng) đã định trước kiếp này vô duyên, thỉnh cầu giải trừ quan hệ hôn nhân.

c. Ta muốn nghe giới thiệu một chút về nhân duyên kiếp này.

d. Không có việc gì, chỉ tùy tiện đi dạo.

Tư Không Tổ không chút chần chừ mà lựa chọn “b”!

Thế mà lúc này, trong lòng Phong Linh Hiểu lại sinh ra cảm xúc không nữ.

Trong đầu lại bất giác hiện ra những việc đã qua cùng Tổ Dạ Mặc Ảnh.

Nam tử áo trắng nhẹ nhàng kia, từng cùng cô giết quái, từng bảo vệ cô vượt qua nhiều lần nguy hiểm, từng cùng cô có rất nhiều hồi ức tốt đẹp.....

Chẳng lẽ, sẽ ly hôn như vậy sao?

Chỉ có điều.....

Không đúng! Không đúng!

Cô đang nghĩ cái gì vậy!

Những hồi ức nhỏ nhoi này cũng không phải là cùng với tên Tư Không Tố vô sỉ kia!

Phải ly hôn! Nhất định phải!

Phong Linh Hiểu tự an ủi mình như vậy, ngay sau đó liền thanh thản lại.

Hệ thống hiện ra một khung lựa chọn.

“Hệ thống thông báo: Bạn có muốn cưỡng chế giải trừ quan hệ hôn nhân với phu quân Tố Dạ Mặc Ảnh của mình không? [Chấp nhận/Hủy bỏ].”

Tư Không Tố vẫn không chút do dự lựa chọn “Chấp nhận”.

Vì vậy, thế giới lập tức rất phấn khởi hiện ra một thông báo của hệ thống

—

【Hệ thống】 [Người chơi Tố Dạ Mặc Ảnh cùng người chơi Linh Phong Hiểu Nguyệt tình cảm tan vỡ, tuyên bố ly hôn, từ nay về sau nam hôn nữ gả không liên quan gì đến nhau, thật là khiến người ta tiếc hận, tiếc hận.....]

Rốt cục cũng ly hôn rồi.....

Quả nhiên Tư Không Tố không lừa mình! Sau này anh ta cũng không bao giờ có thể khống chế cô được nữa rồi chứ?

Tảng đá lớn trong lòng Phong Linh Hiểu cuối cùng cũng rớt xuống.

Nhưng mà —

Chưa đợi Phong Linh Hiểu vui vẻ xong, chưa đợi kênh Thế giới vì chuyện “kinh hoàng” này mà xôn xao lên!

Vào lúc Phong Linh Hiểu vô tình liếc mắt nhìn qua màn hình máy tính, cô mới bất ngờ phát hiện — không biết từ khi nào mà Tư Không Tố lại còn mở thêm account Thất Thương nữa!

Anh ta muốn làm gì? Phong Linh Hiểu sững sốt, lập tức kinh ngạc phát hiện, anh ta thế mà lại kích vào Nguyệt Lão, mở ra hệ thống “cầu hôn”!

Nhưng mà lúc Phong Linh Hiểu còn đang ngẩn ra, động tác của Tư Không Tố đã nhanh chóng chuyển lại account Linh Phong Hiểu Nguyệt.

Sau đó có một thông báo của hệ thống chặn ở chính giữa màn hình!

“Hệ thống thông báo: Bạn thân Thất Thương thỉnh cầu kết thành phu thê với bạn, bạch đầu giai lão, bạn có đồng ý không? [Chấp nhận/Hủy bỏ].”

Có lẽ do sơ ý lơ là, cũng có lẽ do vật trang trí đồ tươi trong miếu Nguyệt Lão bao phủ thân hình hẵn, cô vậy mà lại không phát hiện ra “Thất Thương” đã đứng bên cạnh Nguyệt Lão từ trước rồi!

Không ổn!

Phong Linh Hiểu bỗng nhiên lấy lại tinh thần, lòng nóng như lửa đốt nhào tới cướp con chuột của Tư Không Tố –

“Tư Không Tố, tên vô sỉ này, anh định làm gì vậy?! Dừng tay lại cho tôi a a a –”

Cô vừa la lên như vậy, động tác của Tư Không Tố quả thực có tạm dừng một chút. Chỉ có điều .....

Có thể bởi vì quá sốt ruột, cô vừa trượt chân, lão đảo một cái gục ngay trên bàn máy tính, tay ấn một cái thật mạnh.....

Lên nút bên trái con chuột kia.....

Mà con chuột trong trò chơi lại đang vừa vận đặt ở.....

Chỗ “Chấp nhận” trên khung lựa chọn của hệ thống!

【Hệ thống】 [Người chơi Thất Thương cùng người chơi Linh Phong Hiểu Nguyệt tâm đầu ý hợp, nguyện cùng kết thành phu thê, chấp tay thề, đồng tử giai lão, từ nay về sau quên chốn giang hồ.....]

Trợn mắt há miệng mà nhìn từ thông báo ly hôn biến mất rồi lại đến thông báo kết hôn hiện ra, đầu óc Phong Linh Hiểu “ong” một tiếng, sau đó, cô hoàn toàn mờ mịt.....

Cô cô cô đã làm cái gì vậy?!

“Aaa –!” Phong Linh Hiểu phát điên, cô cũng không dè dặt được nữa, liền nhào tới đánh thật mạnh lên người Tư Không Tố, “Tư Không Tố anh khốn kiếp!”

Ly hôn lại kết hôn..... Tóm lại một câu: Cô lại bị lừa giỡn!

Tư Không Tố tay mắt lanh lẹ bắt lấy hai tay của cô, khước miệng nhếch lên một độ cong cười như không cười, giống như đang cười nhạo hành động của cô: “Nhưng mà, đó là tự em ẫn xuống nha.....”

“Anh –” Vẻ mặt mình không liên quan đến chuyện này của anh ta càng làm Phong Linh Hiểu hết cách.

“Anh cái gì?” Tư Không Tố cười tùm tùm hỏi lại.

“Anh buông tay ra!” Phong Linh Hiểu tức giận đến suýt hộc máu, hai tay cô bị giữ, đành phải dùng hai chân để phản kháng, muốn thoát khỏi ma trảo của người nào đó.

Thế là, Tư Không Tổ đột nhiên buông lỏng hai tay, Phong Linh Hiểu chưa kịp chuẩn bị, cả người mất thăng bằng, liền vô tình mà áp vào lòng của anh.

Mặt cô nóng bừng lên, tức giận đang định đứng lên, lại cảm thấy lực ôm bên hông bỗng mạnh hơn, cả người cô đã bị giam cầm trong cái ôm ấm áp, một chút cũng không động đậy được.

“Này! Anh buông tay ra!” Cô mắc cỡ đỏ mặt gằm lên, cũng không dám động đậy một chút!

Nhưng mà câu nói tiếp theo của anh, làm cho suy nghĩ của cô ngừng trệ trong nháy mắt.

“Tiểu Linh Hiểu.” Hơi thở ấm áp của anh ập tới, giọng nói trầm thấp, trong trẻo nhưng lạnh lùng như bóng đêm quanh quần bên tai, “Em đã không thích đại thần, vậy sau này hãy để yêu nghiệt cùng với yêu nữ em cùng nhau quên chốn giang hồ, thế nào?”

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Quý Kế

Phong Linh Hiểu một giây trước vẫn còn đang buồn bực xấu hổ, một giây sau đã vì lời nói của Tư Không Tố mà cực kỳ bối rối.

Mặt cô bỗng chốc..... càng đỏ hơn vừa rồi, có thể so sánh với tôm luộc. Toàn thân cô cứng đờ cứ như vậy mà dựa vào người Tư Không Tố, qua một lúc lâu, mới máy móc mà chầm chậm ngẩng đầu, khó có thể tin mà nói ra một câu:”Lời..... lời của anh..... là có ý gì.....”

Giọng nói hết sức run rẩy.

Lẽ nào? Lẽ nào!..... Anh ta đang thổ lộ?

Tuy rằng không phải lần đầu cô được người ta thổ lộ, nhưng mà nếu đối tượng thổ lộ đổi thành Tư Không Tố thì loại cảm giác này rất kỳ quái.....>0<

Thật giống như bị người ta gõ một cái vào mặt, đầu hỗn độn không thể tỉnh táo được..... Mà trái tim nhỏ bé yếu đuối cứ liên tục đập loạn thành thịch thịch thịch, căn bản không có chỗ cho cô tự hỏi.....

Mà thần sắc cười như không cười trong mắt anh lại càng làm cho cô lúng túng đến phải cúi đầu, quên mất rằng móng vuốt của con hồ ly nào đó vẫn còn đặt ở bên hông mình.....

Thấy bộ dáng Phong Linh Hiểu như hận không thể đào một cái hố để chôn vùi mình vào, Tư Không Tố hơi hơi nhếch môi, khẽ cười nói: “Ý ở

trên mặt chữ.”

“Trên mặt chữ.....” Phong Linh Hiểu thì thào lặp lại lời của anh, bỗng bừng tỉnh lại, nhất thời vừa thẹn vừa giận. Cô vùng vẫy đẩy anh ra, nhảy dựng lên, nổi giận quát: “Quên cái đại đầu quý anh! Tôi còn muốn tiếp tục đi học lấy bằng tốt nghiệp, sau này còn muốn tìm việc làm.....” Càng nói càng hỗn hển, cuối cùng đành phải lấy một câu nói chẳng hiểu ra sao để chấm dứt. “Tóm lại, tôi mới không muốn ăn cơm thâm sơn làm người hang động gì đó với anh!”

Tư Không Tổ cẩn thận suy ngẫm lời cô nói một lần, độ cong của khóe miệng chẳng những không giảm ngược lại càng tăng thêm: “Nói như vậy là Tiểu Linh Hiểu đã thừa nhận quan hệ giữa chúng ta rồi sao?”

“Ai thừa nhận.....” Phong Linh Hiểu sừng sốt, đang định phản bác, lại bỗng dừng phát hiện..... lời nói của cô vừa rồi.....

Rất mất mặt!!!

Mặt Phong Linh Hiểu tái đi. Để che giấu sự xấu hổ của bản thân, cô chuyển tầm mắt sang một bên căm giận nói: “Tên vô sỉ anh! Uy hiếp tôi cũng thôi đi, vì sao còn muốn đùa giỡn tôi?!”

“Anh không đùa em a, không phải em rất muốn ly hôn với Tố Dạ Mặc Ảnh sau đó xảy ra JQ với Thất Thương sao? Anh chính là một lần thỏa mãn hai nguyện vọng của em nga.” Giọng điệu của Tư Không Tổ hết sức chân thành.

Loại giọng điệu này thật sự là cực kỳ đáng đánh, Phong Linh Hiểu chỉ hận không thể lập tức nhào tới hung hăng đánh anh ta một trận. Cô cất lực áp chế cơn giận của mình, dùng ánh mắt giết chết anh: “Anh vẫn còn già mồm át lẽ phải sao! Tôi muốn ly hôn! Ly hôn!”

“Được, vậy em tự làm đi.” Không ngờ Tư Không Tố lại sáng khoái đáp ứng, thoả mái hào phóng mà nhường chỗ, một bộ dáng ung dung thích thì chiều.

Phong Linh Hiểu hoài nghi trừng mắt liếc anh một cái, cũng không khách khí mà đi đến trước bàn máy tính, điều khiển chuột kích chọn Nguyệt Lão, lựa chọn “Ly hôn” –

Nhưng mà, cô lập tức đã biết vì sao Tư Không Tố lại đáp ứng cô dứt khoát như thế.

Bởi vì ..... Bởi vì.....

Nguyệt Lão: Xin lỗi, nhân duyên giữa bạn và người chơi Thất Thương chính là Mệnh trung chủ định, đời đời kiếp kiếp không thể chia lìa, vì vậy không thể ly hôn.

“.....” Phong Linh Hiểu bi ai.

Nguyệt Lão lão nhân, vì sao ngay cả ông cũng muốn đùa giỡn tôi vậy?
T_T

Phong Linh Hiểu đã bị đả kích nặng nề bỗng quay đầu lại, ánh mắt ai oán đâm thẳng về phía Tư Không Tố, oán khí dày đặc lao thẳng qua: “Vì sao..... Anh đã sớm biết không ly hôn được có phải không?”

Tư Không Tố vẫn bình tĩnh thản nhiên như cũ: “Phải thì thế nào?”

“Vậy sao vừa rồi có thể ly hôn với Tố Dạ Mặc Ảnh!” Cuối cùng Phong Linh Hiểu sụp đổ!

Khóe miệng Tư Không Tố khẽ nhếch, giải thích: “Vì món đồ vừa này anh dùng chỉ có thể hủy bỏ quan hệ vĩnh cửu một lần, mà tác dụng của

Chứng nhận chung thủy là vĩnh cửu, nói cách khác.....” Nói tới đây, tiếng nói của anh tạm dừng lại, dùng ánh mắt “Em hiểu mà” nhìn cô.....

Phong Linh Hiểu lại rơi nước mắt. Cô thật sự đã hiểu.....

Nói cách khác, cô kết hôn lần thứ hai kỳ hạn cũng là vĩnh cửu.....

T_T

Cô rất cái cốc.....

Cô thừa nhận, thua ở trong tay anh, không phải năng lực cô không bằng người, mà là..... Tư Không Tố, anh quả nhiên là cực phẩm trong vô sỉ!

Thấy Phong Linh Hiểu dờ dẫm không nói lời nào, Tư Không Tố đưa tay sờ sờ đầu cô, cười tủm tỉm nói: “Thế nào, Tiểu Linh Hiểu? Có phải vui mừng đến nói không ra lời hay không?”

Phong Linh Hiểu: “..... = =”

Đúng vậy, cô đúng là nói không ra lời, nhưng mà không phải vì vui mừng, mà vì thể xác và tinh thần đã bị đả kích quá nặng mới đúng!

Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ “Không thể nói lời nào” là cái cảnh giới gì.....Chỉ ví như hiện tại, cô đối mặt với tên vô sỉ này, không thể mở miệng.....

Môi của cô giật vài lần, có điều lời nói bẻ lại gì cũng nói không nên lời, cuối cùng chỉ có thể cắn giận mà giậm chân, trừng anh: “Còn không mau gọi điện cho dì La! Chẳng lẽ anh muốn bị nhốt trong này cả đời sao?”

Đối với cách Phong Linh Hiểu nói sang chuyện khác, Tư Không Tố thấy nhưng không trách. Anh mang hàm ý sâu xa mà liếc nhìn cô một cái, không nói gì, tự nhiên xoay người ngoan ngoãn đi gọi điện thoại. Chỉ là, lúc anh

xoay người đã dùng âm thanh không thể nghe nói ra một câu mà Phong Linh Hiểu không nghe thấy –

“Nếu như em không ngại.....”

Phong Linh Hiểu nhìn Tư Không Tố đi đến bên giường, cầm lấy điện thoại bắt đầu ấn số. Sau khi điện thoại kết nối được, anh ta nhỏ giọng nói vào ống nghe cái gì đó, chi chốc lát sau, khóe miệng của anh ta lại nhếch lên một nụ cười tà ác .....

Tà ác? Cô xác thực không có nhìn lầm! Khóe miệng của anh ta nhếch lên nụ cười chính xác là mang theo một loại hương vị của âm mưu.....

Cô không khỏi rùng mình một cái

Lẽ nào đối thoại của anh ta với dì La có một ít nội dung không tốt? Hoặc là tên Tư Không Tố này lại đang ấp ủ cái quỷ kế gì chăng?

Phong Linh Hiểu còn đang thấp thỏm suy đoán thì Tư Không Tố đã gác điện thoại, đi trở lại, trong con người đen tràn ra ý cười bí hiểm.

“Thế nào rồi? Dì La nói sao?” Thấy anh đến gần, Phong Linh Hiểu lo lắng tiến lên hỏi, “Khi nào thì dì ấy về?”

Tư Không Tố lập tức giả ra một bộ dáng tiếc hận, thất vọng hít một hơi: “Dì nói đêm nay phải tăng ca nên không thể về được. Dì nói chỉ có thể thiệt thòi chúng ta ngủ tạm trong này một đêm, chờ ngày mai dì về rồi sẽ tìm người đến mở cửa”

“.....” Phong Linh Hiểu, giây tiếp theo, cô không thể tin mà phát ra một tiếng kêu sợ hãi, “Anh nói bậy! Điều này sao có thể a!!!”

“Sao lại không thể?” Tư Không Tố nhú mày, “Không tin em có thể gọi điện hỏi thử xem.”

Phong Linh Hiểu nóng nảy: “Nếu dì La không thể về, chúng ta có thể bảo Thẩm Chính Thái gọi điện kêu người đến sửa a! Nếu không chúng ta tự gọi điện bảo người ta đến cũng được.....”

Tư Không Tố dang tay, tỏ vẻ bất lực: “Anh không biết số của cửa hàng sửa chữa.”

“Vậy có thể gọi 114 nha!” Phong Linh Hiểu vắt óc nghĩ biện pháp giải quyết.

“Không được!” Tư Không Tố lập tức từ chối một hơi.

“Tại sao?”

Tư Không Tố nghiêm trang đáp lại: “Chính Thái tuổi còn nhỏ, để người lạ vào sẽ không an toàn.”

Phong Linh Hiểu: “.....”

Được rồi, Tư Không Tố, anh quả nhiên là già mồm át lỗ phải, đó là lý lẽ hay là ngụy biện.....

Thế là, Phong Linh Hiểu cảm uất: “Tư Không Tố, vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?!”

“Không muốn thế nào cả.” Tư Không Tố nhếch môi cười, cười đến vô cùng nhẹ nhàng. Anh thừa cơ hội cô ngây ra mà đưa tay vò loạn tóc cô: “Ngoan, Tiểu Linh Hiểu, đừng rối loạn. Đêm nay liền ngoan ngoãn ở cùng anh một tối đi.....”

Phong Linh Hiểu cứng ngắc giật giật khóe miệng, một đợt khí lạnh chạy dọc sống lưng, cô vô ý thức lùi về phía sau một bước. Sao cái loại giọng điệu này của anh ta..... cực kỳ giống giọng điệu của lưu manh trên ghẹo

thiếu nữ trong phim truyền hình “Mỹ nhân, nàng liền ngoan ngoãn cùng lão gia đi~” v.v.....

Tư Không Tố liếc mắt nhìn Phong Linh Hiểu khóc không ra nước mắt một cái, đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, sau đó xoay người tao nhã đi vào toilet, chỉ để lại người nào đó đã hóa đá.....

Phong Linh Hiểu trợn mắt há miệng mà đứng thẳng tại chỗ bất động, hoàn toàn bị gió cuốn đi rồi.....

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hồ Ly

Phong Linh Hiểu cứ luôn cảm thấy, thời gian ngày hôm nay trôi qua đặc biệt dài.....

Suốt cả ngày, cô vẫn đều giữ nguyên đề phòng cùng cảnh giác cao độ, để ngăn ngừa Tư Không Tố lại làm ra chuyện quấy rối gì với mình.

Cứ như vậy, cô thực không dễ dàng chịu đựng đến tận buổi tối khiến lòng người run sợ .....

Nhưng mà cho dù cô có chuẩn bị tâm lý một trăm hai mươi phần trăm, thì lúc Tư Không Tố ôm chần và gối trèo lên giường cô, dây thần kinh toàn thân cô vẫn lập tức bắt đầu căng thẳng.

Phong Linh Hiểu ôm cái gối mềm mại lui đến góc giường, ánh mắt tràn ngập để phòng nhìn chăm chăm Tư Không Tố, lắp bắp lớn tiếng nói: “Tư Không Tố, anh anh anh trèo lên đây làm gì? Đây là giường của tôi mà!”

Tư Không Tố lập tức rất phối hợp mà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “A? Nhưng ở đây có mỗi chiếc giường này, anh không ngủ ở đây, thì còn ngủ ở đâu nữa?”

“Anh ngủ dưới sàn á!” Phong Linh Hiểu buột miệng thốt ra!

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Phong Linh Hiểu, Tư Không Tố thở dài một hơi: “Tiểu Linh Hiểu, sàn nhà rất lạnh.....” giọng nói trầm thấp lại mang theo vài phần làm nũng. Đôi con ngươi đen sáng như sao nhìn cô, vả lại còn

lóa lên tia sáng lạ thường, giống như vòng xoáy đầy sức hấp dẫn, có thể khiến người ta bất tri bất giác mất phương hướng trong nó.....

Phong Linh Hiểu rùng mình một cái, vội vàng chuyển tầm mắt sang nơi khác không nhìn vào đôi con ngươi để làm cho người ta sinh ra ý muốn bảo vệ kia, cố ý giả vờ không chút nào thèm để ý: “Vậy thì thế nào?”

“Cái giường này lớn như vậy, cho anh ngủ một bên đi?” Cơ hội tốt! Trong đôi mắt hẹp dài của Tư Không Tố bỗng xẹt qua một tia thực hiện được, một bên dùng lời nói phân tán lực chú ý của Phong Linh Hiểu, còn một bên nhẹ nhàng dịch vào giữa giường.

“Không được! Anh mau lăn xuống đi!” Tuy rằng Phong Linh Hiểu cự tuyệt không hề để lại nửa phần đường sống, nhưng cô cũng không nhận thấy được nguy hiểm đang càng lúc càng gần.....

“Sàn nhà lạnh như vậy, em nữ để anh ngủ dưới đó sao?”

Phong Linh Hiểu không chút do dự trả lời: “Đương .....”

Câu cô muốn nói là, đương nhiên nữ!

Nhưng mà lời cô còn chưa dứt, đã bị tên vô sỉ nào đó cắt ngang: “Anh đã biết là em sẽ không nữ mà. Ừm, cứ như vậy đi, chúng ta cùng nhau ngủ.....”

Miệng của Phong Linh Hiểu trong nháy mắt mở thành hình chữ ‘O’.

Cô trợn mắt há miệng mà nhìn Tư Không Tố nằm xuống bên cạnh mình, trong nháy mắt đã chiếm mất nửa cái giường của cô rồi.....

Cô không biết làm sao mở to mắt, nhìn Tư Không Tố nghiêng người đưa lưng về phía cô.....

= = Này, anh hai à, tôi vẫn chưa nói được hay không mà, anh đã nhanh như vậy.....

Ngực giống như bị cái gì đó chặn lại, Phong Linh Hiểu giật giật môi, cuối cùng cái gì cũng không nói được. Cô thở phì phì cầm một cái gối ngăn giữa hai người, lời lẽ thực hung dữ nói rõ: “Anh nghe đây, không được ngủ vượt qua ranh giới đó!”

Nói xong, cô bực mình hừ một tiếng, nghiêng người nằm xuống.

Mà bên cạnh.....

Tư Không Tố vốn đang giả vờ ngủ bỗng chậm rãi mở mắt ra, trong mắt tối đen như ban đêm một tia gian xảo chột lóe lên rồi biến mất, khóe miệng của anh nhếch lên một độ cung quý dị.....

*****

Cứ như vậy, Phong Linh Hiểu trần trọc ở trên giường, rớt cục ở trong tâm trạng rối rắm, phức tạp khó phân biệt mà đi vào giấc ngủ.

Thế nhưng đến nửa đêm.....

Cô cảm thấy mình dường như bị cái lạnh bao quanh, cả người lạnh cóng.

“Lạnh.....” Cô nhúu nhúu mày, theo bản năng muốn mở mắt ra, nhưng sự buồn ngủ nồng đậm lại khiến cô không thể thực hiện động tác đơn giản này.

Thật vất vả, cô rớt cục hí mắt ra được một chút. Trước mắt là một màn sương mù tối đen bao phủ.

“Chăn của mình đâu.....” Cô mơ hồ lẩm bẩm một tiếng, thò tay ra vùng không khí lạnh cóng kia, bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng mà cô đang ngủ, căn bản không thể dùng lực, cho dù cô tìm kiếm thế nào cũng đều phí công. Giống như cơ thể này vốn không phải là của cô vậy.....

Ngay lúc cô định bỏ cuộc –

Đột nhiên, cô chạm phải một vật thể..... rất mềm mại, rất ấm áp?

Đây là cái gì?

Nhưng mà Phong Linh Hiểu đang nóng lòng muốn tìm chỗ sưởi ấm, cũng không rảnh suy nghĩ, thân thể vô ý thức dịch về phía vật thể ‘ấm áp’ kia.....

Khi đầu ngón tay cuối cùng hạ xuống, vật thể kia đột nhiên rung một cái.

“Chấn sao? Ở.....hình như không phải.....”

Phong Linh Hiểu khó khăn hơi nâng mí mắt nặng trĩu lên, muốn thấy rõ cảnh vật trước mắt.....

Thế nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng đen dao động ở trước mắt.....

Cái gì cũng không có sao? Nhưng mà vì sao cô..... cô lại thấy được một con.....

“Một con hồ ly... rất lớn.....” Cho dù đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, Phong Linh Hiểu cũng không nhận được mà phát ra kinh ngạc từ đáy lòng, tiếp tục chạm vào con “hồ ly” kia .....

Chẳng lẽ cô đang nằm mơ? Nếu không sao lại thấy hồ ly chứ?

Nhưng mà..... cảm giác về con “hồ ly” này, vì sao lại chân thật như thế?

Cảm giác sờ lên con ‘hồ ly’ rất mềm mại, rất ấm áp, chỉ là.....

Phong Linh Hiểu thì thào lên tiếng: “A..... con hồ ly này.....không có lông.....”

“Hồ ly” bên cạnh đột nhiên giật giật.

“A?” Động tác của Phong Linh Hiểu có chút tạm dừng, nhưng không có dừng lại, đưa tay ôm lấy “hồ ly” mềm mại ấm áp.

Cô cọ cọ bên người “hồ ly”, muốn lấy chút ấm áp từ trên người “hồ ly”. “Hồ ly” hình như bị động tác này của cô làm cho tức giận, Phong Linh Hiểu chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một bóng đen!

Sau đó, cô giống như thấy được .....

“Hồ ly” trong mộng, đè lên cô.....

Trong bóng tối, dường như có một đôi con người sáng quắc nhìn chăm chú vào cô.....

Cô quả nhiên là đang nằm mơ mà.....

Nếu không làm sao có thể thấy bị một con hồ ly đè lên chứ?

Đúng vậy, nhất định là đang nằm mơ nằm mơ nằm mơ..... Phong Linh Hiểu tự nhủ với mình như vậy, thế nhưng cảm giác đè nặng trên người kia vẫn không biến mất. Cô vươn tay ôm lấy con “Hồ ly” trong mộng, há miệng cắn .....

Thế nhưng cô chỉ cắn được một luồng không khí lạnh lẽo, miệng đã bị cái gì đó mềm mại lấp lại. “Hồ ly” bắt đầu phản kháng, thế mà ngang nhiên

dám cắn cô!

Phong Linh Hiểu theo bản năng bắt đầu ngo nguậy, nghiêng đầu qua một bên: “Đau! Hồ ly cắn..... cắn người..... ưm.....” Không kịp thoát đi, miệng của cô lại bị “hồ ly” hung hăng “cắn” lần nữa!

“Ưm này –” Cô đang muốn mở miệng phát ra kháng nghị. Nhưng cô vừa hé miệng, cái gì đó ám áp liền theo không khí lạnh mà xâm nhập vào.

Cái vật kia không hề kiêng nể gì mà đoạt lấy hơi thở cô, gần như hút hết toàn bộ không khí để thở của cô.....

“Ưm ưm ưm –!” Phong Linh Hiểu tốn hết sức lực mới đẩy được “Hồ ly” trên người ra!

Cảnh trong mơ này rất chân thật!

“Hồ ly” đáng ghét, ngang nhiên dám cắn cô!

Không được! Cô phải cắn lại!

Trong lúc ngủ mơ Phong Linh Hiểu đã tức giận! Không biết lấy sức lực từ đâu, cô một tay đẩy “hồ ly” đang đè trên người mình ra, sau đó vồ lên, hung hăng cắn vào cổ “hồ ly”.....

“Hồ ly” hơi ngo nguậy vài cái, phát ra một tiếng kêu rên, rồi cục nằm im.

Phong Linh Hiểu vừa lòng, lại ôm lấy “Hồ ly” ấm áp mềm mại, tiếp tục cắn cắn trên người nó một hồi. Rồi cục, cô không chống lại được cơn buồn ngủ nồng đậm vây lấy, nằm úp lên trên người “hồ ly” đi vào mộng đẹp lần nữa .....

*****

Ngày hôm sau.....

Phong Linh Hiếu bị một trận tiếng mở cửa làm giật mình tỉnh giấc.

Cô bỗng dưng mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn bốn phía, lại bị một màn trước mắt dọa đến sợ hãi!

Cô cô cô nhìn thấy cái gì vậy?!

Phong Linh Hiếu không thể đè nén mà bắt đầu run rẩy, tầm mắt cô cực kỳ không thể tin mà đối diện với đôi con người đen mang cười!

“Sao sao sao anh lại ở trên giường của tôi?!” Cô thật vất vả kiềm chế bản thân mới không bật ra tiếng hét chói tai, có điều giọng nói của cô rõ ràng lại mang theo muôn vàn kinh hãi!

“Hả? Chẳng lẽ Tiểu Linh Hiếu quên rồi.....” Chủ nhân của con người lộ ra nét mặt vô tội, con người đen sáng trong như gương phản chiếu ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ của Phong Linh Hiếu, giọng nói như muốn nhắc nhở cô nhớ lại mọi thứ, “Em còn nhớ không, ngày hôm qua –”

Ngày hôm qua, ngày hôm qua .....

Phong Linh Hiếu nghe thấy lời nói của anh nhất thời bàng hoàng không biết làm sao, suy nghĩ cũng không khỏi theo sự dẫn dắt của anh đi ngược về..... Sau đó, cô dần dần nhớ lại mọi thứ ngày hôm qua.....

Cô nhớ ra rồi. Ngày hôm qua, tên vô sĩ trước mặt này đi vào phòng của cô, sau đó rất vô sĩ mà làm hỏng cửa phòng, lại rất vô sĩ chiếm một bên giường của cô, cuối cùng còn rật vô sĩ.....

Sắc mặt Phong Linh Hiếu chợt trở nên trắng bệch.

Tầm mắt của cô từ thân thể hai người chậm rãi di chuyển xuống, đến khi phát hiện quần áo hai người đều cực kỳ hỗn độn .....

“A a a!”

Phong Linh Hiếu vẫn là bật ra tiếng thét chói tai.

Kiểm chế gì gì đó, quả nhiên chỉ là mây bay.....= =

“Tư Không Tố! Anh anh anh đã làm gì tôi rồi!” Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, trong giọng nói run rẩy tràn ngập phẫn nộ!

“Tiểu Linh Hiếu, những lời đó hẳn nên là do anh hỏi mới đúng.” Tư Không Tố cong mắt phượng thành hình trăng lưỡi liềm, ý vị sâu xa mà liếc nhìn cô một cái, ý cười trong mắt càng sâu hơn, anh lo lắng hỏi, “Ngày hôm qua em, đã làm gì anh rồi?”

“Em nhìn kỹ lại xem đi ~” Tư Không Tố miễn cưỡng dịch người sang, nhân tiện đem móng vuốt sói đặt lên eo cô.

“Cái gì –” Phong Linh Hiếu vốn đang trong cơn giận dữ nghe xong câu này, vẻ mặt cứng đờ, động tác dừng một chút, ngay cả việc quan trọng là lấy tay anh ra vậy mà cũng quên mất.

Tầm mắt của cô tiếp tục đi xuống, rồi..... chuyển qua tay của mình.....

Sau đó..... Sau đó!

Cô phát hiện, tay của mình vậy mà vẫn bám chặt lấy cổ áo của Tư Không Tố!

“A!” Cô hét lên một tiếng, như bị điện giật mà rút tay về, nhanh chóng lùi đến góc giường, lạnh run lên, “Tư Không Tố, anh chiếm tiện nghi của tôi!”

“Có sao?” Tư Không Tố chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, khóe môi tràn ra nụ cười làm người ta váng đầu hoa mắt, đôi mắt chớp chớp, “Nhưng

mà hôm qua anh đã rất nghe lời em, không có ngu vượt qua ranh giới nga..... Nhưng còn em lại.....” Giọng nói của anh dừng một chút, đề tài vừa chuyển, đột nhiên thực nghiêm túc nhìn cô, “.....cẩn anh.”

”Tôi cẩn anh?!” Phong Linh Hiểu kinh ngạc trợn tròn mắt, gần như là buột miệng thốt ra! Cô không thể tin mà nhìn về phía cái cổ trắng nõn dưới cổ áo hỗn độn của Tư Không Tố.....

Quả nhiên là chỗ xanh, chỗ tím thật khó coi.....

A a a!

Phong Linh Hiểu cố nén xúc động muốn phát điên, cố gắng áp chế cảm xúc của mình: “Ngày hôm qua rốt cuộc tôi đã làm gì.....”

Tư Không Tố vẫn cười đến vô cùng nhẹ nhàng như cũ: “Không biết ư..... Chỉ có điều Tiểu Linh Hiểu, cái này vừa nhìn là hiểu nha..... Có đúng không?”

Nhưng mà thái độ của anh lại làm cho Phong Linh Hiểu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi! Tư Không Tố khó ưa, thế mà còn có lòng dạ trêu chọc cô!

Mà khiến cô tức giận nhất chính là, vừa rồi cô vô ý thức bám chặt lấy cổ áo của Tư Không Tố — thế mà người này chẳng những không nhắc nhở cô, ngược lại còn có bộ dạng hưởng thụ “Anh không ngại em tiếp tục ăn đậu hũ của anh” a!

Ngay lúc Phong Linh Hiểu tức giận đến muốn nhào tới bóp cổ Tư Không Tố, lại nghe anh chậm rãi mở miệng nói: “Nhưng mà, hiện giờ anh biết, có một chuyện rất quan trọng sắp xảy ra.”

“Chuyện gì?” Phong Linh Hiểu ngẩn ra.

“Ừm.” Tư Không Tổ cười cười, lười biếng nâng mắt lên, cố ý kéo âm cuối thật dài, “Dì đã về, hẳn là dì ấy đã gọi người đến giúp mở khóa.....”

Anh vừa mới dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến một đợt tiếng công cụ đập gõ cái khóa cửa –

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Loli

Trong nháy mắt Phong Linh Hiểu mờ mịt tại chỗ.

Cô giống như đã bị làm hoảng sợ, nhìn không chớp mắt: “Anh.....anh nói cái gì?”

“O? Tiểu Linh Hiểu, em không nghe rõ sao?” Tư Không Tố áp sát vào, cúi đầu xuống một chút, khoảng cách giữa bọn họ liền gần trong gang tấc. Mắt phượng hẹp dài hơi hơi nheo lại, xẹt qua tia bõn cợt: “Bọn họ sắp phá cửa vào tới rồi nga...”

Giống như là muốn chứng thực lời của anh, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng gõ cửa dồn dập rõ ràng.

Cốc! Cốc! Cốc!

Giọng hỏi đầy sốt ruột của dì La lập tức truyền vào: “Tiểu Tố, Linh Hiểu, các con thức dậy chưa?”

Phong Linh Hiểu vẫn kinh ngạc như cũ, không biết làm sao, còn Tư Không Tố thì chỉ cười không nói.

“Các con mau thức dậy đi! Chúng ta sắp vào rồi!” Thấy không có ai trả lời, dì La lại sốt ruột nhắc nhở.

Tiếng gõ cửa dần biến mất mà thay vào đó là tiếng mở khóa.

Nghe từng đợt từng đợt âm thanh làm rung mình kia, Phong Linh Hiểu giật mình bừng tỉnh lại, bật ra một tiếng thét kinh hãi: “Aaa!”

“Tiểu Linh Hiểu?” Tư Không Tố nhíu mày, hơi khó hiểu nhìn cô.

“Không được!” Cô đột ngột từ trên giường nhảy dựng lên, ánh mắt quét một vòng trên chiếc giường đang cực kỳ hỗn độn, thì thào lẩm bẩm, “Để người ta nhìn thấy thì gay go mất, cho nên...”

Cô không để ý đến Tư Không Tố, ánh mắt hoảng loạn đảo quanh bốn phía, cuối cùng bình tĩnh dừng lại chỗ toilet.

“Có rồi!” Trước mắt cô sáng ngời, đột nhiên gật gật đầu, không nói rõ ràng gì vừa kéo vừa lôi Tư Không Tố, cũng không quan tâm đến việc sức lực chênh rất xa.

“Em....” Tư Không Tố có chút giật mình trong nháy mắt, có lẽ chính là lúc khe hở ngăn ngủi ấy, anh quên mất phản kháng, bị kéo đến trước cửa toilet.

“Mau vào đi! Mau trốn vào đó đi!” Phong Linh Hiểu dùng hết sức đẩy Tư Không Tố vào, đỏ mặt cảnh cáo anh, “Nhớ kỹ đây! Trước khi chưa nghĩ được cách làm mất hết những dấu trên cổ thì không được đi ra! Tuyệt đối không được để người khác nhìn thấy đó!”

Rốt cục Tư Không Tố đã hiểu được ý đồ của cô, nhìn Phong Linh Hiểu hỗn hển, khóe môi của anh lại lộ ra nụ cười quen thuộc: “Tiểu Linh Hiểu, em đây là đang che giấu chứng cứ phạm tội sao?”

“Im....im miệng! Anh quan tâm đến tôi làm gì! Nhớ kỹ không được đi ra!” Dưới ánh mắt tràn đầy nghiền ngẫm của anh, Phong Linh Hiểu không nhìn được mà hùng hổ nhìn anh rống lên một câu.

Đang định dùng sức đóng cửa, lại bị Tư Không Tố một tay đè lại.

Phong Linh Hiểu sững sốt, âm thầm dùng sức, nhưng cửa vẫn không nhúc nhích như trước.

“Tư Không Tố! Rốt cuộc anh muốn làm gì?! Phong Linh Hiểu tức giận đến nghiến răng, nếu không phải tình hình cấp bách, cô nhất định sẽ bỏ nhào tới hung hăng giáo huấn anh ta một phen.

Tư Không Tố làm như không nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ buồn bực của cô, mà vô cùng nhẹ nhàng mỉm cười với cô: “Ừm, vừa rồi có chuyện rất quan trọng đã quên nói với em. Tiểu Linh Hiểu, em nhớ kỹ phải chịu trách nhiệm với anh nga...”

“Biết rồi!” Phong Linh Hiểu buồn bực trừng mắt liếc anh một cái, không kiên nhẫn ngắt lời anh. Lúc này đây rốt cục cô cũng đoạt lại được quyền chủ động khống chế cái cửa, ‘Phanh’ một tiếng đóng cửa lại.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc đóng cửa lại kia, trái tim của cô đột nhiên đập rất nhanh! Cô bịt chặt miệng lại, ngây người.

Cô cô cô vừa mới nói gì vậy?! Hình như một lúc nói sai liền đồng ý với anh ta mất rồi...

Lúc này, cửa phòng vang lên một tiếng trong trẻo, rồi được mở ra.

“Tiểu Tố, Linh Hiểu, các con không có chuyện gì chứ?” Giọng nói thân thiết của dì La lập tức truyền vào trong tai.

Thân thể Phong Linh Hiểu hơi hơi phát run đã không kịp hồi hận nữa rồi, cô nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, xoay người, ra vẻ bình tĩnh giương lên một cái mỉm cười thoải mái: “Không có chuyện gì ạ, con.... tụi con rất tốt....cám ơn dì La quan tâm.”

“Không có chuyện gì là tốt rồi. Thật sự là có lỗi quá, tối hôm qua có việc đột xuất không thể về được, thiệt thòi cho hai đứa...” Nét mặt khẩn trương

của dì La có chút thả lỏng ra, sau khi quét mắt một vòng trong phòng, lại không khỏi nghi hoặc nói

“A? Đúng rồi, sao lại không thấy Tiểu Tố vậy? Nó đi đâu rồi?”

Phong Linh Hiểu bất chợt hoảng hốt, ánh mắt không được tự nhiên quét lung tung chung quanh, lắp bắp giải thích: “Việc ....này này, à vừa lúc sáng thức dậy bụng của anh ấy có chút khó chịu, cho nên đang ở trong toilet đàng kia....”

Dì La thấy mặt cô có vẻ xấu hổ, cho là cô vì ngượng ngùng việc Tư Không Tố vào toilet giải quyết vấn đề cá nhân, nên cũng không hỏi tiếp, chỉ mỉm cười gật gật đầu: “Vậy dì an tâm rồi. À phải, lúc dì đi về đã tiện thể mua bữa sáng luôn, con với Tiểu Tố mau ra ăn đi.”

“Dạ.” Phong Linh Hiểu khẩn trương mà đồ mồ hôi lạnh, ngay cả độ cong khóe miệng nhếch lên cũng trở nên cứng ngắc. Cô tiếp tục nhìn dì La ra khỏi phòng, mãi đến khi bóng dáng dì biến mất ở cửa phòng, mới âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm, tháo cảnh báo nguy hiểm xuống

Bởi vì chợt dạ, cô lại nhìn chung quanh một lần, xác nhận nguy hiểm thật sự đã không còn nữa, mới hơi chút lấy hết can đảm, lại cảnh cáo người nào đó trong toilet lần nữa: “Tư Không Tố! Tôi cảnh cáo anh, không làm mất hết những dấu trên cổ, đừng mong đi ra!”

Nói xong, cô hừ lạnh một tiếng, bước nhanh ra khỏi phòng

Nhưng mà Phong Linh Hiểu vội vã rời đi, đã không nghe thấy vào ngay lúc cô xoay người, bên kia cánh cửa liền truyền ra một tiếng cười khê...

*****

Lúc Phong Linh Hiểu bước vào phòng ăn, dì La đang nói gì đó với chú mở khóa, còn Thẩm Chính Thái thì lại vẻ mặt thù hận mà cắn cái bánh bao

nhân thịt trong tay.

Nhìn thấy Phong Linh Hiểu xuất hiện, Thẩm Chính Thái đột nhiên ngừng cắn, bắn qua một tia sáng đông lạnh.

Đối với tia sáng hung ác của Thẩm Chính Thái thì Phong Linh Hiểu đã sớm tập mãi thành thói quen rồi, liền xem nó như vô hình, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, không đếm xỉa đến bạn nhỏ Chính Thái rõ ràng muốn giả ra một ánh mắt hung ác kết quả lại trở nên thật buồn cười.

Dì La thanh toán tiền cho chú mở khóa rồi tiễn ông ấy ra cửa xong lại đi vòng về bàn ăn. Khi tầm mắt của dì rơi vào chỗ trống của Tư Không Tố, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Linh Hiểu, sao Tiểu Tố còn chưa đi ra vậy?”

“Ức!” Phong Linh Hiểu kinh hoảng, toàn thân run lên, lại còn bị sặc nước miếng, bắt đầu ho khan dữ dội. Cô thực không dễ dàng mới từ từ thở lại bình thường được, lúc đang định trả lời –

“Dì.” Phía sau truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Giọng nói này không phải....

Phong Linh Hiểu quá sợ hãi, vội vàng quay đầu lại.

Thì thấy-

Người trước mắt này giống như vật phát sáng mà tỏa ra hào quang lóa mắt vậy, không phải Tư Không Tố thì còn ai?!

Dáng người thon dài thẳng thớm mặc vào chiếc áo sơmi trắng, cổ áo hơi mở ra, lẳng mà không loạn, lộ ra một mảnh sáng bóng mê hoặc.

Chỉ là....

Vết bầm xanh tím vô cùng thâm trên cổ anh ta thật sự vô cùng nhói nhói đôi mắt cô. .

“Tiểu Tố con ra rồi ...” Giọng điệu Dì La vừa trở nên dịu đi lại tại một giây mà im bật lại, dì lập tức kinh ngạc thốt lên, “Trời ạ! Cổ của con làm sao thế?”

Nghe thấy một tiếng kêu to của dì, Thẩm Chính Thái nghi hoặc ngừng đầu nhìn về phía Tư Không Tố. Sau đó, cái miệng của nó mở ra thật to, bánh bao trong tay cũng rớt cái “bộp” xuống đất, lăn lông lốc một vòng, rồi nằm im.

Phong Linh Hiểu hận không thể lập tức xông đến túm lấy cổ áo anh mà rống lên:

Ai cho anh ăn mặc như vậy mà đi ra?!

Thế nhưng, cô vẫn phải cố gắng kiềm chế cơn xúc động này, quăng cho anh một ánh mắt sắc bén.

“Không có gì đâu, chỉ là ngày hôm qua bị một con muỗi ‘độc’ cắn mà thôi.” Tư Không Tố như không nhìn thấy ánh mắt giết người của Phong Linh Hiểu, khóe môi nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, cố ý đọc rõ từ “muỗi độc”.

Phong Linh Hiểu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, góc áo bất giác bị cô vò nhăn thành một túm.

“Vậy à? Tiểu Tố chút nữa con nhớ lấy ít thuốc mỡ thoa vào đó.” Anh mắt dì La lộ ra chút lo lắng. Dì nhìn đồng hồ trên tường rồi lại nói: “Dì phải đi rồi, Chính Thái lại nhờ các con vậy.”

“Nhanh như vậy sao?” Phong Linh Hiểu kinh ngạc. Không phải dì La mới vừa về à? Sao lại đi nhanh như vậy chứ?

“Ừ, công ty còn có việc phải xử lý, dì cần phải đi rồi” Dì La nhìn cô gật gật đầu, sau khi dặn dò Thẩm Chính Thái vài câu lại vội vàng rời khỏi nhà.

“....” Phong Linh Hiểu còn chưa phản ứng lại được từ sự biến hóa của vở kịch này.

Cửa vừa mới khép, gần như là ngay lập tức, Thẩm Chính Thái “hoắc” từ chỗ ngồi nhảy dựng lên.

Nó lao đảo lùi về sau mấy bước, hoảng sợ nhìn về phía Phong Linh Hiểu, một bộ dáng như nhìn thấy ma ăn thịt người:

“Ngày hôm qua chị....đã làm gì anh họ tôi rồi?” Giọng nói của nó tuy rằng đượm chút hờn giận, nhưng cũng thêm một chút run run. Giống như... Đã chuẩn bị tâm lý tốt cho điều không hay nào đó.

Phong Linh Hiểu đầu tiên là ngẩn ra, mặt lập tức đỏ lên, bắt đầu bất mãn kháng nghị “Này này này! Hả là nên hỏi anh ta làm gì chị mới phải chứ?”

“Anh...anh họ, có...có phải là chị ta...chị ta ăn anh rồi phải không...” Thẩm Chính Thái nhắm mắt làm ngơ với lời nói của Phong Linh Hiểu, ánh mắt run rẩy dừng ở trên người Tư Không Tố, giống như còn muốn hỏi chân tướng sự thật.

Tư Không Tố chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến, không nói câu nào.

Thẩm Chính Thái run càng mạnh hơn.

Đôi mắt không nhạy bén của Phong Linh Hiểu trong lúc vô ý chạm đến ánh mắt hẹp dài của Tư Không Tố, mới đột nhiên tỉnh ngộ ra, hối hận đến ruột cũng xanh luôn rồi: “Không phải! Việc này cũng không liên quan đến cậu a!”

Thẩm Chính Thái ngạc nhiên mở to miệng sau một lúc lâu, cậu run rẩy chỉ vào Phong Linh Hiểu, bật phát ra một tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm: “Chị cầm thú a a a! Trả trong sạch của anh họ tôi lại đây!!!”

“Cậu mới là cầm thú!” Đổ ửng tiếp tục chiếm cứ hai má Phong Linh Hiểu, mặt của cô đỏ đến gần như sắp nhỏ máu.

“Chị thế mà ngang nhiên bá vương ngạnh thượng cung (cưỡng ép), chị không phải cầm thú thì là gì?! Thẩm Chính Thái kích động nói năng lộn xộn, ánh mắt hỗn độn, ngón tay chỉ vào Phong Linh Hiểu cũng run run, “Còn nữa, đừng tưởng rằng tôi không biết, lúc anh họ vừa mới đến, chị đã liếc mắt đưa tình với anh ấy đúng không?!”

Phong Linh Hiểu suýt nữa đã phun ra một ngụm máu tươi.

Cô thật sự là khóc không ra nước mắt...Ánh mắt của cô có kém như vậy sao?

Lúc này, Tư Không Tố vẫn đứng một bên xem diễn, giống như chuyện không liên quan đến mình rốt cục cũng khe khẽ thở dài, thản nhiên mở miệng nói: “Chính Thái không được vô lễ với chị dâu họ.”

Xoảng!

Lần này không phải bánh bao rơi, mà là bát rơi.

Thẩm Chính Thái vô ý thức vịn vào phía trước, cái bát sứ nằm gần mép bàn liền “Xoảng” một cái rơi xuống đất, vỡ thành một đóa hoa trắng chói lọi. Cầm của cậu suýt nữa đã rơi xuống đất, sắc mặt từ hồng chuyển thành trắng, từ trắng chuyển thành xanh: “Cái... cái gì? Chị chị chị dâu họ? Nhưng nhưng nhưng...”

Phong Linh Hiểu cùng lúc cũng bị một tia sét đánh trúng, cả người tan thành tro bụi.

Cô đột nhiên có loại cảm giác lơ lửng ở tận mây xanh, giống như mình đã không còn là chính mình nữa....

Nhưng mà Thẩm Chính Thái cùng Phong Linh Hiểu còn chưa khôi phục lại từ đả kích nghiêm trọng này thì—

“A! Em không tin—!”

Một giọng nữ xa lạ chói tai đột nhiên xuyên thấu qua cửa chính, vang vọng toàn bộ phòng ăn.

Có chuyện gì vậy?

Những người trong nhà đều giật mình.

Chỉ nghe một tiếng “răng rắc” trong trẻo, cửa đã được mở.

Một cô bé trắng trẻo cột tóc kiểu sừng dê hai bên, răng cửa trống hai lỗ, ước chừng tám tuổi nhảy vào, giọng nói non nớt xuyên thấu cả ngôi nhà: “Anh họ! Sao anh có thể như vậy!” Cô bé chật chẽ nhìn chăm chăm Tư Không Tố, trong con người ngập nước tràn đầy trách cứ, “Không phải anh yêu Lưu Bích Đề đến chết đi sống lại sao?!”

Đi theo phía sau Loli vào là một người nhất cử nhất động đều thận trọng.

Chỉ là Phong Linh Hiểu còn chưa kịp nhìn ra người đến là ai, đã bị lời nói của cô bé này làm “xì” cười ra tiếng.

...Không phải anh yêu Lưu Mít Ướt đến chết đi sống lại đó chứ?

Rất khó tưởng tượng, một yêu nghiệt như Tư Không Tố mà bị treo thêm hai con sâu sẽ là tức cười ra sao nhỉ!

Cô vừa phát hiện— cái tên “Lưu Bích ĐỀ” này, thật sự là tạo cảm giác cực kỳ thích thú!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Giết Trong Một Giây

Nhìn thấy Phong Linh Hiểu phản ứng mạnh như vậy, cô bé liền tức giận. Nó bất mãn như ong mày, chống nạnh như nữ vương, hùng hổ chỉ vào Phong Linh Hiểu quát to: “Có gì đáng cười chứ? Không được cười! Nghe chưa, không được cười!”

Giọng nói non nớt cùng động tác của cô bé càng thêm tức cười, khiến cho Phong Linh Hiểu đã không thể ngừng cười mà còn càng cười dữ dội hơn, vô thức vịn vào bả vai Tư Không Tố cười đến nghiêng ngả, suýt chút nữa đã rơi cả nước mắt.

Cô bé tức giận đến tái mặt, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, uất ức xông lên trước lay lay Thẩm Chính Thái về mặt đang dại ra: “Anh, cái bà xấu xa này bắt nạt em!” Nhưng Thẩm Chính Thái vẫn còn đang chìm trong đả kích nghiêm trọng kia, về mặt ngạc nhiên nhìn cô bé một cái, không nói được lời nào.

Thấy Thẩm Chính Thái không để ý đến mình, cô bé chán nản, lại hướng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Tư Không Tố: “Anh họ! Anh tìm đâu ra bà xấu xa này vậy!”

“Sai rồi” Tư Không Tố thờ ơ liếc nhìn cô bé một cái, sửa lại từng chữ cho đúng, “Không phải là bà xấu xa mà là chị dâu họ.”

Cô bé và Phong Linh Hiểu gần như đồng thời lên tiếng:

“Chị dâu họ gì chứ?! Anh họ nói bậy! Em không tin!”

“Tư Không Tố, ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy nha! Kẻ ngốc cũng nhìn ra được lời anh nói là giả!”

“Không tin sao? Hóa ra các người đều cảm thấy như vậy. ” Tư Không Tố quét mắt liếc hai người một cái, giả vờ mát mát hít sâu một hơi, “Chẳng lẽ lời nói của anh không đáng tin đến vậy sao? Nhưng mà lời anh nói đều xuất phát từ đáy lòng a.”

“..... =_=”

Giọng điệu của anh vô cùng chân thành, mà “người đến” này giờ vẫn bị mọi người bỏ quên ở một bên đột nhiên không thể khống chế mà run lên, cuối cùng cũng khiến cho mọi người trong phòng chú ý đến cô ta.

Cô ta lùi về phía sau vài bước, hai vai cực kỳ khoa trương mà run rẩy, dùng ánh mắt bị thương nhìn về phía Tư Không Tố, giống như sắp khóc: “A Tố, anh...Anh nói cho em biết, đây không phải là sự thật!”

Nghe thấy âm thanh đột nhiên xuyên vào, lúc này Phong Linh Hiểu mới nhớ đến trong phòng vẫn còn một người xa lạ nữa đến. Nhưng mà lúc cô nhìn về phía phát ra âm thanh kia, cũng không khỏi kinh ngạc. Bởi vì cô nhìn thấy một người mà dù thế nào cũng không tưởng tượng sẽ gặp ở đây-

Lưu Bích Đề!!!

Quả thật là Lưu Bích Đề?!

Sao lại là Lưu Bích Đề chứ?!

Phong Linh Hiểu ngoài ngạc nhiên ra còn có nghi hoặc—

Vì sao Lưu Bích Đề lại ở chỗ này? Sao cô ta lại quen biết hai đứa em họ cực phẩm của Tư Không Tố chứ? Lẽ nào...

Ánh mắt không tự chủ được mà di chuyển về phía Tư Không Tố, khóe miệng giương lên nụ cười âm hiểm như đang xem hài kịch.

Mà đương sự Tư Không Tố lại bình tĩnh đến không ngờ, chỉ khoanh hai tay, nhướng mày nhìn Lưu Bích Đề, bộ dáng như không liên quan gì đến anh ta.

“Sự thật, rốt cuộc là thế nào? Anh nói cho em biết đi! Chẳng lẽ ...Chẳng lẽ ngay cả mấy năm tình cảm của chúng ta anh cũng không đếm xỉa đến sao?” Lưu Bích Đề bắt đầu nức nở, cố ý giả ra bộ dạng khổ sở đáng thương, nhằm mục đích giành được sự đồng cảm của mọi người.

Ánh mắt Phong Linh Hiểu nhìn Tư Không Tố càng thêm mờ ám. Xem đi xem đi, Tư Không Tố, anh còn dám nói không có quan hệ gì với Lưu Bích Đề sao? Để xem lần này anh giải quyết như thế nào đây.

Tư Không Tố ho khẽ một tiếng, dùng giọng chỉ có Phong Linh Hiểu mới nghe thấy nói một câu “Đừng nghe cô ta nói lung tung”, tiếp đó mặt không chút thay đổi nhìn Lưu Bích Đề: “Mắt thấy chính là sự thật, cô nhìn thấy điều gì thì sự thật chính là điều đó.”

“Anh...Anh...” Sắc mặt Lưu Bích Đề càng lúc càng khó coi, phối hợp với bộ dáng chực khóc, khuôn mặt có vẻ cực kỳ méo mó.

Cô ta run run, đột nhiên dùng ánh mắt hung ác trừng về phía Linh Hiểu: “Phong Linh Hiểu, quá nhiên lại là cô!”

Phong Linh Hiểu đang xem bát quái, còn chưa cười nhạo Tư Không Tố một phen cho đã, nụ cười bên mép lại bởi vì câu nói của Lưu Bích Đề mà cứng lại ở khóe miệng.

Suýt chút nữa cô đã nhảy dựng lên!

A ya! Mít ướt mỹ nữ! Cô nói bậy bạ gì vậy! Cái gì mà “lại”, cái gì mà “là cô”? Rõ ràng cô và tên này không hề có một chút quan hệ nào, có được không vậy?

Vì tránh bị kéo vào vòng xoáy bát quái này, Phong Linh Hiểu đè nén bất mãn trong lòng, vội vàng lắc đầu xua tay làm sáng tỏ: “Tôi và anh ta một chút quan hệ cũng không có!”

Phong Linh Hiểu vừa dứt lời, lập tức có người bất mãn kháng nghị: “Tiểu Linh Hiểu, em thực vô tình...” Tư Không Tố có thâm ý khác mà dừng một chút, một tay đặt lên eo của cô, khoe môi nhếch lên, “Đã là người của em rồi, chẳng lẽ em định không chịu trách nhiệm ư?”

Phong Linh Hiểu không ngờ rằng Tư Không Tố ở trước mặt người ngoài cũng dám động tay động chân với mình, nhất thời luống cuống, vội vàng bỏ tay anh ra: “Này, anh anh anh buông tay ra!”

Lưu Bích Đề nhìn động tác thân mật của hai người, nhất thời như bị sét đánh, cô ta không dám tin nhìn về phía Tư Không Tố, sau đó ngoài ý muốn thấy được...dấu vết trên cổ anh...

“Oa a! Phong Linh Hiểu, cô...cô không biết xấu hổ...còn dám nói không có quan hệ với cô! Lưu Bích Đề ghen ngào hét âm lên, đôi mắt lại trống rỗng vài phần. Thân thể cô ta lung lay như sắp đổ, một bộ dáng mỹ nhân yếu ớt, giống như đã bị uất ức rất lớn

Thật không ngờ, hành động của cô ta lại phản tác dụng.

Mọi người trong phòng đều khẽ run lên với mức độ khác nhau.

Thẩm Chính Thái liên tục bị đả kích nghiêm trọng, nhìn thấy bộ dáng giả mù sa mưa này của Lưu Bích Đề, cũng nhịn không được mà run rẩy, từ từ chạy ra sau lưng Tư Không Tố mà trốn.

Bộ dáng này của cô ta, thật sự làm cho người ta vô cùng ớn lạnh...

Sau khi ăn đậ hủ vừa lòng thỏa dạ, cuối cùng Tư Không Tố cười rồi buông lỏng tay ra, không nhìn đến ánh mắt giết người của Phong Linh Hiểu, tầm mắt chuyển đến trên người Lưu Bích Đề, không nhanh không chậm nói: “Chị Lưu, thật ra tôi đã nói rõ suy nghĩ của mình từ lâu rồi mà. Tôi không ngại lặp lại lần nữa, thật không phải tôi không có hứng thú với bà già...”

Lưu Bích Đề vốn đang giả vờ khóc bỗng cả người cứng đờ, tiếp theo, tâm hồn thiếu nữ liền tan nát.

Một câu “Chị Lưu” đã thành công giết cô ta trong một giây!

Cái gì gọi là giết trong một giây? Chính là dùng lời nói giết người trong vô hình, đồng thời trong nháy mắt ném cô ta lên chín tầng mây!

Phụ nữ kiêng kị người khác nói điều gì về mình nhất? Chính là tuổi tác!

Tư Không Tố lại ngang nhiên không chút kiêng nể mặt mũi từ chối cô ta, còn vô tình mà châm chọc cô ta là “bà già” nữa...

Nếu những lời này do người không quen biết nói ra cũng chẳng sao, nhưng bây giờ lại là do người mình thích nói ra!

Tên Tư Không Tố vô sỉ này, ngay cả từ chối người ta cũng dùng lời nói ác độc như vậy, thật sự là một chút phong độ cũng không có a...

Phong Linh Hiểu lặng lẽ nhìn trần nhà âm thầm đồng cảm với kết cục của Lưu Bích Đề.

Còn Lưu Bích Đề mặt không còn chút máu, sau khi hóa đá vài giây, rốt cục “Oa oa—” bật khóc lớn, dùng khí thế của sư tử Hà Đông rống mà

hướng về phía Tư Không Tố hét to một câu: “Anh vô tình! Anh tàn nhẫn! Anh cố tình gây sự!”

Ngay sau đó, cô ta khóc nức nở tông cửa xông ra...

Để lại bốn người bị lời kịch quen thuộc này giống như bị sét đánh cháy sém...

Cô bé Thẩm Lạc Lê nhìn cửa chính trống không, mở to mắt, ngửa đầu nhìn trần nhà cảm khái thốt lên: “Quả nhiên, bà Lưu Mít Ướt này bị bà Quỳnh Giao ám vào người rồi a! Nếu không sao cứ luôn bại não như vậy chứ.”

“...Em gái, vậy mà em còn dẫn chị ta về nhà!” Thẩm Chính Thái bụm mặt, bộ dạng hối hận vô cùng thâm thảm.

“Em cũng không muốn, nhưng mà chị ta...” Thẩm Lạc Lê nói tới đó, đột nhiên nhớ ra cái gì liền che miệng lại, thật cẩn thận liếc về phía Tư Không Tố.

Thấy anh không có phản ứng gì, Thẩm Lạc Lê đang định thở phào một hơi

Tư Không Tố đột nhiên lạnh lùng mở miệng: “Nói đi, hai đứa lại thu bao nhiêu tiền của Lưu Bích Đề nữa rồi?”

Thẩm Chính Thái và Thẩm Lạc Lê đồng thời run lên, trong lòng thầm kêu một tiếng “Không tốt rồi”!

Khóe miệng Thẩm Lạc Lê giương lên một độ cung cứng ngắt, miễn cưỡng cười khố:

“Anh...anh họ...anh anh anh nói cái gì? Em nghe không rõ?”

“Đúng vậy đúng vậy! Tiền gì chứ? Lưu Bích Đề đâu có cho tụi em tiền!” Thẩm Chính Thái vội vàng liên tục tiếp lời, gật đầu như đảo tỏi.

“Vậy sao?” Tư Không Tố nhướng mày, con người đen tủa ra ánh sáng lạnh lẽo như muốn nhìn thấu hai người này, “Đừng tưởng là anh không biết, khắp nơi thu “phí quảng cáo” của các nữ sinh, sau đó mượn cớ dẫn họ đến đây? Hừm? Chơi vui lắm sao?”

“Anh...Anh họ...” Ánh mắt Thẩm Lạc Lê quét quanh loạn xạ, vẫn cắn chặt răng không chịu thừa nhận như cũ, “Em không biết anh nói gì hết.”

Thẩm Chính Thái tiếp tục phụ họa theo: “Em cũng không biết...”

Tư Không Tố cười đến vô cùng nhàn nhã, hai tròng mắt hẹp dài bõn cợt: “Còn nữa nha...Ám Vô Thương, Hàn Thủy Không Lưu...”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chính Thái đã bật thốt ra tiếng: “A?! Sao anh lại biết!”

Tiếng vang vọng lại trong không gian phòng ăn...

Lúc này Thẩm Chính Thái mới phát hiện mình đã nói lỡ miệng, nhất thời hoa mắt.

Thẩm Lạc Lê bật ra tiếng thét chói tai, hồn hển gào lớn về phía cậu: “Anh, anh thực ngu ngốc!”

“!Anh...Anh...”

Tư Không Tố đang khoanh hai tay, vẻ mặt cười đầy trêu tức, sắc mặt Thẩm Chính Thái càng tái nhợt hơn, bây giờ cậu đang có một loại xúc động muốn đập đầu vào tường cho xong hết mọi chuyện!

Nhìn vẻ mặt Thẩm Chính Thái không cam lòng, Tư Không Tố thản nhiên hỏi: “Em còn gì muốn nói không?” Giọng điệu kia thật giống như

đang hỏi phạm nhân trước khi chết còn có nguyện vọng gì muốn thực hiện vậy.

“Làm sao anh lại biết?” Thẩm Chính Thái run run lên tiếng. Làm sao có thể chứ! Cậu rõ ràng đều giữ bí mật rất cẩn thận! Làm sao anh họ lại biết được ...

Chẳng lẽ có người nói với anh ấy? Nhưng mà nó chưa từng nói cho ai biết mà...

Ánh mắt Thẩm Chính Thái đột nhiên dừng lại trên người Phong Linh Hiểu, nhìn cô chăm chăm, hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Nhất định là chị nói với anh họ! Tại sao chị lại làm như vậy chứ!”

Phong Linh Hiểu .

Cô thật sự là dở khóc dở cười...Sao lại kéo tới trên người cô rồi?

Có điều bây giờ cô có nói “Cô là vô tội”, bọn họ cũng sẽ không tin đúng không?

Chi bằng thẳng thắn thừa nhận đi, còn có thể nhân tiện trả đũa...

Hình như cô càng ngày càng trở nên phúc hắc xấu bụng rồi, có điều đây đều là do Shouta và Loli tự mình chuốc khổ thôi, cho nên tuyệt đối không thể trách cô nha ~

Phong Linh Hiểu yên lặng suy nghĩ, sau khi thoát thác “trách nhiệm” không còn một mảnh xong, mỉm cười với Thẩm Chính Thái và Thẩm Lạc Lê, nói ra một câu làm cho bọn họ hận không thể lập tức đào hố tự chôn vùi mình vào:

“Đó là vì, tôi chính là yêu nữ tội ác tày trời, không chuyện ác nào không làm trong lời hai người nói — Linh Phong Hiểu Nguyệt!”

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đả Kích

“Bi kịch lớn nhất trên đời này chính là người mà bạn vẫn “Nhớ mãi không quên” gần ngay trước mắt nhưng bạn lại không nhận ra người đó, còn xem người đó là kẻ thù mà hung hăng đả kích.”

Câu nói này luôn là châm ngôn của bạn nhỏ Thẩm Chính Thái, nhưng cậu không ngờ rằng, triết lý kinh điển như vậy, cuối cùng có một ngày lại ứng nghiệm trên người cậu.

Chính là như bây giờ—

“Đúng vậy, tôi chính là Linh Phong Hiểu Nguyệt!”

Khi Phong Linh Hiểu thản nhiên như không tung ra một câu sấm sét san phẳng mặt đất như vậy, Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê đã cả kinh đến cằm cũng rớt xuống đất.

“Cái cái cái...Cái gì?! Chị chị chị chính là... yêu nữ kia?!” Thẩm Chính Thái trợn tròn mắt, tâm trạng hiện tại của cậu đã kinh ngạc đến không thể diễn tả bằng lời nói nữa rồi, chỉ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình.

Thẩm Lạc Lê lại càng khoa trương hơn mà bật ra tiếng thét chói tai: “Sao sao sao có thể chứ! Chị chị chị nói dối!” Cô bé hoảng sợ chuyển ánh mắt dò hỏi đến trên người Tư Không Tố, giống như khẩn thiết muốn nhận được đáp án phủ định của anh.

Nhưng mà hiện thực luôn tàn khốc.

Tư Không Tổ làm ra vẻ như vô tội mà gật gật đầu, thở dài nói: “Cho nên anh mới nói với hai đứa, đây là chị dâu họ đó thôi...”

Tia sáng mong mõi trong mắt Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê nháy mắt đã tiêu tan, lại bị gió cuốn đi lần nữa rồi.

“Này, Tư Không Tổ, anh đừng có nói bậy!” Một câu trả lời đó rước lấy bất mãn kháng nghị của Phong Linh Hiểu, cô vô cùng khinh bỉ mà trừng mắt liếc anh một cái, “Hừ hừ, tôi đã nói anh là người xấu mà! Hai đứa trẻ này đầu vốn đã không dùng được rồi, bây giờ còn bị anh hù dọa như vậy, lại càng thêm ngốc hơn nữa.”

Tư Không Tổ nhìn cô một cái, cười từ chối cho ý kiến, nhưng trong giây lát khi ánh mắt lia đến trên người Shouta cùng Loli kia liền trở nên sắc bén: “Được rồi, đối với sự kiện “Ám Vô Thương” cùng “Hàn Thủy Không Lưu” hai đứa còn gì muốn nói không?”

“Ách, việc này thật ra là-” Thẩm Chính Thái bưng tỉnh, giành mở miệng trước Thẩm Lạc Lê, “Đúng rồi! Tất cả đều là chủ ý của em ấy!” Cậu gật đầu như đinh đóng cột, không chút do dự chỉ về phía Thẩm Lạc Lê!

Thẩm Lạc Lê không nghĩ tới anh trai mình lại lâm trận phản chiến, nhất thời quá sợ hãi, khó tin kêu lên: “Anh nói bậy bạ gì đó! Rõ ràng là anh nói muốn hợp tác với em, sau đó cùng cướp...”

Thẩm Chính Thái vội vàng ngắt lời cô bé, có chút không để lại đường sống cho cô bé phản bác: “Em gái! Anh biết nguyện vọng lớn nhất cả đời của em chính là gả cho anh họ! Nhưng mà em không thể như vậy...”

“Anh hai, anh đang nói bậy bạ gì đó a!” Thẩm Lạc Lê gấp đến độ liên tục giậm chân.

“...” Phong Linh Hiểu bị trò khôi hài trở mặt đột ngột này ngã xuống rồi, một câu cũng không nói nên lời.

“Đủ rồi” Cuối cùng chính là Tư Không Tố lấy tay gõ đầu hai anh em một cái, kết thúc trận tranh cãi “trốn tránh trách nhiệm” này.

“Đừng chỉ trích đối phương nữa, cả hai đứa đều có lỗi!”

“Không có!” Nghe thấy câu đó, Thẩm Chính Thái phản ứng cực kỳ kịch liệt, kiêu ngạo đã bị dập tắt trong lòng lại được đẩy lên lần nữa, cậu dùng ánh mắt quật cường đối diện với tầm mắt của Tư Không Tố.

“Em không cho là em có lỗi! Anh họ, là đàn ông thì quyết đấu một trận đi!”

Căn cứ theo tiểu thuyết thường miêu tả, khi ánh mắt hai người đàn ông đối địch tiếp xúc với nhau, tiếp theo khoảng không phía trên giữa hai người hẳn sẽ bắn ra những tia lửa dữ dội! Sau đó, trận quyết đấu nhiệt huyết sôi trào bắt đầu!

— Đến đây đi! Anh họ! Để chúng ta quyết một trận tử chiến!

Thẩm Chính Thái tràn đầy chờ mong năm hai đấm, kích động đến nhiệt huyết sôi trào!

“...” Nào ngờ, Tư Không Tố căn bản không để cậu vào mắt, chỉ dùng ánh mắt không nói gì tương tự mà liếc nhìn cậu một cái, lực chú ý liền chuyển đến trên người Thẩm Lạc Lê, “Lạc Lê, chẳng lẽ em muốn đi biết chuyện em dùng ‘cách này’ để kiếm thêm khoản thu nhập sao?”

Cậu bị lơ đẹp...coi thường...cậu thế mà...ngang nhiên bị coi thường! Thẩm Chính Thái bị đá kích trong nháy mắt liền héo rũ, một bộ dáng đứng thẳng bất động như sắp bị xói mòn vậy.

“Ách...Em hiểu phải làm gì rồi!” Thẩm Lạc Lê quá sợ hãi, trả lời lộn xộn, luống cuống tay chân chạy về phòng, “Em lập tức đi hủy bỏ cái....cái lệnh truy sát kia ngay

Đạt được mục đích, khước môi Tư Không Tố hơi nhếch lên nụ cười thực hiện được, không nói gì kéo Phong Linh Hiểu còn đang ngẩn người đi theo Thẩm Lạc Lê vào phòng.

Lúc này, chỉ còn lại Thẩm Chính Thái sau một lúc lâu mới từ từ tỉnh táo lại đang phát điên: “Này! Các người đừng coi thường tôi vậy chứ!”

*****

Thẩm Lạc Lê dưới ánh nhìn chăm chú của bốn tầm mắt bức người, run rẩy nhập tài khoản cùng mật mã của Âm Vô Thương vào, đăng nhập trò chơi.

Nhưng mà, màn hình trò chơi còn chưa chuyển, Thẩm Lạc Lê đã bị âm thanh nhận được thư riêng “Tích tích tích” vang lên làm giật mình.

“Anh hai làm cái quỷ gì vậy.” Thẩm Lạc Lê không nhịn được nhỏ giọng nói thầm.

Thật vất vả chờ trò chơi chậm chạp vào được, Thẩm Lạc Lê mở hộp thư cá nhân ra, phát hiện bên trong lại chứa đầy thư riêng chưa đọc, tất cả đều được gửi tới đã nhiều ngày.

Mà người gửi thư riêng tới, tất cả đều cùng một cái tên—

Hàn Thủy Thiển Thiển.

Hàn Thủy Thiển Thiển kia gửi nhiều thư riêng cho Âm Vô Thương như vậy làm gì nhỉ? Cô ta thân với anh hai từ khi nào thế?

Thẩm Lạc Lê vừa nghi hoặc nhíu mày, vừa chọn mở những thư này.

Thư thứ nhất —

Hàn Thủy Thiển Thiển (5 ngày trước): Âm bang chủ, có đó không?

Thư thứ hai —

Hàn Thủy Thiển Thiển (5 ngày trước): Tôi có chuyện rất gấp cần tìm anh nga, chừng nào thì anh lên?

Hàn Thủy Thiển Thiển (4 ngày trước): Bang chủ anh vẫn không có đây sao? Ách, tôi biết anh bận rộn nhiều việc, nhưng mà khi nào anh lên có thể lập tức trả lời lại tôi không?

.....

.....

Thư thứ n -

Hàn Thủy Thiển Thiển (Hôm qua 23:26): Bang chủ, lâu rồi anh không lên. Người ta rất nhớ anh...

Thư thứ n+1 -

Hàn Thủy Thiển Thiển (Hôm nay): Bang chủ, sao anh còn chưa lên? Việc đó ... thật sự là có chuyện rất gấp muốn nói với anh, là về Hàn Thủy Không Lưu cùng tộc Hàn Thủy, khi nào anh lên có thể liên hệ ngay với tôi được không?

....

Phong Linh Hiếu đứng phía sau Thẩm Lạc Lê nhạy cảm chú ý tới Hàn Thủy Thiển Thiển cũng không hề dùng kính ngữ với Hàn Thủy Không Lưu, mà là gọi thẳng tên, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Mà Thẩm Lạc Lê còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trận oanh tạc của những bức thư, đã bị tin nhắn riêng đến từ kênh Trò chuyện riêng làm tỉnh lại.

Nó chọn mở, vẫn là Hàn Thủy Thiển Thiển.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Bang chủ! Cuối cùng anh cũng lên rồi, người ta đợi anh rất lâu đó! [biểu tượng/phần khởi]

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Bang chủ, sao không nói gì vậy?

Thẩm Lạc Lê có chút mờ mịt, thật lâu sau mới gửi một dấu chấm hỏi qua.

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: ?

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Có chuyện gì sao?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Phải!!!

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Chuyện gì mà gấp vậy?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Là về Hàn Thủy Không Lưu...Bang chủ, tôi nói thẳng anh sẽ không tức giận chứ?

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Không sao, cô cứ nói.

....

Thẩm Lạc Lê kiên nhẫn chờ Hàn Thủy Thiển Thiển nói, quanh co cả buổi, cuối cùng cũng thấy cô ta đi vào vấn đề chính.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: ừm, thật ra là thế này... Bây giờ Hàn Thủy Không Lưu bị Tố Dạ Mặc Ảnh xóa trắng rồi, Hàn Thủy Tiểu Tạ cũng bị diệt, mà Âm Nguyệt Vô Biên lại bị xuống một cấp. Tôi sợ bang phái chúng ta không đủ lực lượng để đối kháng với các bang phái khác. Ngộ nhỡ có một ngày bọn họ đột nhiên tập kích chúng ta...Chỉ sợ...

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Chuyện Hàn Thủy Không Lưu bị xóa trắng đã làm mất đi uy danh của cô ấy trong lòng Hàn Thủy Tiểu Tạ chúng tôi, hơn nữa gần đây tôi định xây dựng lại Hàn Thủy Tiểu Tạ...Cho nên bang chủ...

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Đương nhiên tôi cũng là vì lợi ích của Âm Nguyệt Vô Biên! Tôi tuyệt đối không có ý đồ khác! Bang chủ anh đừng hiểu lầm!

.....

Tiếp đó, Hàn Thủy lại nói bóng nói gió rất nhiều câu ám chỉ. Đơn giản là vạch trần một loạt việc xấu mà Hàn Thủy Không Lưu đã làm mang đến phiền phức cho bang phái, còn phân tích sau này cần phải làm những gì, vv... Nói tóm lại, mục đích của cô ta là – bảo Âm Vô Thương ly hôn với Hàn Thủy Không Lưu, cưới cô ta về làm bang chủ phu nhân.

Hầu như ngay cả kẻ ngốc cũng nhìn ra được ý đồ của cô ta, Hàn Thủy Thiển Thiển này, rốt cuộc là đang lừa ai chứ?!

Dù sao Thẩm Lạc Lê cũng là một cô bé suy nghĩ chưa chín chắn, đối mặt với Hàn Thủy Thiển Thiển ‘nhiệt tình như lửa’, nhất thời bị phần nộ làm đầu óc hồ đồ, không nói hai lời liền lộc cộc đánh vài chữ gửi đi!

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Tôi, chính, là, Hàn, Thủy, Không, Lưu!

Có lẽ là bị những lời này làm kinh sợ, Hàn Thủy Thiển Thiển rất cục đã im bật.

Tư Không Tổ ở bên cạnh không nói lời nào “quan sát cuộc chiến” lắc lắc đầu, thở dài: “Lạc Lê, em quá nóng vội rồi.”

“Dạ?” Thẩm Lạc Lê bình tĩnh lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn Tư Không Tố, “Nóng vội gì ạ?”

“Em không nên nói mình là Hàn Thủy Không Lưu sớm như vậy, có lẽ còn có thể lừa ra mục đích thật sự của cô ta.” Tư Không Tố sắc bén chỉ ra sai lầm của Thẩm Lạc Lê. Đây là lý do vì sao vừa rồi anh vẫn không thúc giục Thẩm Lạc Lê ra kênh Thế giới giải thích, bởi vì anh không tin hai đứa em mình lại nghĩ ra thủ đoạn hãm hại “Thâm độc” như vậy, chắc chắn là có kẻ ở sau lưng xúi giục.

Phong Linh Hiểu nhớ lại sự kiện PS (photoshop) đoạn nói chuyện rất lâu trước đó lần đầu tiên có chút tán thành mà gật đầu: “Rất có lý, có lẽ trận đuổi giết gì gì đó này chính là do Hàn Thủy Thiển Thiển kia châm ngòi ly gián gây ra. Đương nhiên các người cũng có trách nhiệm “

Gân xanh trên trán Thẩm Lạc Lê nổi lên, nhưng e ngại Tư Không Tố không tiện lên cơn, chỉ đành từ bỏ.

Phía bên kia, Hàn Thủy Thiển Thiển bắt đầu liều mạng giải thích.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Ách...

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Bang chủ phu nhân chị đừng hiểu lầm!!! Vừa rồi ý của tôi không phải như vậy!!!

.....

Người nhạy cảm sẽ phát hiện ngay, xưng hô của Hàn Thủy Thiển Thiển với Hàn Thủy Không Lưu đã thay đổi...

Thẩm Lạc Lê đang định gõ câu tiếp theo “Vậy ý cô là gì” qua, lập tức bị Tư Không Tố ngăn cản.

Anh nói: “Để cho anh.”

Thẩm Lạc Lê đương nhiên ngoan ngoãn nhường chỗ ngồi.

Tư Không Tổ hơi híp hai tròng mắt hẹp dài, bắt đầu tiến hành cuộc chiến giằng co với Hàn Thủy Thiển Thiển.

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Ha~ cô không cần kích động như vậy, vừa rồi là gạt cô thôi, tôi không phải Hàn Thủy Không Lưu.

Đối phương dường như lại sững sốt hơn

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Ách?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Bang chủ anh xấu quá đi! Lại còn chọc tôi!!! >///
<

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Có lỗi quá, a ha~ đùa một chút thôi mà.

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Chuyện kia, vừa rồi cô nói rất có lý. Thật ra tôi cũng bất mãn ả Hàn Thủy Không Lưu kia lâu rồi, nhưng e ngại Hàn Thủy Tiểu Tạ nên mới không nói gì.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Thật vậy sao?! Thì ra bang chủ anh cũng...

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Ừm, cô đừng nói với cô ta nha.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Tất nhiên! Tôi cũng thấy chướng mắt ả đó lâu rồi, luôn tự cho là đúng, kiêu ngạo tự phụ. Lúc nào cũng sai khiến người khác làm cái này cái nọ, ả nghĩ ả là ai a! Thật sự là làm cho người ta chán ghét! Hắc hắc, bang chủ, kể cho anh nghe thực ra chuyện tấm hình PS lần đó là tôi cố ý làm lộ ra đó.

Nhìn Hàn Thủy Thiển Thiển đầy bụng bực tức, Thẩm Lạc Lê tức giận đến phổi cũng sắp nổ tung rồi!

Phong Linh Hiếu lại 囧. Tư Không Tố yêu nghiệt này quả nhiên có bản lĩnh... Nói mấy câu đã hoàn toàn xoay chuyển tình thế... Chẳng qua, năng lực dự đoán tài tình của anh ta càng làm cho cô bái phục....

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Oa, khâm phục!

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: [biểu tượng/thẹn thùng] bang chủ anh không cần đột ngột như vậy, người ta sẽ ngượng ngùng...

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Không cần ngượng ngùng. Tiếp đi, nói kế hoạch cùng lý do của cô.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Ừm, thực lực của bang phái chúng ta trải qua chiến dịch với Tố Dạ Mặc Ảnh đã bị giảm không ít, tôi muốn trùng chấn lại bang phái của chúng ta như xưa. Còn yêu nữ Linh Phong Hiếu Nguyệt kia, tôi hy vọng mau chóng trừ khử được cô ta!

Rốt cục cũng đến được vấn đề chính! Trong mắt Tư Không Tố xẹt qua tia giảo hoạt, tiếp tục thông dong đáp lại.

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Này? Tôi phát hiện cô luôn nhắm vào Linh Phong Hiếu Nguyệt, có nguyên nhân đặc biệt gì sao?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Việc này....

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Không tiện nói sao? Àizz, thôi bỏ đi. Nhưng nếu như cô lén nói với tôi một chút, không chừng sẽ có ích cho kế hoạch phục hưng đó.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Tôi sẽ nói nhỏ cho bang chủ anh biết, nhưng bang chủ đừng nói với người khác nga.

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Ừm, nhất định.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiên Thiên]: Thật ra, tôi có quen biết với Linh Phong Hiếu ngoài đời thật, tôi hận cô ta!!!

Lời này vừa nói ra, không chỉ có đương sự là Phong Linh Hiếu phút chốc hóa đá, ngay cả Tư Không Tố trong mắt cũng xẹt qua một tia kinh ngạc.

Anh nghiêng đầu, hứng thú nhìn Phong Linh Hiếu cười dài: “Tiểu Linh Hiếu, em đắc tội với một cực phẩm như vậy lúc nào thế?”

Tránh đi ánh mắt tràn ngập nghiền ngẫm của anh, Phong Linh Hiếu vừa then vừa giận: “Tôi..... Tôi làm sao biết được chứ!”

Cô thật sự không quen biết người gọi là Hàn Thủy Thiên Thiên gì kia nha! Huống chi...Cô ngoan ngoãn như vậy, sao có thể đắc tội với người khác được? T_T

Tư Không Tố vẫn cười, nhưng không hỏi tiếp nữa. Chỉ thu ánh mắt về, chậm rãi gõ lên bàn phím một câu, gửi đi.

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Tôi cũng nói với cô một bí mật nha, thật ra tôi thực sự chính là Hàn Thủy Không Lưu. [biểu tượng/mỉm cười]

Phong Linh Hiếu không nói gì nhìn lên trần nhà. Tư Không Tố, anh á thật sự quá phúc hắc rồi!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hãm Hại

“!Anh họ, anh...thật sự quá vô sỉ...” Cuối cùng vẫn là Thẩm Lạc Lê nói ra tiếng lòng của mọi người ở đây. Lúc vừa dứt lời, nó đột nhiên rùng mình một cái, không khỏi mừng thầm trong bụng: May là mình dừng cương trước bờ vực, nếu không kết cục sẽ là bi thảm cỡ nào a...

“Được rồi, trả đũa đến đây là chấm dứt, phần sau trả lại cho em.” Tư Không Tố hoàn toàn không để ý hậu quả mà làm xong “chuyện xấu”, sau đó điềm nhiên như không nhường chỗ ngồi cho Thẩm Lạc Lê.

Rất dễ dàng tưởng tượng ra Hàn Thủy Thiển Thiển có vẻ đã bị hoảng sợ nghiêm trọng. Thoáng cái cô ta đã không còn tiếng động.

Thẩm Lạc Lê bất quá chỉ là một đứa trẻ suy nghĩ chưa chín chắn, chưa bao giờ nghĩ rằng Hàn Thủy Thiển Thiển luôn ở bên cạnh mình nói toàn những lời tán dương lấy lòng, luôn bày mưu tính kế cho mình thế mà lại là kẻ đầy bụng mưu mô như vậy.

Càng thật không ngờ rằng ngay cả sự kiện PS đoạn nói chuyện lần đó cũng do Hàn Thủy Thiển Thiển cố ý làm mình bị lộ.

Hàn Thủy Thiển Thiển nói ra một loạt lời lẽ châm chọc khiêu khích nó làm cho nó bốc hỏa, chẳng qua vừa rồi Tư Không Tố giúp nó trả thù Hàn Thủy Thiển Thiển thật hoàn mỹ, khiến tâm tình của nó dễ chịu rất nhiều.

Cho nên, việc đầu tiên khi nó vừa ngồi xuống, chính là đặc ý dào dạt gõ câu tiếp theo:

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Hàn Thủy Thiển Thiển, không phải vừa rồi cô còn rất đặc ý à? Sao giờ không nói gì nữa? Ha ha!

Lại qua một lúc lâu mới nhận được câu thăm dò không xác định của Hàn Thủy Thiển Thiển—

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Bang chủ...anh...

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Anh đang nói giỡn phải không?

Cố tình sao? Con mụ nay còn đang lừa mình dối người a...Thẩm Lạc Lê cười lạnh dưới đáy lòng một tiếng. Nó đột nhiên cực kỳ cảm thấy thật ra con mụ Hàn Thủy Thiển Thiển này so với Linh Phong Hiểu Nguyệt còn đáng ghét hơn gấp trăm lần.

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Rất rất xin lỗi u~ thật ra vừa rồi tôi nói mình không phải Hàn Thủy Không Lưu để lừa cô nói ra cái nhìn của cô đối với tôi mới là nói giỡn đó, hắc hắc-

Gửi đi một câu khiêu khích như vậy, phỏng chừng là đã chọc Hàn Thủy Thiển Thiển giận đến phát điên.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Cô—!

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Đồ Hàn Thủy Không Lưu JB (chết tiệt)! Mà rất dũng cảm!

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Aha~ thực ngưỡng chừng, tao chỉ là một cô gái yếu đuối. Có điều tao không ngờ mà ác độc như vậy đó Thiển Thiển, lúc trước tao đúng là có mắt như mù...

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Đáng đời! Tao đối diện với mày cả ngày cũng cảm thấy ghê tởm! Cũng không lấy nước tiểu mà soi

mình xem, so với Linh Phong Hiếu Nguyệt còn ghê tởm hơn! Mà ý tưởng mà ý là ai a! Công chúa bệnh hoạn!

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: Mà ý!

【Trò chuyện riêng】 [Ám Vô Thương]: A...Tao là người văn minh, không tranh cãi với mà ý ^^, còn nữa, mà ý không sợ tao mang đoạn nói chuyện của mà ý post lên diễn đàn để mọi người nhìn rõ bộ mặt thật của mà ý sao?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: [biểu tượng/cười lạnh] qua sự kiện PS lần trước, mà ý nghĩ là mọi người còn có thể tin mà ý sao?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Còn nữa, Hàn Thủy Không Lưu, Hàn Thủy Tiểu Tạ bây giờ đã là vật nằm trong túi tao rồi! Mà ý cứ chờ coi, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mà ý đâu!

Câu nói cuối cùng vừa được gửi xong tên của Hàn Thủy Thiển Thiển đã chuyển thành màu xám, cô ta đã logout.

Thẩm Lạc Lê ngồi ở bàn máy tính “xó” một tiếng, dường như rất khinh thường đối với loại hành vi này của Hàn Thủy Thiển Thiển.

Đột nhiên, đầu Thẩm Lạc Lê bị gõ nhẹ một cái, giọng nói không kiên nhẫn của Tư Không Tố truyền từ trên đỉnh đầu xuống: “Được rồi, mau hủy bỏ lệnh truy sát của các em đi.”

“Ách...Em biết rồi! Không cần anh nhắc.” Vẻ mặt Thẩm Lạc Lê cứng đờ, lúc này mới nhớ tới chuyện chính, nhưng cô bé vẫn trề môi, cố gắng làm ra vẻ mặt “Em biết lâu rồi”.

Thẩm Lạc Lê ban nãy còn đang khí thế ngùn ngụt chửi bới thoáng chốc đã giảm xuống phân nửa.

Nó nặng nề chọn mở chế độ cửa sổ bang phái, di chuyển chuột qua phần lệnh truy nã bang phái: “Linh Phong Hiếu Nguyệt”, kích chọn “Huỷ bỏ”.

Một trong ba bang phái xếp hạng đầu tiên của máy chủ, một khi có hành động gì lập tức liền được loan báo trên kênh Thế giới. Giống như hiện tại—

【Hệ thống】 [Đệ nhất bang phái “Ám Nguyệt Vô Biên” huỷ bỏ lệnh truy nã đối với người chơi Linh Phong Hiếu Nguyệt.]

Ngay sau đó, lại một cái thông báo của hệ thống hiện ra

【Hệ thống】 [Đệ nhất bang phái “Ám Nguyệt Vô Biên” hạ lệnh truy nã đối với người chơi Hàn Thủy Thiển Thiển, tiền thưởng 100 vạn.]

Đối với hành động của “Ám Vô Thương”, bang chúng của Ám Nguyệt Vô Biên vô cùng khó hiểu, lập tức kinh ngạc mờ mịt. Bọn họ đều nháy ra hỏi--

【Bang phái】 [Ám Nguyệt Vô Biên] [Thanh Sơn]: Bang chủ!!! Sao lại huỷ bỏ lệnh truy nã yêu nữ vậy!!! Không phải anh rất hận ả sao?!

【Bang phái】 [Ám Nguyệt Vô Biên] [Thủy Thủy Ngư]: Đúng vậy, bang chủ, yêu nữ kia từng giết nhiều người trong bang chúng ta như thế, sao có thể dễ dàng buông tha ả vậy chứ?

【Bang phái】 [Ám Nguyệt Vô Biên] [๙90 Hậu]: Bang chủ, lần trước anh nói muốn lấy yêu nữ, tôi còn tưởng là anh nói giỡn!!! Không lẽ là thật sao?!

【Bang phái】 [Ám Nguyệt Vô Biên] [Hàn Thủy Tiểu Ngư]: Ám Vô Thương! Anh điên rồi sao? Thiển Thiển tỷ tỷ chỉ là xây dựng lại Hàn Thủy Tiểu Tạ! Sao anh lại truy nã chị ấy chứ?!

【Bang phái】 [Ám Nguyệt Vô Biên] [Tinh Tinh]: Đây là giả phải không!!!

【Bang phái】 [Ám Nguyệt Vô Biên] [quill]: Nhưng hôm nay đâu phải 1-4 đâu bang chủ!

【Bang phái】 [Ám Nguyệt Vô Biên] [Hàn Thủy Nhiễm Nhiễm]: Ám Vô Thương! Tôi thật không rõ yêu nữ kia có gì tốt chứ!

【Bang phái】 [Ám Nguyệt Vô Biên] [Tiểu Tuyết Đông Thanh]: Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

【Bang phái】 [Ám Nguyệt Vô Biên] [Thanh Sơn]: Bang chủ! Sao anh có thể làm vậy chứ! Yêu nữ là kẻ thù của chúng ta mà!

.....

Những tiếng chửi vãn cùng thảo phạt PM tương tự nhau chen chúc mà đến, làm cho Thẩm Lạc Lê đau đầu một hồi. Hơn nữa, kênh Thế giới phản ứng kịch liệt cũng không kém gì các thành viên của Ám Nguyệt Vô Biên.

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: Gì vậy a, mới không lên vài ngày đã nhìn thấy tin tức chấn động như vậy rồi = =

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Con vịt + 1 ~

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Gà Vịt]: F*ck u!Sao lại là con vịt này!

【Thế giới】 [Một Con Không Phải Vịt Gà]: Khụ khụ, chính là ta đây.

【Thế giới】 [☞ ☞ vô thần]: Hai vị ở bên trên thật sự là ngược luyến tình thâm...

【Thế giới】 Khâu Tử Kiện]: Được rồi, tán tỉnh thì sang một bên đi. Vì sao Âm Vô Thương lại đột nhiên huỷ bỏ lệnh truy nã vậy? Khó hiểu...Hay là bắt đầu JQ với yêu nữ rồi. Nhưng mà sao hẳn lại truy nã Hàn Thủy Thiển Thiển kia nhỉ?

【Thế giới】 [Lưu Âm Hoa Minh]: Hàn Thủy Thiển Thiển bây giờ là bang chủ của Hàn Thủy Tiểu Tạ, theo lý thuyết phải rất quan trọng với Âm Vô Thương mới đúng, vì sao...

【Thế giới】 [Nửa Điều Thuốc]: Phụ trường phụ trường! Nghe nói Hàn Thủy Thiển Thiển với Hàn Thủy Không Lưu trở mặt, cho nên trong cơn giận dữ Âm Vô Thương...

【Thế giới】 [Hận Nhất Kẻ Thứ Ba]: Âm Vô Thương người uống lộn thuốc rồi à! Loại tiện nhân như Linh Phong Hiểu Nguyệt người cũng bỏ qua! Quả nhiên người cũng cùng một loại với ả!

【Thế giới】 [La Đỗ Phủ]: *ngất*, kẻ thứ ba đại tể lại đi ra...

【Thế giới】 [Hận Nhất Kẻ Thứ Ba]: Người mới là kẻ thứ ba! Cả nhà người đều là kẻ thứ ba!

【Thế giới】 [Mộ Sắc Thương Thiên]: Sao Hàn Thủy Thiển Thiển với Hàn Thủy Không Lưu lại như vậy a? Tưởng là đối với Hàn Thủy Không Lưu có thiện cảm gì...

.....

Đám người này thật sự là rất rảnh rỗi!

Đối với sự phản ứng kịch liệt của mọi người, Thẩm Lạc Lê thật sự đau đầu không thôi.

【Thế giới】 [Ám Vô Thương]: Đối với chuyện này, tôi đương nhiên có lý do của mình, xin mọi người đừng tranh luận nữa. Về phần Hàn Thủy Thiển Thiển, cô ta đã làm một số việc ti tiện, cho nên tôi mới quyết định truy nã cô ta.

Thẩm Lạc Lê gửi xong câu này, đang định tắt hết các kênh đi, bỗng nhiên thấy trên kênh Thế giới xuất hiện một cái tên chướng mắt.

Lại là Hàn Thủy Thiển Thiển!

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Bang chủ, tôi không rõ vì sao anh còn muốn bảo vệ ả Hàn Thủy Không Lưu kia! Cô ta có gì tốt chứ? Tôi kém cô ta ở chỗ nào? Chẳng qua cũng chỉ là một kẻ thứ ba trên mạng, chẳng lẽ anh không nể mặt nhiều năm tình cảm của chúng ta sao?!

Kênh Thế giới ồ lên.

【Thế giới】 [Lạc Thủy Ngưng Hương]: Cái gì? Thì ra Hàn Thủy Thiển Thiển mới là chính thất của Âm Vô Thương sao?

【Thế giới】 [Lạc Sương, Thăng Diễm]: Tôi nhìn lầm rồi, hóa ra Âm Vô Thương cũng là một tên con trai cặn bã...

【Thế giới】 [Thiên Tứ Chiến Hồn]: = = ai nha, chính thất dí tới cửa... Tôi đã thấy Hàn Thủy Không Lưu chướng mắt lâu rồi, không ngờ rằng cô ta lại làm chuyện này.....

.....

【Thế giới】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Tôi đã không thể nhịn được nữa! Hàn Thủy Không Lưu, cô quyến rũ bạn trai người ta trong trò chơi cũng thôi đi, sao ngay cả ngoài đời cũng không buông tha! Tôi đã post tư liệu của kẻ thứ ba này lên diễn đàn rồi, hy vọng mọi người nhớ kỹ người này! Căn thận bạn trai bị đưa con gái hư hỏng này cướp mất đó!

Hàn Thủy Thiên Thiên đột nhiên gửi một câu như vậy càng làm cho Thẩm Lạc Lê cực kỳ hoảng sợ!

“Ai nha, Lạc Lê, xem ra em cũng đắc tội với JP (cực phẩm) này rồi...”
Lúc này, tiếng cười thông thả của Tư Không Tố vang lên phía sau cô bé, làm cho nó càng thêm chán nản.

“Anh im lặng đi!” Thẩm Lạc Lê nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra một câu, bối rối mở trình duyệt vào diễn đàn.

...Con mụ Hàn Thủy Thiên Thiên kia sẽ không tung “thân phận” của nó ra thật chứ?

Nào ngờ, khi Thẩm Lạc Lê mở bài viết mà Hàn Thủy Thiên Thiên post ra, nó liền ngây người.

Tấm ảnh trong bài viết, không không không phải là—!

Lưu Bích Đề sao?!

Không chỉ có Thẩm Lạc Lê mà ngay cả hai người phía sau cô bé cũng sửng sốt trong nháy mắt.

Trong mắt Tư Không Tố xẹt qua tia hứng thú không rõ ràng lắm, thấp giọng lầm bầm: “Lần này xem ra thú vị đây, cô gái kia thật ra lại là người quen của Lưu Bích Đề a...”

Thẩm Lạc Lê nhanh chóng xem nội dung bài viết, càng xem càng thấy hết hồn.

Bài viết này không chỉ công bố tư liệu về tên họ, địa chỉ, ngày tháng năm sinh, điện thoại, trường học, v.v... của Lưu Bích Đề mà còn post cả tình sử cực phẩm Lưu Bích Đề theo đuổi Tư Không Tố ở đại học A nữa!

Đến cả thư tình cô ta viết, cũng bị Hàn Thủy Thiển Thiển chụp hình post lên.

Chẳng qua là toàn bộ những chữ Tư Không Tố đều được thay thế bằng chữ “hả”....

Phía dưới tư liệu Hàn Thủy Thiển Thiển còn kể một đống lớn sầu não, đại loại như mình quen biết Âm Vô Thương ngoài đời thế nào, Hàn Thủy Không Lưu lại quyển rữ Âm Vô Thương ra sao linh tinh.

Thẩm Lạc Lê xem qua một lần xong, lại thở phào nhẹ nhõm một hơi.

May mắn thân phận đó không phải mình

Có điều—tại sao Hàn Thủy Thiển Thiển lại biết Lưu Bích Đề vậy?

Dù giải thích nữa cũng không làm được gì, sẽ chỉ khiến Hàn Thủy Thiển Thiển càng có nhiều lý do hơn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Lạc Lê quyết định thanh lý môn hộ trước, kick bè phái còn lại của Hàn Thủy Thiển Thiển ra khỏi bang phái.

Nó nhanh chóng mở danh sách quản lý thành viên của Âm Nguyệt Vô Biên ra, sàng lọc lại toàn bộ thành viên của Hàn Thủy Tiểu Tạ.

【Bang phái thông báo】 Hàn Thủy Thiển Thiển bị kick khỏi bốn bang.

【Bang phái thông báo】 Hàn Thủy Tiểu Ngư bị kick khỏi bốn bang.

【Bang phái thông báo】 Hàn Thủy Yên Nhiên bị kick khỏi bốn bang.

.....

Sau khi thanh lý môn hộ xong, chưa đợi đám con gái trong Hàn Thủy Tiểu Tạ tiến hành phản kích, Thẩm Lạc Lê đã dùng tốc độ sét đánh không

kịp bùng tai tắt trò chơi đi.

Nó mềm nhũn tê liệt ngã trên ghế dựa, thỉnh thoảng dùng ánh mắt ai oán trừng về phía Tư Không Tố điềm nhiên như không đứng ở một bên xem kịch, khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ nhăn thành một khối.

Tiêu rồi a, nó đã làm bang phái của anh hai rối tung rối mù lên, đều tại anh họ xấu xa kia .T_T lần này nhất định anh hai sẽ liều mạng với nó mất thôi?!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hẹn Hò

Thẩm Chính Thái tốn hết sức lực của chín trâu hai hổ, cuối cùng mới “Thuận lợi” nạy ra một khe hở ở cửa phòng đang đóng.

“Thật tốt quá...” Cậu lau từng giọt mồ hôi dày đặc trên trán, đang định nở ra một nụ cười đắc ý, thế nhưng, cậu còn chưa kịp vui mừng thì vẻ mặt trong một giây đã cứng lại.

Nhìn thấy khe hở của cửa không ngừng rộng ra, Thẩm Chính Thái mới phát hiện, thì ra chính là người trong phòng cầm tay nắm cửa mở ra mà thôi...

“Anh họ, cái, cái... cái account kia của em phải làm sao bây giờ?” Thẩm Lạc Lê giống như cái đuôi mà đi theo Tư Không Tố ra khỏi phòng, chu cái miệng nhỏ nhắn, một bộ dáng đáng thương lã chã chực khóc, bất an mà đan đan ngón tay, “Có thể sau này sẽ không lên chơi lại được nha, còn không thì ....”

“Vậy bỏ cái account Hàn Thủy Không Lưu đó đi, tạo cái khác. Dù sao account cũ của em cũng rất không vẻ vang gì.” Tư Không Tố trả lời ngắn gọn rõ ràng, cũng không quay đầu lại mà ra khỏi phòng.

“Đành phải vậy thôi...” Thẩm Lạc Lê than thở, vẻ mặt mất mát, “Thế nhưng account kia đã đốt rất nhiều tiền của em.”

Tư Không Tố thản nhiên quét mắt liếc nó một cái, nói trúng tim đen: “Đó cũng không phải của em.”

“Ách!” Thăm Lạc Lê lộ ra một phản ứng bị chọc trúng chỗ hiểm, ngay sau đó yếu ớt mà gục đầu xuống, tiếp tục thờ dài.

“Bỏ account cũ...làm như vậy cũng quá đáng tiếc rồi?” Phong Linh Hiếu theo sát từ trong phòng đi ra lộ vẻ mặt cực kỳ tiếc rẻ, lại lén lút ở trong lòng bổ sung thêm một câu: Còn rất tàn nhẫn nữa!

“Chỉ có em cảm thấy đáng tiếc thôi? Cũng phải, nếu không như vậy em đã không bị uy hiếp rồi...” Tiếng cười hắc hắc nham hiểm của người nào đó truyền đến từ cách đó không xa...

Phong Linh Hiếu: “=III=” Nói xàm! Tên khốn Tư Không Tố này, ngang nhiên chọc vào tử huyệt của cô!

“Này! Các người...” Thăm Chính Thái đứng ở cửa phòng bị xem nhẹ đã kinh ngạc đến ngây người, nhìn bóng dáng ba người từ từ “đi xa”, nó lại chậm chạp bừng tỉnh lại

“Này! Ba người kia! Đừng luôn coi thường tôi như vậy chứ!!!”

*****

Đường Lạc Mạc là một đoạn đường phần hoa dành riêng cho người đi bộ nằm ở vị trí trung tâm thành phố, ở đây quần áo, trang sức, ăn uống, giải trí đều tập trung trên cùng một con đường, hàng hóa rực rỡ muôn màu, làm cho người ta hoa cả mắt. Cho dù bạn đi dạo ở đây vào buổi sáng, cũng sẽ không cảm thấy buồn chán.

Bất kể là xuân hạ thu đông, người ở trên đường Lạc Mạc cũng đều đông đúc như thế. Dù có là mặt trời chói chang nhô lên cao vào lúc giữa trưa, cũng không làm thay đổi được cảnh tượng ồn ào náo nhiệt.

Nhưng mà lúc này, một kế hoạch kỳ lạ đang được trình diễn trên đường Lạc Mạc

[Tên kế hoạch]: Kế hoạch anti yêu đương.

[Thành viên tham gia]: Thẩm Chính Thái (Danh hiệu anti tiểu tử), Thẩm Lạc Lê (Danh hiệu anti tiểu nữ)

[Thời gian]: 1.00pm

[Địa điểm]: Số 12 đường Lạc Mạc.

[Nhiệm vụ]: Theo dõi hành tung hai người kỳ lạ đồng thời phá hỏng buổi hẹn hò của bọn họ.

Thẩm Chính Thái ngụy trang trốn ở phía sau cột điện đang lén lút ló nửa cái đầu ra, sau đó quay người lại, nghiêm túc đẩy kính râm đặt ở mũi lên, ho một tiếng, nghiêm trang nhìn Thẩm Lạc Lê nói: “Phát hiện mục tiêu! Mục tiêu đang ở trong McDonald’s cách đây 10 mét tận hưởng hai ly coca, một suất cánh nướng, hai phần hamburger...”

Thẩm Lạc Lê có chút sốt ruột ngắt lời anh mình: “Này này! Anh hai, đừng nói thừa nữa...”

Thẩm Chính Thái lập tức sửa chữa: “Stop! Anti tiểu nữ, không được gọi anh là anh hai! Vui lòng nhớ rõ, danh hiệu của anh bây giờ là— anti tiểu tử.”

Thẩm Lạc Lê hết nói nổi mà trợn trắng mắt, trong lòng không ngừng hối hận về quyết định vừa rồi – lúc đó nhất định là mình bị não ngắn! Bằng không sao có thể đồng ý với đề nghị của anh hai đi anti anh họ yêu đương chứ?

Dường như nhìn ra được hối hận trong lòng Thẩm Lạc Lê, Thẩm Chính Thái hơi nhướn mày, lời lẽ nghiêm khắc chính nghĩa mà nói: Anti tiểu nữ, không phải bây giờ em hối hận rồi chứ? Nếu em hối hận, vậy chờ yêu nữ kia dụ dỗ được anh họ rồi, thu nhập sau này của em liền...”

“Không được!” Thẩm Lạc Lê nghe vậy hơi hơi biến sắc, lập tức lộ ra vẻ mặt kiên định, “Em nhất định anti hai người yêu đương đến cùng! Để chứng tỏ quyết tâm của mình, cô bé nắm chặt tay phải mình thành đấm, trong mắt lóe ra tia sáng không rõ lắm. Vì tiền đồ của mình, nó sẽ liều mạng!

“Tốt lắm!” Thẩm Chính Thái vừa lòng gật gật đầu, tia sáng trong mắt chợt lóe, tầm mắt sắc bén tia thẳng về hướng McDonalds cách đó không xa, “Hành động — chuẩn bị bắt đầu!”

Tại McDonalds, trong một góc khuất.

Phong Linh Hiểu buồn bực không vui căn ống hút, thỉnh thoảng dùng ánh mắt cảnh giác quét về phía Tư Không Tố ở bên cạnh đang chống cằm “thưởng thức” cô, khóe môi còn nhếch lên nụ cười hứng thú yếu ớt không rõ.

Tuy nói rằng loại hành vi vừa ăn đồ ăn vừa thưởng thức soái ca có tác dụng bồi bổ cả thể xác lẫn tinh thần, nhưng mà không biết vì sao, đối với người trước mặt này, luôn làm cho cô có một loại cảm giác không được tự nhiên

“Tiểu Linh Hiểu, đừng luôn dùng loại ánh mắt này nhìn anh...” Người nào đó bị nhìn chăm chặp rất lâu cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng, tươi cười bên khóe môi cũng không mấy may giảm đi, thế nhưng anh muốn nói lại thôi, giống như có lời gì đó không dám nói ra.

Nhưng mà trực giác của Phong Linh Hiểu đã nói với cô, câu tiếp theo mà Tư Không Tố ẩn giấu không nói có thể là “Anh sẽ then thủng”...

Phong Linh Hiểu hút ngụm coca, cố gắng đem cảm xúc bất mãn theo nước có ga nuốt vào trong bụng. Dù sao bữa cơm này là người ta mời, trong lời khuyên bảo nhân dân có viết: Nhận đồ của người thì mềm tay, ăn đồ của

người thì mềm miệng. Cô cũng không thể không biết xấu hổ mà nói gì anh ta.

Nên cách tốt nhất, chính là— nói sang chuyện khác!

“Đúng rồi, sao anh không dẫn theo hai em họ “bảo bối” của anh cùng đến, để hai đứa bé ở nhà có an toàn không?” Phong Linh Hiểu làm ra vẻ lơ đãng hỏi.

Tư Không Tố từ từ mở miệng nói: “Em thấy...bọn nó giống đứa bé sao?”

Phong Linh Hiểu 囧囧 nghĩ, tiếp tục “đấu tranh” với anh đến cùng: “Nhưng anh cũng không thể để bọn chúng ở nhà một mình a!”

“Là bọn nó nói không đến, không liên quan đến anh nga. Tư Không Tố không cho là đúng.

...Anh ta vẫn còn nói được như vậy sao? Rõ ràng là anh ta uy hiếp hai đứa không cho bọn chúng theo tới! Đúng là tên xấu xa chuyên bắt nạt trẻ con mà!

Không chút nào nhận thấy Tư Không Tố có “mưu đồ” gây rối, Phong Linh Hiểu căm giận nghĩ chỉ có thể lại nói sang chuyện khác:

“Vậy.....Vậy còn về Lưu Bích Đề thì thế nào? Sao cô ta lại quen với hai đứa nhóc nhà anh? Nhìn qua, các người dường như rất quen thuộc nha...”

Đôi mắt Tư Không Tố mang theo ý cười nhìn cô một cái: “Ghen sao?”

“Anh mới ghen! Cả nhà anh đều ghen!” Má Phong Linh Hiểu đỏ bừng lên.

Trong con người đen của Tư Không Tố ánh ra khuôn mặt nhỏ nhắn không biết xoay sở thế nào của cô, ý cười lan tràn đến đáy mắt. Anh lơ

đang mở miệng, nói có chút mập mờ: “Thật ra...Anh cùng Lưu Bích Đề... ừm, cũng xem như có một chút, quan hệ thân thích...”

“Hả?” Phong Linh Hiểu nhạy cảm chớp được một từ then chốt là “thân thích”, hai mắt lập tức tỏa sáng, giống như phát hiện ra đại lục mới mà nhào tới kéo lấy ống tay áo Tư Không Tố, ““Anh nói cái gì? Quan hệ thân thích? Anh với Lưu Bích Đề là thân thích sao?””

Khó có thể tin!

Loại con trai yêu nghiệt dối trá như Tư Không Tố thế mà lại có quan hệ thân thích với loại con gái bình hoa đần độn như Lưu Bích Đề sao?

Ông trời ơi! Dù thế nào đi nữa thì không thể tin được...

Giữa hai người có thả trâu ngựa đuổi theo cũng không kịp thế mà lại có...quan hệ thân thích?!

Có điều, thật ra nếu hai người này thật sự đứng gần nhau, quả là có chút...

Trời sinh một đôi a!

Thế nhưng ngay lập tức Phong Linh Hiểu liền phát hiện ra vấn đề.

Không đúng, nếu bọn họ là quan hệ thân thích thì tại sao Lưu Bích Đề lại tiến hành tấn công theo đuổi tình yêu với Tư Không Tố nhiệt liệt như thế? Sao cô ta lại theo đuổi Tư Không Tố không tha như vậy?

Đó không phải loạn luân sao?

Giống như nhìn ra nghi hoặc trong lòng Phong Linh Hiểu, Tư Không Tố có chút không được tự nhiên nghiêng đầu, thấp giọng mở miệng: “Thật ra Lưu Bích Đề, là thân thích bên ba của Chính Thái, không có quan hệ huyết thống với anh...”

Lúc này Phong Linh Hiểu mới bình tỉnh đại ngộ mà gật gật đầu.

Cô tiếp tục hút coca, một mặt thì hết sức tò mò nhìn anh: “Vậy cô ta quen biết anh như thế nào a?”

Vừa mới dứt lời, Phong Linh Hiểu thực kinh ngạc phát hiện, Tư Không Tố luôn luôn lấy vô sỉ là tiêu chuẩn làm người, thế mà lại...đỏ mặt?!

Được rồi, thật ra không phải đỏ mặt. Chỉ là anh ta quần bách mà cúi đầu, trên mặt nổi lên một chút gì đó khả nghi cùng loại với đỏ ửng mà thôi.

Phong Linh Hiểu phát hiện, thật ra Tư Không Tố cũng rất rối loạn không được tự nhiên... >///
<

“Nói đi.” Anh càng không chịu nói, tò mò trong lòng Phong Linh Hiểu càng tăng thêm.

“...Không muốn.” Tư Không Tố không được tự nhiên quay đầu đi, tránh đi ánh mắt bởi vì nhiều chuyện mà lóe lên của cô.

Phong Linh Hiểu kéo kéo ống tay áo anh, hai tay chấp trước ngực: “Nói đi nói đi, tôi thề, tôi sẽ không nói với ai đâu!”

“...Không muốn.”

“Anh không nói cho tôi biết, tôi sẽ đi hỏi Thẩm Chính Thái.” Phong Linh Hiểu “xó” một tiếng, đứng lên, làm ra vẻ muốn rời khỏi.

Lập tức, một bàn tay giữ cổ tay cô lại. Mà chủ nhân của bàn tay đó tựa như rối rắm một lúc lâu, cuối cùng mới cúi đầu nói: “Được rồi, anh nói với em, chuyện là...”

Đạt được hiệu quả làm cho Phong Linh Hiểu vô cùng vừa lòng, cô ngồi xuống, bắt đầu lắng nghe quá trình quen biết của người nào đó với cô gái NC (bại não, đần độn)...

–quen biết Lưu Bích Đề, là một sự khởi đầu của bất hạnh.

Dùng lời của Tư Không Tố để nói: quá trình quen biết Lưu Bích Đề, người phụ nữ này cực kỳ phiền phức.

Dùng lời của Thẩm Chính Thái để nói: Quá trình quen biết Lưu Bích Đề, “cái cốc” (bi kịch) của anh họ.

Dùng lời của Thẩm Lạc Lê để nói: Quá trình quen biết Lưu Bích Đề, tiền a tiền a tiền...

Khụ-

Nói tóm lại, quen biết Lưu Bích Đề, là chuyện phiền muộn nhất trong cuộc đời anh.

Lưu Bích Đề là con người em gái của chồng dì La – cũng là cha của Thẩm Chính Thái và Thẩm Lạc Lê.

Cho nên Tư Không Tố với cô ta cũng coi như có quan hệ thân thích.

Theo vai vế, cô ta cũng xem như là chị họ của Thẩm Chính Thái và Thẩm Lạc Lê, đây cũng là nguyên nhân cô ta quen thuộc với hai đứa bé nhà họ Thẩm như vậy.

Lần đầu tiên nghe thấy cái tên “Lưu Bích Đề” này, anh cũng không quan tâm lắm, chỉ là sinh ra một loại ý nghĩ buồn cười với cái tên này – sao lại có người đặt cái tên cực phẩm như vậy chứ? (Bích Đề: bích là màu xanh, đề là màu đỏ da cam)

Về sau anh mới biết được, thì ra cha Lưu Bích Đề có tên là Lưu Cam, sau đó rốt cục biết cái tên cực phẩm Lưu Bích Đề này là từ đâu ra...

Có một lần lúc anh vừa đến cổng nhà họ Thẩm, không khéo gặp được Lưu Bích Đề cũng vừa đến.

Lần đó là bước đầu hai người quen biết Lưu Bích Đề vốn cũng là sinh viên của đại học A, đáng lẽ hai người ở chung hẳn là có cùng đề tài để nói chuyện mới đúng. Thế nhưng, hai người ở chung lại thật sự không vui vẻ lắm.

Lúc đầu, Lưu Bích Đề luôn biểu lộ ra thái độ bất mãn với anh, khắp nơi đối nghịch anh, tựa như luôn muốn cùng anh âm ỹ một trận lớn mới cảm thấy thoái mái vậy.

Khi đó suy nghĩ của Tư Không Tố vẫn chưa chín chắn, còn trẻ nông nổi nên anh đối với cô gái này chỉ có một loại cảm giác — chán ghét!

Vì thế, bất kể Lưu Bích Đề có hành động gì, anh cũng không hề để ý tới.

Nhưng mà anh càng không để ý tới, phản ứng của Lưu Bích Đề lại càng kịch liệt, thậm chí có một lần nộ hôn đầu tiên của anh thiếu chút nữa đã bị Lưu Bích Đề cướp mất...

Từ sau sự kiện đó, anh thẹn quá hóa giận, ước chừng đến tận nửa năm cũng không đến nhà Thẩm Chính Thái.

Mãi đến một lần, Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê đến nhà anh chơi, trong lúc vô tình đã lộ ra một bí mật kinh người —

Hóa ra Lưu Bích Đề không phải chán ghét anh, mà là thầm mến anh!

Mọi thứ lúc trước Lưu Bích Đề làm đều học từ một quyển sách gọi là “Bí quyết yêu đương ba trăm sáu mươi kể”, mục đích là dùng kế lạt mềm buộc chặt để có được trái tim Tư Không Tố!

Tư Không Tố biết được chân tướng thì vô cùng sợ hãi, liền quyết định sau này nơi nào Lưu Bích Đề thường lui tới, anh kiên quyết sẽ không xuất hiện!

Thế mà, khi Lưu Bích Đề biết được kế sách đã bị vạch trần chẳng những không có nửa phần giảm bớt, ngược lại còn táo tợn hơn. Cô ta bắt đầu lôi kéo hai đứa bé nhà họ Thâm, lợi dụng Thâm Chính Thái có tính ganh đua mạnh mẽ, lợi dụng Thâm Lạc Lê có tính thích tiền để đạt tới mục đích tiếp cận Tư Không Tố của mình.

Trong một lần liên hoan gia đình, cô ta lại không chút che giấu suy nghĩ của mình, trực tiếp thổ lộ với anh trước mặt mọi người!

Ở trường học, cô ta càng đáng hận hơn, không ngừng gửi thư tình cho anh, tiến hành kế hoạch theo đuổi gọi là “liên tục nói lời yêu”...

Tất cả những việc này đều làm cho Tư Không Tố khó xử không thôi, mãi đến cuối cùng anh đã được tôi luyện thành không chút để ý gì đối với sự tự tung tự tác của Lưu Bích Đề nữa, chỉ xem cô ta như vô hình...

Nghe Tư Không Tố kể lại một cách bình tĩnh dị thường, trong lòng Phong Linh Hiểu dâng lên một loại cảm xúc người cùng cảnh ngộ, cô thực đồng tình nói: “...Cuối cùng tôi cũng hiểu được vô sỉ của anh là học từ đâu rồi.”

Vốn tưởng rằng mình đã “cái cốc” lắm rồi, không ngờ...thì ra trên đời này có người còn “cái cốc” hơn mình nữa a!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Lừa Bán

Vì cảm khái trước những gì Tư Không Tố gặp phải, Phong Linh Hiểu như có chút đăm chiêu mà gật gật đầu, sau khi cầm cái một hamburger trên bàn lên cắn một miếng xong, động tác đột nhiên ngừng lại.

“Ừa, không đúng a.” Cô hoàn toàn tình ngộ mà ngẩng đầu nhìn Tư Không Tố, lộ vẻ mặt hoài nghi, “Nếu ngay từ đầu cô ấy đã theo đuổi anh không tha rồi, vậy thì khi đó tại sao anh còn bắt tôi....” Nói tới đây, trong lòng Phong Linh Hiểu không khỏi sinh ra một chút cảm xúc tức giận. Tại sao anh ta còn tìm lý do bắt cô chịu trách nhiệm chứ? Đó không phải rõ ràng là đào sẵn một cái bẫy lừa cô nhảy xuống sao?

Tư Không Tố hơi nhượng mảy, có chút không cho là đúng: “Sự kiện đó với việc này có liên quan sao?”

“Đương nhiên! Đây rõ ràng là trách nhiệm của anh, sao lại đẩy sang trên người tôi!” Phong Linh Hiểu căm giận trả lời. Đây mới là trọng điểm! Hại hạnh phúc cả đời cô cứ như thế mà vô duyên vô cớ bị “chôn vùi” mất rồi...

“Nhưng đã làm sai thì phải chịu trách nhiệm, không phải sao? Lúc trước em cũng cho là như vậy mà.” Tư Không Tố mỉm cười, ngụy biện vô cùng có đạo lý làm cho Phong Linh Hiểu nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Huống chi hình như em vẫn chưa thực hiện “nghĩa vụ” của mình nga?”

Phong Linh Hiểu bắt đầu cảnh giác ngay tức khắc: “...Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Tư Không Tổ tao nhã nhếch môi cười, nháy đôi mắt phượng hẹp dài, trong nụ cười lại mang theo mê hoặc lòng người, thân nhiên áp sát vào bên tai Phong Linh Hiểu, mũi hoặc đè thấp giọng: “Tiểu Linh Hiểu, em theo đuổi anh đi.”

“...”

Giọng nói trầm thấp vang vọng bên tai Phong Linh Hiểu, khiến mặt cô trong nháy mắt đã đỏ lên, trong lòng không ngừng mắng to Tư Không Tổ vô sỉ!

“Có được không?” Người nào đó tiếp tục dùng giọng nói tràn ngập mê hoặc dụ dỗ cô.

“...” Nhưng đáp lại anh vẫn là một mảnh im lặng như cũ.

Thấy Phong Linh Hiểu không có bất kỳ phản ứng gì, Tư Không Tổ thở dài một hơi, có chút mất mát nói: “Thì ra em không muốn...”

“...” Phong Linh Hiểu.

Thế nhưng, chỉ trong một giây, sự mất mát trong giọng nói của Tư Không Tổ lập tức biến mất không còn thấy tăm hơi. Anh lại lộ ra nụ cười hoàn mỹ của mình lần nữa, kề gần bên tai Phong Linh Hiểu: “Nếu không thì, anh theo đuổi em cũng được.”

Hơi thở nóng rực thiêu đến Phong Linh Hiểu đỏ hết cả một bên tai.

Qua hồi lâu, cuối cùng cô mới phần nộ phản ứng lại:

“...Anh đi chết đi!”

Ngay lúc này, ở cửa vào của Mc Donalds truyền đến một tiếng gào to—

“Ông chú đáng khinh! Chú muốn làm gì? Đừng tưởng là tôi không biết chú muốn lừa bán tôi!”

Đợt âm thanh vang vọng toàn bộ M (McDonalds) kia làm cho Phong Linh Hiểu hơi chấn động, tức giận trong lòng cũng theo đó mà không còn sót lại chút nào.

Đương nhiên, Tư Không Tố cũng là hơi giật mình.

Âm thanh này hết sức quen thuộc...

Đó không phải là...

Bốn tầm mắt đồng thời nhìn ra ngoài cửa, không ngoài dự kiến thấy được hai đứa nhỏ ăn mặc quái dị.

Quả nhiên lại là Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê.

Hai vị này đang giằng co với một ông chú nhìn giống như nhân viên bảo vệ, một bộ dáng thì rất kiêu ngạo. Thẩm Chính Thái đeo kính râm tức giận trừng mắt ông chú kia, giống như gặp phải kẻ xấu tội ác tà trời vậy!

Thẩm Chính Thái gào to làm hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người trong McDonalds, ba người đứng ở cửa nhất thời trở thành tiêu điểm.

Ông chú kia liên tục đồ mồ hôi lạnh, vô cùng xấu hổ nói: “Không phải, bạn nhỏ à, các cháu hiểu lầm rồi. Chú chỉ muốn hỏi cha mẹ các cháu ở đâu thôi...”

“Cái gì?!” Một tiếng thét chói tai, là Thẩm Lạc Lê, cô bé cực kỳ khoa trương ôm đầu, từ từ lui về phía sau, “Chú còn muốn bắt cóc chúng tôi? Vớ vết tài sản của ba mẹ chúng tôi nữa sao?”

“Không...Không phải...” Ánh mắt quái dị của mọi người xung quanh làm cho ông chú kia hoảng hốt, chú ấy vội vàng xua tay, nôn nóng muốn

chứng minh mình trong sạch.

“Sao bọn chúng lại xuất hiện ở chỗ này nhỉ?” Phong Linh Hiếu kinh ngạc nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, đôi mắt có chút trừng lớn.

Tư Không Tố không trả lời, nhưng hơi hơi cau mày biểu đạt rất rõ rằng anh đang khó chịu.

Dù là ai đi nữa, cuộc hẹn hò “tốt đẹp” đột nhiên bị cắt ngang, thì sao vui vẻ nổi chứ.

Giống như cảm nhận được Tư Không Tố cùng Phong Linh Hiếu đang nhìn chăm chăm, Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê chỉ cảm thấy sống lưng hơi hơi lạnh, có chút cứng ngắc quay đầu.

“Ách...”

Tám mắt nhìn nhau.

Cảm nhận được sự chột dạ trong ánh mắt của Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê, Tư Không Tố cũng không có phản ứng gì thêm, chỉ là vẫn nhìn chăm chăm bọn chúng, con người đen lạnh như băng.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này phải kể lại từ lúc Thẩm Chính Thái hô “bắt đầu hành động” —

Khi Thẩm Chính Thái đã ăn mặc thành đại ca xã hội đen ra lệnh “bắt đầu hành động” một tiếng, Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê giống như lẩn trốn mà khom lưng, lén lút băng qua đường cái, trốn đông trốn tây.

Phải trải qua rất nhiều “trạm kiểm soát”, cuối cùng hai đứa cũng thuận lợi đi tới “mục tiêu” là trước cửa Mc Donalds.

Hai đứa thở phào nhẹ nhõm thật dài, tính nghỉ ngơi một chút rồi tiến hành bước hành động tiếp theo. Nhưng mà, hai đứa lại không biết hành

động giống trống khua chiêng của mình đã thu hút sự chú ý của bảo vệ nơi này.

Chú bảo vệ tận chức tận trách lập tức từ một bên chạy ra, lúc đang định tiến hành kiểm tra hai tên lén lút này, lại ngoài ý muốn phát hiện bọn chúng chỉ là hai đứa nhỏ ngây ngô!

Sau chốc lát hơi kinh ngạc với trang phục quái dị của hai đứa nhỏ thì chú bảo vệ vẫn là làm tròn phận sự mà đi lên phía trước mỉm cười hỏi: “Bạn nhỏ, chào các cháu, xin hỏi các cháu có phải bị lạc đường không?”

Lúc Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê đang nhìn qua khe hở của cánh cửa để quan sát hành động của Tư Không Tố cùng Phong Linh Hiểu bỗng nghe thấy một giọng nói như thế, quả thực bị dọa hoảng sợ. Bọn chúng cứng ngắc xoay người, khi thấy được một ông chú — trên mặt lộ ra tươi cười không có ý tốt — đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của hai bạn nhỏ này, ngay lập tức hai đứa liền cảnh giác.

Thẩm Chính Thái lại không chút khách khí lên tiếng hỏi: “Chú là ai? Chú muốn làm gì?”

Thật là hai đứa nhỏ không có lễ phép...

Chú bảo vệ nghĩ như thế nhưng vẫn quyết định không so đo với hai đứa nhỏ, tiếp tục thật lịch sự hỏi: “Sao các cháu lại ở đây một mình vậy? Ba mẹ đâu?”

“Chú hỏi cái này làm gì?” Thẩm Lạc Lê cũng có vẻ mặt cảnh giác tương tự.

“Chú chỉ là...”

Chú bảo vệ mở to miệng, nhưng chưa nói được lời nào đã bị một tiếng cười nhạo của Thẩm Chính Thái cắt ngang: “Chú à, câu tiếp theo của chú

có phải là muốn ăn kẹo không? Theo chú nha?” hay không a? Đây chính là lời thoại kinh điển của bọn buôn người

“Hả?” Chú bảo vệ có chút không theo kịp suy nghĩ của hai đứa nhỏ.

Thẩm Chính Thái tiếp tục khinh bỉ nói: “Chú làm ơn dù làm bọn buôn người cũng nên có trình độ một chút được không? Ít nhất cũng phải giống “Hỏa Ảnh Ninja” trong Đại Xà Hoàn dùng năng lực để dụ dỗ lừa bán phụ tá chứ...”

“Bạn nhỏ, cháu đang nói cái gì vậy?” Ông chú đáng thương đầu đầy vạch đen, chú ta căn bản không biết Hỏa Ảnh Ninja, hay Đại Xà Hoàn gì gì đó rốt cuộc là cái gì a!

“Ha ha!” Thẩm Chính Thái đắc ý cười ha hả, đột nhiên ánh mắt rét lạnh, hung hăng trừng trừng nhìn chú bảo vệ, dùng âm thanh vang vọng gào to, “Ông chú đáng khinh! Chú muốn làm gì? Đừng tưởng là tôi không biết chú muốn lừa bán tôi!”

Chú bảo vệ phút chốc hóa đá, khuôn mặt khó coi tới cực điểm...

Vì thế, liền xảy ra một cảnh như vậy ở trên...

.....

.....

.....

Chú bảo vệ sắc mặt không tốt rất nhanh đã phản ứng lại, xấu hổ ho một tiếng, bắt đầu giải thích: “Bạn nhỏ, chú không phải bọn buôn lậu...” Trong câu nói của Thẩm Chính Thái, chú bảo vệ dường như chỉ nghe hiểu một từ bọn buôn người, bắt đầu hiểu được rốt cuộc nó đang nói cái gì. Nhưng mà trong lòng chú bảo vệ lại bi thương: Vì sao một ông chú tốt như mình, lại bị

hiếu lắm là bọn buôn người chứ T_T, chẳng lẽ bộ dạng mình thực sự đáng khinh như vậy sao?

Nhưng mà mới nói được một nửa, chú bảo vệ liền phát hiện không thích hợp, vừa nhìn xuống liền phát hiện hai đứa nhỏ kia căn bản không có nghe mình nói! Chú bảo vệ tính tình luôn hiền lành cũng không nhịn được mà nổi giận: “Này này, rốt cuộc có nghe chú nói hay không vậy?”

“...” Hai đứa nhỏ vẫn không trả lời ông.

Chú bảo vệ phát hỏa, lại đột nhiên phát hiện, hai đứa nhỏ này đang không chớp mắt mà nhìn chăm chăm một đôi nam nữ tướng mạo xuất sắc ở phía trước.

“O? Hai vị kia là..... anh chị của các cháu sao?” Chú bảo vệ sờ sờ đầu, có chút không xác định nói, tự hỏi có cần đi đến hỏi một chút hay không.

Nghe câu hỏi như thế, Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê lập tức trao đổi một ánh mắt ăn ý, hai đứa dưới ánh nhìn chăm chú của chú bảo vệ còn đang khổ sở tự hỏi, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả người xem trong McDonalds, cùng nhau gào khóc nhào về hướng Tư Không Tố:

“Ba! Sao ba lại vứt bỏ con với em gái vậy ~! Ô oa...”

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hỗn Loạn

“Ba—!”

Một tiếng hô to vang lên xuyên thấu toàn bộ Mc Donalds làm cho dáng cười tự tin bên môi từ trước đến nay của Tư Không Tố trong nháy mắt cứng ngắt.

Phong Linh Hiểu cũng mờ mịt, có điều cô rất nhanh đã phản ứng lại được, xoay đầu sang một bên cười trộm về phía người nào đó được gọi là “ba”.

Bị hai đứa nhóc tám tuổi gọi là “ba” trước mặt mọi người, đối với một người mới hơn hai mươi một chút mà nói thật sự là một chuyện dọa người a.

Tâm tình Phong Linh Hiểu không khỏi vui sướng, ngay cả khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Tư Không Tố, anh cũng có ngày hôm nay....

Những người xung quanh thấy một màn như vậy, bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, không khí bên trong M trở nên thật áp lực.

Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê thấy thế, nhìn nhau, lại càng làm trầm trọng thêm mà gào khóc lên—

“Ba, sao ba lại nhẫn tâm như vậy, bỏ lại con với em gái...”

“Ô ô ô, chúng con rất đói bụng”

“Đừng bỏ lại chúng con mà, ba...chúng con biết lỗi rồi... Ô ô...”

“Hai đứa lại đang làm cái quỷ gì...” Trong lòng Tư Không Tố mơ hồ nhận thấy được không bình thường, đầu mày hơi nhú, đang định nghiêm khắc chất vấn hai đứa không biết tốt xấu phá hỏng “hẹn hò” của người ta kia—

Nhưng lúc này, ông chú chịu trách nhiệm nơi này đã chạy tới trước mặt anh, cũng rất lịch sự ngắt lời anh: “Xin hỏi ngài là cha của hai đứa nhỏ này phải không?”

“Tôi—” Tư Không Tố giật giật môi, còn chưa chờ anh giải thích chú bảo vệ đã lại lập tức cắt ngang.

Chú bảo vệ giống như xem chuyện này là thật mà bắt đầu nhướn mày giáo huấn: “Vị tiên sinh này, ngài thấy ngài có xứng làm một người cha không? Chẳng lẽ ngài không biết để trẻ con chạy lung tung ở nơi công cộng là rất nguy hiểm sao? Ngộ nhỡ gặp phải người xấu hay là bọn buôn người, ngài hối hận cũng không còn kịp đâu... Cho nên, mong ngài quản lý tốt con mình đi ...” Chuyện vừa gặp lúc này làm cho chú bảo vệ nghẹn đầy một bụng tức, vừa hay bây giờ đã có nơi giúp ông trút ra, đương nhiên ông không bỏ qua rồi!

Một lúc đem hết cơn tức tích tụ trong lòng trút lên thiếu niên trước mặt nên tâm tình của chú bảo vệ cuối cùng cũng dễ chịu rồi.

Mà sắc mặt Tư Không Tố cũng là càng lúc càng đen, anh kiềm nén phần nộ trong lòng, bình tĩnh giải thích: “Không, chú hiểu lầm rồi...”

Thẩm Chính Thái thấy thế, lập tức giành la lên trước khi Tư Không Tố nói: “Cái gì mà hiểu lầm? Chẳng lẽ ba không cần chúng con nữa sao?! Ba, vì sao... ô ô... đừng vứt bỏ chúng con...”

Thẩm Lạc Lê rất ăn ý giả ra một bộ dáng cực kỳ hoảng sợ: “Ba, ba muốn vứt bỏ chúng con à? Vì sao vậy!!! Chẳng lẽ vì chúng con không nghe lời? “

“Chúng con không dám nữa đâu, đừng bỏ lại chúng con mà, ô ô...”

Tiếng gào khóc đinh tai nhức óc của hai đứa nhỏ kia làm cho ánh mắt hướng về phía bên này càng nhiều, mọi người đều nhỏ giọng thảo luận, nội dung đều là khiển trách hành vi vô trách nhiệm của người “cha” này. Chú bảo vệ ở một bên cũng dùng ánh mắt lợi hại nhìn anh chăm chăm, giống như thăm trách cứ.

Những việc đó đều làm Tư Không Tố đau đầu không thôi, căn bản không có thời gian để thanh minh.

Phong Linh Hiểu nằm ngã lên trên bàn cười đến không ngời thẳng người được, ánh mắt chế nhạo liếc về phía người nào đó đang mặt mày xanh mét: “Tư Không Tố người cũng có ngày hôm nay...”

Đổi lấy là một cái trừng mắt của anh, giọng nói gần như là nghiến răng nghiến lợi phát ra: “Chẳng lẽ em cho rằng anh hơn mười tuổi đã sinh con rồi sao ...”

Phong Linh Hiểu cười hắc hắc, kéo dài giọng nói: “Cũng không phải không có khả năng này.”

Sắc mặt Tư Không Tố lại càng đen.

Nhưng mà, tâm tình vui sướng khi người gặp họa của Phong Linh Hiểu kéo dài chưa đến vài giây đã vô tình bị đập tan.

“Oa-” Thẩm Lạc Lê ngồi xổm dưới đất giả khóc liền nắm lấy thời cơ, từ dưới đất nhảy dựng lên, bổ nhào vào người Thẩm Chính Thái, lấy tay chỉ chỉ Phong Linh Hiểu, vẻ mặt bi thương tan nát cõi lòng mà nhìn về phía Tư

Không Tố, khóc đến “xé ruột xé gan”, “Ba, chẳng lẽ...chẳng lẽ ba là vì người phụ nữ hư hỏng này mới không cần chúng con nữa sao?!”

Tươi cười của Phong Linh Hiểu cứng lại.

Thẩm Lạc Lê âm hiểm nhếch nhếch khóe miệng lên, tiếp tục bồi nhọ cô: “Chính là vì mẹ ta nên chúng con được sinh ra mới mất đi mẹ... vì sao không cần chúng con... mẹ ta có gì tốt chứ... ô ô, chính là vì chúng con không thích mẹ ta nên ba mới không cần chúng con phải không...”

“Đúng vậy! Người phụ nữ hư hỏng này phá hoại gia đình hạnh phúc của chúng ta! Sao ba còn muốn ở cùng với mẹ ta...” Thẩm Chính Thái ở một bên chỉ sợ người ở đây không nghe thấy.

Phong Linh Hiểu phát hỏa.

Bây giờ lại là cái gì cùng cái gì! Bọn họ có thể khinh bỉ cô, chán ghét cô, nhưng tuyệt đối không thể sỉ nhục cô!

Tư Không Tố nhíu mày, ấn Phong Linh Hiểu đang kích động đến sắp nhảy dựng lên ngồi xuống, cho cô một ánh mắt bình tĩnh, ý bảo cô yên lặng xem xét.

Phong Linh Hiểu hiểu rõ tính nghiêm trọng khi trước mặt mọi người mà tức giận, dưới sự nhắc nhở của Tư Không Tố, vẫn là kiềm nén lửa giận trong lòng, tỉnh táo lại. Nhưng thân thể cô vẫn là không kiềm nén được mà hơi hơi run lên...

Thấy hai người không có phản ứng gì, hai đứa nhỏ kia càng gào khóc lợi hại hơn.

Tiếng nghị luận bên trong M nhất thời đè thấp rất nhiều, không khí từ áp lực chuyển thành quý dị. Phong Linh Hiểu dường như cảm giác được cô đang bị trăm ngàn lời nói chán ghét cùng ánh mắt thống hận xuyên thấu...

Chú bảo vệ bị một loạt biến cố dọa sợ đến ngậy người đã dần dần phản ứng lại, cũng không nhịn được mà cả giận nói: “Tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà-” Ánh mắt bức người lợi hại đâm thẳng về phía Phong Linh Hiểu, tràn đầy vẻ chán ghét, “Làm một cô gái? Rốt cuộc cô có liêm sỉ hay không?! Thế mà lại làm kẻ thứ ba? Thực sự là lãng phí!”

Tầm mắt vừa chuyển, ánh mắt lợi hại lại rơi lên người Tư Không Tố: “Cậu cũng vậy, tôi thấy tuổi cậu còn chưa đến ba mươi! Cái gì không học lại học người ta ngoại tình? Hai người thật sự là một đôi...một đôi...”

Không biết có phải phần nộ quá hay không, sắc mặt của chú bảo vệ ghen thành màu gan heo, chính là ghen không ra ba chữ “cầu nam nữ”.

Tư Không Tố không dấu vết chau mày lại giữa trán lộ ra vẻ không vui.

Người xung quanh đều bắt đầu nghị luận:

“Đúng là, một cô gái đang yên đang lành lại đi làm kẻ thứ ba, thật sự là....”

“Tên con trai kia cũng không tốt lành gì đâu, hừ! “

“Nhất định là người phụ nữ kia quyến rũ anh ta nên anh ta mới ngoại tình! Thật sự là đồ lãng lơ, không biết xấu hổ! Nếu là tôi, sao có thể bỏ được hai đứa con đáng yêu thế kia chứ...”

“Loại phụ nữ này, sao lại không chết đi a! Thật sự là làm bẩn mắt chúng ta.”

.....

Phong Linh Hiểu nghe thấy những lời mắng nhiếc mang theo sỉ nhục này, sắc mặt lúc đỏ lúc xanh, không nhịn được bị oan liền phản bác: “Mới không phải như vậy! Tôi căn bản không biết là đã xảy ra chuyện gì...”

Giọng nói của cô trong một giây liền bị cắt ngang.

Một tiếng “Đình linh—” lạnh lạnh, cửa McDonalds bị đẩy ra. Kèm theo một tiếng khóc thút thít, một cô gái mảnh mai mắt hồng hồng vọt vào!

Phong Linh Hiếu đang tràn ngập lửa giận tức thì hóa thành kinh ngạc, cô trợn tròn hai mắt.

Lưu Bích Đề? Sao lại là Lưu Bích Đề được?!

Tại sao cô ấy lại xuất hiện ở nơi này...

Trái tim của cô bỗng dưng nhảy lên, ánh mắt chần chờ dờ về phía hai anh em đang Khóc ầm ĩ ở một bên, dường như hiểu được...

Lúc đầu là bọn chúng xuất hiện, rồi bày ra trò khôi hài này, đến bây giờ là Lưu Bích Đề xuất hiện.

Tất cả đều rất trùng hợp, không phải sao?

Nhưng mà—

Đây căn bản không phải là trùng hợp! Mà đã sớm lập kế hoạch trước!

Cô tỉnh ngộ ra thì đã quá muộn...

Dù phần nộ có thừa nhưng cô cũng không thể tránh được.

Quả nhiên, Lưu Bích Đề kia vừa ra sân khấu, lập tức bắt đầu diễn vở bi kịch tình trường “lê hoa đái vũ” (hoa lê dính mưa, tả vẻ đẹp khi khóc).

” A Tố, thì...thì ra anh vì người cô gái này mà không cần em sao?” Lưu Bích Đề bụm mặt, diễn nhân vật “người vợ bị vứt bỏ” vô cùng nhuần nhuyễn, “Em đã làm sai cái gì? Vì... Vì sao anh lại không cần em ...”

Tiếng nói nức nở cùng biểu cảm động lòng người nếu không phải Phong Linh Hiểu bị kéo vào đó, cô nhất định sẽ tán thưởng cho hành động của Lưu Bích Đề. Đáng tiếc, cô bây giờ chỉ muốn đập chết Lưu Bích Đề thôi...

Thẩm Lạc Lê áp sát vào bên tai Chính Thái, đê thấp giọng: “Anh hai, anh được lắm. Thế mà còn nghĩ ra gọi cả Lưu Bích Đề tới...”

“Đương nhiên, cũng không nhìn xem anh của em là ai!” Giọng nói tràn đầy ca ngợi cùng bội phục làm cho Thẩm Chính Thái đặc ý dạt dào.

Hai anh em bị mọi người không chú ý khe khẽ nói nhỏ rất ăn ý liếc nhau, âm hiểm mà cười rộ lên, còn không quên dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa liếc về phía trung tâm của trò khôi hài.

Phong Linh Hiểu mang sắc mặt trắng bệch đứng ở trung tâm tiêu điểm của mọi người có vẻ bàng hoàng không biết làm sao. Cô nhìn Tư Không Tố phía bên cạnh, nhưng mà lại khiến cô chán nản chính là, Tư Không Tố chỉ bất đắc dĩ nhún nhún vai, bày ra một bộ dáng không chút nào để ý.

Gì chứ! Bọn họ đã bị bức đến vẫn đục giữa Hoàng Hà rồi, thế mà cái tên này còn không có chút nào là vội! Không lẽ anh ta rất hưởng thụ loại “đãi ngộ” này sao.....

Mà Lưu Bích Đề ra sân chưa lâu vẫn thê lương lau nước mắt như cũ, nói ra những lời làm cho người ta “đứt từng khúc ruột”:

“Anh thật sự chán ghét em như vậy sao?...Em đã làm sai cái gì? Anh nói cho em biết được không? Em nhất định sẽ sửa...”

“Ô...Anh còn không thèm để ý đến em, anh thích cô ta đến vậy sao...”

“Nếu anh thật sự thích cô ta như vậy, em bằng lòng thành toàn cho anh...Nhưng mà anh có thể dành cho em một chút tình yêu được không, một chút thôi cũng đủ rồi, em không dám đòi hỏi nhiều...”

“Tiểu thư, cô đừng khóc nữa a...Chú bảo vệ một bên an ủi cô ta, một bên dùng ánh mắt hung ác trừng hai người Tư Không Tố, “Loại để cô thương tâm vì hấn...”

Phong Linh Hiểu bất đắc dĩ nhìn một màn trước mắt này, cũng không biết làm thế nào cho phải. Cô biết rõ, hiện tại dư luận đã hoàn toàn hưởng về phía Lưu Bích Đề — bất kể cô làm gì cũng là phí công.

Lúc này đây càng làm cho cô thấy rõ hơn sự hiểm ác của lòng người. Chỉ không ngờ rằng đối tượng bị hấn hại lại chính là mình mà thôi...

Cô lạnh lùng nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Lưu Bích Đề, đột nhiên cảm thấy hành vi của cô ta thực buồn cười, thực đáng xấu hổ, cũng thực rất đáng thương hại...

“Người vợ chính thức” xuất hiện, hơn nữa cô ta còn yếu đuối nhượng bộ, làm cho mọi người ở đây bị cảm động, đều lộ ra vẻ phẫn nộ.

Một phụ nữ ước chừng gần bốn mươi tuổi, khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt không kiềm chế được xúc động, đột nhiên điên lên xông về phía Phong Linh Hiểu: “Cái loại tiện nhân như mày, kẻ thứ ba thối tha, mày đi chết đi—”

Phong Linh Hiểu bị tập kích bất ngờ nên chưa kịp chuẩn bị, cô nhất thời quên phản ứng, cứ như vậy đứng ngẩn ra, mãi đến khi người phụ nữ kia vọt tới trước mặt cô, giơ bàn tay lên quật về phía mặt cô, cô mới đột ngột phản ứng lại—

Phong Linh Hiểu mở to hai mắt nhìn, nhưng đã không còn kịp rồi!

Gió lạnh lạnh từ bàn tay kia đang sắp áp vào mặt —

Ngay tại thời điểm cô bất lực tuyệt vọng, biến cố đã xảy ra.

“Không—!”

Chát!

Cái tát thanh thúy vang lên, Phong Linh Hiếu lại không cảm thấy đau đớn như trong tưởng tượng. Mê man nhìn về phía trước, mới phát hiện người trúng cái tát kia lại là Lưu Bích Đề đột nhiên che ở trước mặt cô!

..... Người này lại đang làm cái quái gì vậy?

Phong Linh Hiếu sững sốt, trong lòng lại càng dâng lên dự cảm không tốt.

Người phụ nữ tát người ta một bạt tay liền hoa mắt, tay vẫn để giữa không trung, ngơ ngác nhìn Lưu Bích Đề: “Vì sao cô...”

Lưu Bích Đề ôm nửa bên mặt bị sưng lên, khóc sướt mướt: “Chị gái này, chị... chị đừng trách cô ấy... chuyện tình cảm, là anh tình tôi nguyện...”

“Cô.....” Thì ra cô ta muốn tranh thủ đồng cảm! Phong Linh Hiếu hiểu ra liền căm giận trừng mắt cô ta, đang định mở miệng nói gì đó lại bị Tư Không Tố nhanh tay lẹ mắt kéo ra phía sau.

“A..... A Tố, anh...” Lưu Bích Đề khổ sở đáng thương nhìn Tư Không Tố, nước mắt đảo quanh hốc mắt, sắp sửa trào ra.

“Lưu Bích Đề, tôi không biết cô đang tiến hành cái âm mưu gì!” Tư Không Tố lớn tiếng ngắt lời cô ta, ánh mắt hẹp dài nheo lại, bắn ra tia sáng lạnh thấu xương, lần đầu tiên phát ra phần nộ cảnh cáo, “Nhưng tôi khuyên cô một câu, nếu như không muốn phải hối hận thì lập tức thu hết những trò âm hiểm của cô lại đi!”

Giọng nói đánh thép xuyên thấu qua đáy lòng mỗi người, loại giọng điệu uy nghiêm này khiến bất kỳ ai cũng không thể xem nhẹ, ánh mắt hung ác nham hiểm càng làm cho người ta toàn thân chấn động. Trong lúc nhất thời, lặng ngắt như tờ.

Qua một lúc lâu, vẫn là một cô gái trẻ tuổi phá tan một hồi trầm mặc lo lắng: “Ồ? Cô gái vừa mới vào kia sao nhìn có chút quen mặt vậy? Lưu Bích Đề...tên này cũng có chút quen tai nha.....”

Một cô gái khác bên cạnh cô gái kia cũng thất thanh hét âm lên: “Trời ơi! Cô ta không phải Hàn Thủy Không Lưu không biết xấu hổ ở trên diễn đàn không từ thủ đoạn, chuyên cướp bạn trai của người ta sao-?!”

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Phiên Ngoại Nho Nhỏ: Khám Bệnh Ký Sự

Câu chuyện này xảy ra tại rất lâu sau này–

Một ngày nọ, Phong Linh Hiểu bất hạnh bị cảm. Mới đầu cô nhất quyết không chịu đi bệnh viện khám, nhưng dưới thái độ cương quyết của Tư Không Tố, cô không thể không cam chịu mà theo anh đến bệnh viện.

Trong phòng chẩn bệnh.

Bác sĩ mặc áo khoác trắng dài dùng ánh mắt cổ quái quan sát Phong Linh Hiểu một lúc lâu, mãi đến khi nhìn đến cô cả người sợ hãi, mới chậm rì hỏi: “Cô gần đây có chỗ nào khó chịu không?”

“Tôi...” Sắc mặt Phong Linh Hiểu bởi vì sinh bệnh mà có vẻ tái nhợt, ngay cả đầu cũng có chút mơ hồ không rõ, suy tư một lúc lâu mới trả lời, “Gần đây hay choáng váng đầu, không ngừng ho khan...Hơn nữa ngực khó chịu, rất muốn nôn...”

Bác sĩ nghe vậy, lập tức dùng ánh mắt quỷ dị quét qua cô mấy cái, sau đó hiểu rõ gật gật đầu, hỏi: “Cô có bạn trai chưa?”

A? Đây là vấn đề gì vậy?

Phong Linh Hiểu , có chút không rõ lý do.

Bất quá nếu là bác sĩ hỏi, đương nhiên phải trả lời đúng sự thật...

Phong Linh Hiểu chợt dạ liếc nhìn Tư Không Tố đang đứng chờ ở bên cạnh một cái, mới nhỏ giọng ấp úng trả lời: "...Xem như có đi."

Xem như có? Đây là đáp án gì vậy!

Tư Không Tố bất mãn nhíu mày.

Phong Linh Hiểu cố ý không nhìn ánh mắt bức người ở sau lưng, đem toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người bác sĩ.

Bác sĩ giật mình gật gật đầu, sau đó thành thạo lấy quyển sổ ở bên cạnh, cầm một cây bút viết gì đó ở bên trên, rồi xé tờ giấy ra đưa cho Phong Linh Hiểu: "Rồi, lên lầu 3 queo trái phòng đầu tiên, kiểm tra xong thì trở lại lấy thuốc."

Phong Linh Hiểu nhận lấy tờ giấy màu phấn hồng, mờ mịt tại chỗ. Chỉ thấy phía trên có hai chữ to cực kỳ lóa mắt "Nghiệm thai"(xét nghiệm thai)!!!

Phong Linh Hiểu run run, sắc mặt lúc đỏ lúc xanh: "Bác sĩ! Ông có ý gì!"

Cô vẫn còn là một cô gái thuần khiết, làm sao...làm sao...

"Vị tiểu thư này!" Bác sĩ nghiêm nghị, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, "Theo sự chẩn đoán của tôi, tôi rất chắc chắn nói cho cô biết, cô có thể đã mang thai!"

"Cái gì?!"

Phong Linh Hiểu kinh hãi.

Cô không thể tin liếc nhìn bác sĩ một cái, sau đó kích động nhìn về phía người nào đó đang nhíu mày.

“Cái cái cái kia em không có...anh...anh...anh đừng tin...”

”Ừ. Anh biết.” Người nào đó rất bình tĩnh trả lời, trong con người sâu thẳm là bình tĩnh dị thường.

“...Em thật sự không hề làm chuyện có lỗi với anh.” Phong Linh Hiểu khóc không ra nước mắt, hiện tại cô là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Anh biết” Câu trả lời vẫn rất bình thản như cũ.

“...” Phong Linh Hiểu còn dữ dội hơn. Cô thầm nghĩ, anh biết cái khi mốc a! Tư Không Tố, anh không thể có chút xíu phản ứng kích động sao... Cái loại phản ứng lạnh lùng này của anh, thực làm cho người ta...trái tim băng giá đó...

Phong Linh Hiểu đỏ mặt lên, vội vàng giải thích: “Em thật sự không có...anh rõ ràng biết mà, em vẫn là...vẫn là cái kia...”

“Aha, thì ra là chưa cưới đã có thai a...”

Bác sĩ ở một bên xoa cằm nhìn người nào đó kích động, vậy mà còn một bộ dáng có hứng thú xem kịch vui.

Phong Linh Hiểu bị thái độ của tên lang băm này chọc giận, rốt cục nhịn không được nữa liền đập bàn cái rầm: “Đủ rồi! Đồ lang băm kia— dì của tôi hôm kia vừa tới, hôm nay còn chưa đi đâu! Làm sao tôi có thể mang thai được!”

...Im lặng.

Tư Không Tố: “... Anh cũng biết là giả rồi...Đúng thật là rất chán ... nhưng mà Tiểu Linh Hiểu cần gì phải kích động như vậy chứ...”

Bác sĩ: "...= _ = "Gì chứ! Sao có thể như vậy! Hãn tung hoành trong giới y học suốt năm năm, chẩn đoán của hãn làm sao có thể nhầm lẫn được!!!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Chuyển Biến

Tiếng thét chói tai của cô gái khiến xôn xao không nhỏ, những ánh mắt vốn tập trung trên người Phong Linh Hiểu đều được dời đi. Cũng có không ít người chuyển ánh mắt nghi hoặc về phía cô gái kia.

Có vài người rõ ràng cũng là người chơi của “Huyền Kiếm Giang Hồ” dưới sự “nhắc nhở” của cô gái bắt đầu bình luận:

“Cô ấy vừa mới nói đến...Lưu Bích Đề à? Tôi cũng thấy cái tên này có chút quen đó!”

“Ừa, đó không phải người phụ nữ cực phẩm mấy hôm trước nhìn thấy trên diễn đàn sao? Hình như là máy chủ XXX. Gọi là Hàn Thủy gì nhỉ...”

“Là Hàn Thủy Không Lưu phải không?”

“Đúng rồi! Chính là cô ta! Không ngờ đúng là có người này...Hôm nay lại còn có thể đụng phải loại cực phẩm này nữa....”

“Nghe nói cô ta đi khắp nơi quyến rũ bạn trai người khác, thường xuyên không từ thủ đoạn, thật không biết xấu hổ. Bất quá, hiện tại cô ta đang làm cái gì vậy? Tôi vừa mới nghe cô ta gọi anh chàng đẹp trai kia là “ông xã”?”

“Không phải chứ? Sao anh chàng đẹp trai kia có thể coi trọng người phụ nữ cực phẩm như vậy được? Trên mạng không phải nói cô ta chưa kết hôn sao? Chắc chắn là cô ta lại đang giở thủ đoạn cướp bạn trai người khác rồi...”

“Đúng đó, tôi cũng nghĩ vậy! Cô gái đáng thương kia thiếu chút nữa còn bị ăn một cái tát, may mắn ác có ác báo, đáng đời Lưu Bích Đề ghê tởm kia!”

“Ai nha! Mọi người còn ngây ngẩn ra đó làm gì, mau chụp bộ dạng xấu xí của nó post lên diễn đàn a!”

“Đúng, đúng ...”

.....

Người xung quanh không rõ chân tướng nghe những người chơi kia mồm năm miệng mười nghị luận có chút ngạc nhiên. Bây giờ chuyện gì lại đang xảy ra vậy? Có vài người không chịu nổi tò mò mà đi lên hỏi, chỉ trong chốc lát, những người vốn không quen biết tụ thành một nhóm, líu ríu nói không ngừng.

Lúc nói chuyện, khán giả vẫn như trước không quên quăng một ánh mắt khinh bỉ chán ghét, chẳng qua đối tượng lần này đổi lại thành Lưu Bích Đề!

Lực lượng nhiều chuyện quả thật là rất lớn.

Cục diện, gần như là nghịch chuyển trong nháy mắt!

Nghe mọi người nghị luận, Lưu Bích Đề không khỏi mờ mịt, cô ta đứng sững sờ tại chỗ, ôm gương mặt bị sưng đau, lộ ra một vẻ mặt không biết làm sao.

Vừa rồi...hình như nghe thấy có người nhắc tới tên mình? Không biết xấu hổ? Cực phẩm? Cướp ban trai người khác? Đó là sao? Lời bàn vốn không phải còn đang hướng về phía mình sao?! Làm sao...

Cô ta cảm thấy một nỗi hoang mang không biết từ đâu.

Mà hai anh em nhà họ Thẩm vốn đang đắc ý dạt dào cười trộm, đột nhiên nghe xong một trận thét chói tai như thế, lập tức phát hiện không ổn. Quả nhiên sau khi nghe thấy mọi người nghị luận, lại càng cực kỳ sợ hãi.

Không ổn! Việc hình như không ổn rồi....

“Em gái! Chuyện Lưu Bích Đề là sao vậy? Sao những người đó lại nói Lưu Bích Đề là Hàn Thủy Không Lưu?” Ánh mắt Thẩm Chính Thái lảng tránh liếc nhìn Tư Không Tố một cái, lúc quay đầu nhìn về phía Thẩm Lạc Lê, đã đổi thành một bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ách, anh hai...” Thẩm Lạc Lê chợt dạ cúi đầu nhìn mũi chân mình, đáy lòng cũng là một mảnh lạnh thấu, “Lúc đó, anh, anh họ buộc em mở account Hàn Thủy Không Lưu để huỷ lệnh truy nã yêu nữ, sau đó, sau đó Hàn Thủy Thiển Thiển kia nhảy ra, em nhất thời không nhận được mà cãi nhau với nó, còn kick nó ra khỏi bang phái...Kết quả...Kết quả Hàn Thủy Thiển Thiển vì trả thù em, đã đem toàn bộ tư liệu về Lưu Bích Đề post lên mạng...”

Giọng Thẩm Lạc Lê càng lúc càng nhỏ.

“Em—” Thẩm Chính Thái nhất thời đen mặt, “Hàn Thủy Thiển Thiển kia, làm sao cô ta lại biết Lưu Bích Đề?”

“Làm sao mà em biết...” Thẩm Lạc Lê nhỏ giọng ấp úng nói, giọng nhỏ như ruồi muỗi.

“Bỏ đi.” Thẩm Chính Thái mặt âm trầm thở dài một hơi, dùng ánh mắt cảnh giác liếc mắt quét xung quanh một cái, “Hiện tại tình huống “nguy kịch”, chúng ta vẫn là rời khỏi trước tốt hơn.”

Thẩm Lạc Lê gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đang lúc hai người lén lút quan sát bốn phía, thừa dịp lúc mọi người chưa chuẩn bị mà vụng trộm trốn thì một thân hình cao lớn đã cản đường đi của hai người.

“Ách...” Thảm Chính Thái cùng Thảm Lạc Lê đồng thời run lên, nơm nớp lo sợ ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt âm trầm kia của Tư Không Tố.

“Anh...anh anh họ ...” Hai người vội vàng cười làm lành.

Tư Không Tố nheo ánh mắt lộ ra tia sắc bén khiến người ta sợ hãi lại, nhưng không có nghiêm khắc răn dạy bọn họ, mà chỉ hơi nhếch khóe môi, trưng ra một độ cong nguy hiểm: “Đứng, yên, tại, chỗ, cho, anh, không, được, chạy, lung, tung!”

Anh em nhà họ Thảm hoảng sợ cả người đồ mồ hôi lạnh, run run nhìn nhau, trao đổi cho nhau một ánh mắt tuyệt vọng có ý nghĩa: Lần này thật sự tiêu rồi!

“Đây...Đây là có chuyện gì?”

Người phụ nữ trung niên vừa mới đánh người cũng ngây ngẩn, cục diện đột nhiên xoay chuyển làm bà cũng mờ mịt theo, không khỏi thu lại lửa giận tràn ngập lúc nãy, ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm Lưu Bích Đề, cau mày hỏi.

Bà có nghe lầm hay không? Dường như bà nghe thấy những người đó nói “chính chủ” trước mặt này đây mới thật sự là kẻ thứ ba? Nghĩ đến mình vừa rồi có lẽ là bị người ta lừa, ánh mắt người phụ nữ trung niên, giống như hận không thể đem Lưu Bích Đề trước mắt lăng trì vậy!

“Tôi..... Tôi ” Bị ánh mắt sắc như dao nhìn chăm chăm, Lưu Bích Đề hoảng hốt, ngay cả nói năng cũng trở nên lộn xộn, “Tôi...Tôi không biết...”

Kích động lấp bắp như vậy làm người phụ nữ trung niên càng thêm khẳng định Lưu Bích Đề trước mặt đang nói dối!

Lúc này, Tư Không Tố lạnh lùng mở miệng: “Dì à, thật ra chuyện là thế này. Buổi chiều tôi với bạn gái đi dạo phố mệt mỏi mới đến nơi này ngồi một lúc. Không ngờ đột nhiên vọt vào một người đàn bà điên như vậy, miệng đầy lời nói dối. Về phần hai đứa trẻ kia là em họ của tôi, đại khái đã bị người đàn bà điên này dụ dỗ.”

Phong Linh Hiểu cũng không để ý Tư Không Tố nói cái gì “bạn gái”, vội vàng gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy.”

Không nhìn vẻ mặt không thể tin cùng thương tâm gần chết của Lưu Bích Đề, Tư Không Tố tiếp tục mặt không chút thay đổi nói: “Dì không biết người này lúc ở trường học đã đủ điên rồi, không ngừng khắp nơi phá hoại tình cảm của tôi cùng bạn gái, lại—”

Lời còn chưa dứt, một tiếng bàn tay thanh thúy vang dội liền cắt đứt tiếng của anh!

Chát!

Hình ảnh, dừng tại hình ảnh Lưu Bích Đề kinh ngạc mặt lệch về một bên, vẫn là người phụ nữ trung niên kia tức giận trừng mắt tát một bạt tay!

Tất cả mọi người giật mình tại chỗ.

Phong Linh Hiểu tuy rằng đã bị không ít chấn động, nhưng nhìn thấy một màn như thế, cũng không ngăn được hả lòng hả dạ.

Lưu Bích Đề, đáng đời!

Mà Lưu Bích Đề liên tục bị tát bụm mặt, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, đáng thương nói: “Dì...dì, dì...”

“Đừng gọi tôi là dì, cô không xứng!” Người phụ nữ trung niên tức giận đến xanh mặt, lấy tay chỉ vào mũi cô ta mắng to, “Cô là kẻ thứ ba không biết xấu hổ, ngang nhiên dám gạ tôi! Thì ra cô chính là tiện nhân Hàn Thủy Không Lưu kia! Làm vừa rồi tôi còn hiểu lầm cô gái đáng thương kia cô có biết hay không, tôi đây sinh ra đã thống hận nhất chính là kẻ thứ ba! Chồng tôi...chồng tôi ông ta...loại tiện nhân như cô, hẳn phải bị xe đâm chết mới đúng!”

Vừa mới dứt lời, xung quanh một trận tiếng hô “hay” vang lên!

Lưu Bích Đề mặt không còn chút máu, hận không thể lập tức đào hố chôn mình vào, nhưng dưới ánh mắt khinh thường của mọi người, không còn chỗ nào để ẩn nấp, chỉ có thể bi thương ngã ngối xuống đất, dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Tư Không Tố.

Nào ngờ Tư Không Tố căn bản không ăn bộ dạng này của cô ta, dùng sức gõ lên trán hai anh em nhà họ Thẩm một cái, kéo Phong Linh Hiểu đi ra ngoài.

Hai anh em nhà họ Thẩm tự biết đui lý, cũng không dám phát biểu lời nào, ngoan ngoãn theo Tư Không Tố cùng Phong Linh Hiểu rời khỏi.

Còn thân hình Lưu Bích Đề dần dần bị bao phủ trong tiếng thảo phạt của mọi người, đến cuối cùng không nhìn thấy được nữa.

Nhưng mà, phía sau đột nhiên truyền đến một đoạn đối thoại, làm cho chân Phong Linh Hiểu bị trượt, suýt nữa đã ngã sấp xuống—

“Chị gái này, vừa rồi chị rất oai nga! Tôi rất sùng bái chị!”

“Đúng rồi, chị à, chị cũng chơi “Huyền Kiếm” sao?”

“Đúng vậy, ID của tôi là Hận Nhất Kẻ Thứ Ba.”

“Ha ha, trách không được vừa rồi chị phản ứng nhiệt liệt như vậy.”

“Ai, máy chủ của chúng tôi xuất hiện một Linh Phong Hiếu Nguyệt cũng thôi đi, bây giờ lại thêm một Hàn Thủy Không Lưu. Thật không biết con gái bây giờ nghĩ thế nào...thối đời ngày nay a... “

.....

May mà Tư Không Tố đúng lúc đỡ lấy cô nên cô mới không thảm hại ngã xuống đất.

Cô đột nhiên nảy sinh một cảm giác không còn sức lực. Việc này cũng quá trùng hợp rồi? May là thím kia không biết cô chính là Linh Phong Hiếu Nguyệt...Ai, nếu không thật sự là xui xẻo cực độ...

*****

Sự kiện “kẻ thứ ba” lần này do Thẩm Chính Thái một tay đạo diễn đã hoàn toàn khiêu chiến cực hạn của Tư Không Tố.

Lúc này anh thật sự nổi giận.

Cho nên mặc kệ Thẩm Chính Thái khóc lóc om sòm thế nào cùng Thẩm Lạc Lê cầu xin tha thứ ra sao, Tư Không Tố vẫn là không do dự đem tất cả chuyện xấu mà hai vị này đã làm nói với dì La.

Khi dì La biết được “chân tướng” rồi quả nhiên giận dữ, lập tức ra lệnh hai đứa không được sự cho phép của dì thì không được tùy ý ra khỏi cửa, không cho phép dẫn người về nhà lung tung, còn phạt hết tiền tiêu vặt của bọn chúng.

Nhưng mà như vậy dì La vẫn chưa hết giận, trong tiếng gào khóc của hai anh em nhà họ Thẩm, dì đã liên hệ học viện quân đội thiếu niên ở gần

đó, giúp bọn chúng đăng ký trại hè vào kỳ nghỉ hè, dự định vào thời gian còn thừa đem hai quỹ búống bình này đi “cải tạo cải tạo”.

Chuyện đưa Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê đi trại hè liền quyết định như vậy, qua vài ngày nữa, dì La sẽ tiễn bước bọn chúng. Mà trong mấy ngày này, bọn chúng cũng không được phép ra đường, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại trong nhà làm bài tập, ngay cả máy tính cũng bị cấm.

Nhìn bộ dáng ủ rũ của Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê, Phong Linh Hiếu chẳng những không có nửa phần thông cảm, ngược lại còn cảm thấy hết thảy đều là đương nhiên.

Đây căn bản chính là tự làm bậy, không thể sống!

Chuyện của Thẩm Chính Thái cùng Thẩm Lạc Lê cuối cùng cũng giải quyết xong.

Đi lại cả ngày, Phong Linh Hiếu đã vô cùng mệt mỏi. Sau buổi cơm chiều, cô rửa mặt chải đầu qua loa, lúc đang định trở về phòng mình nghỉ ngơi cho khỏe lại bị Tư Không Tố cản đường đi.

Phong Linh Hiếu ngần ra, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt sâu thẳm của Tư Không Tố.

Ánh mắt Tư Không Tố nhìn Phong Linh Hiếu hết sức sâu lắng, dưới đáy mắt lại có một chút hứng thú không rõ ràng. Qua một lúc lâu mới nghe thấy anh mở miệng nói:

“Linh Hiếu, anh có lời rất quan trọng muốn nói với em.”

Tim Phong Linh Hiếu nhảy dựng, đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Phiên Ngoại Nho Nho Nhỏ: Vô Ngôn Theo Đuổi Ký Sự

Lạc Vô Ngôn có một biệt hiệu rất rất dọa người gọi là “Tiểu Ngôn đánh không chết”

Tại sao lại là “Tiểu Ngôn đánh không chết” mà không phải “Tiểu cường đánh không chết*” vậy?

*Tiểu cường đánh không chết: Tiểu cường là tên dùng để chỉ con gián, bình thường gián đánh rất khó chết nên câu này được dùng để chỉ những người lì lợm không bỏ cuộc.

Nguyên nhân như sau:

Từ nhỏ đến lớn, Lạc Vô Ngôn đều thích theo đuổi tất cả những thứ mình yêu thích, trong lòng luôn luôn kiên định. Thề không có được sẽ không từ bỏ.

Đến cuối cùng, cái loại tinh thần kiên định không buông tay này lại biến thành liều chết đeo bám.

Bởi vì nguyên nhân đó nên bạn bè đều tặng cho hắn biệt hiệu “Tiểu cường đánh không chết”. Khi đó Lạc Vô Ngôn trong phút chốc đầu bị chuột rút thế nên mới vui vẻ tiếp nhận biệt hiệu này, chỉ là hắn ngại tên “tiểu cường” này có chút ghê tởm, nên đã yêu cầu bạn mình đổi thành “Tiểu Ngôn”.

Bây giờ nhớ lại, không lần nào là hấn không đấm ngực kêu gào “hối hận”.

Hôm nay việc chúng ta muốn bàn là quá trình Lạc Vô Ngôn liều chết đeo bám theo đuổi con gái.

Khi Lạc Vô Ngôn mới vào đại học, hấn thế mà lại vừa gặp đã yêu một nữ sinh!

Hấn từ đó đã không chịu thua kém liền ồn ào thề trước mặt đám bạn nhất định phải theo đuổi được cô ấy.

Lạc Vô Ngôn là một phú nhị đại. Đúng vậy, một phú nhị đại điển hình. Ba hấn là hiệu trưởng của trường đại học hấn đang học đây.

Cho nên khi hấn thề muốn theo đuổi nữ sinh này, hấn liền tận dụng tất cả tài nguyên của trường học —

Nào ngờ nữ sinh này thế mà lại là một đại phiến toái: Tặng hoa, cô ta không thích, tặng trang sức, cô ta chê kiểu dáng cũ, tìm người tập trung đứng dưới lầu của cô ấy thổ lộ, còn bị hắt nước lên người... Tóm lại, tất cả phương pháp theo đuổi con gái dùng trên người cô ấy đều không có tác dụng!

Cứ như vậy, cho dù Lạc Vô Ngôn vận dụng tất cả phương pháp, vẫn không cảm động được trái tim kiên cố của nữ sinh như trước.

Nhưng mà Lạc Vô Ngôn vẫn luôn không hết hy vọng.

Khi tất cả rơi vào đường cùng, hấn đành phải hỏi thăm một vài nữ sinh. Nhưng không nghĩ tới, hấn lại nghe được một tin tức hữu dụng. Nữ sinh mà hấn theo đuổi kia, rất trầm mê một trò chơi trực tuyến gọi là “Mộ Sắc” ID gọi là Huyền Linh.

Nhưng mà hẳn lại phiền não, trầm mê trò chơi trực tuyến, dường như lại càng bất lợi cho kế hoạch theo đuổi của hẳn a, vậy phải làm thế nào đây?

Nữ sinh kia thấy thế, không khỏi an ủi hẳn một phen, lại cho hẳn mượn tiểu thuyết võng du kinh điển xem, truyền thụ cho hẳn một vài chiêu số “tình duyên trên mạng”.

Lạc Vô Ngôn vui mừng quá đỗi, giống như nhặt được bảo bối mà ôm cuốn tiểu thuyết võng du cơ bản kia về nhà tỉ mỉ nọc một phen, lại thông qua bạn bè mà mua một tài khoản cấp đại thần trong trò chơi “Mộ Sắc”.

Trời không phụ người có lòng.

Sau một phen cố gắng, rốt cục Lạc Vô Ngôn cũng thông qua một lần “anh hùng cứu mỹ nhân” cứu được nữ nhân vật chính đang bị quái vật vây khốn.

Đồng thời dưới “hành động” muốn cầm cố bọn quái vật của hẳn, hai người hoá tốc trở thành bạn thân trong trò chơi.

Rốt cục có một ngày, khi Lạc Vô Ngôn tự nhận thấy rằng quan hệ của bọn họ đã đạt tới mức “mờ ám không rõ” trong tiểu thuyết võng du, liền mạnh dạn đưa ra yêu cầu gặp mặt ngoài đời với “Huyền Linh”.

Chỉ là .....

.....

.....

Thời gian một phần giây trôi qua, đối phương lại không có phản ứng gì.

Lạc Vô Ngôn không khỏi buồn bực, cô ấy sao vậy? Hay là bị thằng thần của hẳn dọa rồi? Lẽ nào thật sự giống như trong tiểu thuyết võng du viết nữ nhân vật chính đang ngạc nhiên vui mừng, cho nên.....

Trong lòng Lạc Vô Ngôn một trận mừng như điên.

Thế nhưng, sau khi hấn mang tâm trạng khẩn trương đợi một lúc lâu, đối phương lại trả lời một câu—

“Anh muốn làm gì? Đừng tưởng là tôi không biết anh muốn lừa tôi! Bây giờ những vụ án lừa đảo trên mạng rất nhiều! “

Lạc Vô Ngôn luống cuống, vội vàng đánh chữ: “Không không không, anh không phải có ý đó. Ý anh là, quan hệ của chúng ta đã quen như vậy, không bằng gặp mặt ngoài đời đi? Anh thật sự thích em, em cũng thích anh, chúng ta...”

“Bệnh thần kinh!”

Đối phương trả lời một câu, biểu tượng cũng đã tối.

Lạc Vô Ngôn cực kỳ hoảng sợ, vội vàng gửi tin nhắn qua, nhưng đáp lại hấn chỉ có—

【Hệ thống】 Xin lỗi, bạn đã bị người chơi Huyền Linh kéo vào sổ đen, không thể gửi tin nhắn đi.

【Hệ thống】 Xin lỗi, người chơi Huyền Linh đã xóa ID hoặc account không tồn tại, không thể gửi tin nhắn đi.

.....

Nhìn mấy thông báo liên tiếp của hệ thống Lạc Vô Ngôn trợn tròn mắt. Đây đây là chuyện gì vậy?! Không phải trong tiểu thuyết võng du nói chỉ cần đại thần nói với nữ chính “chúng ta gặp mặt ngoài đời đi”, nữ chính sẽ xấu hổ rồi đồng ý sao? Vì cái khi gì....vì cái khi gì hấn lại bị cự tuyệt triệt để như vậy chứ!!!

Lại nói: Có một việc, Lạc Vô Ngôn vĩnh viễn cũng sẽ không biết, thật ra trước khi tiếp xúc với “Huyền Kiếm Giang Hồ” Phong Linh Hiểu từng trầm mê một trò chơi trực tuyến gọi là “Mộ Sắc”. Nhưng trong trò chơi này có một tên bệnh thần kinh ngày nào cũng quấy rầy cô, làm cho cô gần như không thể đánh quái thăng cấp. Đến cuối cùng, tên bệnh thần kinh kia còn ngang nhiên nói muốn gặp mặt cô ngoài đời, khiến cô trong cơn tức giận đã xóa account trốn đi

Bởi vì quyết định lần đó, làm cho Phong Linh Hiểu hối hận một khoảng thời gian, cho nên cô quyết tâm – trong “Huyền Kiếm Giang Hồ”, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cô cũng vĩnh viễn không xóa account!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thổ Lộ

“Lời...lời gì?” Phong Linh Hiểu nheo mắt, có chút không được tự nhiên hướng tầm mắt sang một bên, “Ngày mai nói không được sao?”

Mỗi lần Tư Không yêu nghiệt nói chuyện với cô như vậy, nhất định không phải là chuyện gì tốt. Giống như lần trước, lừa cô tự “bán” chính mình vậy...

Lúc này, anh ta lại muốn đùa giỡn kiểu gì nữa đây?

“Không, chuyện này rất quan trọng, nhất định phải nói trong hôm nay!” Tầm mắt Tư Không Tố chăm chú tập trung vào cô, thái độ kiên quyết chưa thấy bao giờ.

“...Hả?” Phong Linh Hiểu lùi ra sau một bước, bất an liếc mắt nhìn bốn phía một cái, bỗng thấy không khí xung quanh thật quái dị.

Lối đi phía trước đã bị anh ta chặn, mà cô lùi về phía sau cũng không có tác dụng gì — bởi vì không quay về phòng được!

Phong Linh Hiểu cúi đầu, lễ mễ làm ra vẻ nhượng bộ: “Vậy...anh nói đi?”

Nhưng mà, Tư Không Tố cũng không có vội vã nói lời “rất quan trọng” ra miệng, mà là một tay kéo lấy tay cô: “Đi, chúng ta ra ban công”

Phong Linh Hiểu đầu tiên là kinh ngạc, đến lúc phản ứng lại được thì cô đã bị Tư Không Tố kéo đi rồi. “Này, chờ chút không thể nói luôn ở đây

sao?!”

Nhưng mà, kháng nghị của cô trực tiếp bị xem nhẹ...

Mặc dù là giữa hè, nhưng giờ phút này đứng ở ban công Phong Linh Hiểu lại cảm thấy gió lạnh đìu hiu, giống như trái đất đã bước vào mùa đông sớm vậy.

Thân hình bọn họ dung nhập vào bóng đêm dày đặc, không khí trở nên càng thêm quỷ dị.

Không khí như vậy khiến Phong Linh Hiểu cảm thấy cực kỳ bất an, cô thầm mong Tư Không Tố mau chóng nói xong, sau đó thì cô có thể trở lại phòng đi ngủ...

Nhưng mà vì sao, tên Tư Không Tố kia trầm mặc một lúc lâu cũng không chịu mở miệng vậy?! Lúc bình thường anh ta nói chuyện cũng đã đủ “thâm thúy” rồi, bây giờ còn dùng thái độ chậm chạp như vậy đối với cô, làm cho cô càng kinh hãi đến run rẩy...

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì rốt cuộc anh ta muốn làm gì rốt cuộc anh ta muốn làm gì.....

Đầu óc Phong Linh Hiểu đã hoàn toàn rơi vào trạng thái suy đoán, ngay cả móng vuốt sói của Tư Không Tố đã đặt lên vai mình mà cô cũng chưa phát hiện ra ...

“Linh Hiểu...”

Mãi đến khi Tư Không Tố gọi một tiếng, cô mới giật mình phục hồi tinh thần lại. Vừa thấy liền mờ mịt tại chỗ!

Chỉ thấy, Tư Không Tố hai tay vững vàng đỡ lấy bả vai của cô, con người đen kịt như nửa đêm sâu sắc dừng tại người cô, trong mắt là sự

nghiêm túc chưa từng có, cực kỳ giống những vì sao dày đặc lấp lánh trong màn đêm, làm cho người ta say mê đến lóa mắt.

“Anh, anh muốn nói gì.”

Phong Linh Hiểu nhìn thấy một thế trận này liền luống cuống, Tư Không Tố trong trí nhớ chưa bao giờ từng dùng thái độ nghiêm túc như thế để nói chuyện với cô, có dùng cũng chỉ là thái độ tràn ngập nghiền ngẫm cùng trò đùa ác.

Hôm nay rốt cuộc anh ta làm sao vậy? Không lẽ bị hành động kia của Lưu Bích Đề dọa hỏng não rồi sao?

Phong Linh Hiểu trầm tư, suy nghĩ lại tự do bay đến chín tầng mây.

Hành động này lập tức liền rước lấy sự bất mãn của Tư Không Tố, anh cong ngón tay gõ lên đầu Phong Linh Hiểu một cái, cả giận nói: “Phong Linh Hiểu, em chú tâm một chút cho anh!”

“A đau” Phong Linh Hiểu chưa kịp chuẩn bị đối với tập kích của anh, bị đau đến xoa xoa đầu, cũng bất mãn đáp trả một câu, “Anh có chuyện gì thì cứ nói đi, gõ đầu người khác làm gì! Tôi nghe thấy mà!”

Tư Không Tố trầm mặc, trong con ngươi sâu đen xẹt qua một tia gợn sóng, đột nhiên nghe thấy anh nói: “...Xin lỗi.”

“Ặc?!” Phong Linh Hiểu hết sức kinh hãi! Cô cô cô không nghe lầm đó chứ? Tư Không yêu nghiệt xin lỗi cô? Hôm nay.... hôm nay rốt cuộc làm sao vậy? Sao đến một người cũng không được bình thường thế...

Không lẽ Tư Không Tố cũng có lúc hảo tâm?

Phong Linh Hiểu đang tự hỏi cần tha thứ cho anh ta hay không. Thế mà câu tiếp theo của Tư Không Tố liền đem ấn tượng tốt duy nhất trong Phong

Linh Hiểu xóa sạch –

“Nếu lần sau em còn không chú tâm như vậy nữa anh liền gõ vỡ đầu em luôn!”

“...=_=” Tên xấu xa! Cô rút lại lời nói vừa rồi!

Đến cuối cùng, rốt cục Phong Linh Hiểu cũng không kiên nhẫn được nữa, hung tợn trừng mắt liếc anh một cái: “Được rồi, anh lẽ mề cả nửa ngày, rốt cuộc muốn nói gì!” Tư Không yêu nghiệt khi nào thì trở nên lẽ mề chập chạp như vậy thế? Hay là anh ta bị Lưu Bích Đề đồng hóa rồi? Nếu xuất hiện một Lưu Bích Đề thứ hai, cô thật sự phải cân nhắc xem có nên ném Tư Không Tố đi hay không...

Thế nhưng Tư Không Tố vừa nghe thấy Phong Linh Hiểu hỏi như vậy, cứ như trêu tức mà lại trầm mặc.

“Tư Không Tố!” Phong Linh Hiểu nổi giận. Tên nhãi này rốt cuộc khi nào thì học được kiểu trêu tức này vậy?!

Dưới sự thúc giục của Phong Linh Hiểu, Tư Không Tố rốt cục mở miệng, giọng nói trầm thấp dung nhập vào bóng đêm sâu thẳm, lộ ra vẻ thật chân thành:

“Chuyện đó, Linh Hiểu, anh thích em, ... “

Giọng nói phảng phất như có như không nhẹ nhàng thổi vào tai Phong Linh Hiểu, thân thể cô cứng đờ. Mới đầu, cô còn tưởng rằng mình bị ảo giác = =!

Hôm nay rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ ngày tận thế đến sớm sao?!

Hồ hấp của Phong Linh Hiểu gần như là ngưng trệ trong nháy mắt. Thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện trước kia Tư Không Tố nói “Phải chịu trách

nhiệm với anh ta”, cô lập tức bình thường trở lại, cảnh giác liếc nhìn anh một cái, lạnh lùng nói: “Được rồi, anh rốt cuộc có mục đích gì, nói thẳng là...”

“Anh thật sự không có mục đích gì cả.” Tư Không Tố thực nghiêm túc nhìn chăm chú vào cô, “Qua chuyện hôm nay, anh cảm thấy...nếu quan hệ của chúng ta không rõ ràng, e rằng sẽ gặp càng nhiều phiền phức hơn!” Ví dụ như Lưu Bích Đề kia tuyệt đối không chịu hết hy vọng! Còn có một vài thù trong giặc ngoài...không khỏi đem dài lắm mông, anh vẫn là tiên hạ thủ vi cường là tốt nhất!

Tư Không Tố nhớ tới tên con trai lần trước gọi điện cho Phong Linh Hiểu, đáy mắt bất giác xẹt qua một tia sáng lạnh.

Phong Linh Hiểu luôn luôn qua loa nên không chú ý tới sự khác thường của Tư Không Tố, chỉ là bối rối rồi biện luận: “Nói bậy! Tôi với anh thì có quan hệ gì!”

“Quan hệ chịu trách nhiệm!” Người nào đó trả lời không chút mơ hồ.

“...” Gì chứ! Đó rõ ràng là anh ta áp đặt lên người cô, không phải cô tự nguyện có được không?!

Anh tiếp tục nhìn cô chăm chú, đôi mắt đen như mực lóe ra chấm nhỏ giống như tia sáng rét lạnh: “Anh lớn như vậy rồi, cũng là lần đầu tiên thất lộ với người khác...”

Ngụ ý, việc này phải cần dũng khí mới có thể làm, em tuyệt đối không thể cự, tuyệt, anh!

“Còn nữa, em vẫn phải tiếp tục chịu trách nhiệm với anh, không thể cứ không rõ ràng như vậy....”

Lời ngậm: Anh cho em một cơ hội để giải quyết rồi nha, em hẳn phải cảm ơn mới đúng = =

“Chẳng lẽ em còn muốn để Lưu Bích Đề đến làm phiền sao?”

Thêm một tầng ý nghĩa nữa: Em mà không đồng ý anh sẽ bảo Lưu Bích Đề tiếp tục đến làm phiền em!

“Đúng rồi, còn...”

.....

.....

Não Phong Linh Hiểu bổ sung thêm những thâm ý trong lời nói của Tư Không Tố, bắt giác vẻ mặt đã rồi rắm.

Vì cái khi gì, vì cái khi gì người này ngay cả thổ lộ cũng phải phức hắc như thế chứ! T_T

Nhìn bộ dáng Phong Linh Hiểu hoàn toàn ☹ không biết làm sao, Tư Không Tố vừa lòng nhếch khóe môi lên.

Anh muốn chính là loại hiệu quả này!

“Linh Hiểu, đáp án của em là?” Anh thản nhiên đến gần cô, trong giọng nói mang theo mê hoặc trí mạng.

“Tôi...”

Phong Linh Hiểu sửng sờ, cô cảm giác được, nhưng lại quên phản ứng.

Cái gì đó mềm mại áp lên môi cô.

Hương bạc hà thơm ngát dung nhập vào giữa môi và răng cô.

Đôi mắt cô mở thật sự lớn!

Đó là một nụ hôn...

Tơ nhện của đêm khuya chậm rãi quấn quanh cô, từng chút từng chút ăn mòn thần kinh cô, dần dần mê hoặc cô...

Qua thời gian dài dằng dặc như một thế kỷ, Tư Không Tố “tập kích” thành công rất cục cũng buông lỏng người nào đó đã sắp hoàn toàn đi vào cõi thần tiên xa xôi ra, khóe môi nhếch lên một nụ cười thực hiện được.

“Tiểu Linh Hiểu, em từ từ suy nghĩ... Ngày mai cho anh đáp án nga...”

Tư Không Tố hạ giọng nói sát bên tai cô, giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc hòa lẫn với hương vị ban đêm. Sau đó, anh xoay người rời khỏi ban công, chỉ để lại Phong Linh Hiểu đã sớm ngây ngốc, vẻ mặt kinh ngạc đứng tại chỗ thật lâu...

Tư Không Tố tin chắc vào kế hoạch của mình, đến ngày hôm sau, Phong Linh Hiểu nhất định sẽ cho anh một câu trả lời hài lòng.

Chỉ là, đến ngày hôm sau—

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Phiên Ngoại Nho Nho Nhỏ: Lý Do Cự Tuyệt

“Mẹ tôi sẽ không đồng ý cho chúng ta quen nhau đâu.”

Phong Linh Hiểu bèn dùng lý do này để cự tuyệt Tư Không Tố.

Ánh mắt Tư Không Tố trầm xuống, trong mắt nổi lên tia sáng lạnh: “Tại sao?”

Phong Linh Hiểu run cầm cập, nhưng vẫn kiên trì trả lời: “Mẹ tôi phản đối yêu đương trên mạng. Bà...bà xem qua rất nhiều tin tức các cô gái vị thành niên bị bạn trên mạng lừa gạt...”

Ngụ ý, anh chính là tên lừa đảo trên mạng, mau rút đi đi! = =

Thế nhưng Tư Không Tố không giận mà trái lại còn cười: “Thì ra là em lo lắng việc này, không sao, mang anh đi gặp mẹ em đi, để anh nói với bà.”

“Nhưng mà...Nhưng mà...” Phong Linh Hiểu còn muốn tìm lý do khác để cự tuyệt nhưng thấy bộ dáng Tư Không Tố kiên quyết như thế, liền đồng ý.

Vẫn nên để mẹ già nhà mình đi cự tuyệt anh ta, khiến anh ta hết hy vọng đi!

Gặp được mẹ Phong rồi, câu đầu tiên Phong Linh Hiểu giới thiệu về Tư Không Tố với bà chính là: “Mẹ, đây là con quen ở trên mạng...”

Phản ứng của mẹ Phong lại nằm ngoài dự kiến của Phong Linh Hiểu ~!

Bà chẳng những không tức giận còn nhiệt tình đi tới nghênh đón, thái độ đối đãi so với người thân còn thân thiết hơn: “Là Tiểu Tố phải không? Vào đây vào đây, ta đã sớm nghe nói về con...”

Nhìn bộ dáng thân thiết kia của mẹ Phong, Phong Linh Hiếu trợn mắt há miệng tại chỗ, vì cái khí gì... vì cái khí gì lại như vậy chứ?!

Mẹ già không phải ghét nhất...ghét nhất gặp mặt bạn trên mạng sao?! Vì cái khí gì thái độ của bà lại quái dị như vậy chứ?!

Đang lúc khó hiểu, cô vội vàng kéo Phong Lăng Vân đang ở một bên cười ngây ngô qua mà thẩm vấn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy!”

Phong Lăng Vân đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức không được tự nhiên chuyển tầm mắt sang một bên: “Không...không có, thật ra...thật ra là...”

“Nói thật cho chị!”

Phong Lăng Vân nhìn chị mình trong mắt tràn ngập sắc bén thì hoảng hốt, chuyện thật gì cũng đều tuôn ra hết: “Thật ra, em, em em từng nói qua với mẹ, có một nam sinh rất thích chị, vì, vì theo đuổi chị liền cam nguyện lên mạng bám sát, phá tan hết tất cả cơ hội gặp mặt của chị với những người bạn xấu trên mạng...”

Phong Lăng Vân khai báo xong, cũng không đợi Phong Linh Hiếu nói tiếp, giống như sợ rằng chị cậu sẽ tìm cậu tính sổ mà nhanh chóng trốn mất!

Phong Linh Hiếu kinh ngạc đứng tại chỗ, trong lòng rối rắm...

Té ra, cô là bị thằng em mình bán a a a.....

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Mùa Đen

Đến ngày hôm sau, Tư Không Tố mới phát hiện, Phong Linh Hiểu cùng cả vali hành lý to của cô đã sớm biến mất không thấy bóng dáng.

Đúng vậy, Phong Linh Hiểu đã chạy trốn, chạy trốn một cách vô cùng không có chí khí ~

Trời còn chưa sáng, cô đã len lén bò từ trên giường dậy, kéo hành lý tới qua đã thu dọn ổn thỏa, chỉ để lại một tờ giấy ghi “Nhà con có việc gấp, thật xin lỗi” cho dì La, sau đó liền thần không biết quỷ không hay rời khỏi nhà dì La.

Đến lúc Tư Không Tố phát hiện – thì đã muộn rồi!

Về phần nguyên nhân cô chạy trốn, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Thử nghĩ xem nếu có một người bạn rất “chán ghét”, hầu như mỗi ngày đều “áp bức”, “bắt nạt” bạn, đột nhiên lại thổ lộ với bạn... Hơn nữa lời thổ lộ này còn mang tính uy hiếp...

Lời thổ lộ kia có ý là, nếu như bạn không đồng ý, thì hãy tự gánh lấy hậu quả... Về phần hậu quả, không cần nghĩ cũng biết là gì.

.....

Cô đã bị ép đến mức không thể chịu đựng như vậy rồi, còn có thể không trốn sao? = =

Về nhà, đương nhiên cô không dám.

Có trời mới biết mẹ già mà nhìn thấy cô đột nhiên chạy về, có thể đánh chết cô hay không chứ? Nhớ tới nụ cười quỷ dị của bà lúc đó, cô thực nghi ngờ không biết có phải bà cố ý đẩy cô đến nhà dì La không nữa ....

Đi nhờ vả thằng em mình ư? Không! Tên nhóc đó càng không đáng tin, mấy lần trước đều là nó bán đứng cô! Vì sự an toàn của mình, trước hết cô phải quăng Phong Lăng Vân sang một bên đã!

Phong Linh Hiểu nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng do dự kéo hành lý chạy đến ở nhờ nhà của Điền Mông Mông Mông.

Tuy rằng tính cách Điền Mông Mông tương đối dễ xúc động, nhưng mà trong những đứa bạn cùng phòng, quan hệ giữa cô và Điền Mông Mông là tốt nhất, cho nên cũng không lo lắng Điền Mông Mông sẽ bán đứng mình.

Mà Điền Mông Mông sau khi “thu nhận” Phong Linh Hiểu, giúp cô đặt hành lý ổn thỏa xong, chuyện đầu tiên cô làm, chính là — rút một quyển sách ra gõ lên đầu Phong Linh Hiểu, ép hỏi cô vì sao cả một tiếng cũng không chào mà đã tự mình chuồn về nhà rồi.

Dưới sự giải thích ấp úng, trước sau không đồng nhất của Phong Linh Hiểu, Điền Mông Mông liền nhạy cảm bắt được điểm đáng ngờ, vì thế lại càng tra hỏi “ác liệt hơn”.

Phong Linh Hiểu rơi vào đường cùng, đành phải khai báo chính xác những chuyện không may mình đã gặp...

Nghe xong chuyện Phong Linh Hiểu kể lại đã có cắt giảm bớt, Điền Mông Mông liền chấn kinh.

“Cái gì?! Mày với tên cặn bã...không không không, Tư Không Tố thế mà lại uy hiếp mày sao?” Điền Mông Mông trừng mắt hỏi, chỉ là trong mắt

ngoài chút sợ hãi, còn lóe ra ánh sáng bà tám, làm cho cả người Phong Linh Hiếu run lên!

Phong Linh Hiếu lùi về phía sau, nhỏ giọng ấp úng nói: “Ách...đúng là như vậy.”

Nhưng không phải mà nói, Tư Không Tố và Lưu Mít Ướt có gian tình sao? Không lẽ... mà...mà...” Điền Mông Mông khoa trương che miệng lại, hoảng sợ nhìn cô, “Không lẽ mà hoành đao đoạt ái [1]?!”

[1] hoành đao đoạt ái: cưỡng ép để cướp tình yêu của người khác.

Mặt Phong Linh Hiếu đỏ lên, vội vàng lật đật giải thích: “Mày đừng nói bậy! Mới không phải như vậy...Tao chỉ đem những gì mình thấy được ngày đó kể lại cho tụi mày nghe thôi, ai biết được bọn mày càng truyền càng rộng..., cuối cùng đã truyền đến chỗ tên yêu nghiệt Tư Không Tố kia!” Nói đến đây, Phong Linh Hiếu không khỏi có chút ngẩn rãng ngẩn lợ, “Sau đó, Tư Không Tố còn dùng cái tội danh này bắt tao phải chịu trách nhiệm với anh ta nữa chứ!”

Mà Điền Mông Mông nghe đến đó đã sớm ôm bụng cười lăn lộn trên giường.

Cô vừa cười lớn vừa đấm giường: “Linh Hiếu, mày thật hoa cải đầu (quá xấu hổ) rồi! Ngay cả loại chuyện JQ này mà cũng có thể nhìn nhầm, trách không được chủ tịch đại nhân lại bắt mày chịu trách nhiệm...có điều...” Cô sờ sờ cằm, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, có chút đăm chiêu nói, “Nghe thế nào cũng thấy anh ta dường như đã âm mưu chuyện này từ lâu nha? Không lẽ anh ta đã sớm đối với mày. ..”

“Đừng nói lung tung! Tên yêu nghiệt kia rõ ràng là muốn trả thù tao! Đây là trả thù nha!” Phong Linh Hiếu tức giận cắt ngang cô, cãi lại.

“Được rồi, tao không nói lung tung nữa là được chứ gì.” Điền Mông Mông giả vờ nghe theo gật gật đầu, trong lòng lại nghĩ: Hắc hắc, không cho nói lung tung thôi mà ~ có phải là không cho “nói” đâu! Huống chi, chuyện cô nói đều có lý lẽ chứng cứ hần hoi nha. (chữ “nói” trong ngoặc kép kia nghĩa là kể)

Cô nghĩ thầm, nhìn về phía Phong Linh Hiểu đứng một bên vẫn không hề biết rằng mình đang bị tính kế, hỏi cô: “VẬY tiếp theo mà tính làm gì đây? Tránh được nhất thời, nhưng không tránh được cả đời nha! Tuy rằng bây giờ mà ở nhà của tao rất an toàn, nhưng lúc khai giảng vẫn là phải đối mặt với người ta đúng không?”

“Tao cũng không biết.....” Phong Linh Hiểu dùng gối che đầu lại, phía dưới truyền ra giọng nói rầu rĩ của cô, “Chờ qua nghỉ hè rồi tính sau! Chỉ có thể gặp thì chạy trốn đã...”

Nhìn rùa đen Phong Linh Hiểu rụt cổ trong mai, Điền Mông Mông không nhìn được mà trợn trắng mắt: gặp thì chạy trốn! Nhưng mà, ngốc bẩm sinh như mà vẫn còn đường có thể chạy sao?

Không thể không nói, theo một phương diện nào đó Điền Mông Mông, đã đúng rồi ...

Những ngày nghỉ hè còn lại, Phong Linh Hiểu đều làm “rùa đen” ở nhà Điền Mông Mông, nhưng vì lại sợ người ta phát hiện tung tích của mình, nên cô rất ít dám ra khỏi nhà. Cho dù bất đắc dĩ bị Điền Mông Mông bắt đi ra đường, cô cũng sẽ băng bịt mình kín mít — trang phục kỳ quặc như vậy liền rước lấy sự chỉ trích cùng các loại ánh mắt quái dị của những người qua đường. Lúc sau, mất mặt nên cũng không dám kêu cô cùng ra phố nữa.

Vì thế, cuộc sống náo nhiệt của Phong Linh Hiểu, rốt cục cũng an bình một thời gian.

Không biết có phải ông trời thương xót hay không, mãi cho đến lúc khai giảng, bất kể là Tư Không Tố hay mẹ Phong cũng chưa đi tìm cô lần nào. Đương nhiên, đó là chuyện của sau này.

Mà ở nhà của Điền Mông Mông, Phong Linh Hiểu vì tránh né Tư Không Tố, ngay cả trò chơi trực tuyến yêu quý cũng không dám lên. Nhưng qua một tuần rớt cục cô cũng không chịu được dụ hoặc đang không ngừng hò hét dưới đáy lòng, đành mượn tài khoản của Điền Mông Mông, đăng nhập vào “Huyền Kiếm Giang Hồ”.

Lâu rồi không lên, thế mà chuyện về Hàn Thủy Không Lưu trên “Huyền Kiếm Giang Hồ” chẳng những không phai nhạt đi, ngược lại còn ồn ào huyên náo hơn, còn có người đem đoạn clip ngày đó Lưu Bích Đề bị thím kia tát một bạt tay đăng lên diễn đàn, chỉ trong giây lát mà lượt truy cập đã vượt quá mười ngàn!

Comment phía dưới, hầu hết đều là mắng Lưu Bích Đề không biết xấu hổ, đồng thời ca ngợi tinh thần tốt đẹp dũng cảm đấu tranh chống lại cái ác của thím kia, điều này khiến cho Phong Linh Hiểu im lặng một hồi.

Tóm lại, “Hàn Thủy Không Lưu”— bạn nhỏ Lưu Bích Đề, đã trở thành “Hắc” nhân [2] trong khắp “Huyền Kiếm Giang Hồ”!

[2] hắc nhân: người trong danh sách đen, bị mọi người truy lùng.

Nhưng mà, điều khiến Phong Linh Hiểu chú ý không phải là chuyện của Lưu Bích Đề.

Mà là một màn cô nhìn thấy khi điều khiển nhân vật của Điền Mông Mông đi qua trước miếu Nguyệt Lão—

Trước miếu Nguyệt Lão hiện giờ tụ tập không ít người, bọn họ đứng thành một vòng tròn bao quanh một nam một nữ nhân vật trong trò chơi.

Kênh Lân cận lại càng ồn ào, huyên náo.

Phong Linh Hiếu vừa đến gần nhìn thấy, không khỏi cả kinh!

ID trên đỉnh đầu hai người kia rõ ràng là—

Hàn Thủy Thiên Thiên, Hứa Em Cả Đời Tình Sầu!

Nhớ tới đôi JP (cực phẩm) này hôm trước đã đe dọa mình, khóe miệng Phong Linh Hiếu không nhịn được giật giật một chút.

Nhưng lúc cô vô tình liếc mắt lướt qua kênh Lân cận xong, bất giác liền lung lay trong gió!

【Lân cận】 [Hứa Em Cả Đời Tình Sầu]: Hiếu Hiếu, em tha thứ cho anh được không? Chuyện về đoạn clip đó chỉ là hiểu lầm thôi...Anh sai rồi, em tha thứ cho anh đi mà!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiên Thiên]: Hừ!

Hiểu lầm? Nếu là hiểu lầm, sao Lưu Bích Đề lại tìm đến tôi gây phiền phức chứ? A? Còn nói tôi cướp chồng của cô ta?

【Lân cận】 [Hứa Em Cả Đời Tình Sầu]: Hiếu Hiếu, Lưu Bích Đề chỉ là một kẻ NC, em đừng chấp nhất với cô ta làm gì...

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiên Thiên]: Lạc Vô Ngôn! Anh đủ chưa! Anh nói tôi chấp nhất với cô ta, tôi cũng là NC sao? Anh cút cho tôi!

【Lân cận】 [Hứa Em Cả Đời Tình Sầu]: Hiếu Hiếu.....

.....

Nội dung phía sau cô cũng không xem tiếp nữa!

Bởi vì khi cô nhìn tới chỗ “Lạc Vô Ngôn” thì người đã cả kinh đến hồn vía lên mây rồi!

Hứa Em Cả Đời Tình Sầu thế mà lại là Lạc Vô Ngôn? Đây đây đây không phải là cùng tên cùng họ chứ?

Nhưng mà Tư Không Tố đã từng nói qua, Hàn Thủy Thiển Thiển là “người quen”

Không đúng, đợi chút—!

“Hiếu Hiếu” trong lời của Hứa Em Cả Đời Tình Sầu....

Toàn thân Phong Linh Hiếu bất giác run lên, bỗng có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, “Hiếu Hiếu” kia chẳng lẽ là đang nói cô?!

Mà sự kiện Lưu Bích Đề cướp chồng...

.... chẳng lẽ là chuyện đoạn clip đó?

Lẽ nào Hàn Thủy Thiển Thiển trước giờ vẫn mạo danh để thay thế cô?!

Nhưng mà vì sao cô ta lại phải làm như vậy chứ...

Phong Linh Hiếu càng nghĩ, lại càng sợ hãi!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tránh Né

Chuyện xảy ra trước miếu Nguyệt Lão làm cho suy nghĩ của Phong Linh Hiểu rối như tơ vò .

Lại kéo khung trò chuyện xuống dưới nữa, đột nhiên cô cảm thấy thật tức cười

【Lân cận】 [Mary Tô]:.....Lẽ nào Hàn Thủy Thiển Thiển chính là cô gái trong đoạn clip kia = =

【Lân cận】 [Văn Hay Vô Hạn, Đều Ở Tấn Giang Văn Học Thành]: Bộ dạng thật không tồi, ài, lại đặc tội Hàn Thủy Không Lưu, đáng thương.....

【Lân cận】 [Fly § Phi nhi]: Vậy Hứa Em Cả Đời Tình Sầu là người con trai kia sao? Nghe lời nói của bọn họ hình như không giống vậy!

【Lân cận】 [Nhược Thủy Tam Thiên]: Người con trai kia đẹp trai lắm nha!

【Lân cận】 [Yên づ Tường Vũ]: Thì ra máy chủ của chúng ta có nhiều soái ca mỹ nữ như vậy =v= tự hào

Phong Linh Hiểu tắt kênh Lân cận đi, hồn bay phách lạc kéo “Yên Vũ Mông Mông” đi dạo khắp nơi trong trò chơi.

Bất tri bất giác, đi vào một bản đồ phụ quen thuộc.

Đến lúc cô hồi phục tinh thần lại, cô mới phát hiện, mình vậy mà lại đi tới chỗ này.....

Tử Huyền Cốc

Bụi hoa Tử Huyền màu tím rực rỡ, cánh hoa đón gió lay lay.

Cô không khỏi sửng sốt.

Đây là nơi cô gặp mặt “anh” thật sự lần đầu tiên!!!

Sao mình lại có thể đi vào nơi này?

Cô quần bách điều khiến “Yên Vũ Mông Mông” xoay người, vừa định rời khỏi, lại thấy được một người quen thuộc

Tóc dài không buộc, đón gió tung bay, áo trắng hơn tuyết, phong thái tuyệt thế.

Tuy rằng chỉ là một nhân vật trong trò chơi, lại vô cớ làm tim Phong Linh Hiểu đập nhanh!

Mà cái ID trên đỉnh đầu kia....

Tố Dạ Mặc Ảnh.

Anh ta lẳng lặng đứng thẳng ở bụi hoa Tử Huyền, giống như cùng màu tím rực rỡ kia hòa thành một thể.....

Anh ta giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Phong Linh Hiểu theo bản năng xoay người bỏ chạy.

Mãi đến khi kéo “Yên Vũ Mông Mông” rời khỏi bản đồ phụ này, Phong Linh Hiểu mới đột nhiên phát hiện “cô” kia cũng không phải cô.

Cô bây giờ là Yên Vũ Mông Mông, không phải Linh Phong Hiếu Nguyệt a.....

Vừa nhớ ra, muôn sông nghìn núi, vừa nhớ xong, thương hải tang điền.

Anh và tôi bắt quách chỉ trong cái chớp mắt, đã từng đi qua sát sát bên người.....

Phong Linh Hiếu cũng không có hứng thú chơi tiếp nữa, tắt trò chơi. Cô nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật dài.

Nếu như, chưa từng gặp mặt thì tốt rồi.

*****

Từ sau ngày gặp được Tố Dạ Mặc Ảnh trong trò chơi, Phong Linh Hiếu ở trong tình trạng mơ mơ hồ hồ mà trải qua vài ngày, rồi lại khôi phục trạng thái bình thường.

Vì thế, những ngày nghỉ hè kế tiếp, bất kể Điền Mông Mông giở ra thủ đoạn gì, cũng không thể tách Phong Linh Hiếu ra khỏi bàn máy tính.

Điền Mông Mông xoa trán thở dài: “Đứa trẻ này hết cứu rồi..... “

Mãi cho đến đêm trước khai giảng, Phong Linh Hiếu mới bỗng dưng bừng tỉnh lại, nhảy dựng từ bàn máy tính lên, túm cổ áo Điền Mông Mông hô to: “Tiêu rồi! Tiêu rồi ! Sắp khai giảng rồi làm sao bây giờ?”

“Ô a...Phong Linh, Linh Hiếu mà...mày lại phát điên cái gì vậy!”
Điền Mông Mông thật vất vả mới hất được cô ra, ngồi một bên thở dốc,
“Khai giảng thì khai giảng thôi, kích động lớn như vậy làm gì?”

“Không.....không phải!” Phong Linh Hiếu ôm đầu, buồn bực đi qua đi lại trong phòng, “Khai giảng.....khai giảng khẳng định sẽ đụng mặt anh ta,

cho dù không đụng, anh ta cũng tới tìm tao, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

“.....” Điền Mông Mông ở một bên bày ra bộ dạng không nói gì. Đứa nhỏ, tao nghĩ mày đã quên rồi....

“Có nên về trường trước vài ngày không?” Đầu óc Phong Linh Hiểu nhanh chóng vận hành, đột nhiên trước mắt sáng ngời, “Đúng vậy, chúng ta về trường trước thời gian đi!”

Điền Mông Mông hoàn toàn ngây người. Nhưng mà đến lúc cô tỉnh táo lại, thì—

Đã muộn.

Chủ ý được quyết định xong, Phong Linh Hiểu nói là làm.

Cũng không để ý tới kháng nghị của Điền Mông Mông, vào ba ngày trước khai giảng, Phong Linh Hiểu đã thu dọn xong hành lý — tính luôn cả phần của Điền Mông Mông, sau đó kéo Điền Mông Mông với vẻ mặt không tình nguyện, ngồi trên xe đường dài về trường học!

*****

Quyết định của cô quả nhiên đúng đắn!

Suốt một đường trở lại trường học, cũng không gặp phải người làm cô kinh hoảng kia, giờ đây Phong Linh Hiểu đang ngồi trong ký túc xá ấm áp vụng trộm vui mừng nhìn máy tính mà cười ngây ngô.

Rước lấy oán giận của Điền Mông Mông: “Đã nói không cần về sớm mà. Xem đi, bây giờ ở trường không có lấy một người.... “

“Mày không hiểu, không có người mới là an toàn.” Phong Linh Hiểu phản bác cô ấy, rồi lại chuyển tầm mắt quay lại màn hình trò chơi, “Vậy là

tao lại có thể hạnh phúc vài ngày rồi.”

Điền Mông Mông bất đắc dĩ mà trợn trắng mắt, thở dài nói: “Linh Hiếu, mày có nghĩ tới đây chỉ là tạm thời hay không, trước sau gì mày vẫn phải.... “

Một từ “đổi mặt” chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã bị một tiếng mở cửa thanh thúy cắt đứt.

Két-

“Các chị em yêu quý! Tao đã trở về đây!”

Phương thức chào hỏi đặc thù, Phong Linh Hiếu cùng Điền Mông Mông lập tức biết là ai, chỉ là cùng có chút kinh ngạc.

“Thanh Lam! Sao... sao mày về sớm như vậy?” Phong Linh Hiếu kinh ngạc nhìn Thủy Thanh Lam đang mở vali hành lý ra.

“Đúng vậy, nghỉ hè trôi qua buồn quá, cho nên muốn về trường sớm một chút. Thủy Thanh Lam vừa ném quần áo trong hành lý ra, vừa cười trả lời, “Linh Hiếu, Mông Mông, không phải tụi mày còn sớm hơn tao đó sao!”

Điền Mông Mông bất đắc dĩ nhếch nhếch khóe miệng. Cô là bị người nào đó ép về có được không!

Mà Phong Linh Hiếu thì chột dạ rụt lui.....

Cô chính là về trốn người mà

“Mày bình thường không phải đi cùng Hỏa Nguyệt à? Sao hôm nay không phải về cùng nó?” Qua một lúc sau, Điền Mông Mông không nhận được mà hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Trong phòng ký túc xá này, nếu nói quan hệ giữa Phong Linh Hiếu và Điền Mông Mông là tốt nhất, thì quan hệ giữa Hỏa Nguyệt và Thủy Thanh Lam sẽ được hình dung bằng một từ, chính là “như hình với bóng”.

“À! Nó hả, từ học kỳ trước đã không đi về nhà cùng rồi...”

Nói đến đây, động tác của Thủy Thanh Lam đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía hai người, đôi mắt nhìn các cô chớp chớp, giọng điệu đột nhiên trở nên thần bí: “Nói với bọn mày một bí mật nha! Hỏa Nguyệt thế nhưng có quen biết với phú nhị đại theo đuổi Linh Hiếu đó!”

Vừa dứt lời.

Phong Linh Hiếu cùng Điền Mông Mông đồng thời

Phong Linh Hiếu vô cùng rối rắm hỏi:

“Hỏa Hỏa Nguyệt quen biết tên bệnh thần kinh kia sao?!”

“Đúng vậy.” Thủy Thanh Lam chống cằm suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Tên bệnh thần kinh kia là thanh mai trúc mã với nó, có điều nó cũng không phải thích tên kia lắm. Nghe nói mẹ của tên bệnh thần kinh bảo hẳn trông nom nó, Hỏa Nguyệt mới rất không tình nguyện mà theo hẳn cùng về nhà. Tao nghĩ, học kỳ này đại khái lại là tên bệnh thần kinh kia đưa nó trở lại. Nghe Hỏa Nguyệt nói, tên bệnh thần kinh kia gần đây qua lại rất thân với một người bạn cùng phòng của hoa khôi Lưu Bích Đề, cho nên nó càng thêm ghét tên đó...”

Lâm bẫm xong, Thúy Thanh Lam nhịn không được mà thở dài một tiếng: “....Hỏa Nguyệt đáng thương!”

“.....” Quả thật rất đáng thương.

Phong Linh Hiểu thâm đồng tình với Hỏa Nguyệt một phen, nhớ lại một màn chuyện cũ không dám nhớ kia của mình với Lạc Vô Ngôn, khóe miệng liền không nhịn được mà run rẩy một chút.

Chỉ là....

Tim Phong Linh Hiểu bỗng nhảy lên, trong đầu vong lại lời Thủy Thanh Lam vừa mới nói.

.....Hoa khôi Lưu Bích Đề, một người bạn cùng phòng?

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Phiên Ngoại Sân Khấu Nhỏ

1.

Sau khi bị người nào đó lừa cưới không lâu Phong Linh Hiểu đột nhiên phát hiện ra một sự thật là người nào đó kỳ thực biết nấu ăn, vì thế rất tức giận đi chất vấn anh.

“Tư Không Tố, tại sao anh lại gạt em! Rõ ràng anh biết nấu ăn!”

Phong Linh Hiểu mang vẻ mặt phẫn nộ nhìn người nào đó trước mặt cười đến nhẹ nhàng như không.

Người nào đó thực bình tĩnh trả lời: “Anh đúng là không biết “làm” cơm.”

“.....Anh còn nói dối!” Phong Linh Hiểu hận không thể lập tức nhào qua đánh anh!

“Tiểu Linh Hiểu, em kích động cái gì?” Không có chú ý tới người nào đó càng dựa càng gần, Phong Linh Hiểu bị tiếng nói của anh mê hoặc, “Cơm là cày cấy mà thành, không thể làm ra được – cho nên, anh chỉ biết nấu cơm mà không biết “làm cơm”

“...” Phong Linh Hiểu ☹

“Tiểu Linh Hiểu à...” Người nào đó càng dựa càng gần.

Phong Linh Hiểu đột nhiên phát hiện khuôn mặt kia càng phóng càng lớn, mới đột nhiên phát hiện ra không bình thường “Tên khốn Tư Không Tố, anh muốn làm gì! \$\$\$%%&*9^\$. . . .”

Cô bị đẩy ngã..... Cuối cùng, tiếng nói của cô biến mất trong một mảnh bóng tối = =

Mà kể tiếp, chính là nội dung của đồng.

2.

Một ngày thật lâu sau đó, Tư Không Tiểu Bao Tử hoảng hốt chạy vào phòng Tư Không Tố.

“Ba ơi, mẹ bỏ nhà ra đi rồi!” Đôi mắt Tiểu Bao Tử hồng hồng túm góc quần Tư Không Tố, tủi thân nói, “Mẹ không cần chúng ta nữa sao?”

“Ngoan.” Tư Không Tố vuốt đầu con trai, khéo môi nhếch lên một độ cong tự tin, “Sắp đến giờ cơm trưa rồi, mẹ con sẽ trở về ngay thôi.”

Tiểu Bao Tử có chút ngạc nhiên, hai mắt rưng rưng nhìn anh: “Hả? Sao ba chắc chắn sẽ như vậy?”

Vừa mới dứt lời, liền nghe tiếng mở cửa, tiếp theo là tiếng phần nộ đóng cửa.

“Là mẹ!” Tiểu Bao Tử thính giác nhạy bén mang về mặt sùng bái nhìn ba mình, “Ba, rất lợi hại nha! Làm sao ba biết được?”

Độ cong bên miệng Tư Không Tố càng sâu sắc hơn, chậm rãi nói ra đáp án: “Bởi vì, mẹ con không biết nấu cơm.”

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Không Quen Biết

Nhắc tới Lưu Bích Đề, Phong Linh Hiểu không tự chủ được mà liên tưởng đến sự kiện ảnh chụp cùng đoạn clip mấy bữa trước. Cô chậm rãi nhận ra điểm đáng ngờ trong việc đó.

Đúng rồi .

Vì sao Hàn Thủy Thiển Thiển luôn miệng nói hận Linh Phong Hiểu Nguyệt, nhưng lại chỉ luôn nhắm vào một mình Lưu Bích Đề?

Vì sao Hàn Thủy Thiển Thiển lại biết được thông tin về Lưu Bích Đề rõ ràng tỉ mỉ vậy?

Sơ hở lớn như thế, sao lúc đó cô lại không để ý đến chứ?

Người kia, chắc chắn là một người rất gần gũi với Lưu Bích Đề!

Nghĩ vậy, Phong Linh Hiểu theo bản năng hỏi: “Thanh Lam, lúc nãy mà nói bạn cùng phòng với Lưu Bích Đề là ai? Còn Lạc Vô Ngôn tìm cô ấy làm gì?”

“Hả?” Thủy Thanh Lam xoay người, có chút kinh ngạc lắc lắc đầu, “Chuyện này tao cũng không rõ lắm, mà chờ Hỏa Nguyệt về rồi hỏi lại nó xem. Nhưng mà.....”

Cô bỗng chuyển chủ đề, nhìn về phía Phong Linh Hiểu, trong mắt mang theo hứng thú bà tám: “Tiểu Linh Hiểu....Sao tự dừng lại để tâm đến Lạc phú nhị đại vậy chứ? Chẳng lẽ.... “

Phong Linh Hiểu vội vàng cắt ngang cô ấy: “Đừng đoán mò! Tao mới không phải để tâm đến hẳn.

“Vậy mà muốn nghe ngóng chuyện về nữ sinh quen thân với hẳn làm gì?” Điền Mông Mông đang sửa sang lại giường, cũng dừng công việc trong tay, quay đầu nhìn cô, mặt mang vẻ không tin.

“Tụi mà đừng nói lung tung—” Phong Linh Hiểu tức giận nói, đối với Lạc Vô Ngôn, cô quả thực chưa bao giờ để tâm đến cả, cho nên giải thích cũng có phần hợp lý, “Bà tám là bản tính của con gái. Huống chi những người tiếp xúc với tên Lạc Vô Ngôn gốc kia chắc chắn....cũng không thường thường—ách, đương nhiên ý của tao là những người tự nguyện tiếp xúc với hẳn, cho nên tao mới muốn nghe ngóng thông tin về nữ sinh kia, về sau có nhìn thấy cô ta thì còn vòng đường khác mà đi.”

“Linh Hiểu mà nói rất đúng.” Sự “suôn sẻ” Linh Hiểu gợi lên những kí ức sống động về Lạc Vô Ngôn trước đây của Điền Mông Mông, cô rùng mình một cái, liên tục gật đầu tán thành ý nghĩ của Phong Linh Hiểu, sớm đem những động tác đáng ngờ của Phong Linh Hiểu quăng lên chín tầng mây.

Mà Thủy Thanh Lam cũng không nảy sinh ra nghi ngờ gì, chỉ gật gật đầu, nghiêm mặt nói: “Không sai, Linh Hiểu mà nói rất đúng. Chờ sau khi Hỏa Nguyệt về, tụi mình nhất định phải hỏi rõ ràng.”

“Đúng vậy đúng vậy, nhưng mà không biết lúc nào Hỏa Nguyệt mới—”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Điền Mông Mông còn chưa dứt lời, chợt nghe cửa ký túc xá khép hờ chợt “kèo kẹt” một tiếng, sau đó bị đẩy ra.

“Ừa? Ai đã về...., ” Giọng nói nghi hoặc của Hỏa Nguyệt vào ngay khi cửa ký túc xá vừa mở ra liền chuyển thành kinh ngạc. Sao mọi người đều về

sớm vậy!”

“Ha ha, không ngờ chúng ta đều trở về cùng một ngày, người trong phòng tội mình thật ăn ý nha.” Điền Mông Mông cảm thán nói.

Thủy Thanh Lam mỉm cười hướng về phía cô ấy vẫy vẫy tay: “Hỏa Nguyệt, mà về rất đúng lúc. Tội tao vừa vặn có chuyện muốn hỏi mà đây.”

“Hả? Chuyện gì?” Hỏa Nguyệt ngần người.

“Mấy ngày trước không phải mà đã nhắc tới Lạc Vô Ngôn kia với tao sao? Mông Mông và Linh Hiểu nghe thấy gần đây hẳn rất thân với bạn cùng phòng của Lưu Bích Đề, đều muốn hỏi thăm về cô ta để sau này còn cách xa cô ta một chút.” Thủy Thanh Lam giải thích.

Hỏa Nguyệt nghe vậy nhíu mày, quét mắt nhìn Điền Mông Mông một cái, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Phong Linh Hiểu, trong mắt xẹt qua một tia sáng có chút đăm chiêu, mới chần chờ nói: “Chuyện này.....Chỉ nhớ nữ sinh kia tên là Thẩm Thụy Liên, cùng khoa với Lưu Bích Đề, cụ thể tao cũng không rõ lắm...”

“Vậy sao?” Phong Linh Hiểu lên tiếng, dời tầm mắt, che giấu sự thất vọng trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

“Hey, cuối cùng cũng biết được tên cô ta! Vài hôm nữa đi dò la một chút, về sau gặp phải người này phải cố sức vòng đường khác mà đi!” Phía đối diện truyền đến giọng nói kích động của Điền Mông Mông “Có đúng không, Linh Hiểu.”

“Hả? À!” Phong Linh Hiểu phản ứng chậm chạp, nhìn Điền Mông Mông mà giương lên một nụ cười, “Mày nói đúng.” Nhưng mà trong khoảnh khắc cúi đầu xuống lại có một tia quyết chí xẹt qua dưới đáy mắt.

Lần này nhất định phải bắt được hung thủ!

*****

Bởi vì chứng cứ cùng tự liệu có được chưa đầy đủ, hơn nữa vẫn chưa chính thức khai giảng, công tác “điều tra” của Phong Linh Hiểu đành phải tạm thời gác lại.

Thoáng cái đã đến ngày khai giảng.

Phong Linh Hiểu rất cục nhớ lại nguyên nhân cô trở về trường sớm.

Thế mà bi kịch là cô lại quên mất

Mãi đến khi cô và Điền Mông Mông cùng nhau đi trên đường đến căn tin, cô mới đột ngột nhớ lại sự thật đáng sợ này!!!

“Linh Hiểu, mà sao vậy? Tự nhiên lại đứng yên không đi?” Điền Mông Mông nhìn Phong Linh Hiểu đứng thẳng bất động tại chỗ, cảm thấy khó hiểu mà hỏi.

“Không.....” Phong Linh Hiểu run run một cái, nơm nớp lo sợ ngẩng đầu liếc mắt nhìn tòa nhà của hội sinh viên cách đó không xa một cái, “Tao nghĩ.... tao vẫn là không đi thì hơn, Mông Mông mà có thể mang cơm về giúp tao không.....”

Hội sinh viên, là nơi phải đi qua trước khi đến căn tin.

Vậy nghĩa là rất có nguy cơ gặp phải Tư Không Tổ .....

Sao cô lại có thể quên mất một chuyện quan trọng như thế chứ!!!

Điền Mông Mông nhìn biểu hiện kỳ quái của bạn mình, khó chịu chống thắt lưng, bộ dáng như một nữ vương: “Này! Phong Linh Hiểu, rõ ràng mà hứa hôm nay sẽ đi căn tin với tao mà! Có phải muốn thất hứa hay không?”

“Nhưng....” Tiếp nhận tia sáng đông lạnh của Điền Mông Mông, Phong Linh Hiểu đang định giải thích, lại bị Điền Mông Mông độc đoán cắt ngang—

“Không có nhưng nhị gì hết! Mau đi với tao!”

Điền Mông Mông không phân biệt phải trái mà nói, tóm lấy cô tiếp tục “lên đường”

“A.....”, Phong Linh Hiểu thầm kêu rên trong lòng.

Thấy trốn không thoát, cô chỉ có thể cầu nguyện trong lòng: chắc là...chắc là sẽ không trùng hợp vậy chứ? Chắc là sẽ không gặp phải anh ta chứ?

Nhưng mà trên đời lại không có nhiều cái “chắc là” như vậy.

Cái gọi là “oan gia ngõ hẹp” chính là một ví dụ như thế.

Vừa đi đến chỗ tòa nhà hội sinh viên, Phong Linh Hiểu liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người quen thuộc đi từ tòa nhà ra, sợ tới mức xoay người định trốn.

Nhưng mà cô lại bị Điền Mông Mông tóm chặt kế hoạch chạy trốn – thất bại

Chẳng lẽ chỉ có thể đối mặt ư?

Phong Linh Hiểu tâm loạn như ma, trong bối rối mà chống lại một đôi con người đen sâu thẳm như đêm khuya.

Phong Linh Hiểu bỗng dừng run lên! Tuy rằng cặp mắt lạnh như băng của anh ta vẫn luôn nhìn về phía trước, nhưng lại giống như một mũi tên nhọn, gần như xuyên thấu lòng cô

Phong Linh Hiểu nhanh chóng chuyển tầm mắt qua một bên, cắn chặt răng.

Không có cách nào, chỉ có thể ngược dòng mà đi!

Cô chấn chỉnh suy nghĩ, cố gắng giữ bình tĩnh đi tới phía trước.

Phong Linh Hiểu vẫn tưởng rằng Tư Không Tố nhìn thấy cô, nhất định sẽ ngăn cô lại, chất vấn cô vì sao lại chạy trốn! Ngay cả lý do nguy hiểm cô cũng đã nghĩ xong rồi, chỉ chờ đến giờ khắc tình huống đó xảy ra

Thế những

Vào lúc bọn họ chạm mặt nhau!

Tư Không Tố lại giống như không quen biết cô, một mạch đi qua bên người cô!

Cặp mắt lạnh như băng kia dù liếc cũng không liếc cô một cái!

Giống như cô..... chỉ là một người xa lạ.

Bọn họ, lướt sát qua nhau.

Phong Linh Hiểu đột nhiên cảm thấy, trong lòng như bị thứ gì đó chặn lại, rất khó chịu.

Vì sao Tư Không Tố lại giả vờ không quen biết cô?

Chẳng lẽ anh ta giận cô ư?

Hay là...

Không đúng — vấn đề phải nên là: Rốt cuộc cô làm sao vậy?

Ngày kế tiếp, Phong Linh Hiểu đều ở trong tình trạng mơ mơ hồ hồ, ăn cũng không biết mùi vị gì.

Mãi cho đến buổi tối trở lại ký túc xá, cô theo thói quen đăng nhập 《Huyền Kiếm Giang Hồ》, khung cảnh cùng âm nhạc quen thuộc vang lên bên tai, Phong Linh Hiểu mới hơi hơi tỉnh táo lại, chợt cảm thấy buồn cười vì tình trạng của mình trước đó.

Hôm nay rốt cuộc mình làm sao vậy?

Sao lại vì anh ta giả vờ không quen biết mình mà khó chịu chứ?

Khó chịu? Đó nhất định là ảo giác!

Anh ta không quen biết cô, cô cũng không quen biết anh ta, đây không phải điều cô vẫn luôn muốn thực hiện sao?

Bây giờ quả thực được như vậy.

Cô phải vui mừng mới đúng chứ!

Không sai! Cô phải vui mừng!

Nghĩ như vậy, Phong Linh Hiểu lại hết sức phấn khởi mà say mê nhập hồn vào thế giới trò chơi.

Vong Xuyên Hà.

Cửa vào U Thâm Minh Phủ.

Nơi luyện cấp của những người chơi từ cấp 125 trở lên.

Phong Linh Hiểu một đường càn quét dọc theo con sông, lúc đi đến khu vực Vong Xuyên Hà 2, cô lại gặp phải một đám người mà dù thế nào cô cũng không muốn thấy

Hàn Thủy Thiển Thiển đang lãnh đạo thành viên của Hàn Thủy Tiểu Tạ!!!

Cô theo bản năng nhìn lướt qua thanh máu, nhanh chóng nhấn chọn tự động tiếp thêm bình thuốc xanh và đỏ, xoay người muốn trốn.

Nhưng mà, hành tung của cô sớm đã bại lộ trước mắt các thành viên Hàn Thủy Tiểu Tạ.

Gần như cùng một thời điểm, bọn họ nhanh chóng xông tới, chặn đường đi của cô.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: A ha, xem tôi gặp được ai đây? Yêu nữ nha

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Nè! Yêu nữ, phu quân của cô đâu? Sao chỉ có mình cô vậy? Không lẽ.....cô bị bỏ rơi rồi?

Phong Linh Hiếu suýt nữa theo bản năng mà trả lời lại một câu “Cô mới bị bỏ rơi, cả nhà cô đều bị bỏ rơi”, nhưng khi đánh được một nửa, cô liền xóa hết dòng chữ.

Trong lòng vô cớ thấy mất mát.

【Lân cận】 [Hàn Thủy Tiểu Ngự]: Sao không nói gì vậy, yêu nữ! Không lẽ, thật sự giống như chị Thiển Thiển nói à? [biểu tượng/ cười to]

【Lân cận】 [Hàn Thủy Yên Nhiên]: Ha ha, vậy thì đúng là chúc mừng rồi!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Mộng Kỳ]: Chị Thiển Thiển! Đừng nói lời dư thừa với cô ta nữa, nếu cô ta không có Tố Dạ Mặc Ảnh làm chỗ dựa, nhanh chóng hội đồng cô ta đi! Tránh để cô ta làm ô nhiễm mắt chúng ta!

Không đợi Hàn Thủy Thiển Thiển ra lệnh, Phong Linh Hiểu đã không nhẫn nại được nữa rồi, điều khiển “Linh Phong Hiểu Nguyệt”, một kỹ năng tất sát (giết hết), đem ba thành viên của Hàn Thủy Tiểu Tạ vừa nói chuyện kia giết chết hết toàn bộ.

Nhìn trên màn hình lóe lên ba luồng ánh sáng tử vong, các thành viên còn lại của Hàn Thủy Tiểu Tạ dường như đã nổi giận!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Linh Phong Hiểu Nguyệt cô vậy là có ý gì! Chúng tôi còn chưa ra tay mà!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Phái Phái]: Đáng hận a! Chị Thiển Thiển, đừng nói lời dư thừa với cô ta nữa, giết cô ta rồi nói sau!

Phong Linh Hiểu cũng lười nói lời dư thừa tiếp đem tất cả những kỹ năng công kích đánh về phía đối phương!

Nhưng mà lần này thành viên của Hàn Thủy Tiểu Tạ đã có chuẩn bị, tuy rằng cô đánh trúng vài người, nhưng lại bị họ né tránh được, điểm thương tổn chỉ còn 30% mà thôi!

Hậu quả của việc bọn họ không chết chính là Phong Linh Hiểu sắp bị vây đánh! Huống chi đây lại là nơi luyện cấp của người chơi từ cấp 125 trở lên a ...

Không còn cách nào khác, chỉ đành kiên trì đến cùng.

Phong Linh Hiểu gian nan né tránh công kích của Hàn Thủy Thiển Thiển, dùng kỹ năng thạch hóa (hóa đá) ném tới một thành viên của Hàn Thủy Tiểu Tạ, thừa dịp thời gian rảnh mà bổ sung thêm máu

Thế nhưng, thời hạn thanh máu khôi phục làm sao nhanh bằng mức độ HP (đơn vị máu) bị giảm do chịu thương tổn chứ!

Ngay lúc này, một thành viên nào đó của Hàn Thủy Tiểu Tạ đột nhiên gửi một câu kinh hô ở kênh Lân cận!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Tiểu Yến]: Không ổn rồi! Chị Thiển Thiển! Tổ Dạ Mặc Ảnh đến kìa!

Hàn Thủy Thiển Thiển có lẽ luống cuống nên tạm dừng công kích.

Phong Linh Hiểu may nhờ lúc này đã bổ sung đầy thanh máu và thanh năng lượng, sau đó dời tầm mắt về phía trước, quả nhiên cô nhìn thấy một bộ áo lông màu trắng quen thuộc, đang đi thẳng đến trước mặt các cô.

Tim Phong Linh Hiểu bỗng nhảy lên, suy nghĩ nhất thời rối loạn.

Anh ta.....tới để giúp cô sao?

Nhưng mà kết quả lại làm cho cô hoàn toàn thất vọng, Tổ Dạ Mặc Ảnh lại giống như buổi sáng hôm đó vậy, lạnh lùng lướt qua sát bên người cô!

Áo trắng giữa khung cảnh màu đen nổi bật lạ thường, lại như kim châm làm đau đốn đôi mắt cô.

Anh ta đi rồi, không chút lưu luyến mà đi rồi.

Thôi được, dù sao cho tới bây giờ bọn họ vẫn luôn là người đứng mà

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Ha ha! Tôi nói đúng mà, yêu nữ quả nhiên bị bỏ rơi rồi! Mọi người không cần để ý nữa. Giết yêu nữ này không còn một mảnh giáp đi.

Phong Linh Hiểu nhìn thân hình màu trắng dần đi xa cùng những lời giễu cợt trên kênh Lân cận, thì cười tự giễu, tiếp tục đi tới đón nhận!

Thôi, dù sao cho đến bây giờ, đều chỉ là cuộc chiến của mình cô mà thôi! Cần gì phải liên lụy đến người không liên quan chứ!

Nhưng mà cô cũng không đủ sức để giết hết tất cả những người ở đây!

Khi cô đã giết hết, cuối cùng chỉ còn lại một mình Hàn Thủy Thiển Thiển, cô phát hiện— mình đã chống đỡ không nổi nữa!

Bình thuốc xanh đỏ gần như đã dùng hết!

Thanh máu của cô, chỉ còn lại chưa đến một phần năm....

Mà thanh máu của Hàn Thúy Thiển Thiển vẫn còn đầy!

Với thanh máu ít ỏi kia, chỉ cần Hàn Thủy Thiển Thiển dùng một chiêu tất sát, cô chắc chắn không nghi ngờ sẽ chết!

Phong Linh Hiểu cắn răng một cái, điều khiển Linh Phong Hiểu Nguyệt xông lên

Kỹ năng phản quang (ánh sáng bột phấn) tỏa ra trên người Hàn Thủy Thiển Thiển, cô đương nhiên cũng phát hiện ra chuyện này!

Tại khoảnh khắc đó, Phong Linh Hiểu chấp nhận số phận nhắm hai mắt lại!

Cô đã biết trước kết quả rồi

Nhưng mà vì sao, khi cô mở mắt ra, người chết lại là —Hàn Thủy Thiển Thiển?!

【Lân cận】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Cái đồ tiện nhân Thử Khử Kinh Niên!!!

Nói xong một câu, thi thể của Hàn Thủy Thiển Thiển đã biến mất trước mắt.

Mà đứng trước mặt cô lại là thân hình màu tím duyên dáng của Thứ Khử Kinh Niên.

【Trò chuyện riêng】 [Thứ Khử Kinh Niên]: [biểu tượng/cười to] ha ha, chị buổi tối tốt lành ~

Phong Linh Hiểu kinh ngạc một lúc, không biết vì sao, nhìn thấy Thứ Khử Kinh Niên xuất hiện, trong lòng cô bỗng dâng lên một cơn tức!

Vì vậy sau khi Linh Phong Hiểu Nguyệt ngồi xuống tĩnh tọa để hồi phục lại xong (ngồi xuống nghỉ có thể tăng lại đầy máu và năng lượng), cô nổi giận đùng đùng trả lời lại một câu:

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Thằng nhóc đáng chết kia!!! Đạo này mà đi đâu vậy hả!!! [biểu tượng/ huyết đao]

【Trò chuyện riêng】 [Thứ Khử Kinh Niên]: = =

【Trò chuyện riêng】 [Thứ Khử Kinh Niên]: Chị đừng tức giận. Em có cái này cho chị xem nè.

Dường như ngay lập tức, khung chat của Phong Linh Hiểu bị buzz.

Cô nghi hoặc kích chuột mở lên.

Là tin nhắn Phong Lăng Vân gửi đến.

Đó là bức hình chụp lại đoạn trò chuyện, trên đó chỉ có hai câu nói đơn giản -

Anh rě 17:57:53

Đoạn thứ hai Hà Minh, đi cứu cô ấy.

Anh rě 17:57:55 Nhanh lên một chút!

TaT Mọi người đừng bá vương a...

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sân Khấu Nhỏ Hậu Trường

“Phiên bản của em trai Phong”

Anh rể 17:57:53

Đoạn thứ hai Minh Hà, đi cứu cô ấy.

Anh rể 17:57:55

Nhanh lên một chút!

Lăng° Vân 17:58:22

Hả? Cái gì? Sao anh rể không đi đi

Anh rể 17:58:30

Kêu cậu đi thì đi đi! Đừng dài dòng!

Lăng° Vân 17:58:42

= = nhưng mà em còn muốn theo phu quân nhà em đi làm nhiệm vụ vợ chồng, ô ô ô ô ô, anh rể hay là anh tự đi đi

Anh rể 17*58*47

Ngay lập tức! Nếu còn nói nữa...kết cục cậu tự hiểu

Lăng° Vân 17:59:00

...

Lăng° Vân 17:59:01

!!!

Lăng° Vân 17:59:02

Em đi ngay đây!!!

“Phiên bản của Phong Linh Hiếu” (Đương nhiên cái này xảy ra vào rất lâu sau đó.....)

Phong Tiểu Linh 13:03:45

Nè Tư Không Tố!

Người xấu người xấu người xấu! 13:03:44

Phong Tiểu Linh 13:03:50

Tại sao lúc trước anh lại không để ý tới em.

Người xấu người xấu người xấu! 13:04:10

Tự em gieo nhân ác, thì phải biết rõ sẽ thu được quả gì...

Phong Tiểu Linh 13:04:10

Anh là đồ khốn!!!

Phong Tiểu Linh 13:04:12

Anh không sợ em sẽ không để ý tới anh đi tìm người con trai khác sao?

Người xấu người xấu người xấu! 13:04:20

Ha ha, em sẽ không...

Phong Tiêu Linh 13:04:26

Anh chắc chắn như vậy sao?

Người xấu người xấu người xấu! 13:04:30

Nếu em dám, ha ha...

Phong Linh Hiếu ngồi trước máy tính đột nhiên cảm thấy không khí lạnh bao trùm

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Quyết Định

Vào giây phút ánh mắt tiếp xúc đến hai câu nói đơn giản kia, Phong Linh Hiểu giật mình tại chỗ.

Cô lẳng lặng nhìn màn hình máy tính, không nói được lời nào, cũng quên cả phản ứng

Cô chỉ cảm thấy có một loại cảm xúc khó có thể nói rõ từ đáy lòng dâng mạnh lên, nhanh chóng lan tràn trong máu

Tại sao.....

Tại sao.....

Tại sao....

Tại sao anh lại bảo Phong Lăng Vân tới cứu mình? Rõ ràng anh ta đã không thèm để ý tới mình nữa mà

Vừa nghĩ đến thân hình áo trắng như tuyết kia lướt sát qua mình, suy nghĩ của cô lại loạn thành một khối lộn xộn.

Tâm trạng tốt thật vất vả mới tích góp được đã biến mất sạch sẽ, cô lại vô cớ bắt đầu thấy khó chịu.

Mà giờ phút này trên kênh Trò chuyện riêng đã đầy ắp tin nhắn ồn ào của Thử Khứ Kinh Niên.

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Hắc hắc, chị à, đừng nói với anh rể nga =3= anh ấy có phải quá khó hiểu rồi không?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Ủa? Chị, sao không nói gì vậy?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Này

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Máy hư rồi sao?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Không nói nên lời? Ha ha

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Sao vẫn không để ý em vậy? Không lẽ chị cãi nhau với anh rể?

【Trò chuyện riêng】 [Thử Khứ Kinh Niên]: Hả? Không phải thật đấy chứ? hèn chi anh ấy không chịu tự đi cứu chị!!! Này này, chị, tỉnh lại đi!

.....

.....

Phong Linh Hiểu thờ ơ liếc mắt nhìn những tin nhắn kia một cái, không kiên nhẫn trả lời lại một câu “Mày có thể biến rồi”, tâm phiền ý loạn mà tắt kênh đi.

Ngay sau đó, rời mạng, tắt máy tính, nhìn màn hình tối đen mang theo trăm vị lẫn lộn

Khi biết được kỳ thật anh ta luôn ở sau lưng yên lặng nhìn mình, chỉ là ở ngoài mặt lạnh lùng với mình, cô có cảm giác gì đây?

Cảm động? Hối hận? Khó chịu?

Nhưng mà....Nhưng mà tại sao cô lại có những cảm giác kỳ quái như vậy? Rõ ràng cô vẫn ước gì rời xa được anh ta mới đúng mà!!!

Đều tại tên Tư Không Tố yêu nghiệt kia! Từ sau khi anh ta xuất hiện, cô liền không có một ngày dễ chịu?

Đều là lỗi của người xấu kia!

Nghĩ như vậy, Phong Linh Hiểu không khỏi bi phẫn lên, nằm úp sấp trước máy tính mà đấm xuống bàn.

Dường như hoàn toàn coi cái bàn thành người kia mà trút giận

Trên đời không khéo không thành sách. Một màn quý dị Phong Linh Hiểu đấm bàn chỉ còn thiếu không lẫn lộn ra đất như vậy, bị Hỏa Nguyệt vừa về phòng thấy được.

Một tia sét liền bổ tới đầu hai cô, hai cô đồng thời....

“Linh...Linh Hiểu, mà đang làm gì vậy?”

Thủy Thanh Lam dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn cô do dự lên tiếng hỏi.

Cô nhìn thấy cái gì thế này? Phong Linh Hiểu với vẻ mặt thù hận ra sức đấm bàn? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tuy rằng Linh Hiểu thỉnh thoảng có động kinh một chút, nhưng còn chưa nghiêm trọng đến mức này a.....Hay là bị trò chơi trực tuyến làm hại, thật sự có nghiêm trọng như vậy không? Thủy Thanh Lam nghĩ, không khỏi run rẩy, cũng hạ quyết tâm sau này tuyệt đối phải cấm con mình tiếp xúc với trò chơi trực tuyến!

“.....Ách?” Phong Linh Hiểu nghe vậy cứng đờ, nhanh chóng từ bàn bật lên, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Sau đó cô nhìn thấy Thủy Thanh Lam cùng Hỏa Nguyệt đều là vẻ mặt ngạc nhiên, vô cùng xấu hổ cúi đầu: “Tụi... tụi mà đã về rồi à.....” Vừa

rồi..... Sẽ không phải đều bị thấy hết chứ? T_T thật mất mặt.....

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao gần đây mà là lạ vậy?” Thủy Thanh Lam đánh giá cô, kinh ngạc hỏi.

Phong Linh Hiếu có chút không được tự nhiên giải thích: “Ách, việc đó.....gần đây tao gặp phải vài.....vài chuyện không vừa ý,

“Linh Hiếu, không phải mà yêu đương trên mạng chứ?” Lúc này, một giọng nói dè dặt cắt ngang cô, nội dung lại ngay trúng tim đen.

Là Hỏa Nguyệt.

Vẻ mặt Phong Linh Hiếu cứng đờ, lập tức phản bác “Không phải! Tao đương nhiên sẽ không yêu đương trên mạng! Mẹ tao ghét nhất yêu đương trên mạng!” Vì khẳng định tính chân thật trong lời nói của mình, cô có chắc chắn mà gật gật đầu, “Cho nên, sao tao có thể yêu đương trên mạng chứ!”

Nhưng mà lúc cô nói những lời này, trong lòng lại có một tiếng nói nhỏ đang hỏi: Phải không? Thật sự như vậy sao?

Nhưng cô cũng không dám xác định.

Hỏa Nguyệt dường như cũng không tin tưởng cô, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ nhìn cô, tiếp tục hỏi: “Có phải, người gọi là Tố Dạ Mặc Ảnh kia không?”

“Hả? Tố Dạ Mặc Ảnh, đó không phải em trai của Linh Hiếu sao? Làm sao....” Lần này, ngược lại là Thủy Thanh Lam giành mở miệng trước, giọng điệu của cô ấy mang theo một chút kinh ngạc, “Chẳng lẽ đó không phải em trai của mà? Nhưng mà Hỏa Nguyệt, sao mà lại biết?”

Thủy Thanh Lam nghi hoặc nhìn về phía Hỏa Nguyệt.

Hỏa Nguyệt lại ấp úng, “Chuyện này, tao....., tao..... “

Nhưng chưa chờ Hỏa Nguyệt giải thích, giọng nói phấn khởi của Điền Mông Mông đã đột ngột xuyên vào, đánh vỡ không khí tràn ngập quý dị trong phòng —

“Các em yêu, nữ vương Điền Mông Mông đại nhân bái giá hồi cung!”

“Có tin tốt lành —”

Giọng nói ở ngay giây phút cửa đẩy ra cũng im bật, tươi cười trên mặt Điền Mông Mông chậm rãi chuyển thành nghi hoặc

Cô người được mùi bát quái, tầm mắt quét tới quét lui giữa ba người: “Hà hà? Đã xảy ra chuyện gì? Tụi mày làm sao vậy? Có phải .....có chuyện gì giấu tao hay không?”

Sau vài giây trở mắt tại chỗ, Thủy Thanh Lam hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng nhìn về phía Phong Linh Hiểu cùng Hỏa Nguyệt ra hiệu, tiếp đó lộ một cái tươi cười nhìn Điền Mông Mông: “Làm gì có, tụi tao đang thảo luận ngày mai phải học môn nào. Mông Mông, lúc này không phải mày nói có tin tốt lành sao? Là tin tốt lành gì?”

Quả nhiên, lực chú ý của Điền Mông Mông bị dời đi.

Cô cực kỳ hưng phấn nói: “Hội sinh viên muốn tuyển người!”

“Woa? Thật sao?” Thủy Thanh Lam cùng Hỏa Nguyệt mới này vẫn còn.... cũng vì tin tức này mà mừng rỡ như điên, chỉ có Phong Linh Hiểu lúc nghe đến từ “Hội sinh viên” này, thân mình cũng vô ý thức mà cứng ngắc.

Phong Linh Hiểu cúi đầu cật lực che giấu kinh hoàng của mình: “Chuyện này....có liên quan gì đến bọn mình?”

Không đợi Điền Mông Mông mở miệng, Thủy Thanh Lam đã giành trước phản bác: “Sao lại không liên quan? Nếu có thể vào được hội sinh viên, là có thể tăng thêm điểm cho học phần đó!”

Hỏa Nguyệt cũng liều mạng gật đầu.

Còn lại Điền Mông Mông là vẻ mặt không che giấu được hưng phấn, thiếu chút nữa đã vui sướng đến hoa chân múa tay: “Đúng vậy đúng vậy, cơ hội hiếm có. Cho nên tao đều đăng ký cho tụi mày hết rồi nga! Mười giờ sáng mai phỏng vấn, mà chúng ta vừa vặn không có lớp.

“Hay quá, Mông Mông mày thật thông minh!” Thủy Thanh Lam kích động ca ngợi. Mà Hỏa Nguyệt thì dùng ánh mắt mang suy nghĩ sâu xa liếc nhìn Phong Linh Hiểu.

Điền Mông Mông không khỏi đắc chí lên: “Đương nhiên, cũng không nhìn xem bản nữ vương là ai.”

Trong ba người, chỉ có Phong Linh Hiểu bắt đầu thấp thỏm bất an, sắc mặt càng bởi vì đã bị “sợ hãi” quá độ mà hơi có vẻ tái nhợt.

Cô cắn môi kéo kéo quần áo Điền Mông Mông, nhỏ giọng hỏi: “Mông Mông, chuyện đó.... Tao không đi được không....?”

Điền Mông Mông ngẩn ra, lập tức vô cùng kích động la lên: “Không đi?! Tao đã đăng ký cho mày rồi, mày lại nói không đi? Rất không nể mặt rồi?” Cô ấy trừng mắt Phong Linh Hiểu, thần sắc khó có thể tin trong mắt như là đang khiển trách cô “không biết tốt xấu”

Hỏa Nguyệt gật đầu, cô rất tán thành lời nói của Điền Mông Mông: “Đúng vậy, Linh Hiểu, cho dù chúng ta không qua được tốt xấu gì cũng có người cùng theo. Thiếu đi mày, tụi tao còn ý nghĩa gì nữa? Như thế nào thì mày cũng không thể vắng mặt”

Phong Linh Hiểu chỉ cảm thấy sáu con mắt nhìn thẳng vào cô như những mũi kim nhọn làm đau mắt. Cô rụt lui ra phía sau, dè dặt hỏi: “VẬY..... ngày mai là ai phỏng vấn chúng ta?”

“À, nghe nói là một cán bộ cấp trung hội sinh viên...” Điền Mông Mông nghiêng đầu nghĩ, sau đó lời lẽ nghiêm khắc rất chính nghĩa cảnh cáo cô, “Phong Linh Hiểu, tao cảnh cáo mày nga, ngày mai mày nhất định phải đi! Không muốn đi cũng phải đi!”

Linh Hiểu lên tiếng, lơ đãng gật gật đầu, trong lòng lại âm thầm thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

May mà không phải anh ta.....

Như vậy, đi một chút cũng không sao chứ?

Nhưng Phong Linh Hiểu rõ ràng đã quên trên đời có một câu tục ngữ gọi là “Trời có gió mưa khó đoán”.

Trước mười giờ sáng hôm sau, khi đoàn người Phong Linh Hiểu tới địa điểm phỏng vấn tuyển người của hội sinh viên, lại được báo cho biết, phỏng vấn lần này, đích thân hội trưởng đại nhân tự mình thực hiện!

Tại sao lại như vậy?!

Phong Linh Hiểu trợn mắt há miệng tại chỗ. Nếu không bị Thủy Thanh Lam cùng Hỏa Nguyệt ngăn cản, cô thiếu chút nữa đã ở trước mặt mọi người túm lấy cổ áo Điền Mông Mông lắc thật mạnh rồi, nhưng cô chỉ rống to: “Không phải mày nói là cán bộ cấp trung phỏng vấn chúng ta sao?!”

Điền Mông Mông mang vẻ mặt vô tội nhìn cô, lộ ra một biểu cảm vô hại “tao cái gì cũng không biết”.

Nhưng ngược lại sau đó một vị soái ca có vẻ là cán bộ cấp cao của hội sinh viên cười hì hì giúp các cô giải vây: “Đúng là như vậy, vốn phòng vấn lần do bọn anh thực hiện. Nhưng sau khi hội trưởng đại nhân nhìn danh sách đăng kí xong liền quyết định muốn tự thân vận động. So...các đàn em cố lên nha~!”

Phong Linh Hiểu lung lay trong gió.

Mà càng làm cô thêm khiếp sợ chính là, lúc vị soái ca kia đi qua bên người cô, một tiếng cười quỷ dị mang theo hứng thú truyền vào tai cô: “Chị dâu, chúc may mắn ” Giọng nói kia dừng một chút, âm điệu hơi nâng cao, “A, quên giới thiệu, tôi là Sa Đọa”

Sa, Sa Đọa?

Phong Linh Hiểu nhất thời như bị sét đánh!

Vẻ mặt cô cứng ngắc quay đầu lại, lại thấy bạn học “Sa Đọa” giống như không có việc gì mà đi qua bên người cô, đối diện với tất cả sinh viên đến phòng vấn tuyên bố: “Đợi lát nữa nghe đọc đến số thứ tự của mình thì đi vào văn phòng của hội trưởng đại nhân nha!”

Qua một lúc lâu, Phong Linh Hiểu mới hoàn toàn phản ứng lại.

Thì ra tất cả việc này đều là âm mưu!

Cô nhìn bóng lưng “Sa Đọa” mà nghiêng răng nghiêng lợi: =𠄎= Phong Lăng Vân, phu quân mà đặc tội với chị, mà chết chắc rồi!

Cùng lúc này, Phong Lăng Vân ở xa ngoài mấy ngàn km, đột nhiên vô cớ rùng mình một cái!

Vào lúc Điền Mông Mông mang sắc mặt vui mừng từ phòng hội trưởng đi ra, bạn học”Sa Đọa” cuối cùng cũng đọc đến số thứ tự của Phong Linh

Hiếu.

Chỉ là lúc hần đọc số thứ tự của cô, lại cố ý kéo dài âm cuối một chút, giống như đang ám chỉ gì đó.

Phong Linh Hiếu lập tức trừng mắt liếc hăn một cái, lập tức đi về phía văn phòng hội trường.

Nhưng mà ngay tại giây phút khi bước chân của cô sắp đến gần, bỗng dừng lại.

Cô do dự.

Cái cảm xúc khác thường kia lại lan tràn trong người lần nữa.

Chẳng lẽ..... Thật sự phải đi đối mặt với anh ta sao?

Là vì cái loại tình cảm kỳ lạ trong lòng này sao?

Là vì cô muốn mau chóng vứt bỏ tất cả, hay là muốn vẫn hỏi anh ta.....

Có điều, cái loại tình tố kỳ quái trong lòng cô này, lại là cái gì?

Lẽ nào đúng như Hỏa Nguyệt nói – yêu đương trên mạng?

Không, không đúng! Loại tình cảm kia của cô không phải là yêu đương trên mạng.

Giống như lời mẹ nói, yêu đương trên mạng là hư ảo, là không chân thật, tràn ngập không rõ ràng, lừa gạt cùng âm mưu.

Mà loại tình cảm trong lòng cô, không có lừa gạt, không có âm mưu, chỉ có坦然 nhiên ấm áp, là tồn tại chân thật như vậy!

Đúng vậy, cô không thể tiếp tục trốn tránh nữa!

Cho dù rất không tình nguyện tiếp nhận, nhưng cô cũng không muốn mất đi loại tình cảm đặc biệt này!

Dù sao sớm hay muộn cũng phải đối mặt, vì sao không tiếp nhận sớm một chút?

Tuy rằng còn chưa biết rõ ràng loại tình cảm đặc biệt kia là cái gì.....

Thế nhưng lúc này đây— cô tuyệt đối sẽ không trốn tránh nữa!

Trong lòng Phong Linh Hiểu đã làm ra một quyết định quan trọng. Cô cố lấy dũng khí lớn nhất, gõ cửa phòng hội trường.

Cốc cốc!

“Mời vào.”

Giọng nói quen thuộc cách một cánh cửa dày mà truyền ra

Nhưng vào lúc này đây, Phong Linh Hiểu không còn cảm giác muốn trốn tránh nữa, mà là dũng cảm đẩy cửa ra –

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phán Công

Đẩy cửa ra, ánh vào tầm mắt là một bàn làm việc, một cái tủ hồ sơ, còn có một vách tường treo đầy bằng khen.

Văn phòng mộc mạc rộng rãi lại sáng sủa sạch sẽ, ánh mặt trời từ cửa sổ bằng kính lạng lẽ chiếu vào, rọi cả một phòng ấm áp.

Tia sáng màu vàng nhạt thân nhiên phác họa đường viền quanh sườn mặt người ngồi đằng sau bàn, chuyên tâm đến dường như hòa cùng một thể với căn phòng yên tĩnh này.

Trong lòng Phong Linh Hiểu thầm cổ vũ bản thân, nhẹ nhàng đóng cửa lại, thật cẩn thận đi qua nhưng vẫn không thể tránh được mà phát ra âm thanh.

Rõ ràng nghe thấy được tiếng bước chân rất nhỏ, thế nhưng Tư Không Tố cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Ngồi đi.”

Phong Linh Hiểu đi đến trước bàn, đứng im, vô thức nắm chặt nắm tay.

Cô không có cử động gì, cũng không nghe theo lời Tư Không Tố ngồi xuống, mà là đứng rất lâu, hai tròng mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm người trước mặt không chớp mắt.

Tình huống này giằng co trong vài phút, phát hiện cái bóng đang bao phủ mình vẫn không có gì thay đổi, người tới cũng không có phản ứng gì, rốt cục Tư Không Tố ngừng viết, ngẩng đầu lên.

Vào khoảnh khắc ánh mắt tiếp xúc đến Phong Linh Hiểu, trong mắt Tư Không Tố xẹt qua một tia kinh ngạc, lại lập tức khôi phục bình tĩnh như lúc ban đầu. Giống như cái gì cũng không xảy ra, mặt anh không chút thay đổi nhìn cô, lạnh lùng mở miệng:

“Vị bạn học này, bạn tính cứ đứng như vậy phỏng vấn sao?”

Vị bạn học này..... Vị bạn học này..... Vị bạn....học này.....

Luồng âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng như một cây kim, đâm vào thần kinh của Phong Linh Hiểu

Cô lập tức giật mình tỉnh lại, có chút bất mãn nhú nhú mày!

Anh ta lại có thể lạnh nhạt gọi cô là “Vị bạn học này” như thế! Người kia..... Nửa tháng trước, anh ta vẫn còn vô cùng thân thiết gọi mình là “Tiểu Linh Hiểu” vậy mà bây giờ lại giả vờ như chính nhân quân tử! Thật giả dối.....

Có điều, anh ta thực ra rất mong ngóng cô đến không phải sao? Nếu không cũng không cần làm ra nhiều trò để bức cô hiểu rõ tất cả như vậy....Nhưng vì sao phải giả vờ ra vẻ chẳng hề để ý gì chứ?

Không lẽ là bởi vì.....Rất không được tự nhiên?

Tư Không Tố cũng có lúc không được tự nhiên sao? Lẽ nào còn muốn cô đi dỗ anh ta?

Phong Linh Hiểu đang cân nhắc vấn đề này, nhưng suy nghĩ rất nhanh đã bị một giọng nói lạnh lùng gọi trở về hiện thực: “Bạn thật sự không tính ngồi sao?”

Đây là thái độ đối với một thí sinh sao? Không đúng, đây thật sự là lạnh lùng xa cách giống như đối với người xa lạ

Loại giọng điệu làm Phong Linh Hiểu cả người khó chịu này khiến cô ngẩng đầu đối diện với hai tầm mắt giống như đóng băng của Tư Không Tố.

Cô vẫn không nhúc nhích, tựa như đang giận lẫy với anh.

“Được rồi, nếu bạn đã khẳng khẳng như vậy thì thôi.” Tư Không Tố cũng không miễn cưỡng, đôi mày thanh tú nhíu nhíu, thái độ bình tĩnh lạ thường. Anh bỏ bút trong tay xuống, khoanh tay, nhìn thẳng cô: “Bạn học, vì sao lựa chọn gia nhập hội sinh viên? Theo tôi biết, nơi bạn rộn như hội sinh viên sẽ không thích hợp với tính cách qua loa tản mạn của bạn....”

Qua loa tản mạn.....

Người này thật sự nghiên cứu cô thật triệt để a!

Gân xanh trên trán Phong Linh Hiểu nổi lên, cô nắm chặt nắm tay, có chút nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại: “Xin hỏi hội trưởng đại nhân, đây là đề mục phỏng vấn sao?”

Tư Không Tố mặt không đổi sắc gật đầu: “Đúng vậy, đây là một phần của phỏng vấn.”

“Một phần của phỏng vấn.....” Đây không phải là anh đột xuất sửa “đề thi” đó chứ? Phong Linh Hiểu oán thầm trong lòng, trả lời theo sự thật, “Được rồi, thật ra ngay từ đầu tôi cũng không định đăng ký, nhưng bạn cùng phòng đã giúp tôi đăng ký mà tôi không hề biết, cho nên....”

“Cho nên bạn liền mượn gió bẻ măng?” Tư Không Tố nói trúng tim đen vạch trần chân tướng.

“.....=III=” Phong Linh Hiểu ngẩn ngơ, trong lòng vô cớ bốc lên một ngọn lửa. Tên khốn! Cho dù như thế thì đã sao? Có cần vạch trần cô như vậy không?!

Tư Không Tố lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, rồi hơi cụp mí mắt xuống che một cái bóng. Anh nhếch môi lên một độ cung trào phúng không liếc nhìn cô thêm: “Bạn đã không tình nguyện đến, vậy vấn đề còn lại bạn cũng không cần trả lời nữa. Kết quả phỏng vấn cũng đã rõ, không phải sao? Cho nên bạn có thể..... “

“Đợi một chút!” Ngay khi anh sắp nói “đi ra ngoài rồi” liền bị Phong Linh Hiểu cắt ngang trước, hai tay kích động đập xuống bàn.

Tư Không Tố rõ ràng giật mình, anh lại ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cô, đáy mắt xẹt qua một tia hứng thú không rõ: “Vị bạn học này, lại làm sao vậy? Bạn còn có gì không hài lòng sao?”

“Thật ra tôi có thể lựa chọn không đến! Nhưng..... ” Phong Linh Hiểu dừng một chút, không chút nào sợ hãi hứng lấy ánh mắt nhìn chăm chăm của anh, thái độ vô cùng kiên định, “Tại sao anh không hỏi lý do tôi vẫn tới.”

Hai mắt hẹp dài của Tư Không Tố hơi híp: “Việc này dường như không liên quan đến phỏng vấn thì phải?”

“Tôi cảm thấy có liên quan, hỏi rõ nguyên nhân vẫn tốt hơn, không phải sao?” Phong Linh Hiểu không chút nào sợ hãi phản bác anh, giống như đây là lẽ đương nhiên.

Tư Không Tố từ chối cho ý kiến, mà, nhú mày, sau vài giây im lặng, anh đã nhượng bộ: “Được rồi, nếu như đây là nguyện vọng của bạn, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến kết quả thi...Như vậy bạn học, vì sao cuối cùng bạn vẫn kiên trì muốn tới?”

Mặt Phong Linh Hiểu hơi cong, không cần nghĩ ngợi cười nói: “Bởi vì anh a!”

Bởi vì anh a.....

Không thể phủ nhận, khi giọng nói trong trẻo như tiếng chuông rơi vào trong tai Tư Không Tố, trong lòng anh xác thực có rung động trong một tích tắc.

“.....” Trong mắt ánh mắt toát ra một loại cảm xúc khó có thể diễn tả, nhưng vẫn không nói gì.

Phong Linh Hiểu nhìn anh, lần đầu tiên dùng cảm như thế này mà tiếp tục nói: “Tư Không Tố, anh không cần giả vờ nữa! Tôi biết lần này hội sinh viên tuyển người, là do anh nghĩ ra đúng không?”

“..... Anh làm ra nhiều trò như vậy, chính là hy vọng tôi tới tìm anh, lại không hạ sĩ diện xuống được, đúng không? Nếu không anh cũng sẽ không bảo thẳng nhóc Phong Lăng Vân kia tới cứu tôi rồi!” Phong Linh Hiểu phân tích từng chuyện từng chuyện một cách có lý, vì điều mình suy ra được mà cảm thấy đặc ý dào dạt.

Tư Không Tố mỉm cười, dáng vẻ tươi cười kia nhưng không có chút độ ấm, trong mắt phức tạp không nhìn ra cảm xúc của anh: “Diễn thuyết rất xuất sắc có điều nếu bạn tính dùng điều này để thuyết phục tôi cho bạn qua cửa thì chỉ sợ bạn đã dùng sai chỗ rồi.”

Một câu đã dập tắt sạch nhiệt tình chứa chan của Phong Linh Hiểu.

May mà không có người.

Cô tức giận đến nghiến răng: “Tên Khốn Tư Không Tố kia! Tôi căn bản không cần phỏng vấn hay không phỏng vấn gì cả!”

Rống ra một câu như vậy, gần như cùng một lúc!

Phong Linh Hiểu mất đi lý trí vòng qua bàn xông về phía Tư Không Tố, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh mà ấn sát anh vào lưng ghế dựa, sau đó... sau đó...

Không quan tâm gì mà hôn tới!

Đôi mắt Tư Không Tố có chút trợn to. Anh chỉ cảm thấy một luồng hơi thở hương cỏ tươi mát áp về phía mặt, đôi môi mềm mại dán lên môi anh.

Anh vô thức chấn động.

Phong Linh Hiểu cho rằng anh muốn phản kháng, không khỏi tăng thêm độ mạnh, cả người áp lên người anh, dùng tất cả sức mạnh của mình mà đè lên anh, sau đó.....

Tư Không Tố giật mình.

Lúc này đây, anh đoán trúng mở đầu, nhưng không đoán trúng kết cục.....

Anh ngang nhiên bị.....phản công?

Bất quá đồ ăn đã đưa đến miệng, Tư Không Tố đương nhiên sẽ không bỏ qua, đây là nguyên tắc nhất quán của anh.

Vì vậy anh liền tùy ý Phong Linh Hiểu ở trên người anh muốn làm gì thì làm, hưởng thụ sự tốt đẹp này một chút.....

Nụ hôn này lúc đầu là chuồn chuồn lướt nước, càng lúc càng biến hóa, đến cuối cùng là hôn lưỡi kịch liệt.....

Mãi đến.....

Phong Linh Hiểu không thở được nữa, cuối cùng cũng buông lỏng ra nhưng vẫn không chiếm được thỏa mãn của người nào đó. = =

Cô cứ như vậy mà ngồi trên đùi anh thờ dốc, quần áo hai người hỗn độn, mà tư thế hiện tại khiến hai người nhìn qua vô cùng mờ ám.

Đây là ý nghĩ duy nhất của Phong Linh Hiểu vào giờ phút này.

Tư Không Tổ thuận thế kéo cô vào trong lòng, cúi đầu áp sát bên tai cô nở nụ cười, mờ ám ập tới: “Cưng à, đây là hồi lộ sao?”

Phong Linh Hiểu thật vất vả mới vừa thở lại được bình thường, vừa nghe anh hỏi như vậy, không khỏi tức giận trừng mắt liếc anh một cái: “Đồ xấu xa! Anh ngang nhiên bức tôi..... “

Tư Không Tổ liền thay đổi thái độ ban đầu khóe môi hơi cong, nở nụ cười trêu tức: “Tiểu Linh Hiểu, nếu không bức em, em sẽ tự đưa lên cửa sao?”

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Phiền Toái

Tự đưa lên cửa

“.....” Nghe xong câu đó Phong Linh Hiểu không khỏi giật mình, có chút kinh ngạc trợn tròn mắt. Nhìn vẻ cười như không cười trên mặt Tư Không Tố, cô cuối cùng cũng dần dần tỉnh ngộ lại –

“Thì ra tất cả thật sự là kế hoạch của anh sao?” Cho dù sớm đã dự đoán ra được nhưng lúc nói đến, Phong Linh Hiểu vẫn là không tự giác mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cái gì gọi là thật sự? Anh lại không cố ý tính kế em.” Tay Tư Không Tố siết chặt vòng ở eo Phong Linh Hiểu, không bỏ qua một mảy may cơ hội ăn đậu hũ nào. Anh nhìn khuôn mặt của cô đang phồng mang trợn má thờ phì phì, đưa tay chọc một cái tâm tình tốt cười nói: “Hội sinh viên tuyển người vốn là kế hoạch trong năm học này, đây chỉ là trùng hợp mà thôi. Hơn nữa em cũng nói lý do em tới là “tự nguyện” tới tìm anh mà..... “

Bị Tư Không Tố đâm trúng tử huyết,

Phong Linh Hiểu mặt đỏ hồng ngoài miệng vẫn không thừa nhận: “Cái gì chứ! Nghe nói vốn không phải do anh phỏng vấn! Anh đây rõ ràng là mượn quyền lực để làm việc riêng.... “

Phong Linh Hiểu rất khéo léo đem sự thật “Cô kỳ thực là bị bức tới đây” che giấu cho qua....

“Mượn quyền lực để làm việc riêng?” Tư Không Tố không đồng ý lắc đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười âm hiểm, “Tiểu Linh Hiểu, em không hiểu rồi. Anh chỉ vô tình sử dụng quyền lợi của chức vị này tùy tiện làm một chuyện mà thôi....Hơn nữa cũng không tổn hại gì đến lợi ích của hội sinh viên. Đúng không?”

“=III=” Phong Linh Hiểu bị một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể mắc cỡ đến đỏ mặt giãy dụa đứng lên, “Đồ xấu xa! Tôi thèm để ý đến anh nữa!”

“Thật sự không để ý tới sao?” Tư Không Tố cũng không tức giận, tay hơi dùng sức một chút, đã kéo cô trở lại, áp gần sát bên tai cô khẽ cười, “Nhưng rõ ràng là em “chủ động” tới tìm anh cơ mà? Ăn sạch sẽ rồi lại muốn không chịu trách nhiệm sao?”

“Cái gì mà “ăn sạch sẽ”? Rõ ràng là anh thiết kế cạm bẫy. ” Phong Linh Hiểu buồn bực xấu hổ cúi đầu xoắn quần áo mình, “Còn nữa, anh vẫn đang phỏng vấn, đừng ở trong này làm một vài chuyện ám muội vậy chứ? “

Tư Không Tố buồn cười nói: “Ám muội? Ý em là ....chuyện em hối lộ anh sao?”

Phong Linh Hiểu nôn nóng tranh cãi: “Anh anh anh nói bậy bạ gì đó! Tôi căn bản không muốn vào hội sinh viên.....”

“Không muốn?” Tư Không Tố nhướn mày, chậm rãi chuyển gương mặt yêu nghiệt kia cách cô rất gần, nở nụ cười trêu tức lên tiếng, “Em cho hội sinh viên là nơi nào? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Nếu...anh càng muốn em vào thì thế nào?”

Phong Linh Hiểu suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi: “Anh không phân rõ phải trái!”

“Đúng, anh chính là không phân rõ phải trái đấy.” Người nào đó cười đến giống như một con hồ ly gian xảo, lại có vẻ hợp tình hợp lý, “Nếu anh cố ý cho em ngoại lệ lấy thân phận đặc cách phỏng vấn mà vào được, mọi người có thể nghi ngờ giữa anh và em hay không nhỉ?” Nói xong, ngón tay của anh nhẹ nhàng sờ môi cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng thắm, cười đến vô cùng tà ác, “Muốn không vào, vậy thì hối lộ anh đi.”

Hối..... Hối lộ? Phong Linh Hiểu vốn khí thế vẫn ở thượng phong dần dần rơi xuống hạ phong, ngay cả giọng điệu cũng yếu đi, “Anh muốn cái gì?”

“Anh muốn cái gì, em cũng biết mà, đúng không?” Tư Không Tố cười tủm tỉm nói

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Linh Hiểu càng hồng.

Thấy con mèo nhỏ nào đó rơi vào cạm bẫy không có phản ứng, hồ ly già đã thực hiện được, tà ác cười tới gần con mèo kia.....

Nhưng mà ngay khi hồ ly già sắp ăn tươi con mèo nhỏ, ngoài cửa bỗng vang lên một trận tiếng gõ cửa vô cùng tàn phá phong cảnh.

Phong Linh Hiểu cả kinh run lên, lập tức giãy đứng dậy, luống cuống tay sửa sang lại quần áo

Tư Không Tố có chút tức giận buông cô ra, không kiên nhẫn nâng cao âm thanh: “Ai?”

“Hội trưởng đại nhân – là tôi đây! Đã hết giờ phỏng vấn rồi, có thể gọi người tiếp theo chưa?” Ngoài cửa vang lên giọng nói Sa Đọa, còn chứa vài phần vui sướng khi người gặp họa.

Phong Linh Hiểu vì bản thân rốt cục có thể giải thoát mà thở phào nhẹ nhõm.

Tư Không Tổ thì sắc mặt âm trầm, lạnh lùng đáp lại: “Tôi biết rồi, lập tức có thể.”

“Nga~” Sa Đọa thâm ý sâu xa mà kéo dài âm điệu, “Tôi đây không quấy rầy hội trưởng đại nhân nữa, tôi đi kêu vị bạn học tiếp theo chuẩn bị đây.”

Nghे tiếng bước chân bạn học Sa Đọa dần dần đi xa, trong lòng Tư Không Tổ âm thầm ghi cho Sa Đọa một món nợ, thuận tiện đưa hẳn tính kế vào kế hoạch của mình luôn.

Bạn học Sa Đọa đã đi xa thỏa mãn nghĩ đến mình vừa xử được tên phúc hắc nào đó một phen, đang đắc ý dào dạt, đột nhiên không hiểu sao lại rùng mình một cái. Hẳn khó hiểu nhìn bầu trời, lẩm bẩm: “Nhanh như vậy đã chuyển lạnh rồi sao?”

Vì thời gian không cho phép, Tư Không Tổ cực kỳ không muốn mà liếc mắt nhìn con mèo nhỏ nào đó một cái, rốt cục mở miệng: “Em có thể quay về rồi.”

“Ừ, tôi đi đây!” Phong Linh Hiểu chột dạ cúi đầu, không đợi anh nói lần thứ hai, đã nhanh chóng chuồn khỏi văn phòng hội trưởng

Phong Linh Hiểu trở lại nhóm sinh viên phỏng vấn, sau khi nhận lời hỏi thăm của

Thủy Thanh Lam cùng Hỏa Nguyệt xong, lại xếp vào hàng trong đám người chờ đợi một lúc lâu, rốt cục đã thấy bạn học Sa Đọa cầm gì đó giống như danh sách chậm rì rì đi ra.

Đám người đang ăm ỹ trong khoảnh khắc đã im lặng xuống, đều nín thở chờ đợi hẳn công bố danh sách.

Định công bố người trúng cử sao?

Phong Linh Hiểu thầm cầu nguyện trong lòng, trăm ngàn lần đừng có cô a....

“Chắc là các bạn đều đợi đã lâu.....” Bạn học Sa Đọa vẫn kéo dài làn điệu chán ghét kia, làm tim của cả đám người bao gồm Phong Linh Hiểu đều bị treo lên, “Sau đây tôi xin công bố.....”

Lặng ngắt như tờ.

Rốt cục kéo xong một khoảng thời gian thật dài, cuối cùng bạn học Sa Đọa cũng như có một tiếng trống làm tinh thần hăng hái mà nói cho hết lời: “Các vị bạn học đến phòng vấn, mời 7 giờ 30 phút đêm mai đúng giờ tập trung đến đây, tiến hành buổi thi viết thứ hai. Có điều gì thắc mắc có thể hỏi, cảm ơn mọi người.”

Hầu như tất cả mọi người trong khoảnh khắc đều.... trên mặt lộ ra các loại biểu cảm rất buồn cười, có điều đa số đều là thất vọng.

Không nghĩ tới mọi người khẩn trương lâu như vậy, thế mà lại chỉ công bố thời gian buổi phỏng vấn thứ hai?!

Thật sự là thất vọng

Trong đám người nhất thời bộc phát ra một trận tiếng thét bất mãn, vào lúc mọi người mệt mỏi sắp tán đi, Hỏa Nguyệt đứng bên cạnh Linh Phong Hiểu đột nhiên giơ tay lên: “Cái kia, đàn anh. Em có thắc mắc”

“Hả? Đàn em mời nói.”

Hỏa Nguyệt có vẻ lo lắng: “Cái kia ngày mai có thể.... em có giờ, không thể tới. Làm sao bây giờ? Có thể tới muộn một chút hay không....”

“Nga, đàn em” Sa Đọa lắc lắc đầu, cắt ngang cô, vẻ mặt nghiêm túc, “Phỏng vấn đều phải có quy củ, chúng tôi đều là chiếu theo quy củ mà làm

việc. Thật có lỗi, việc em không thể tới, tên của em chỉ có thể bị gạch đi.”

“Vậy sao?” Hòa Nguyệt có chút mất mát cúi đầu.

Thủy Thanh Lam ngược lại kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Hòa Nguyệt, mà bạn việc gì thế? Sao ngay cả phỏng vấn quan trọng, như vậy cũng không thể đến?”

“Đúng đó.” Điền Mông Mông gật đầu.

Phong Linh Hiểu không nói gì, chỉ là nghi hoặc nhìn cô ấy.

“Không có gì, một chút việc riêng phải giải quyết mà thôi.” Hòa Nguyệt lắc lắc đầu, có chút miễn cưỡng cười nói, “Dù sao cũng chỉ là một buổi phỏng vấn, sau này vẫn có cơ hội mà.”

“Được rồi, nếu mà đã kiên trì như vậy, tội tao cũng sẽ tôn trọng mà!” Đối với việc riêng của Hòa Nguyệt, mọi người cũng không tiện hỏi, chỉ đành an ủi cô lần sau lại cố gắng!”

Hòa Nguyệt cười gật đầu: “ừ.”

“Cái kia..... ngày mai tao cũng không muốn đến.” Lúc này, Phong Linh Hiểu cũng yếu ớt mở miệng.

“Hừm? Vì sao?” Chưa đợi ba người Điền Mông Mông mở miệng, sau lưng Phong Linh Hiểu đã vang lên một giọng nói nghi hoặc, “Vì sao không muốn đến?”

“Sa....” Phong Linh Hiểu giật nảy người ý thức được mình nói lỡ miệng, vội vàng nói câu khác, “Phỏng vấn nhiều lần thì ghét nhất là phải chuẩn bị! Em cảm thấy rất phiền toái, đàn anh.”

“Aizz, nhưng vậy không thể được đâu” Bạn học Sa Đọa giả ra một bộ dáng khó xử.

“Hả?” Điền Mông Mông kỳ quái nói, “Sao đàn anh lại nói như vậy?”

Bạn học Sa Đọa hít một hơi: “Hội trưởng đại nhân nói, bạn học Phong nhất định phải tới, cậu ấy rất xem trọng em đó.” Hắn nói xong, lại lộ một nụ cười từ ái của đàn anh đối với đàn em, vỗ vỗ vai cô cố vũ, “Cho nên, đàn em Phong, em phải cố lên nga!”

Không biết là cố ý hay vô tình, âm cuối cùng của hắn vang dội đến gần như mọi người ở đây đều nghe thấy được

Vì thế, Phong Linh Hiểu cứ như vậy đứng giữa tầm mắt hận muốn bóp cổ của đám người ghen tỵ xung quanh mà nhìn theo Sa Đọa tươi cười xán lạn rời khỏi, sau đó cả người hóa đá tại chỗ.....

Có cần hại người như thế không, tên khốn Sa Đọa!!!

*****

Phong Linh Hiểu gần như một mạch tháo chạy về ký túc xá.

Cô đầu tiên là tìm lý do nói muốn đi toilet để thoát khỏi tầm mắt của đám người

Thủy Thanh Lam, sau đó đi đường tắt về tòa nhà ký túc xá

Nào ngờ hôm nay cô thật sự là họa vô đơn chí (họa đến dồn dập).

Mới từ hang hùm của hội học sinh đào thoát ra được, bây giờ.... bây giờ lại bị một “con hổ” khí thế ào ạt ngăn cản đường đi

Đó là một nữ sinh trang phục thời thượng, tóc xoắn dài để xỏa đến thắt lưng, bên tai phải đeo một viên bông tai hạt xoàn, gương mặt cũng xem là bậc trung, chỉ có cái bóng mắt đậm lè kia làm cho Phong Linh Hiểu nhìn qua đã thấy khó chịu.

Phong Linh Hiểu vốn định vòng qua cô ta để đi.

Nhưng mà nữ sinh này vừa nhìn thấy cô đi tới, lập tức ngăn cản đường của cô.

“Họ Phong! Cô rất cục cựa cũng chịu về rồi sao!” Nữ sinh vừa mở miệng, liền có vẻ rất không khách khí.

Phong Linh Hiểu bị giọng điệu của cô ta làm sợ tới mức chấn động, có chút e dè hỏi: “Xin hỏi cô có chuyện gì? Còn nữa..... Tôi có quen biết cô sao?” Cô cực kỳ khó hiểu, gần đây cô không đắc tội với người nào chứ?

“Họ Phong, cô đừng giả bộ nữa! Cô đủ chưa! Tôi van xin cô buông tha cho Lưu Bích Đề được không?” Nữ sinh nhìn chăm chăm cô trong ánh lộ ra chán ghét sâu sắc, “Cô ấy bất quá chỉ là thích bạn trai của cô, cô trả thù cô ấy xong thì thôi đi. Có cần phải đem toàn bộ tư liệu của cô ấy post lên mạng hay không? Còn nữa, vì sao cô vẫn không chịu yên, bây giờ còn bảo tên Lạc cái gì Ngôn kia đi quấy rầy cô ấy nữa.....”

Phong Linh Hiểu bị lời nói của nữ sinh làm cho không hiểu ra sao, vội vàng quát ngừng cô ta: “Đợi chút! Cô nói gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu? Còn nữa, cô rốt cuộc là ai?”

Việc này sao nghe có vẻ quen tai vậy nhỉ?

Nữ sinh dường như bị cô chọc giận: “Đến nước này rồi mà cô vẫn còn giả khờ à! Bà đây ngồi không đổi tên đi không đổi họ, tôi tên là Thẩm Thụy Liên!”

Thẩm Thụy Liên?

Tên này sao nghe quen thế?

Đúng rồi! Đó không phải Hỏa Nguyệt từng nói với cô sao.....

Bạn cùng phòng kia của Lưu Bích Đề?!

Phong Linh Hiếu nhất thời

Gì mà cô còn chưa đi điều tra rõ ràng, phiền toái đã tự động tìm tới cửa vậy?!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Không Hiểu

Mặc dù thái độ của đối phương rất không hữu hảo, mặc dù lời nói của cô ta làm

Phong Linh Hiểu chả hiểu ra sao, mặc dù có đầy bụng nghi hoặc, Phong Linh Hiểu vẫn không có mảy may ý nghĩ tức giận nào.

Trái lại, cô mơ hồ cảm thấy chân tướng việc này dường như cùng Hàn Thủy Thiển Thiển có liên quan.

Vì thế, cô vẫn duy trì thái độ hữu hảo, thật cẩn thận hỏi đối phương: “Xin hỏi, cô .....vừa rồi là có ý gì? Xin lỗi, tôi không quá hiểu được .....cho nên, cô có thể nói rõ sự việc một lần không?”

Thẩm Thụy Liên nhăn mày xinh đẹp lại, cực kỳ không kiên nhẫn trừng mắt liếc cô một cái: “Phong Linh Hiểu, cô đủ chưa! Tự cô làm cái gì, còn không dám nhận sao?”

Giọng nói vang dội của cô ta vọng lên ở bốn phía, dẫn tới sinh viên đi ngang qua đều ghé mắt về phía bên này.

“Không, tôi không có ý đó.” Phong Linh Hiểu vừa thấy mình thành tiêu điểm làm người ta chú ý, nhất thời nóng nảy. Thấy Thẩm Thụy Liên còn muốn hét lớn cái gì nữa, cô cũng không quan tâm hiểu hay không hiểu vấn đề này, vội vàng một tay che miệng cô ta lại, nhìn những người xung quanh cười cười xin lỗi, không kịp suy nghĩ gì túm cô ta vào một góc vắng vẻ gần đó.

Thẩm Thụy Liên bị Phong Linh Hiếu che đến suýt hít thở không thông rồi cục cũng được giải phóng, chống vách tường hít hà hít hà thở hỗn hển, mở to miệng mắng Phong Linh Hiếu: “Cô làm cái gì vậy! Muốn mưu sát à?”

“Ách, xin lỗi” Phong Linh Hiếu liên tục cúi đầu xin lỗi, “Tôi không cố ý, do cô quá lớn tiếng..... “

“Hừ, cô sợ đúng không? Sợ chuyện không tốt mà cô làm bị người khác biết chứ gì?”

Thẩm Thụy Liên phẫn nộ trừng mắt cô, giọng nói dường như đâm xuyên qua màng nhĩ cô.

Phong Linh Hiếu rất kiên nhẫn giải thích: “Tôi nghĩ, cô thật sự hiểu lầm rồi...”

Thẩm Thụy Liên không phân tốt xấu lại mắng to hơn: “Hiểu lầm cô cái gì? Hả? Cô làm hại Lưu Bích Đề thảm như vậy, còn dám nói “hiểu lầm”? Cô có biết Lưu Bích Đề bây giờ.....”

Phong Linh Hiếu cảm thấy giống như có một đám ong mật đang ong ong kêu ở bên tai rất cục phát hỏa, hét lớn một tiếng: “Đủ rồi! Cô im lặng cho tôi, bình tĩnh nghe tôi nói đây!”

Âm thanh đáng ghét kia im bật lại, toàn bộ thế giới thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Phong Linh Hiếu không thèm nhìn vẻ mặt cả kính sững sờ của Thẩm Thụy Liên mà tiếp tục lời lẽ chính nghĩa nói: “Thứ nhất, cô thật sự là hiểu lầm, nếu cô muốn tìm người hãm hại Lưu Bích Đề, tôi nghĩ cô đã tìm sai rồi, thứ hai, tôi cũng không phải sợ cô vạch trần ra cái gì làm cho người ta biết, bây giờ tôi cũng là người bị hại, thứ ba, vừa rồi hình như nghe thấy cô nói đến Lạc Vô Ngôn, nhưng mà tôi cùng anh ta căn bản không thân, liên lạc cũng không nhiều, làm sao có thể bảo anh ta đi quấy rầy Lưu Bích Đề!

Quan trọng hơn là, người hãm hại Lưu Bích Đề, muốn tạo ra một loạt phong ba, đáng nghi nhất dường như là cô!”

Một hơi nói ra lời trong lòng đã nghẹn từ lâu, Phong Linh Hiểu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng giống như có gì đó bị đè nặng được chuyển đi rồi

Thẩm Thụy Liên khiếp sợ vì Phong Linh Hiểu đột nhiên chuyển biến thái độ, trợn mắt há miệng một lúc lâu, rốt cục phục hồi tinh thần lại. Cô ta giật mình, lập tức phản bác nói: “Đợi chút— sao tôi lại là người đáng nghi nhất được! Người đáng nghi nhất rõ ràng là cô!”

“Sao có thể là tôi chứ?” Phong Linh Hiểu buồn cười nói, “Nếu là tôi, sao có thể biết rõ tư liệu của Lưu Bích Đề như vậy? Người đáng nghi nhất hẳn là người bên cạnh cô ta mới đúng.”

“Còn không phải cô ghen tỵ với cô ấy sao?” Thẩm Thụy Liên già mồm át lẽ phải.

“Tôi ghen tỵ với cô ta cái gì?” Phong Linh Hiểu cảm thấy hết sức buồn cười, cô ghen tỵ với Lưu Bích Đề? Ngẫm lại cũng cảm thấy...

“Ghen tỵ.....ghen tỵ cô ấy..... cô ấy.....” Thẩm Thụy Liên đuối lý, á khẩu không trả lời được, lại không lại không muốn chấp nhận lời nói của Phong Linh Hiểu, đành phải hừ một tiếng, quay mặt sang một bên.

Phong Linh Hiểu nhìn ra cô ta không được tự nhiên, khẽ cười cười: “Cho nên nói, trước khi chưa có chứng cứ rõ ràng, xin đừng phán đoán bừa bãi.”

“Cái gì gọi là phán đoán bừa bãi? Cô có hiểu tôi đang nói chuyện gì không?” Thẩm Thụy Liên cũng không muốn thừa nhận mình sai, vô cùng không được tự nhiên nói sang chuyện khác.

“Chuyện Lưu Bích Đề bị tiết lộ thân phận ở trên mạng không phải sao?” Theo như lời của Thẩm Thụy Liên, Phong Linh Hiểu đã đoán được bảy tám phần.

Chỉ là cô cảm thấy kỳ quái, nếu Thẩm Thụy Liên là Hàn Thủy Thiển Thiển, vì sao cô ta còn đi tìm mình chất vấn?

Mà Thẩm Thụy Liên phía bên kia, nghe xong lời nói của Phong Linh Hiểu cũng sinh ra nghi hoặc cùng loại, chỉ là ngoài miệng vẫn không thừa nhận như cũ: “Cô cũng biết rõ chuyện xấu mình làm ra à? Vậy mà còn không chịu thừa nhận?”

“Đã nói không phải tôi làm” Phong Linh Hiểu tức giận nói, “Cô không cảm thấy là có người đang gây hiểu lầm giữa chúng ta sao?”

“Có người gây hiểu lầm....” Thẩm Thụy Liên sửng sốt một chút, nhưng sau vẫn không chịu tin tưởng, “Tôi dựa vào cái gì mà phải tin cô chứ! Lạc Vô Ngôn cũng nói là cô bảo hắn đi tìm Lưu Bích Đề! Còn nữa cái người Hàn Thủy Thiển Thiển lần trước ở trong trò chơi kia, không phải tự xưng là cô sao?!”

Phong Linh Hiểu nghe Thẩm Thụy Liên nói ra “chứng cứ”, trong đầu không tự chủ được nhớ tới đoạn đối thoại lần đó của Hàn Thủy Thiển Thiển cùng Hứa Em Cả Đời Tình Sầu.....

Khóe miệng của cô nhất thời giật giật một cái.

Không phải chứ?! Chẳng lẽ Hứa Cả Đời Tình Sầu kia chính là Lạc Vô Ngôn? Còn “Hiểu Hiểu” trong miệng Hàn Thủy Thiển Thiển kia chính là cô?

Chỉ có điều....

“Không phải a? Lạc Vô Ngôn?” Phong Linh Hiểu kinh ngạc tròn mắt, “Tôi dường như chưa từng liên lạc với anh ta! Sao có thể bảo anh ta đi tìm Lưu Bích Đề được chứ?”

“Không phải cô sao?” Thẩm Thụy Liên nhăn mày lại, nét mặt không tin, “Vậy được chúng ta đi tìm hẳn đối chất!”

Nói xong, không thèm quan tâm gì tay Phong Linh Hiểu bước đi.

“Ê, này..... “

Lại nói tiếp, thế giới này thật sự là không khéo không thành sách.

Thẩm Thụy Liên vừa mới mang theo Phong Linh Hiểu đi tìm Lạc Vô Ngôn đối chất thì Lạc Vô Ngôn đã vừa vịn xuất hiện dưới lầu ký túc xá của Lưu Bích Đề.

Hình như là Lạc Vô Ngôn ngăn Lưu Bích Đề ở ngoài cửa ký túc xá, đang đau khổ cầu xin cô ta cái gì đó, mà Lưu Bích Đề sắc mặt khó coi giống như là sắp khóc ra.

“Bạn học Lưu, cầu xin cô buông tha cho Linh Hiểu được không? Cô ấy không chịu tha thứ cho tôi, cầu xin cô.....”

“Đã nói không liên quan đến tôi! Phải là tôi cầu cậu mới đúng! Đừng đến quấy rầy tôi nữa!”

“Không phải, bạn học Lưu..... “

Nghe Lưu Bích Đề mang theo giọng khóc nức nở, Phong Linh Hiểu không khỏi ngạc nhiên. Bây giờ lại là chuyện gì xảy ra vậy?

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thẩm Thụy Liên không khỏi nổi giận, vội vàng sai bước chạy lại, đứng trước người Lưu Bích Đề, chặn Lạc Vô Ngôn,

nổi giận nói: “Lạc Vô Ngôn, cậu đủ chưa! Sao lại tới quấy rầy Bích Đề nữa vậy?”

“Tôi chỉ là tới cầu xin bạn học Lưu, không có ý gì mà!” Lạc Vô Ngôn trưng ra khuôn mặt khổ sở, “Tôi chỉ muốn Hiểu Hiểu tha thứ cho tôi thôi.” Hấn nói xong, lại còn muốn chạy tiến lên bắt đắc dĩ về mặt hung ác của Thẩm Thụy Liên dọa lui.

Lưu Bích Đề cũng thừa cơ hội này bụm mặt chạy về phòng.

“Chuyện đó cũng không liên quan đến Bích Đề a!” Thẩm Thụy Liên hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái.

Lạc Vô Ngôn thấy Lưu Bích Đề chạy, không khỏi nóng nảy, muốn đuổi theo lên, lại bị Thẩm Thụy Liên cản đường. Dưới tình huống này, hấn đang định nói gì đó thuyết phục Thẩm Thụy Liên, tầm mắt lại vô ý quét đến trên người Phong Linh Hiểu. Trước mắt Lạc Vô Ngôn đột nhiên sáng ngời, cũng không để ý tới vẻ mặt khó coi của Thẩm Thụy Liên, ngược lại kinh ngạc vui sướng chạy tới chỗ Phong Linh Hiểu, phấn khởi hô to ra tiếng—

“Hiểu Hiểu! Là em sao? Là em thật sao?!”

Mắt thấy hấn sẽ nhào lên người mình, Phong Linh Hiểu vội vàng tránh ra

Lạc Vô Ngôn nhào vào khoảng không, sau khi lảo đảo vài bước mới đứng vững, vẻ mặt thống khổ thương tâm gần chết, đáng thương thâm trầm nhìn cô: “Hiểu Hiểu, chẳng.....chẳng lẽ em vẫn chưa chịu tha thứ cho anh?”

“Cái gì mà tha thứ với không tha thứ? Lạc Vô Ngôn, rốt cuộc anh đang nói gì vậy a?” Phong Linh Hiểu nhíu mày, rất khó hiểu! Cô luôn cảm thấy, chuyện Hàn Thúc Thiển Thiển không phải đơn giản như trong tưởng tượng của cô! Người bị đùa giỡn, e rằng không chỉ có cô cùng Lưu Bích Đề!

Lạc Vô Ngôn vội vàng giải thích: “Anh biết, chuyện em bị Lưu Bích Đề quấy rầy, em vẫn còn đang giận anh, em không chịu tha thứ cho anh.....cho nên anh đi tìm Lưu Bích Đề, vừa rồi em cũng thấy đó.”

Phong Linh Hiểu nghe thấy lời nói lung tung lộn xộn của hắn, trong lòng càng thấy càng phiền muộn. Vừa định ngắt lời hắn, một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên chen vào: “Yo, không phải cô luôn nói mình vô tội sao? Không phải luôn nói cô và cậu ta không thân sao? Vậy hai người liền đối chất cho tôi xem đi!”

Phong Linh Hiểu nhìn về phía phát ra âm thanh, thì thấy Thẩm Thụy Liên đang khoanh tay, vẻ mặt như xem kịch vui.

Phong Linh Hiểu cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, có chút đau đầu mà day day huyết thái dương, đang định nói chuyện rõ ràng cùng Lạc Vô Ngôn một phen.

Lạc Vô Ngôn lại nóng nảy, một bộ dáng xúc động muốn xông tới đánh Thẩm Thụy Liên: “Ai nói tôi với Hiểu Hiểu không thân. Tôi còn biết số điện thoại riêng của Hiểu Hiểu – số này chỉ có một mình tôi biết! Hiểu Hiểu còn gửi tin nhắn cho tôi mỗi ngày nữa! Không tin cô xem đây—”

Lời nói của hắn làm cho Phong Linh Hiểu càng thêm không rõ! Cái gì mà mỗi ngày gửi tin nhắn cho hắn? Hay là cô còn có thể phân thân?

Ai ngờ Lạc Vô Ngôn thật sự lấy di động ra, nhanh chóng ấn gì đó trên bàn phím, rồi tràn ngập chờ mong nhìn Phong Linh Hiểu—

Phong Linh Hiểu bị nhìn mà ứa ra mồ hôi lạnh, vội vàng xấu hổ quay sang một bên.

Nhưng mà kỳ vọng của Lạc Vô Ngôn rất nhanh đã biến thành thất vọng!

Trên người Phong Linh Hiểu không vang lên âm thanh tin nhắn như hẳn chờ mong, mà điện thoại của hẳn ngược lại vang lên âm thanh “có tin nhắn mới”!

Đây là có chuyện gì?!

Tít tít tít tít

Âm thanh như đòi mạng thúc giục Lạc Vô Ngôn mở ra.

Thất vọng trên mặt Lạc Vô Ngôn rất nhanh biến thành hoảng sợ.

Sắc mặt hẳn trở nên tái nhợt, hai run run, từ từ từ từ ấn mở tin nhắn mới tới.

Nội dung phía trên, quả thực làm hẳn chấn động!!!

[Lạc Vô Ngôn, anh đủ chưa! Anh phiền quá! Đã nói tôi không muốn gặp lại anh rồi mà, đừng dùng cách gì quấy rầy tôi nữa]

Tin nhắn gửi đến rất giống với giọng điệu của Phong Linh Hiểu.

Lạc Vô Ngôn thật cẩn thận liếc mắt nhìn về mặt không kiên nhẫn của Phong Linh Hiểu trước mặt một cái, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh âm u dâng lên.....

Nếu như....

Nếu như người gửi tin nhắn cho hẳn là Phong Linh Hiểu, như vậy người đang đứng trước mặt hẳn bây giờ là ai a? Chẳng lẽ là âm hồn sao?

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thủ Phạm

Lạc Vô Ngôn ngược lại tình nguyện tin tưởng đứng ở trước mặt hắn, là âm hồn....

Bởi vì tại khoảnh khắc hắn nhận được tin nhắn “kỳ dị” này, toàn bộ thế giới đều sụp đổ. Nếu như nói số điện thoại này không phải của Phong Linh Hiểu, vậy cũng nói lên, toàn bộ kỳ nghỉ hè của hắn, đều bị chủ nhân của số điện thoại này gạt sao?

Ai lại rảnh rỗi làm ra việc này như vậy a?!

Lạc Vô Ngôn còn chưa tỉnh lại từ trong đả kích khiếp sợ cùng bi thương, di động trong tay hắn đã bị người ta giật đi mất rồi.

Hắn có chút đờ đẫn nhìn tay đang cứng ngắc ở giữa không trung, lại nhìn Thẩm Thụy Liên đã giật đi di động của hắn, vẫn không có bất kỳ phản ứng gì.

“Ai gửi tin nhắn cho cậu thế? Vừa rồi còn hưng phấn lắm mà, sao bây giờ đã mất mặt như vậy rồi?” Trong giọng nói của Thẩm Thụy Liên mang theo mỉa mai, cô ẩn di động của Lạc Vô Ngôn, liếc mắt nhìn nội dung bên trên, nhất thời vừa tức giận vừa buồn cười.

“Này.” Cô đưa cái điện thoại cho Phong Linh Hiểu, có chút không được tự nhiên mà che giấu xấu hổ của mình, “Chuyện kia, xác thực là tôi đã hiểu lầm cô, xin lỗi nha.”

Phong Linh Hiểu đầu tiên là nghi hoặc, sau khi xem nội dung trong di động, cũng bưng tỉnh đại ngộ. Cô nhìn Thẩm Thụy Liên nói một tiếng “không sao”, sau đó quơ quơ di động trong tay trước mặt Lạc Vô Ngôn còn đang hồn bay phách lạc, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Đây là số của ai?”

“Anh.....anh cũng không biết.... “

Lạc Vô Ngôn đã hơi chút tỉnh táo nhìn người trong lòng mà trưng ra khuôn mặt đau khổ, lời nói đến cổ họng đều hóa thành cay đắng, gần như làm hấn chìm ngập trong bể khổ vậy. Hấn cảm thấy mình thật sự là người đáng thương nhất trên thế giới này, ô ô...

Thấy Lạc Vô Ngôn một bộ dáng khóc không ra nước mắt, Phong Linh Hiểu lười hỏi hấn tiếp.

Cô tiếp tục từ bên hấn đi tới trước mặt Thẩm Thụy Liên, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có: “Bạn học Thẩm, tôi cảm thấy chuyện lần này cũng không đơn giản là một trò đùa dai, rất có thể là kế hoạch trả thù có định trước. Cho nên tôi đề nghị cô mấy ngày này đừng quá xúc động, giữ nguyên bộ dáng còn chưa biết, cảnh giác.”

“Mẹ kiếp! Rốt cuộc là đứa nào rảnh rỗi như vậy a!” Thẩm Thụy Liên tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, “Nếu để bà đây biết nó là ai, nhất định sẽ lôi nó ra hung hăng đánh một trận.” Cô ta phát tiết xong, lại một bộ dáng hơi thở nghiêm nghị nhìn Phong Linh Hiểu cam đoan: “Yên tâm đi, tôi cũng không phải loại người hay làm lộ chuyện, nhất định tôi sẽ giữ bí mật. Có điều, sau khi cô tìm được thủ phạm, nhất định phải nói cho tôi biết là ai nha!”

“Đó là tất nhiên.” Mặt Phong Linh Hiểu không chút thay đổi gật gật đầu, con người đen lạnh như băng nhìn không ra mảy may gợn sóng cảm xúc.

Sau khi Thẩm Thụy Liên tự động rời đi, Phong Linh Hiểu liếc nhìn Lạc Vô Ngôn một cái, có chút không tình nguyện dặn dò: “Còn anh, đừng nói

chuyện ngày hôm nay ra ngoài. Còn nữa, đừng gửi bất kỳ tin nhắn gì cho người kia bại lộ chuyện mình biết chân tướng đó! Bằng không để cô ta chạy rồi, toàn bộ mọi chuyện anh phải chịu trách nhiệm hết!”

Lạc Vô Ngôn sững sốt, vội vàng gật đầu như đảo tói: “!Anh biết rồi! Hiểu Hiểu, nhất định anh sẽ làm theo lời em nói!”

“Đừng gọi tôi là “Hiểu Hiểu”!” Chuyện hôm nay đã muốn làm cho Phong Linh Hiểu đủ phiền muộn rồi, bây giờ Lạc Vô Ngôn gọi cô thân mật như vậy càng làm cho da gà của cô nổi lên, vì thế cô không chút lưu tình mà bác bỏ, “Anh không có tư cách gọi tên này!”

Trái tim thủy tinh của Lạc Vô Ngôn nhất thời loảng xoảng vỡ nát. Về mặt hẳn cực kỳ thương tâm nhìn Phong Linh Hiểu, thâm tình gào to: “Hiểu Hiểu, sao em lại làm như vậy? Anh đối với em là một mảnh chân tình... Nga! Nhất định là em trách anh.....”

Nghe loại lời kịch vô cùng buồn nôn này, cả người Phong Linh Hiểu đều dâng lên ớn lạnh. Cô vội vàng che lỗ tai, cũng không để ý tới phản ứng của Lạc Vô Ngôn, nhanh chóng chạy trốn.

Vì vậy có một cảnh tượng thế này, trên con đường rộng lớn của trường, chỉ còn lại tiếng Lạc Vô Ngôn bi phẫn lên án: “Hiểu Hiểu! Sao em lại tàn nhẫn như vậy....anh...rất đau lòng... em đừng đi...”

Sinh viên nữ qua đường liên tục ngoái đầu, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm Lạc Vô Ngôn. Lúc đi qua bên người hắn, mỗi người đều không tự chủ được mà bước chân nhanh hơn, rất sợ mình sẽ tạo nên liên quan gì với hắn. Trong lòng những người này đều có một ý nghĩ như nhau: Người này có phải điên rồi hay không?

Về sau, Lạc Vô Ngôn đã thuận lợi từ vị trí thứ nhất “Bảng soái ca có tiền nhất, được theo đuổi nhiều nhất của đại học A” rớt xuống thành vị trí

thứ nhất “Bảng kẻ biến thái nhất, làm người ta chán ghét nhất đại học A”, tiếng xấu rõ rệt trong toàn trường, đều do chuyện này ban tặng.

Sau chuyện của Thẩm Thụy Liên, Phong Linh Hiểu gần như là lơ lửng về ký túc xá. Thuận miệng kể qua loa cho ba đứa bạn cùng phòng, rồi cô đăng nhập 《Huyền Kiếm Giang Hồ》, tính tìm Tư Không Tố thương lượng một chút, đồng thời từ mạnh mỗi trong trò chơi để hành động.

Nào ngờ, Tư Không Tố vậy mà lại không ở trên mạng!

Lẽ nào là do chuyện hội sinh viên bận quá?

Phong Linh Hiểu có chút buồn bực tắt danh sách bạn thân đi, tâm thần không yên mà quét sạch tiểu quái xung quanh.

Thi thể tiểu quái đầy đất lại sinh ra lượt mới, từng vòng quái vật mới cứ luân phiên sinh ra.

Phong Linh Hiểu dừng tấn công, vừa mới bổ sung thêm một bình thuốc xanh.

Đột nhiên.

Kênh Trò chuyện riêng ở góc dưới bên phải nhấp nháy, thông báo có tin nhắn đến.

Phong Linh Hiểu vội vàng mở ra, lại hoàn toàn thất vọng. Đó cũng không người quen nào, bất quả chỉ là tin nhắn cầu cứu của một tân thủ gần đó gửi

【Trò chuyện riêng】 [Ta Là Đạo Văn Đẳng Ta V5]: Vị tỷ tỷ này! Cứu mạng a! Quý cầu xin tỷ, cứu người mới như tôi với!

Nơi này là nơi người chơi cấp cao, sao lại có tân thủ xuất hiện được?

Phong Linh Hiểu nghi ngờ tắt kênh Trò chuyện riêng đi, kéo nhân vật của mình vòng một vòng ở xung quanh, quả nhiên nhìn thấy một người chơi có dáng vẻ như tân thủ đang bị một đám quái vây đánh, hô to cứu mạng.

【Lân cận】 [Ta Là Đạo Văn Đẳng Ta V5]: Tỷ tỷ, cứu mạng a! Cứu tôi với!

【Lân cận】 [Ta Là Đạo Văn Đẳng Ta V5]: Cứu mạng a! Tỷ tỷ chị cứu tôi rồi! Nhất định tôi sẽ cho chị rất nhiều V (VIP) miễn phí nga! Không cần trả tiền!

Phong Linh Hiểu đang định chạy đến cứu người, nhưng sau khi cô nhìn thấy lời cầu cứu của người chơi này xong, chạy được vài bước lại ngừng lại, có chút chán ghét cau mày.

Nếu không cứu, tựa hồ có hơi làm trái đạo nghĩa giang hồ.

Nhưng mà nếu cứu

Cái ID này cùng với lời nói thật đáng ghét!

Tuy rằng cô không phải là người viết truyện trên Internet gì, nhưng cô luôn luôn ghét loại người tự cho là cao quý không vụ lợi này.

Loại người này lấy đồ vật của người ta đi phát tán lung tung, còn hùng hồn nói mình chỉ là thích chia sẻ đồ vật, rất không có nhân phẩm! Lại không thấy anh ta hoặc cô ta cưới vợ gả chồng rồi sau đó đem vợ/chồng mình “cống hiến” ra ngoài nói là chia sẻ đi!

Đang lúc Phong Linh Hiểu suy nghĩ có nên giậu đồ bìm leo, tiền hãn về âm phủ một phen hay không thì người chơi tên là “Đạo Văn Chết Cả Nhà” đột nhiên xông ra, giơ kiếm lên liền đâm một cái vào trong đám quái!

Người chơi mới có lớp bảo vệ mỏng, thiếu máu kia liền bị một đâm lợi hại!

Bị một đâm như vậy, “Ta là Đạo Văn Đẳng Ta V5” liền ngã xuống đất, biến thành hình dạng thi thể....

Phong Linh Hiểu nhìn ID “Đạo Văn Chết Cả Nhà” này, bỗng dừng...

“Ta Là Đạo Văn Đẳng Ta V5” nằm trên mặt đất mở miệng mắng to: “Mẹ kiếp! Cái đứa chết tiệt kia! Sao lại giết bố mày! Ta XXOO người.....”

Lời càng nói càng không chịu nổi, sau đó còn xen lẫn những câu nói tục tĩu, làm cho người ta cực kỳ khó chịu.

【Lân cận】 [Đạo Văn Chết Cả Nhà]: Chính là muốn giết loại người như người! Đạo Văn Đẳng gì gì đó, đều đi chết hết đi! Về sau ta thấy người một lần giết người một lần!

“Ta Là Đạo Văn Đẳng Ta V5” mắng càng lợi hại hơn, nhưng mà không còn cách khác, cuối cùng đang mắng ầm ĩ thì bị một ánh sáng tử vong màu trắng quét qua biến mất...

Mà “Đạo Văn Chết Cả Nhà” thì mang theo vầng sáng của người thắng lợi ngãng đầu rời khỏi....

Phong Linh Hiểu đứng ở một bên tận mắt thấy toàn bộ quá trình ngược lại thành một vai phụ, dung nhập vào cây cối phía sau làm nền....

Cô lại đứng ở đó ngơ ngác trong chốc lát, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần từ chuyện vừa rồi, đang định rời đi, kênh Trò chuyện riêng quấy rầy kia lại nhấp nháy

Lại là ai nữa đây? Phong Linh Hiểu một mặt nhìn quanh bốn phía, một mặt lại bực mình nhấn mở kênh Trò chuyện riêng.

Thì thấy là tin nhắn Tố Dạ Mặc Ảnh gửi đến.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Có đó không?

.....OTZ*, kênh Trò chuyện riêng kia, mi vì cái lông gì luôn ngoài dự tính như vậy!

*OTZ: hình người chống tay xuống đất, co đầu gối.

Phong Linh Hiếu ☺ xong, nhanh chóng trả lời lại.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Có, anh lên rồi à?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Ừm, Tiểu Linh Hiếu, chẳng lẽ em vẫn luôn chờ anh sao?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: !!!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Ai nói tôi vẫn luôn chờ anh! Không biết xấu hổ! Tôi ngày nào cũng lên chơi mà.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: [biểu tượng/mỉm cười]

Hai má Phong Linh Hiếu đỏ ửng lên.

Người kia có ý gì a! Vừa mới lên đã trêu chọc cô!

Thế là cô nhanh nhẩu nói sang chuyện khác.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Đúng rồi, sao hôm nay anh bảo Sa Đọa kêu tôi tối mai nhất định phải đến vậy?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Rõ ràng tôi không muốn vào hội sinh viên a! Chẳng phải anh cũng nói tôi không thể vào sao? Tại sao.....?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Ai nói em không thể vào?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Há?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Thật ra anh có thể cho em đi cửa sau

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Cái gì....

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Chẳng lẽ em không nhìn ra hành động đó của anh là muốn cho em đi cửa sau sao?

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Này này, anh không thể như vậy! Anh nên theo lẽ công bằng mà giải quyết mới đúng!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Tiểu Linh Hiểu, chẳng lẽ em không muốn vào à? Vào rồi có thể được cộng thêm điểm học phần nga!

Nhìn thấy những câu này.

Không thể phủ nhận, Phong Linh Hiểu động lòng.

Điểm học phần.....

Đó là thứ ai cũng khát vọng a.....

Vì thế tay cô cứng đờ ở trên bàn phím, rất lâu cũng chưa trả lời lại. Đến khi cô rốt cục cũng hạ quyết, đối phương lại hắt cho một chậu nước lạnh—

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Được rồi được rồi, không đùa em nữa

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiểu Nguyệt]: Đùa? [biểu tượng/ngghi hoặc]

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nói thật, với trình độ làm việc của em, cho dù cửa sau cũng không thể cho em vào. Hội sinh viên yêu cầu rất cao.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]:.....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Vậy anh còn nói làm gì! Đồ khốn!

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: [biểu tượng/mỉm cười]

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tôi không thèm nghe anh nói nữa! Tôi out đây! Còn nữa, tuyển chọn vòng hai ngày mai tôi cũng không tới đâu!

Phong Linh Hiếu bực bội trong lòng, đang định tắt kênh Trò chuyện riêng đi.

Lúc này.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Đợi chút!

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Lại gì nữa?

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Ngày mai em nhất định phải tới.

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Tại sao?

Thế nhưng Tố Dạ Mặc Ảnh cũng không trả lời lại.

Phong Linh Hiếu kiên nhẫn chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy anh trả lời —

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Anh biết thủ phạm hãm hại em là ai. Em có muốn biết không?

Tim Phong Linh Hiểu bỗng dưng nhảy lên, trong nháy mắt ngừng hít thở rồi!

Thủ phạm.....

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thủ Phạm

Thủ phạm hãm hại cô...

Sẽ biết thủ phạm hãm hại cô là ai...

Tuy rằng Phong Linh Hiểu vẫn luôn không nghĩ ra vì sao Tư Không Tố lại biết được thân phận thật sự của Hàn Thủy Thiển Thiển

Nhưng sau khi nghe lời nói tràn ngập hấp dẫn của Tư Không Tố, Phong Linh Hiểu vẫn nảy sinh xúc động muốn lập tức chạy tới xem rõ thực hư. Có điều Tư Không Tố dù thế nào cũng không chịu nói trước với cô, chỉ nói là khi tới thời cơ tự nhiên sẽ nói cho cô biết.

Đúng là tên hồ ly gian xảo!

Hành vi của anh làm Phong Linh Hiểu nghiến răng nghiến lợi. Không còn cách nào, cô đành mất hồn mất vía mà vượt qua một buổi tối cộng thêm gần cả ngày hôm sau, rốt cục cũng đợi được đến thời gian thi vòng hai của buổi phỏng vấn.

Ngoài dự kiến của Điền Mông Mông và Thủy Thanh Lam, thời gian ngày thi thứ hai còn chưa tới, vậy mà người ngày hôm qua rõ ràng ít hứng thú nhất Phong Linh Hiểu lại vô cùng vội vàng giục các cô khởi hành

“Linh Hiểu, mày bị gì vậy? Hôm qua không phải mày còn nói không muốn đi sao?” Điền Mông Mông nhìn Phong Linh Hiểu vẻ mặt đang lo lắng thì rất khó hiểu, không khỏi kinh ngạc mà hỏi thăm.

Thủy Thanh Lam không nói gì, trong lòng lại suy nghĩ, đây có phải là di chứng do chơi trò chơi trực tuyến để lại không nhỉ.

“Việc này... Tối qua tao đã nghĩ lại, cảm thấy gia nhập vào hội sinh viên cũng không có hại gì cả... Nói chung! Chúng ta không phải thi viết sao? Nếu không giành chỗ tốt trước đều bị người khác cướp mất đó!” Phong Linh Hiểu nói năng lộn xộn che giấu sự chột dạ trong lòng, tránh để họ nhìn ra mục đích thật sự của mình, không đợi hai người kia mở miệng Phong Linh Hiểu đã nhanh chóng ra khỏi phòng.

Thủy Thanh Lam cùng Điền Mông Mông ngây ngô nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt nghi vấn. Nhưng hai người cũng không để ý tới nhiều, sau khi chào Hỏa Nguyệt một tiếng xong cũng theo chân Phong Linh Hiểu rời khỏi phòng.

Khi đến địa điểm phỏng vấn hôm qua, ba người mới ngạc nhiên phát hiện người tới tham gia thi viết vậy mà đã tới hơn phân nửa!

“Woa! Sao chưa tới giờ mà những người đã đến sớm như vậy...” Điền Mông Mông nhìn cảnh tượng này, không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Phong Linh Hiểu suốt đường đi luôn lo lắng sẽ bị hỏi gì đó rồi cục cũng thở phào một hơi, cực kỳ vui mừng vì cuối cùng cũng có lý do che giấu sự lúng túng của mình khi này: “Thấy chưa! Cũng nhờ tao dự đoán được trước. Nêu không tại mình đã bị muộn rồi!”

Thế nhưng...

“... Vậy sao?” Điền Mông Mông liếc mắt nhìn cô một cái, hoài nghi hỏi, “Có đúng là mày dự đoán được trước không? Sao tao cứ cảm thấy mày là mang theo âm mưu mà đến vậy?”

“Ách..” Cả người Phong Linh Hiểu cứng đờ, mồ hôi lạnh túa ra, chột dạ chuyển tầm mắt

May mà lúc này bạn học Sa Đọa cầm một xấp bài thi trong tay đi ra từ tòa nhà của hội sinh viên, gọi những sinh viên đứng ở bên ngoài đi vào phòng thi mới thuận lợi dời đi lực chú ý của Điền Mông Mông, giúp Phong Linh Hiểu giải vây.

... Bạn nhỏ Sa Đọa, cuối cùng anh cũng làm được một việc tốt!

Phong Linh Hiểu đỡ được tảng đá lớn trong lòng xuống, mặt khác trả lời cho có lệ những lo lắng của Điền Mông Mông đối với cuộc thi.

Phong Linh Hiểu theo dòng người đi vào phòng thi, phát hiện phòng thi sớm đã được sắp xếp hết rồi.

Năm dãy mười hàng, mỗi dãy mỗi hàng cách nhau một khoảng ít nhất là một mét rưỡi, căn bản không thể gian lận.

Toàn bộ người tới tham gia thi viết không khỏi bắt đầu khẩn trương, thấp giọng thì thầm với nhau, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Trái lại, Phong Linh Hiểu cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết, tùy tiện tìm một chỗ.

Dù sao cho tới bây giờ cô cũng không có dự định vào hội sinh viên, cuộc thi này đối với cô mà nói, đậu cũng được mà không đậu cũng chẳng sao.

7 giờ 30 phút.

Thi viết chính thức bắt đầu

Giám thị vẫn là bạn học Sa Đọa chịu thương chịu khó như cũ

Có điều đám thí sinh nhận được đề thi vừa nhìn nội dung xong đều lộ ra vẻ mặt khổ sở, động thời còn dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn Sa Đọa.

Sa Đọa có chút bất đắc dĩ mà vỗ vỗ tay: “Các bạn bắt đầu giải đề thi đi, đề thi quả thực không hề phát nhầm. Các bạn thí sinh phải đợi sau khi hết giờ thi viết mới có thể rời khỏi. Còn nếu không muốn giải, muốn lập tức rời khỏi, cứ nộp bài thi cho tôi rồi đến văn phòng hội trưởng nói rõ lý do với hội trưởng.”

Nghe Sa Đọa nói rõ xong, các thí sinh đều trưng ra khuôn mặt đau khổ mà bắt đầu giải đề.

Phong Linh Hiểu vốn đang có ý nghĩ mượn gió bẻ măng vừa nghe Sa Đọa nói xong liền thầm cảm thấy bên trong có huyền cơ, nhanh chóng lướt qua bài thi trong tay một lần.

Đề thi rất bình thường.

Chỉ là những đề mục cực kỳ khó, liên quan đến kiến thức của các lĩnh vực cùng chuyên ngành không giống nhau.

Xác định được bài thi không có gì lạ, thế nhưng Phong Linh Hiểu lại bắt đầu suy nghĩ.

Nếu không phải vấn đề ở bài thi, như vậy...

Chờ một chút!

Vừa rồi Sa Đọa có nói, đến văn phòng hội trưởng nói rõ lý do với hội trưởng.

Chẳng lẽ?!

Trước mắt Phong Linh Hiểu sáng ngời, lập tức đứng lên, dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người, nộp bài, thi cho Sa Đọa rồi đi thẳng ra khỏi phòng thi.

*****

Phong Linh Hiểu dựa theo chỉ thị của Sa Đọa đi tới văn phòng hội trường, gõ đại cửa hai cái rồi mở cửa đi vào.

Quả nhiên nhìn thấy người nào đó đang ngồi ở bên trong, nhàn nhã nhìn màn hình máy tính xách tay. Khi nhìn thấy cô xuất hiện, mới đảo tầm mắt lười biếng qua người cô: “Em đến rồi à.”

Nghe giọng điệu, hình như chắc chắn là cô nhất định sẽ đến.

“Đương nhiên.” Phong Linh Hiểu cũng không khách khí kéo ghế ngồi ở vị trí đối diện anh, “Tôi cũng muốn biết ai là hung thủ”

“Nga...” Tư Không Tố nhìn cô ngồi xuống, hai tròng mắt hẹp dài hơi nheo lại, “Vậy em cho rằng ai sẽ là hung thủ?”

Phong Linh Hiểu sững sốt: “Làm sao tôi biết được?”

Thế nhưng Tư Không Tố cũng không dự định buông tha cô, mà tiếp tục hỏi: “Em nghĩ là ai?”

“Nếu tôi biết là ai, còn cần tới đây sao?” Phong Linh Hiểu tức giận nói.

“Tiểu Linh Hiểu, phải suy nghĩ sự việc kỹ càng.” Tư Không Tố chống cằm, lười biếng liếc mắt nhìn lướt cô một cái “Em ngẫm lại xem, người hôm nay vắng mặt thi viết có những ai?”

“Người vắng mặt?” Phong Linh Hiểu thì thào, có chút nghi hoặc, “Hình như không ít nha..... mà không! Hỏa Nguyệt không tới.”

“Anh.....”

Cô khiếp sợ mở to hai mắt, dùng ánh mắt khó tin mà nhìn Tư Không Tố, giọng nói không tự chủ được mà hạ thấp vài phần:

“Anh.... ý của anh là...”

Phong Linh Hiểu không nhịn được phát ra tiếng kinh hô khê: “Sao có thể là Hỏa Nguyệt được?!”

“Em bình tĩnh một chút.” Tư Không Tố ngăn Phong Linh Hiểu gần như sắp nhảy dựng lên lại, hết sức bình tĩnh nói, “Anh biết em sẽ không tin, nhưng mà sự thực đúng là như vậy, Bạn cùng phòng kia của em, quả thực là đáng nghi nhất”

“... Đáng nghi nhất?” Phong Linh Hiểu lâm vào trong khiếp sợ cực độ, tâm tư rối bời.

“Không sai, em nhìn xem” Tư Không Tố nói xong, xoay máy tính xách tay 180 độ, để màn hình đối diện với Phong Linh Hiểu, “Những thứ này, là những bài mà Hàn Thủy Thiển Thiển đã tung post lên diễn đàn. Em xem đi, chú ý những chỗ được khoanh tròn màu đỏ”

Trên màn hình, rõ ràng là hình ảnh bài post, ID người post đều là “Hàn Thủy Thiển Thiển”, nội dung hầu như đều là vạch trần một số chuyện không hay của Hàn Thủy Không Lưu hoặc Linh Phong Hiểu Nguyệt.

Mà chỗ được khoanh tròn màu đỏ...

Chính là hiển thị... IP?!

Hầu như tất cả các bài post đều hiển thị hai nơi, không phải tiệm net XX thì chính là..đại học A?!

Lúc này, Tư Không Tố ở bên cạnh gợi ý: “Em lại nhìn thời gian cô ta post bài xem.”

Phong Linh Hiểu dựa theo anh nói mà nhìn xuống phía dưới.

Quy luật ngày post bài của Hàn Thúy Thiển Thiển phân bố rất kỳ lạ.

Mỗi khi cô lên mạng ở ký túc xá, thì IP bài post của cô ấy ở tiệm net XX.

Còn khi cô không ở ký túc xá, thì IP bài post của cô ấy sẽ biến thành.... đại học A?!

Việc này...

” Nhưng mà, cái này có thể chứng minh điều gì?” Phong Linh Hiểu ngẩng đầu nhìn Tư Không Tố, kinh ngạc hỏi, giọng nói run run, “Việc.. việc này có khi nào là trùng hợp không?”

“Có lẽ. Ban đầu anh cũng không xác định được ai là thủ phạm, dù sao đại học A chuyện trùng hợp cũng không phải là không có khả năng.”

Tư Không Tố phân tích từng chỗ từng chỗ rất có lý, “Nhưng anh chắc chắn, Hàn Thủy Thiên Thiên nhất định là người quen, cho nên mới có được nhiều tư liệu quan trọng như vậy. Mà quan trọng nhất là, cô ta rất hiểu rõ Lạc Vô Ngôn yêu em.”

Phong Linh Hiểu hơi đỏ mặt, có chút quẫn bách cúi đầu: “... Đây đây.”

Tư Không Tố liếc mắt nhìn lướt cô một cái nói tiếp: “Cho nên, anh đem mục tiêu tập trung vào những người ở cùng tầng lầu ký túc xá với em và tầng lầu ký túc xá với Lưu Bích Đề, lợi dụng cơ hội lần này thiết kế một cái bẫy. May mà tất cả những người anh nghi ngờ đều tới tham gia”

“Kết quả, cô ta quả nhiên sa lưới. Nếu như phân tích của anh không sai, cô ta chính là người cùng phòng với nhóm em.”

Nghe Tư Không Tố phân tích ý nghĩ của mình một cách chặt chẽ xong, Phong Linh Hiểu rất lâu cũng không nói được gì.

Qua một lúc, cô mới cố sức phản bác: “Nhưng mà... nhưng mà, Hỏa Nguyệt không đến, sao anh có thể khẳng định cô ấy chính là thủ phạm được? Anh không cho rằng cô ấy thật sự là có việc không thể tới sao?”

“À.” Tư Không Tố lơ đãng nói. Việc đó thì cần xem thêm một bước nữa để chứng thực. Trước bước này, anh chỉ có 90% khẳng định.

Phong Linh Hiểu thất thần lẩm bẩm: “90% ...”

“Không sai.”

Anh lên tiếng, xoay ngược máy tính lại, nhanh chóng gõ lên bàn phím một lát, lại xoay màn hình lại: “Em xem tiếp đi.”

Phong Linh Hiểu lại nhìn vào, không khỏi âm thầm cả kinh.

Nội dung trên màn hình đột ngột chuyển thành quang cảnh trò chơi 《Huyền Kiếm Giang Hồ》.

Chỉ có điều đó là hình chụp lại của đoạn trò chuyện.

Đây là đoạn đối thoại giữa Hàn Thủy Thiển Thiển cùng một ID trong trò chơi mà cô chưa từng thấy qua.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Có đó không?

【Trò chuyện riêng】 [sunshine]: Có, bạn là?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Nghe nói bạn có đoạn clip đầy đủ ở McDonalds hôm đó phải không?

【Trò chuyện riêng】 [sunshine]: Phải, thì sao?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thủy Thiển Thiển]: Có thể... bán đoạn clip đó cho tôi được không?

【Trò chuyện riêng】 [sunshine]: Nga? Tại sao?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thúy Thiên Thiên]: Lý do thì bạn đừng quan tâm, nói chung tiền tôi sẽ không giao thiếu, 1000 đồng (nhân dân tệ), thế nào?

【Trò chuyện riêng】 [sunshine]: Cũng được, có điều phải đợi mấy ngày nữa.

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thúy Thiên Thiên]: Tại sao?

【Trò chuyện riêng】 [sunshine]: Bây giờ tôi đang đi công tác, đoạn clip để trong máy bàn ở nhà, khi nào về mới đưa cho bạn được

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thúy Thiên Thiên]: Thế cũng được. Vậy sớm nhất là lúc nào thì có thể đưa cho tôi?

【Trò chuyện riêng】 [sunshine]: Bảy giờ bốn mươi lăm phút tối ngày X, hẹn gặp ở thôn tân thủ, được không?

【Trò chuyện riêng】 [Hàn Thúy Thiên Thiên]: Được, một lời đã định.

Đoạn nói chuyện đến đó là kết thúc.

Phong Linh Hiểu xem xong, cảm xúc trong lòng rất lâu cũng chưa hồi phục lại: “sunshine là account phụ của anh sao?”

“Không phải, là của Sa Đọa ” Tư Không Tố đáp, “Hắn thấy Hàn Thủy Thiên Thiên có treo một giải thưởng, vì vậy liền thuận miệng trả lời một câu “tôi có”.”

Cho dù tâm tình Phong Linh Hiểu lúc này vô cùng phức tạp, nghe đến đó cũng không chịu được mà .

“Sau đó thì sao?”

Tư Không Tố mỉm cười: “Em cũng thấy rồi đó, Sa Đọa hẹn thời gian với cô ta, là bảy giờ bốn mươi lăm phút tối nay – cũng chính là nguyên nhân vì sao anh phải định thời gian thi viết vào bảy giờ ba mươi.”

Phong Linh Hiểu tiếp lời anh mà phân tích đầy đủ: “Nếu như là bảy giờ ba mươi phút, Hàn Thủy Thiển Thiển sẽ vì mua đoạn clip mà nhất định không thể tới thi viết, cho nên...”

“Đúng.”

“Nhưng mà cô ấy cần đoạn clip đó làm gì?” Phong Linh Hiểu cảm thấy khó hiểu.

Đối với vấn đề này Tư Không Tố cũng không chú ý: “Cái này phải hỏi chính cô ta rồi, có điều anh đoán có thể là cô ta muốn làm ra một vài lời bàn gậy bất lợi cho em.”

“Ừm...” Phong Linh Hiểu có chút đăm chiêu gật đầu, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng.

“Được rồi.” Tư Không Tố rất vui vẻ lấy máy tính xách tay lại, liếc nhìn giờ ở góc dưới, “Bảy giờ bốn mươi ba phút, phải đi bắt tội phạm thôi. Sa Đọa còn phải ở bên kia làm giám thị, có điều anh đã nhờ một bạn cùng phòng vào account sunshine này rồi, nếu đi bây giờ, nói không chừng may mắn có thể đến kịp lúc.”

“Ừm...” Lời nói của Tư Không Tố, Phong Linh Hiểu chỉ nghe được có một nửa. Cô lơ đãng gật gật đầu ngay cả mục đích cũng không rõ, liền theo chân anh rời khỏi.

Lúc đó, đầu óc của cô loạn thành một khối. Trong lòng lặng lẽ cầu khẩn.... Hỏa Nguyệt, hy vọng mày sẽ không làm cho tao thất vọng!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Kết Thúc

Phong Linh Hiểu mang tâm trạng phức tạp không rõ ràng chạy về ký túc xá.

Cô nghĩ, nếu chưa đến giây phút chân tướng sự việc được rõ ràng thì cô sẽ không bao giờ tin Hỏa Nguyệt chính là Hàn Thủy Thiển Thiển.

Bởi vì –

Hỏa Nguyệt là một trong những người bạn cùng phòng thân thiết nhất của cô, một trong những người bạn tốt của cô. Mà bạn cùng phòng thân thiết với bạn tốt làm sao lại làm ra chuyện bẩn thỉu như vậy được?

Thế nên, cô không tin!

Cho dù bây giờ, toàn bộ bằng chứng xác thực đều chỉ về phía cô ấy.....

Vì là ký túc xá nữ sinh, Tứ Không Tổ không tiện đi vào, cho nên anh chỉ có thể đứng đợi ở dưới lầu.

Nhưng anh căn dặn Phong Linh Hiểu một khi gặp phải tình huống gì đột ngột nhất định phải lớn tiếng kêu cứu hoặc gọi điện cho anh.

Phong Linh Hiểu lơ đãng gật đầu, cũng không nghe rõ rốt cuộc là anh nói gì, liền mất hồn mất vía lên lầu.

Đi tới trước cửa phòng hết sức quen thuộc, Phong Linh Hiểu không tự chủ được mà ngừng bước.

Kiểm nén trái tim đang không ngừng đập loạn, trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Phong Linh Hiểu cắn răng một cái, dứt khoát đẩy cửa ra –

Ánh sáng trong nháy mắt tuôn ra ngoài hành lang tối đen, làm chói mắt Phong Linh Hiểu.

Ánh vào tầm mắt chính là căn phòng trống trải sáng ngời.

Mà Hỏa Nguyệt.....

Hỏa Nguyệt đang hết sức chăm chú nhìn máy tính phía trước, vẻ mặt vô cùng khẩn trương, tựa như đang làm một vài chuyện cực kỳ quan trọng, ngay cả Phong Linh Hiểu đi vào cũng không phát hiện.

Phong Linh Hiểu tay chân nhẹ nhàng đi tới phía sau cô ấy, kinh ngạc nhìn trên màn

hình máy tính chính là — cảnh tượng trong 《Huyền Kiếm Giang Hồ》

.

Hy vọng dào dạt ngay tức khắc biến thành thất vọng

“Tao chưa bao giờ chơi trò chơi trực tuyến cả..... “

Trong đầu bất giác vọng lại lời cô gái này đã từng nói, vào thời điểm đó, Phong Linh Hiểu còn cảm thấy cô gái này thật ngây thơ! Mà bây giờ thì.....

Những lời đó giống như những cây kim sắc nhọn hung hăng đâm vào thần kinh của cô!

Căn bản không cần nói thêm gì nữa, chân tướng đã ở ngay trước mắt!

Trên màn hình, bóng dáng Hàn Thủy Thiên Thiên đang sốt ruột đi qua đi lại trong thôn Tân thủ, cũng giống như tâm tình Hỏa Nguyệt lúc này.

Chưa bao giờ chơi trò chơi trực tuyến, căn bản là giả....

Trò chơi 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 trước mắt chính là chứng cứ.

Hàn Thủy Thiên Thiên chính là Hỏa Nguyệt, Hỏa Nguyệt chính là Hàn Thủy Thiên Thiên!

Hỏa Nguyệt lừa cô, cũng lừa mọi người —

Cô ấy chính là hung thủ thật sự!

Thế nhưng, tại sao cô ấy lại làm như vậy? Tại sao lại phải hại cô? Cô và cô ấy không thù không oán, cô ấy ở trong mắt cô.....là một cô gái rất tốt!

Đầu óc Phong Linh Hiểu ong ong hỗn loạn, lão đảo lùì về phía sau một bước, không cẩn thận đã đụng rớt ấm đun nước đặt trên bàn phía sau lưng —

Bang!

Ấm đun nước rơi xuống đất phát ra tiếng vang dữ dội, làm bừng tỉnh Phong Linh Hiểu đang mất hồn, cũng làm kinh động Hỏa Nguyệt!

Hỏa Nguyệt cả kinh từ trên ghế nhảy dựng lên, phản ứng quá mạnh nên đã đụng phải chõng sách đặt trên bàn máy tính, tiếng xoạch xoạch vang lên bên trong phòng —

“Mày....mày mày về lúc nào vậy?” Hỏa Nguyệt nhìn Phong Linh Hiểu ở trước mặt đáng lẽ không nên xuất hiện, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Lúc cô ấy nói lời đó, đồng thời cũng theo bản năng mà di chuyển thân thể che lấp máy tính, lộ rõ sự chột dạ của mình.

“Về được một lúc rồi, từ trước lúc mà đến thôn Tân thủ thì phải.” Phong Linh Hiểu mặt không cảm xúc nhìn cô ấy, bình tĩnh đáp lại. Cô cảm thấy bây giờ mà mình còn có thể biểu hiện được bình tĩnh thế này, thực sự là không thể tin nổi!

Trái ngược với sự bình tĩnh của Phong Linh Hiểu, Hỏa Nguyệt lại lộ ra sự kinh hoàng: ” Mà..... mà về làm gì? Không phải đi phỏng vấn sao? Không phải .....không phải mà rất muốn gia nhập vào hội sinh viên kia sao “

“Hỏa Nguyệt mà hoảng hốt như vậy làm gì? Tao đã nói gì đâu.” Giọng nói của Phong Linh Hiểu rét lạnh đến ngay cả cô cũng tự hoảng sợ, giống như cô đã thành một người khác vậy.

“Mày biết rồi phải không?!” Hỏa Nguyệt biến sắc, giọng nói cũng đột nhiên trở nên sắc nhọn, “Mày đã biết tao là Hàn Thủy Thiển Thiển rồi, phải không?”

“..... ” Phong Linh Hiểu không nói gì, vẫn lạnh lùng nhìn cô ta như trước.

Vẻ mặt của Hỏa Nguyệt càng trở nên dữ tợn hơn, cô ta hung hăng trừng mắt Phong Linh Hiểu, tâm tình dường như rất kích động: “Vậy sao bây giờ mà còn phải làm ra vẻ không biết gì thế?”

“Tao cũng chưa từng nói là tao không biết gì.” Phong Linh Hiểu mở miệng nói, lùi về phía sau một bước, dùng ánh mắt dò xét đánh giá Hỏa Nguyệt, “Tao không hiểu. Hỏa Nguyệt, tại sao mà lại làm như vậy.”

“Sao mà lại biết được.... tao rõ ràng....rõ ràng đã che giấu tốt như vậy..... ” Hỏa Nguyệt phảng phất như không nghe thấy lời nói của Phong Linh Hiểu, ánh mắt trống rỗng lăm lăm, “Sao mà có thể biết được!”

Hỏa Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác nhìn về phía Phong Linh Hiểu: “Sao mà lại biết”

Phong Linh Hiểu nhú mày nhìn Hỏa Nguyệt gần như xa lạ trước mặt, không tự chủ được lùi về phía sau một bước.

Việc đã tới nước này rồi, giấu diếm tiếp cũng không để làm gì, cho nên Phong Linh Hiểu đúng sự thật mà trả lời: “Là Tư Không Tố nói cho tao biết, sunshine là account phụ của anh ta.”

“Tư Không Tố?” Hỏa Nguyệt sửng sốt, trong mắt hiện lên khiếp sợ, “Anh ta làm sao lại.....làm sao lại.....”

“Mày muốn hỏi, anh ta làm sao lại biết chuyện của mày đúng không?” Phong Linh Hiểu dứt khoát kết lại lời của cô ta, rồi nói tiếp, “Thật ra, anh ấy chính là Tố Dạ Mặc Ảnh”

Hỏa Nguyệt càng thêm kinh ngạc: “Anh ta là Tố Dạ Mặc Ảnh?! Làm sao có thể! Tố Dạ Mặc Ảnh.....Tố Dạ Mặc Ảnh.....Tao biết, anh ta không phải là người mà chưa bao giờ thừa nhận sao..... “

“Người chưa bao giờ thừa nhận?” Phong Linh Hiểu buồn cười nhú mày, “Mày từ đâu mà đưa ra kết luận này vậy?”

“Tao từng thấy các người cãi nhau, mày căn bản không thích anh ta, mày muốn ly hôn với anh ta, bởi vì..... bởi vì ” Hỏa Nguyệt lẩm bẩm nói, lộ vẻ cực kỳ không thể tin.

“Mày không ngờ anh ấy chính là Tố Dạ Mặc Ảnh sao?” Nghĩ đến tình tiết cũ rích của bộ phim chiếu vào giờ vàng lúc tám giờ lại thực sự ứng nghiệm trên người mình, Phong Linh Hiểu cảm thấy vô cùng buồn cười, “Bởi vì mày luôn thích anh ấy?”

Vừa mới dứt lời, Hỏa Nguyệt gần như lập tức không thể khống chế được mà thét chói tai: “Không! Mới không phải bởi vì anh ta!” Hỏa Nguyệt đột nhiên thống khổ mà ôm lấy đầu, như phát điên mà hét to, “Mày không biết, mày cái gì cũng không biết!”

Hả? Không phải Tư Không Tố?

Phong Linh Hiểu ngớ ra tại chỗ trong lòng xẹt qua một tia kinh ngạc.

Chẳng lẽ..... cô đoán sai rồi sao? Không phải vì Tư Không Tố, không lẽ là vì cô sao?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Phong Linh Hiểu rõ ràng co quắp một chút. Cô lắc đầu, xua đuổi ý nghĩ của mình đi, có chút không bình tĩnh mà hỏi: “Nếu không phải vậy? Thì.... thì là cái gì?”

Nghe thấy câu hỏi của cô, Hỏa Nguyệt ngẩng mạnh đầu, ánh mắt thù hận giống như muốn đâm thủng cô: “Nếu không phải mày, anh ấy sẽ không sẽ không xem nhẹ tao như vậy, nếu không phải mày, chúng tao, có lẽ còn có thể giống như trước đây, cãi nhau âm ỉ, rất vui vẻ..... Thế nhưng chính vì sự xuất hiện của mày đã hủy hoại tất cả! Anh ấy trở nên chán ghét tao, lực chú ý của anh ấy đều chuyển đến trên người mày! Anh ấy không còn.... để ý đến tao nữa.... đều do lỗi của mày.....”

Phong Linh Hiểu bị lời của cô ta làm cho sững sốt. Cái gì anh ấy? Cái gì xem nhẹ? Người mà Hỏa Nguyệt nói, hình như cho tới bây giờ cô cũng chưa từng gặp qua nha đó là cái gì với cái gì?

Những cái đó không phải đều là cô ấy tự nghĩ ra chứ?

Phong Linh Hiểu càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, không khỏi rùng mình, liền lên tiếng cắt ngang cô ấy: “Chờ một chút— Người mày nói là ai?”

“Anh ấy là ai sao?” Hỏa Nguyệt giống như nghe được chuyện rất buồn cười, đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh lùng, “Ha ha! Thật buồn cười! Anh ấy là ai không phải mà đã sớm biết rồi sao? Mà làm bộ....không tiếp nhận anh ấy, dùng cách lạt mềm buộc chặt với anh ấy, làm cho anh ấy mê luyến mà sâu sắc? Không phải sao?”

“Mày đang nói cái gì vậy?” Phong Linh Hiểu quả thực không hiểu gì cả!

“Mày còn ở đó giả bộ gì nữa!” Sắc mặt Hỏa Nguyệt trầm xuống, khuôn mặt luôn dịu dàng động lòng người trước đây giờ lộ ra vẻ dữ tợn, “Không phải là Lạc Vô Ngôn thì còn ai! Anh ấy luôn theo đuổi mày, mày còn giả bộ thanh cao cái gì!”

Phong Linh Hiểu bị lời của Hỏa Nguyệt làm chấn động, một thứ đáng sợ gì đó tràn ra từ người Hỏa Nguyệt chặt chẽ quấn lấy trái tim của cô.

Cô thế nào đi nữa cũng không nghĩ đến.....

Nguyên nhân trả thù cô của Hỏa Nguyệt lại là.....

Tại sao lại là Lạc Vô Ngôn?

Làm thế nào có thể là Lạc Vô Ngôn!

Hơn nữa không phải Thủy Thanh Lam nói.....

Hỏa Nguyệt vẫn ghét Lạc Vô Ngôn sao?

Phong Linh Hiểu dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Hỏa Nguyệt, cái loại cảm giác đáng sợ này từ từ xâm lấn thần kinh của cô, ra sức nói cho cô biết một sự thật không thể tin được

Hỏa Nguyệt thích Lạc Vô Ngôn!!!

Bởi vì Hỏa Nguyệt thích hấn, cho nên mới đối với cô....

“Mày.....mày đang đùa cái gì vậy? Hôm nay không phải ngày cá tháng tư đâu!” Trong giọng nói của Phong Linh Hiểu tràn đầy kinh ngạc,

“Mày làm sao có thể..... làm sao có thể thích Lạc Vô Ngôn được?!”

Trong mắt Hỏa Nguyệt xẹt qua một tia hung ác, gần như ngay lập tức đã lớn tiếng phản bác: “Tao đúng là thích anh ấy, vậy thì thế nào? Vì sao mày cứ phải chặn ngang một chân vào chứ?!”

“Chờ một chút!” Phong Linh Hiểu nhú mày, rất không tán thành lời nói của cô ấy, “Đó là chuyện của anh ta, hoàn toàn không liên quan gì đến tao hết”

“Sao có thể không liên quan đến mày!” Thái độ Hỏa Nguyệt cứng rắn, lớn tiếng át đi tiếng nói của Phong Linh Hiểu.

Trong phòng, trong nháy mắt lặng ngắt như tờ

Tâm tình kích động của Hỏa Nguyệt từ từ hồi phục lại, vẻ mặt cô ấy đột nhiên trở nên đau thương. Cô ấy che mặt lại, không đợi Phong Linh Hiểu mở miệng, liền chủ động kể lại chuyện đã qua.

“Tao với anh ấy từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, chơi với nhau đến khi lớn lên. Tuy rằng hai người thường xuyên cãi nhau, nhưng tao vẫn luôn thích anh ấy. Tao cho rằng anh ấy cũng thích tao! Nhưng từ sau khi mày xuất hiện, tao nhận ra, hình như tao sai rồi. Anh ấy căn bản là không thích tao! Cãi nhau với tao cũng là vì không nhịn được tao mà thôi..... Vì sao mày lại xuất hiện? Vào lúc đó tao đã nghĩ như vậy. Cho nên tao mới hận mày..... “

Cô ta dừng một chút, lại nói tiếp: “Không sai, tao rất hận mày! Cho nên tao mới bắt đầu bày kế hãm hại mày — tao phát hiện ra mày rất thích chơi 《Huyền Kiếm Giang Hồ》, vì vậy tao cũng đăng kí một tài khoản, ở trong trò chơi hủy hoại danh tiếng của mày. Vậy mà giữa đường lại xuất hiện Lưu

Bích Đề chạy đến cản trở! Cho nên tao diệt trừ cô ta trước. Thế nhưng, Lạc Vô Ngôn kia cũng tới, tao chỉ mượn tên của cô ta nói là mày, lợi dụng anh ấy đến đá kích mày. Không ngờ rằng..... Không ngờ rằng cuối cùng.... ha ha ha!”

Hỏa Nguyệt phát ra một trận cười chói tai, thù hận nhìn chăm chăm Phong Linh Hiểu: “Có phải bây giờ mày cảm thấy, tất cả những việc này đều rất buồn cười đúng không? Tao tính toán kỹ lưỡng, đến cuối cùng vẫn là thua. Tất cả những cái này, rất giống kết cục của nữ nhân vật phụ xấu xa trong tiểu thuyết ngôn tình đúng không? Có điều, tao không trách mày. Tao chỉ trách chính mình rất ngốc....không thể đưa mày vào đường cùng được!”

“Là.... vậy sao? Mày luôn hận tao như vậy à” Nghe Hỏa Nguyệt kể lại xong, trong lòng Phong Linh Hiểu là đủ loại cảm nhận không thể phân biệt, trong lời nói cũng có cảm giác một vị cay đắng.

Hỏa Nguyệt không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt của cô, nói như đinh đóng cột:

“Đúng, tao hận mày”

Đáy mắt Phong Linh Hiểu có một loại thần sắc gọi là thương xót: “Có điều, mày sai rồi. Tao căn bản chưa từng thích Lạc Vô Ngôn, tất cả đều là tự anh ta làm bừa. Bạn trai hiện giờ của tao, là Tư Không Tố....Còn nữa, Hàn Thủy Không Lưu cũng không là Lưu Bích Đề, nó là em họ của Tư Không Tố.”

Lời nói bình tĩnh của Phong Linh Hiểu lại làm cho con người của Hỏa Nguyệt đột nhiên co rút lại. Cô ta bị cả kinh sửng sờ một lúc mới lấy lại tinh thần: “Sao...sao lại....”

“Sự thật là như vậy.” Phong Linh Hiểu hạ mí mắt xuống, giọng điệu bình thản như lúc ban đầu. Cô đột nhiên cảm thấy mình thật tàn nhẫn, ngay cả ảo mộng cuối cùng của Hỏa Nguyệt cũng vô tình phá hủy.

Nhưng mà — đó là thực tế.

“Ha ha, rốt cục lại là như vậy — rốt cục lại là như vậy!” Hỏa Nguyệt đột nhiên không hề báo trước mà cười ồm lên, nước mắt trong suốt từ gương mặt trượt xuống, khiến trái tim Phong Linh Hiếu cũng thắt lại.

Thế nhưng, vào khi tiếp xúc với tầm mắt của cô lần nữa, sắc mặt Hỏa Nguyệt bỗng dưng trầm xuống, giọng nói cũng đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Cho dù là như vậy! Tao cũng vẫn hận mày!”

Phong Linh Hiếu chấn động.

“Qua đêm nay, tao cũng không bao giờ trở lại nơi này nữa! Tao sẽ như mày mong muốn, rời khỏi đại học A! Và lại, mày cũng không cần lo lắng Hàn Thủy Thiển Thiển lại bày ra thủ đoạn âm hiểm nào để hãm hại mày nữa đâu! Mày vui rồi chứ?” Giọng nói của Hỏa Nguyệt rét lạnh đến cực điểm.

Phong Linh Hiếu mở to hai mắt: “Không, Hỏa Nguyệt.... “

“Ít làm bộ làm tịch đi!” Hỏa Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cũng không nhìn được nữa mà chảy nước mắt xuống, không chờ Phong Linh Hiếu mang về mặt sốt ruột ngăn cản, cô ta liền một tay đẩy Phong Linh Hiếu ra, chạy khỏi phòng –

“Hỏa Nguyệt!”

Phong Linh Hiếu sốt ruột đuổi tới trước cửa phòng, hành lang trống trải từ lâu đã không còn bóng dáng Hỏa Nguyệt

Nhìn hành lang trống không, lòng Phong Linh Hiếu cũng là một mảnh trống không giống như vậy.

Hỏa Nguyệt .....

Tại sao mà lại làm như vậy?

Mày có biết hay không, như vậy không chỉ làm tổn thương tao, mà còn tổn thương cả Thủy Thanh Lam và Điền Mông Mông, những người vẫn luôn tin tưởng mày vô điều kiện!

YÊU HỌA GIANG HỒ

Phong Hiểu Anh Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hạnh Phúc

Sự việc cứ như vậy, không giải quyết được gì

Phong Linh Hiểu cũng không biết mình đi xuống dưới lầu như thế nào.

Tư Không Tố nói với cô, Hỏa Nguyệt là vừa khóc vừa chạy xuống lầu, lúc chạy qua bên người anh còn hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, nhưng lại không nói gì

Mà sau đêm hôm đó, Hỏa Nguyệt không còn quay về ký túc xá, cũng không xuất hiện ở trường học nữa.

Điều này đã khiến Thủy Thanh Lam và Điền Mông Mông lo lắng, hai người không ngừng hỏi Phong Linh Hiểu tình hình.

Lúc này, cô ngoài việc cười khổ, nói không biết ra, còn có thể trả lời thế nào đây?

Cứ như thế, Hỏa Nguyệt cũng không còn xuất hiện.

Sau đó cuối cùng các cô từ miệng thầy giáo biết được Hỏa Nguyệt đã làm thủ tục thôi học. Còn hành lý Hỏa Nguyệt để lại ở ký túc xá, thì do ba mẹ cô ấy đến lấy.

Hỏa Nguyệt không còn xuất hiện trong tầm mắt của Phong Linh Hiểu.

Mà ngày ba mẹ Hỏa Nguyệt đến ký túc xá, Phong Linh Hiểu cũng chỉ đi theo phía sau Thủy Thanh Lam và Điền Mông Mông, lặng lẽ phụ giúp thu

dọn đồ đạc, cũng không giống hai người Thủy Thanh Lam đuổi theo ba mẹ Hỏa Nguyệt hỏi han.

Thế cho nên sau khi trở lại ký túc xá, cô đã bị Thủy Thanh Lam “phê bình”: “Linh Hiểu, sao mà một chút không quan tâm đến Hỏa Nguyệt vậy? Chẳng lẽ mà không cảm thấy nó nghỉ học một cách khó hiểu, rất là kỳ lạ sao?”

“Tao...” Phong Linh Hiểu bỗng chốc cười khở, không biết phải trả lời như thế nào

Ngay lúc cô rơi vào tình huống khó cả đôi đường này, Điền Mông Mông đã có lòng tốt giúp cô giải vây: “Thanh Lam, tao biết mà lo lắng cho Hỏa Nguyệt, nhưng mà đừng trách Linh Hiểu. Mà không thấy sắc mặt Linh Hiểu cũng rất kém sao? Nó cũng rất lo lắng.....

“Vậy sao?” Thủy Thanh Lam sừng sốt, tầm mắt chuyển đến trên người Phong Linh Hiểu, thấy quả thực như lời Điền Mông Mông nói, có chút ngượng ngùng đến gần, “Việc đó, Linh Hiểu, tao trách oan mà, ngại quá...”

“Không có việc gì, tao không trách mà. Tao chỉ, đang suy nghĩ một việc mà thôi” Phong Linh Hiểu tâm tư rối loạn lắc đầu, dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Thủy Thanh Lam và Điền Mông Mông mà xoay người đi ra khỏi phòng.

Điền Mông Mông liếc Thanh Lam đang ngạc nhiên một cái, cũng đuổi theo.

“Này, Linh Hiểu!” Điền Mông Mông ở hàng lang tìm được Phong Linh Hiểu đang dựa vào lan can, thò người nhìn ra bên ngoài, bước chân hơi chút chậm lại.

Cô tràn đầy lo lắng đi tới: “Linh Hiếu, mày làm sao vậy? Bắt đầu từ ngày Hỏa Nguyệt đi, sắc mặt của mày đều không tốt lắm.”

Phong Linh Hiếu hạ mí mắt xuống, cô trầm mặc một hồi, đột nhiên mở miệng: “Mông Mông, tao hỏi mày một việc.”

Điền Mông Mông sững sờ, lập tức hỏi “Gì? Mày hỏi đi”

“Nếu như... Tao nói là nếu như, bạn tốt nhất của mày phản bội mày, tổn thương mày” Phong Linh Hiếu nhìn về phía Điền Mông Mông, trên trán bao phủ nhàn nhạt ưu sầu, giọng nói hơi chút ngập ngừng, “Mày có hận người đó hay không?”

Điền Mông Mông lập tức lộ ra vẻ mặt cảnh giác, sững sốt nói: “Hả? Là ai vậy?”

“Tao chỉ nói là nếu như.” Phong Linh Hiếu vội vã giải thích.

“À, cái này hả. Chẳng lẽ Linh Hiếu mày chính là vì chuyện này mà phiền não mấy ngày nay?” Điền Mông Mông theo trực giác khó tin, mở to hai mắt nhìn, “Nếu như là tao, tao sẽ không hận người đó.”

“Vì sao?”

“Bởi vì, người đó không xứng đáng để tao hận! Người đó đã không còn là bạn của tao nữa, người đó không có tư cách này!”

Câu trả lời của Điền Mông Mông làm cho tâm trạng Phong Linh Hiếu bỗng chốc thoải mái hơn rất nhiều.

Đúng vậy, vì sao cô phải cố chấp như vậy? Hỏa Nguyệt phản bội các cô, cô vì sao phải hận?

Phản bội, thì sẽ không bao giờ còn là bạn toàn không xứng để các cô hận?

Phong Linh Hiểu mỉm cười, nhắm mắt lại cảm thụ cơn gió mát đang thổi vào mặt, tâm trạng sáng sủa.

Đúng, cô không hận, bởi vì không đáng. Cần gì phải vì một kẻ không đáng mà thương cảm.

Cô cũng sẽ không nói với Thủy Thanh Lam và Điền Mông Mông, đó là con đường Hỏa Nguyệt tự chọn, cùng cô không liên can

Chỉ là, Hỏa Nguyệt, mà làm như vậy, có đáng không?

*****

Ký túc xã thiếu đi Hỏa Nguyệt, cuộc sống của Phong Linh Hiểu cũng không ít bận rộn hơn chút nào. Tới tháng mười một rồi, sắp đến cuối học kỳ, Phong Linh Hiểu lại mỗi ngày đều bận rộn với cuộc sống học tập vất vả

Cho dù là trò chơi trực tuyến yêu nhất, cô cũng chỉ có thể thỉnh thoảng bớt ít thời gian chơi một chút.

Vào một ngày của tháng mười một, lúc Phong Linh Hiểu đang chơi 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 .

Đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Người nhắn tin có cái tên rất quen thuộc.

Bệnh thần kinh.

Lạc Vô Ngôn.

“Hiểu Hiểu. Xin lỗi, vì anh mà em gặp nhiều phiền phức như thế, anh rất xin lỗi. Nhưng mà, anh thực sự rất yêu em, xin hãy cho phép anh được gọi em là Hiểu Hiểu một lần cuối cùng.”

Phong Linh Hiểu xem xong tin nhắn, cười trừ rồi xóa nó đi.

Nhưng việc này, đều không liên quan gì đến cô.

Đặt lại di động lên bàn, Phong Linh Hiểu tiếp tục quay về với trò chơi.

Lúc này cô đang dưới sự chỉ huy của Tổ Dạ Mặc Ảnh, làm nhiệm vụ tẩy trừ tội ác.

Tuy rằng Hàn Thúy Thiển Thiển vào ngày Hỏa Nguyệt rời khỏi đã xóa account tự sát, nhưng phiền phức của yêu nữ Linh Phong Hiểu Nguyệt cũng không hề có dấu hiệu giảm bớt.

Bất kể cô xuất hiện ở nơi nào, đều luôn có một vài kẻ treo tiền thưởng thu hút mọi người giết cô — tuy rằng bọn họ đều bị Tổ Dạ Mặc Ảnh tiêu diệt hết.

Nhưng mà, Phong Linh Hiểu cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

Vừa lúc gần đây 《Huyền Kiếm Giang Hồ》 mới ra một nhiệm vụ tẩy trừ giá trị tội ác.

Chỉ cần người chơi hoàn thành nhiệm vụ được chỉ định, có thể nhảy vào “Thiên trì” để tẩy đi toàn bộ giá trị tội ác trên người, khôi phục tự do. Nhưng cơ hội chỉ có một.

Tuy rằng bất cứ cái gì cũng có độ khó nhất định của nó, nhưng có Tổ Dạ Mặc Ảnh giúp đỡ, hoàn thành nhiệm vụ là dư sức.

Cho nên hai người cố hết sức, liền dễ dàng đánh đến cửa cuối cùng.

Cửa cuối cùng yêu cầu phải thu thập được cánh hoa bảy màu và đánh bại Boss canh giữ “Thiên trì”.

Cánh hoa bảy màu thì Phong Linh Hiểu đã sớm thu thập đủ, chỉ còn lại Boss Thiên trì

Chỉ là con Boss này máu nhiều, da dày, hơn nữa sắc xuất né tránh rất cao, nếu không nhờ Tố Dạ Mặc Ảnh phản ứng nhanh nhạy, hai người bọn họ đã chết chum rồi

Để đối phó lại. Tố Dạ Mặc Ảnh và Phong Linh Hiểu Nguyệt đã tiến hành đánh giăng co.

Tố Dạ Mặc Ảnh làm tiên phong, thu hút sự chú ý của Boss, Linh Phong Hiểu Nguyệt thì ở phía sau tấn công Boss.

Thực ra bọn họ làm như vậy là có nguyên nhân

Tố Dạ Mặc Ảnh chỉ phòng thủ mà không tấn công, như vậy tấn công và phòng thủ của BOSS sẽ dựa theo trị số tấn công của Linh Phong Hiểu Nguyệt mà chia ra. Làm như vậy, là để vào cuối cùng, có thể ra một đòn công kích mà giết chết.

Quả nhiên, khi giá trị máu của Boss chỉ còn lại một chút, nó đột nhiên bắt đầu biến đổi! Vào giây phút tia lửa điện kia lóe ra, Tố Dạ Mặc Ảnh đánh ra kỹ năng tất sát về phía nó.

Boss không chịu được đòn tấn công, ngã xuống.

Thanh nhiệm vụ chạy đến vạch 100%, thể hiện “Đã hoàn thành”.

Phong Linh Hiểu thở chậm lại một chút, điều khiển Linh Phong Hiểu Nguyệt nhảy vào Thiên trì.

Đinh! Hệ thống thông báo: Giá trị tội ác của bạn đã tẩy trừ thành công về mức 0!

Đình! Hệ thống thông báo: Người đã cố sức sửa chữa lỗi lầm trước đây, đạt đến “Miền cực lạc”, xóa được ác danh “Đệ nhất yêu nữ tà giáo.”

Phong Linh Hiểu nhìn thấy hai thông báo của hệ thống, gần như lệ nóng hoen mi!

Gánh nặng theo cô lâu như vậy rốt cục cũng có thể ném xuống! Cô có thể không vui mừng sao?

Lúc này, Tố Dạ Mặc Ảnh gửi đến một tin nhắn Trò chuyện riêng.

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Nhanh chóng rời khỏi bang phái đi

Phong Linh Hiểu lúc này mới nhớ đến mình vẫn là “Người trong tà giáo”, vội vã đáp lại một tiếng rời mở cửa sổ bang phái ra, ấn nút “Rời khỏi bang phái”

Hệ thống: Bạn quyết định rời khỏi ” Tà Nguyệt giáo”?

Không chút do dự chọn “Chấp nhận”!

Sau đó... Sau đó...

Đình! Hệ thống thông báo: Bạn đã rời khỏi “Tà Nguyệt giáo thành công!”

Phong Linh Hiểu thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô rốt cục đã hoàn toàn giải thoát rồi!

Nhưng mà vì sao...

Phong Linh Hiểu nhìn chăm chăm thông báo chợt hiện ra trên kênh Thế giới, kinh ngạc trợn tròn mắt, tay không kiềm được mà bắt đầu run lên.

Đinh! Hệ thống: đệ tử Tà Nguyệt giáo Linh Phong Hiếu Nguyệt phản bội chạy trốn, Giáo chủ Tà Nguyệt giáo phần nộ không thôi, dưới ánh trăng ra lệnh truy sát Linh Phong Hiếu Nguyệt! Linh Phong Hiếu Nguyệt danh vọng -10000.

Trên Thế giới, cũng nhẹ nhàng hiện ra một thông báo đáng sợ!

【Hệ thống】 [Người chơi Linh Phong Hiếu Nguyệt lần thứ hai quang vinh bước lên vị trí đầu bảng “Tội ác” trở thành đệ nhất ác nhân của máy chủ này, nhận được danh hiệu "Đệ nhất yêu nữ tà giáo", danh vọng -4000.

Đây, đây, đây..... là xảy ra chuyện gì?!

Sao lại nữa rồi? !

Hơn nữa lần này danh vọng còn giảm gấp bội?!

Vì vậy, Thế giới lần nữa lại nổ tung

【Thế giới】 [Ta Là Nữ Chiến Binh Xinh Đẹp]: O! Yêu nữ lại làm sao vậy? Lại nữa rồi ư?

【Thế giới】 [XXPP]: Ủa? Cô ta không phải vốn là đệ nhất ác nhân của máy chủ này rồi à? Vì sao...

【Thế giới】 [%% Bóng Hai Cực %0]: Bạn trên kia có chỗ không biết. Cô ta hôm nay vừa mới tẩy trừ giá trị tội ác rồi, nhưng bây giờ... Yêu nữ cô là đang làm trò giải trí cho quần chúng sao?

Cảnh tượng rất giống lần đầu tiên cô trở thành yêu nữ.

Vả lại còn càng thâm hơn.

Chẳng lẽ mình vĩnh viễn không thể thoát khỏi cái ác danh này ư? Đây là vì cái lông gì?

Phong Linh Hiếu cảm phần!

Cô mở kênh Trò chuyện riêng với Tố Dạ Mặc Ảnh, khóc không ra nước mắt đánh chữ

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Em phải làm sao bây giờ? [Biểu tượng/khóc]

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: ....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: TaT

【Trò chuyện riêng】 [Tố Dạ Mặc Ảnh]: Bỏ đi, xem ra em cả đời cũng không thoát khỏi tình trạng “cái cốc” này được rồi....

【Trò chuyện riêng】 [Linh Phong Hiếu Nguyệt]: Đồ xấu xa! Anh cười nhạo em! [biểu tượng/đánh]

Tố Dạ Mặc Ảnh cũng không trả lời.

Phong Linh Hiếu nóng nảy, liên tiếp gửi máy cái biểu tượng đánh qua.

Nhưng.....

Tên của Tố Dạ Mặc Ảnh trong nháy mắt tối lại

Anh ta hình như.. hình như đã logout! !! Tên khốn này! Lại dám không để ý tới cô...

Phong Linh Hiếu tức giận tắt kênh Trò chuyện riêng đi, ngay lúc đang cảm giận suy nghĩ xem có nên chạy đến cửa âm ỉ hay không —

Tít tít tít.

Di động vang lên nhần

Lại là tên nào muốn ăn đòn? Hay là tin nhắn quảng cáo? Phong Linh Hiếu phìền muộn mở di động lên, lại phát hiện là.

“Anh đang ở dưới lầu, xuống đây đi.”

Thì ra là số của....

Tên xấu xa nhà anh.

Phong Linh Hiếu nhìn tin nhắn, trong lòng như có một dòng nước ấm áp chảy qua

Người kia, quả thật hiểu rõ lòng cô....

Khóe miệng Phong Linh Hiếu hơi cong, nhanh chóng tắt trò chơi đi, vội vã chạy xuống dưới lầu.

Quả nhiên mới vừa đi ra khỏi tòa ký túc xá Phong Linh Hiếu liền nhìn thấy một người mang vẻ mặt tươi cười đến đáng đánh đòn đang đứng cách đó không xa, cầm di động quơ quơ về phía cô.

Phong Linh Hiếu vừa tức giận lại vừa buồn cười mím môi, bước nhanh đi về phía anh.

Gió nhẹ thổi vào mặt, mang theo hương vị mát lạnh

Khóe miệng cô hơi nhếch lên.

Bởi vì, đó là hương vị của hạnh phúc...